ELISABETH ADLER

Cuprins

ELIZABETH ADLER

IMAGINI TRECĂTOARE

Traducere de Ani Florea
Titlul original: *Fleeting Images*, 1987

Pentru Liz, Peter şi Jonah Adler,
cu multă dragoste

Prolog

Ecranul televizorului pâlpâi luminos în camera Laurindei aflată în penumbră şi imaginea lui Jessie-Ann Parker, cu părul blond, ca spicul de grâu în vânt, şi cu picioare nesfârşit de lungi, apărea plimbându-se pe podiumurile colecţiilor de modă de la Paris. Ea se opri o clipă, zâmbind dezarmant spre camerele de televiziune, înainte de a-şi continua drumul.

Nimeni nu ar putea ghici vreodată ce se află în spatele acestei Miss zâmbet american, se gândi Laurinda, uitându-se mai de aproape la ea, nimeni nu ar crede vreodată că acest simbol atât de inocent al succesului e întruchiparea răului. Dar ea, Laurinda, ştia ce înseamnă să suferi din cauza depravării lui Jessie-Ann… chiar de pe când erau doar copii de şcoală.

— Nu e grozav, comentă prezentatoarea postului de televiziune din Spring Falls, să vedem că o fată de la noi din oraş a reuşit pe această scenă dură a modei internaţionale? Jessie-Ann se află acolo în top deja de câţiva ani şi noi încă nu am reuşit să realizăm un interviu cu ea. Bănuiesc că se distrează prea bine cutreierând lumea, prezentând toate hainele acelea de lux ale caselor de modă, la care voi şi cu mine putem doar visa. Nimeni nu le poartă mai bine decât Jessie-Ann a noastră – iar aceasta este exact ce gândeşte domnul Yves Saint Laurent, la fel ca şi Karl Lagerfeld şi Ungaro. Jessie-Ann ar putea face chiar şi un sac să arate sexy. Dar familia ei de aici, din Spring Falls, afirmă că Jessie-Ann a rămas aceeaşi fată dulce din Montana, cum era totdeauna.

Laurinda Mendosa închise televizorul, rămânând singură într-o lume tăcută, fără culoare. Camera ei era la fel de goală ca un laborator. Podeaua de linoleum era spălată şi lustruită cu ceară şi mirosea a dezinfectant. Pe un birou ieftin

de lemn, se afla o maşină de scris veche şi un borcan de sticlă plin de pixuri. Un teanc de foi de hârtie era aşezat cu precizie meticuloasă, exact în mijloc. Pe scaunul maroniu de lemn, cu spătar drept nu era nicio pernă, iar pe jos nu era niciun covor moale pentru degetele goale ale Laurindei când se dădea jos din pat. Erau aceleaşi două paturi de cazarmă pe care le avea de când era copil. Când luase prima dată paturile acelea, crezuse că va putea invita alţi copii să rămână peste noapte la ea. Dar niciun copil nu fusese vreodată invitat să doarmă la familia Mendosa.

Laurinda se sprijini de perne, cu ochii închişi, gândindu-se la Jessie-Ann. Putea revedea în memorie scene întregi, ca şi când ar fi fost o rolă dintr-un film… Jessie-Ann a fost fata cea mai populară din liceu, atât în cursul inferior, cât şi în cel superior. Desigur, Jessie-Ann organizase mereu petreceri cu prietenele ei, care rămâneau acolo şi peste noapte, dar Laurinda nu fusese invitată niciodată în casa ei mare, însorită, de pe colţ, unde cei doi câini ai familiei Parker lătrau voioşi când treceau peste pajiştea vecinilor. Laurinda îşi mai aminti de cei trei fraţi mai mari care îşi tratau sora ca pe o mică prinţesă şi de mama lor zâmbitoare care cocea prăjituri grozave şi avea grijă ca dinţii lui Jessie-Ann să crească drepţi şi ca fiica ei să aibă totdeauna haine frumoase, inclusiv cei mai nostimi jeanşi care îi veneau totdeauna turnaţi lui Jessie-Ann, de parcă i-ar fi fost o a doua piele. Şi Jessie-Ann avea un tată minunat, un bărbat înalt, un blond uriaş, care îşi iubea fiica – aşa cum trebuie să-şi iubească un tată o fată.

Laurinda deschise ochii când un zgomot slab tulbură liniştea. Se uită încruntată spre uşa încuiată a dormitorului, când paşii târşâiţi ai mamei ei se apropiară.

— Laurinda!

Sunetul respiraţiei puternice a mamei ei pătrundea prin uşă. Apoi clanţa fu mişcată cu furie.

— Laurinda! Ştiu că eşti înăuntru. De ce nu vrei să-mi răspunzi?

Vocea mamei ei se mai ridică o octavă dar devenise deja nesigură şi neclară. Laurinda zâmbi. Când venise de la birou, îi lăsase pe masa din bucătărie obişnuitul pachet în hârtie maronie şi neagră. Doamna Mendosa, ameţită de băutură, se lăsa pradă uitării nocturne.

Mormăind furioasă, mama ei îşi târşâi îndărăt picioarele pe coridor şi Laurinda o auzi înjurând când se împiedică pe scară. Într-o bună zi, se va rostogoli de-a berbeleacul pe treptele acelea, spre o uitare definitivă – dar ziua aceea întârziase deja prea mult pentru Laurinda.

Nu-i permitea niciodată mamei sale să intre în camera ei. Nimeni nu mai intrase acolo – de ani de zile. Uneori se părea că odaia ei fusese totdeauna aşa, cenuşie, tăcută şi solitară, dar amintirile veneau îndărăt să o tortureze. Crezuse mai demult că găsise un mod de a scăpa de ele. Vechea maşină de scris, care aştepta pe biroul ei, îşi îndeplinise scopul până acum. Dar, în ultimul timp, trecutul se îngrămădea mereu în mintea ei, chiar şi când era la serviciu, tulburând singurul lucru de care se bucura cu adevărat, singurul lucru la care se pricepea bine. A fi contabilă nu este o ocupaţie plăcută pentru oricine, dar după ce „boala” mamei ei o obligase să-şi abandoneze planurile de a urma o universitate, Laurinda a ajuns la singura pasiune pură a vieţii ei. Matematica avea o logică rece, care nu exista în complexitatea existenţei ei zilnice. Ea era sigură că ar fi fost un geniu mondial recunoscut al matematicii, dacă ar fi putut să-şi continue studiile în acest domeniu. Dar n-a putut. Şi asta, tot din cauza lui Jessie-Ann.

În anul care trecuse, îşi făcuse planurile cu grijă, pregătindu-şi drumul. Nu era sigură cum se va desfăşura totul, dar măcar făcuse un început, luând o slujbă la tatăl lui Jessie-Ann, la Gazette din Spring Falls, unde deveni de neînlocuit, pentru că

era foarte bună în ceea ce făcea. Iar când doamna Parker a invitat-o la o cafea, ea a jucat rolul „sărmanei şi eroicei Laurinda, care se luptă şi se sacrifică ca să-şi întreţină mama invalidă” şi a făcut minuni, iar acum Mary Parker o ajuta şi o simpatiza, chemând-o adesea la o cafea. Laurinda considera că doamna Parker era un înger… se întreba cât de diferită ar fi putut fi viaţa ei, dacă ar fi avut o mamă şi un tată precum cei doi Parker. Dar n-a avut, iar căţeaua aia de Jessie-Ann i-a avut! Şi tocmai Jessie-Ann a fost cea care a făcut ca toată lumea Laurindei să se prăbuşească în jurul ei, în ruine de coşmar.

Se aşeză în pat şi privi în jur, la camera ei cenuşie, întunecată. Nu avea decât elementele strict necesare, o cameră fără colţuri liniştite, care să-i uşureze durerea, o cameră care nu-i oferea o alinare care să-i vindece rănile.

Vechiul cuţit pentru curăţit pomi al tatălui ei, strălucitor de ascuţit, aştepta pe raft, amintindu-i de ţelul ei… iar acum, doar acel cuţit îi putea satisface nevoia de răzbunare împotriva lui Jessie-Ann.

Laurinda zâmbi, imaginându-şi-o pe prezentatoarea locală de televiziune vorbind din nou despre Jessie-Ann, doar că de data asta ea ar fi fost „eroina locală”, ea ar fi fost cea faimoasă. Laurinda avea să fie fata din Spring Falls care a reuşit. Iar Jessie-Ann avea să fie moartă şi toate amintirile îngrozitoare vor dispărea ca prin minune.

Capitolul I

Jessie-Ann Parker se opri din drum în holul cu oglinzi al clădirii apartamentului ei, făcându-şi un ultim control al modului cum arăta, înainte de a se îndrepta spre birourile din Madison Avenue ale *Agenţiei de Publicitate Nicholls Marshall*. Era important să arate exact cum trebuie, pentru că slujba numită *„Fata de la Royle”* era una dintre acele şanse deosebite care rareori cădeau în mâna unui manechin, iar ea îşi dorea cu disperare slujba asta.

Agentul ei o sunase ieri să-i spună că Harrison Royle, proprietarul şi preşedintele magazinelor Royle din ţară, era convins că singura lor şansă de a pătrunde pe piaţa enormă, abundentă a tineretului, era să creeze îmbrăcăminte specială pentru această categorie de vârstă sub un „nume” care să constituie marca realizatorului. Hotărâseră să folosească toate magazinele şi să atace piaţa în stil mare. Harrison fusese cel care sugerase că Jessie-Ann ar fi modelul perfect pentru marca Royle. Toată lumea o cunoştea şi o admira… dacă Jessie-Ann purta ceva, atunci toată ţara va purta lucrul acela!

Scoţând o margaretă mare, galbenă, din vaza de flori din hol, ea o băgă în agrafa cu filigran de argint, de tip scoţian, de la gulerul bluzei de lână ocre şi zâmbi văzând cum petalele acesteia dădeau reflexe galbene sub bărbia ei. Jessie-Ann era înaltă de un metru şi optzeci şi avea o coamă mătăsoasă de păr blond ca spicul de grâu, care-i atingea umerii. Purta o fustă de doc *Ralph Lauren* cu un cordon scump de piele, de la *Barry Kieselstein-Cord*, cu ciucuri de argint, cizme de cowboy de culoarea mahonului şi o haină supradimensionată de castor tuns, vopsită într-un intens albastru safir.

Fiind satisfăcută că arată cum trebuie, se grăbi să traverseze holul, luând în drum corespondenţa şi

controlând-o, în timp ce portarul stătea pe trotuar şi îi căuta un taxi. Erau obişnuitele note de plată… Doamne, chiar atât cheltuise luna trecută la Blooming Dale?! O scrisoare de la mama şi tata din Spring Falls, Montana… bun, o s-o citească în taxi. Şi un plic familiar, pătrat, alb, cu numele ei scris frumos la maşină, cu litere roşii.

Când îl văzu îi tresări inima. Trecuseră luni de când primise unul din acele bileţele anonime şi sperase că acela care le-a scris uitase în sfârşit de ea, sau, după opt ani, obosise şi îşi îndreptase ameninţările spre o altă celebritate care să devină victima răutăţilor lui. Nu era nevoie să-l mai deschidă, ştia prea bine ce spunea… dar o supără că tocmai azi primise scrisoarea aia împuţită.

Dacă se gândea bine, scrisorile păreau să coincidă cu momentele-cheie din viaţa ei, de parcă persoana respectivă ar fi ştiut ce se întâmplă… Îşi mai amintea încă foarte bine de prima scrisoare. Venise exact când câştigase concursul pentru a deveni model şi fotografia ei apăruse în presa naţională şi la televiziune, iar ziarele locale o salutau ca fiind „pe drumul spre faimă şi avere". Desigur, arătaseră fotografii ale ei în costum de baie, absolut inocente, se gândise ea, dar probabil că nu şi pentru acea minte pervertită. Scott Parker se înfuriase degeaba împotriva celui pe care-l numea „un nebun, laş, ignorant, cu mintea vicioasă, care îi ameninţa fetiţa şcolăriţă". Chemase poliţia, dar i se spusese că nu era neobişnuit să se întâmple asemenea lucruri, aşa că s-o lase baltă – probabil că nu se va mai repeta.

Dar se repetase – mai veniseră încă trei scrisori – fiecare mai explicită ca limbaj şi ameninţări, iar câteva săptămâni Jessie-Ann nu mai ieşise singură. Fraţii ei o însoţiseră la şcoală – şi tot ei sau prietenii lor o conduceau acasă. Chiar şi fetele de la şcoală, de care nu era apropiată, acelea pe care ea şi prietenele ei le numeau „din afară" se strânseseră în jurul ei. Unele îşi făcuseră obiceiul

să-i spună, cu simpatie, că asemenea ameninţări li se păreau oribile, oferindu-se să-i ţină companie când trebuia să rămână târziu la şcoală ca să-şi termine un proiect.

— Vrea pur şi simplu să se scalde în lumina gloriei tale, îi spusese prietenul ei, steaua fotbalului din liceu, Ace McLaren şi, cu toate că Jessie-Ann respinsese această idee ce i se părea o prostie, avea un sentiment neplăcut că Ace avea dreptate. Se părea că unii se bucurau de atenţia ce i se acorda ei mai mult decât ea însăşi, iar misterul scrisorilor de ameninţare, maşinile de poliţie din umbră şi plusul de poliţişti care se învârteau prin apropierea şcolii – ca să urmărească situaţia – erau de natură să stârnească senzaţie. Dar nu şi pentru ea.

Câteva luni fusese în centrul atenţiei, apoi scrisorile s-au oprit şi se părea că pericolul trecuse. Nu se mai gândise la problema asta până ce obţinu prima ei slujbă la New York, în urmă cu un an, când fotografiile ei umplură numărul din aprilie al revistei Glamour şi când începuse să fie însoţită ici-colo şi peste tot de fotografi, actori de film şi stele ale rockului şi se ducea mereu la vreun bal.

Scrisoarea, bătută la maşină cu roşu, folosise termenii sexuali cei mai cruzi, iar de data asta scria:

„Eşti o corupătoare. Te urmăresc, cu faţa ta de lăptărească şi mintea murdară cum îţi foloseşti sexul ca să manipulezi bărbaţii, făcându-i pe alţii să sufere pentru propria ta plăcere, răspândind răul...”

Citise restul printre lacrimi; era o descriere grafică a unui act sexual dintre ea şi un bărbat necunoscut... care o înjunghia cu trupul lui. Vorbele erau murdare, depravate, atât de dezgustătoare încât i se făcuse greaţă. Iar scrisoarea era semnată *„Un prieten”*.

De data aceasta, tatăl ei folosise detectivi particulari, dar din nou fără succes, iar după câteva

luni, scrisorile se opriseră. De-a lungul anilor sosiseră sporadic, uneori câte trei-patru pe săptămână, apoi urma o pauză de câteva luni, iar Jessie-Ann ajunsese să se îngrozească de câte ori vedea acest plic pătrat alb, în cutia ei de scrisori.

După părerea detectivilor şi a poliţiei, autorul era pur şi simplu un nebun.

— Se întâmplă majorităţii celebrităţilor, îi spuseseră ei, tipii ăştia deranjaţi la minte se fixează asupra unei persoane aflate în atenţia publicului şi toarnă asupra acesteia toate perversităţile lor secrete – probabil că e vorba de un bărbat respectabil, de familie, cu soţie şi copii şi o slujbă de la nouă la cinci, care îşi aruncă fanteziile asupra ta. Mai devreme sau mai târziu, o să-şi piardă interesul pentru asemenea lucruri.

Dar, se gândi Jessie-Ann îngrijorată, se pare că totuşi nu şi l-a pierdut.

La naiba, doar nu era să se lase doborâtă de asta! Slujba de la *Royle* însemna prea mult pentru ea… aceasta era cheia financiară finală a tuturor visurilor ei.

Aruncând plicul nedeschis la coşul de hârtii, îşi strânse umerii împotriva vântului îngheţat care mătura Central Park West, urmărind primii fulgi de zăpadă timpurii de iarnă aşezându-se ca petalele de flori de portocal pe trotuarul cenuşiu. Aceşti fulgi îi creaseră o nostalgie după iernile plăcute, pline de zăpadă, ale Vestului mijlociu din copilărie şi după cei trei fraţi mai mari, înalţi şi blonzi, după casa lor totdeauna plină de prieteni, după lanternele făcute din dovleac şi curcanii din Ziua Recunoştinţei, cu cartofi dulci cum numai mama ei ştia să-i gătească, şi după plimbarea cu săniile în dimineaţa de Crăciun pe dealul înzăpezit din spatele casei. Îşi amintea cum tatăl îi aducea o sticlă specială de Porto vechi pentru Crăciun şi îl decanta cu grijă deasupra unei lumânări, lăsând-o să admire culoarea rubinie şi permiţându-i să ia o înghiţitură. Pentru tatăl ei, această trataţie era un

lucru special, dar presupunea că, pentru cineva ca Harrison Royle, trebuia să fie ceva banal. Pentru că domnul Royle nu fusese obişnuit decât cu ce era mai bun.

— Îmi pare rău, domnişoară Parker, îi spuse portarul, dar de îndată ce începe să ningă la New York, se pare că taxiurile intră în hibernare.

— Nu-i nimic, Michael, am să pornesc pe jos. Am să iau unul din drum.

Plimbarea avea să-i facă bine, îi va grăbi circulaţia sângelui şi îi va da timp să se gândească la slujba de la *Royle* şi ce va însemna asta pentru ea. Tot timpul cât fusese „manechinul tineretului” în acel an, şi „chipul anului”, tot timpul cât pozase pentru copertele lucioase ale revistelor *Glamour* şi *Mademoiselle*, străbătând lumea în căutarea locului ideal pentru prezentarea modei americane tot mai tinereşti, Jessie-Ann îşi dorise două lucruri: o fermă la ţară în statul Kentucky, unde să poată evada din stresul oraşului, să respire din nou aer proaspăt şi să crească frumoşi cai arabi, iar în al doilea rând, să aibă agenţia ei proprie de manechine, care să activeze ca un ceas şi să facă să curgă banii în contul ei din bancă – fără ca ea să mai fie nevoită să zâmbească, fir-ar să fie!

Se opri la semafor, întinse un braţ în blană albastră ca să facă semn unui taxi şi ocărî când acesta trecu mai departe. Ferindu-se de circulaţie, traversă strada Şaizeci şi şase şi se îndreptă spre Columbus Circle.

Desigur, câştigase o mulţime de bani ca manechin pentru tineret – anii aceştia fuseseră buni – şi ea îi investise în mod înţelept. Dar, după un prea mult timp, lustrul dispăruse şi realitatea muncii dure – efortul de a arăta totdeauna foarte bine – devenise o treabă dificilă pentru o persoană fundamental leneşă, ca ea. Poate ar fi fost altfel dacă ar fi fost tipul osos cu aspect lung, slab, distant, cerut de revista *Vogue* – dar ea era *„Domnişoara tineret american”* cu părul blond,

des, care-i atârna greu şi drept până la umeri şi se mişca încântător când mergea. Avea picioarele lungi, subţiri, umeri laţi şi pieptul mic al fetelor atletice, crescute în aer liber – cu cel mai minunat zâmbet larg şi cu acea strălucire de bronz permanent. Şi, desigur, câţiva pistrui!

Jessie-Ann le zâmbise americanilor dintr-o mie de panouri publicitare şi le vânduse cosmetice dintr-un milion de reclame. Ce-i prea mult e prea mult. Când un model al tineretului ajunge la douăzeci şi patru de ani nu mai are încotro să se îndrepte. Fete de şaisprezece ani îi luau deja locul.

Repezindu-se la un taxi liber, înghionti un bărbat cu un palton negru încheiat la două rânduri şi cu umbrelă care-i stătea în cale, zâmbindu-i drept scuză când taxiul porni.

— Madison colţ cu Cincizeci şi şapte, îi spuse ea şoferului, aşezându-se comod în scaunul căptuşit cu plastic crăpat şi strâmbând din nas la mirosul stătut de ţigări.

Slujba ca *„Fata de la Royle”* va fi şansa ei, depăşind tot ceea ce lucrase de la vârsta de cincisprezece ani când câştigase în Montana concursul de manechine lansat de o revistă naţională. Aceasta era, în cele din urmă, calea de a câştiga banii suplimentari pentru ferma aceea de cai şi propria ei agenţie de manechine. Dacă o vor alege, agentul ei îi spusese că *Royle* e dispus să-i plătească o avere, nu doar ca să facă reclamele, ci şi ca să-i folosească numele ei pe îmbrăcăminte. Va primi salariu, comisioane, bani pentru reclamă, călătorii de promovare cu cheltuieli plătite. Jessie-Ann va deveni o industrie! Apoi, după câţiva ani, când totul se va termina, va deschide agenţia *Imagini*.

Jessie-Ann voia să reuşească într-un domeniu pe care-l cunoştea şi pe o parte şi pe alta şi dorea să fie recunoscută pentru ceva mai mult decât pentru faţa ei frumoasă. Dorea ca agenţia ei de manechine *Imagini* să fie subiectul de discuţie al lumii modei

din New York. În fond, nu cunoştea ea oare fiecare manechin, fotograf, artist machieur, coafor şi desenator din domeniu? Dacă va căpăta slujba la *Royle*, va avea timp să mai respire.

După ce plăti taxiul, intră prin holul de sticlă al elegantei clădiri de birouri şi luă ascensorul spre etajul treisprezece. O recepţioneră veselă, brunetă, îi zâmbi urându-i bună dimineaţa şi o conduse acolo unde domnul Royle şi conducerea administrativă o aşteptau. Înălţându-se şi mai mult şi ridicându-şi bărbia, Jessie-Ann trase adânc aer în piept şi intră.

Harrison Royle stătea în capul unei uriaşe mese de şedinţe, foarte lustruită, flancat de întreg eşalonul superior al *Agenţiei de Publicitate Nicholls Marshall*.

O tavă cu cafele neatinsă, aştepta în faţa lui şi, în timp ce Jessie-Ann traversa camera, el îşi continua conversaţia telefonică aruncând doar o foarte scurtă privire în direcţia ei. Stu Stanfield, şeful contabilităţii la *Royle*, o salută, aşezând-o într-un scaun ca un fel de tron, aflat în stânga mesei, unde lumina ce se filtra printre canioanele înalte din Madison Avenue cădea direct pe chipul ei. Harrison puse receptorul la locul lui şi îşi împinse înapoi scaunul. Venind spre ea, îi întinse mâna.

— Domnişoară Parker, îi spuse el zâmbind, mă bucur că v-aţi găsit timp să vă întâlniţi cu noi. Ştiu cât de ocupată trebuie să fiţi.

Harrison Royle avea patruzeci şi unu de ani, era înalt, încărunţit la tâmple, imaculat, într-un costum negru de afaceri, cu acea strălucire specifică celor foarte bogaţi. Şi avea ochi negri intenşi, care, când se uitau la ea, lui Jessie-Ann i se părea că-i priveşte în suflet. Ea îl fixă la rândul ei, dar inima îi bătea atât de tare, încât se temea că el ar putea să o audă. Nu se mai simţise aşa de la şaisprezece ani, când Ace McLaren i-a descheiat nasturii, pe scaunul din spate al maşinii Ford Mustang, după

marele meci de la liceu, când marcase de trei ori – sau patru, dacă o socoteai şi pe ea… Aşa pretinsese el, oricum, dar desigur că nu era adevărat. Harrison se întoarse la masă.

— Te rog, adu cafea pentru domnişoara Parker, comandă el, sau poate preferaţi ceai?

O secretară veni în grabă să-i asculte cererea.

— Cred că aş prefera cafea fără cofeină, mulţumesc, răspunse ea, iar privirea lui se întoarse la foile cu notiţe pe care le avea în faţă pe masa lucioasă.

Jessie-Ann şezu sobră o jumătate de oră, timp în care Stu Stanfield şi executivii săi discutară fotografiile, meritele, aspectul, stilul ei ca şi când ea nu s-ar fi aflat acolo. Harrison Royle, în fotoliul lui mare din capul mesei, asculta, pare-se, cu indiferenţă.

Apoi, privindu-şi ceasul se ridică.

— Mulţumesc, domnilor, spuse el. Cred că am auzit suficient.

Ei îşi foiră hârtiile, uitându-se la el în expectativă, anticipând acceptul lui.

— Jessie-Ann, spuse el, iar numele ei sună cumva mai blând de pe buzele lui, Jessie-Ann, se pare că toată lumea a apreciat munca dumitale şi a vorbit despre talentul dumitale. Vrei te rog să iei masa cu mine? Poate, în felul acesta, măcar unul dintre noi va putea să te cunoască mai bine.

Zâmbetul ei lumină camera. Se ridică din fotoliul ei într-un minut; cu agenda sub braţ, cu fusta netezită peste şoldurile elegante şi, însoţită de Harrison Royle care o conducea, ieşi din sala de şedinţe, lăsându-i pe cei mai influenţi bărbaţi ai publicităţii din New York cu gura căscată de uimire.

Au luat masa de prânz la *„21”* şi ochii lui nu au părăsit chipul ei tot timpul cât a tratat-o cu mâncarea ei dietetică obişnuită, o salată şi pui. Nimic nu-i strica pofta de mâncare, nici măcar ochii căprui, neclintiţi ai lui Harrison Royle. Iar

întrebările lui nu aveau nimic de-a face cu îmbrăcămintea lui Jessie-Ann pentru *Royle* – el voia să ştie cât mai multe despre ea, de unde era, cum făcuse faţă faptului de a fi manechinul preferat al adolescentelor şi de a fi devenit atât de renumită, despre viaţa ei departe de familie. Acum, reflectând la asta, se gândea că foarte puţini oameni doriseră să o cunoască cu adevărat. Voiau doar ceea ce se vedea. Chiar şi iubiţii ei. Uneori, Jessie-Ann, suspectase că orgoliul de a fi văzuţi în public cu ea era mai important decât plăcerea de a fi singur în pat cu ea. Atunci era doar ea însăşi, Jessie-Ann încă o dată în căutarea dragostei.

După masă se plimbară pe străzile reci şi cenuşii ale Manhattanului care i se părură brusc aurii şi strălucitoare. Ajunşi în Plazza, Harrison se opri lângă şirul de trăsuri care aşteptau. Mângâind pe gât un cal negru liniştit, el întinse o mână spre ea:

— Ce zici? întrebă el râzând. Şi, înfăşuraţi într-o blană, făcură obişnuita plimbare în jurul Central Park-ului pe care o fac totdeauna îndrăgostiţii – numai că ei nu erau îndrăgostiţi. Dar el îi ţinu totuşi mâna. Jessie-Ann nu-şi dăduse însă seama dacă era doar prietenos sau dacă se gândea că acesta era prerogativul şefului – în cazul când aveau de gând să o aleagă să fie *„Fata de la Royle”*.

Dar nu i se păru momentul potrivit ca să ridice această problemă.

În seara aceea au fost împreună la teatru şi apoi la cină într-un minunat restaurant franţuzesc slab luminat şi sofisticat, iar de data aceasta Jessie-Ann fu aceea care puse întrebări. La fel ca şi ea, Harrison nu părea obişnuit să vorbească despre el însuşi, dar îi spuse că era nepotul fondatorului magazinelor *Royle*. Acum aveau treizeci de magazine în toată ţara precum şi un catalog de comandă prin poştă, care făcea mai multe afaceri decât toate magazinele laolaltă.

— Mi-aduc aminte că mama mea a comandat perdele de bucătărie din catalogul vostru, îi zise ea zâmbind, se numeau perdele de cafenea. Erau în carouri, roşu cu alb, şi atârnau pe nişte inele speciale de alamă până la jumătatea ferestrei din bucătărie iar sus aveau un volan. Mama mea e o bucătăreasă grozavă, adăugă ea. Îmi mai amintesc ce bine mirosea în bucătăria noastră când veneam acasă de la şcoală – a prăjituri de casă şi a pâine – şi totdeauna era ceva delicios care sfârâia în cuptor pentru masa de seară. Şi perdelele noastre.

Ochii căprui închis ai lui Harrison se întâlniră cu ai ei puţin cam trişti.

— Bucătăria noastră nu era niciodată aşa, zise el. Era prea mare, avea faianţă albă şi era totdeauna curată. Aveam un şef bucătar din Franţa care pregătea dineuri minunate pentru oaspeţii părinţilor mei, dar nu avea timp să fie preocupat să facă prăjituri pentru băieţei.

Jessie-Ann încercă să şi-l închipuie pe puternicul şi distantul domn Royle ca băieţel, dar nu reuşi.

— Nu era chiar atât de important, recunoscu el când ea îi zâmbi cu simpatie. Cea mai mare parte a timpului eram plecat la şcoală. Iar verile mergeam la Cape şi, mai târziu, în străinătate.

Fusese educat într-o şcoală pregătitoare şi la *Princeton*, apoi a urmat o facultate de economie la *Harvard*. Îi spuse că era evreu, că fusese căsătorit, dar că soţia lui murise de tânără şi că avea un fiu cam de vârsta lui Jessie-Ann (de fapt, Marcus avea doar optsprezece ani). Avusese şi alte legături sentimentale, dar niciuna destul de serioasă ca să o înlocuiască pe Michelle, dragostea lui din copilărie şi mama fiului său. Acum împărţea o casă mare în Park Avenue cu mama sa şi cu fiul său Marcus când acesta venea acasă de la şcoală.

— Iată, spuse el ferm, acum ştii totul.

— Totul? întrebă Jessie-Ann surprinsă.

— Totul despre mine – trecutul meu, cine sunt…

— A, nu. Nu cred că mi-ai spus asta, făcu ea gânditoare, dar poate am să descopăr eu însămi.

Sorbind delicioasa şampanie pe care o comandase el, se blestemă că se simţea atât de atrasă de el. El era foarte bogat, era evreu şi locuia cu mama sa! Ce şansă ar fi putut avea? Ar trebui să se concentreze asupra obţinerii slujbei, nu asupra ochilor lui căprui arzători, a obrajilor lui bărbieriţi, sau a curbei arogante a gurii lui.

— Domnule Royle, spuse ea cu fermitate, deşi mai devreme îi spusese Harrison, ar trebui să vorbim, de fapt, despre afaceri. În fond, am venit la agenţie pentru un interviu în legătură cu *„Fata de la Royle”*. Cred că ar trebui să vă întreb dacă există vreo şansă să capăt slujba. Pentru mine este importantă, ştiţi. Foarte importantă.

— Jessie-Ann, spuse Harrison, luându-i mâna, n-ai vrea mai bine să te gândeşti să te căsătoreşti cu mine?

Şampania din paharul ei se vărsă pe fustă, iar el se aplecă zâmbind, tamponându-i coapsa cu şervetul lui.

— Desigur, nu e nicio grabă, o linişti el. Avem timp. O mulţime de timp, ca să te gândeşti la asta şi ca să mă cunoşti mai bine.

Mâna lui o cuprinse pe a ei şi ea simţi cum se îmbujorează şi cum îi ard obrajii când îi întâlni privirea întunecată.

— Şi să ştii, Jessie-Ann, că poţi avea totuşi slujba ca *„Fata de la Royle”*, spuse el, chiar dacă spui nu la propunerea de a deveni doamna Royle.

— Şi dacă spun da? întrebă ea, uimită.

— Nu vei mai fi manechin, nu vei mai fi *„Fata de la Royle”*… vei fi soţia mea.

Se văzură apoi în fiecare seară, timp de două săptămâni. Doar când îi atingea braţul, prezenţa lui tăcută în maşina cu şofer, privirea lui laterală în teatrul întunecat o făceau să i se înmoaie

picioarele. Iar sărutul uşor de noapte bună, pe buze, când o lăsa la uşa ei – un sărut ce vădea un tremur de pasiune reţinută în spatele lui – o lăsa fără suflu întrebându-se cum ar fi dacă ar săruta-o cu adevărat, dacă ar merge mai departe… dacă ar face dragoste cu ea.

Harrison Royle nu era de obicei un bărbat care acţiona din impuls, dar când Jessie-Ann intrase pe uşa acelei săli de şedinţă, cu părul ei blond mişcându-se ca lumina soarelui într-o după-amiază mohorâtă, se simţise smuls din rutina lui istovitoare. Scânteia tinereţii ei îi atinsese inima şi era contagioasă. Doar faptul că o privea, că era împreună cu ea, că o auzea vorbind, îl făcea să se simtă din nou tânăr într-un fel cum nu mai fusese de la moartea lui Michelle. În ultimii zece ani, trăise şi respirase doar prin muncă. Jessie-Ann era viaţa – şi era o viaţă cu picioarele pe pământ, stilul familiar lui. El îi spuse că în ciuda farmecului şi strălucirii ei, era la fel de proaspătă, de parcă n-ar fi părăsit niciodată Montana – şi o iubea pentru asta.

Harrison îi spuse totul despre viaţa lui, îi vorbi despre afaceri, despre casele lui din Park Avenue, din Cape Cod şi din Bahamas. Îi spuse despre mama lui şi despre fiul lui – dar niciodată n-o menţionase pe soţia sa decedată, Michelle. Îi spuse că o dorea, că o va iubi, că o va îndrăgi, că nu va mai trebui să lucreze vreodată – că va avea grijă de ea. Şi, desigur, vor avea copii.

În fiecare dimineaţă, agenţia lui Jessie-Ann o suna şi îi lăsa mesaje pe automatul telefonului la care ea nu răspundea însă niciodată şi, pentru prima oară în viaţa ei, uită cu totul de muncă. După trei săptămâni, când ar fi trebuit să se afle la Paris să prezinte colecţiile, au zburat în Florida cu avionul lui personal, oprindu-se îndeajuns de mult ca să fie căsătoriţi de un judecător de pace, în tribunalul unui mic orăşel unde nu-i cunoştea nimeni şi nimănui nu-i păsa, cu excepţia bărbatului

simpatic şi a secretarei lui zâmbitoare, care le-au fost martori; apoi au plecat la casa lui Harrison din insula Eleuthera, ca să-şi înceapă luna de miere.

Marea vilă albă de la malul mării era locul perfect pentru doi oameni îndrăgostiţi – o casă lungă, joasă, albă, pe o plajă moale ca talcul, cu o vedere nemărginită asupra mării de un albastru-verzui şi a unui cer perfect curat. Grădinile erau pline de flori de culoarea bijuteriilor – oleandri, hibiscus, bougainoile şi iasomie cu miros dulce – umbrite de palmieri înalţi. Exista acolo o barcă cu motor, *Riva*, cu care traversau golful până la *Clubul* din Insula Windmere, să ia masa de prânz cu langustă proaspătă şi vin alb sec, sau, pur şi simplu, pentru a face ski pe apă sau pentru explorarea micilor colţişoare nelocuite. Şi mai era un vas de cincizeci de picioare, echipat pentru pescuit în larg, unde Harrison petrecea ore multe sorbind scotch şi aşteptând ca prada mare să muşte nada. Purtând cămaşa în carouri a lui Harrison şi o şapcă cu cozoroc alb care să o apere de soare, Jessie-Ann învăţa să arunce undiţa şi să lupte pentru captura ei – doar un ton foarte mic – dar cel puţin a fost o captură. Apoi, mai era un yaht de patruzeci de picioare, şi Harrison a iniţiat-o în noţiunile elementare ale navigaţiei, dar a deviat-o din drumul principal, îngrijorat că ar putea fi lovită când verfaforul se mişcă din cauza vântului şi învăţând-o că trebuie să fie atentă.

Trei maşini lustruite, ce străluceau perfect, stăteau în garaj – o Aston Martin albă, cu scaune de piele bleu, o Porsche 928-S, de culoare roşu aprins şi o maşină station lungă, argintie, Mercedes. Un helicopter galben strălucitor şedea pe un platou în faţa casei şi un reactor particular cu opt locuri aştepta comanda lui Harrison la aeroportul guvernatorului.

— Jucăriile oamenilor bogaţi, îi explică el, cu un zâmbet bărbătesc.

Nopţile în Eleuthera erau calde şi blânde, iar ei stăteau pe terasă, în bătaia vântului produs de ventilatoarele din tavan care le mişca părul, şi sorbeau băuturi răcoritoare în lumina rubinie a soarelui ce scăpăta. Un servitor cu haină albă le servea masa şi apoi se plimbau în picioarele goale în lumina lunii, de-a lungul plajei argintii, aruncând pietricele în valurile line, întunecate, ale oceanului şi oprindu-se mereu la câţiva paşi, să se sărute. Mai târziu, goi, în patul uriaş cu numeroase perne, îşi eliberau pasiunea unul pentru celălalt. Jessie-Ann considera că Harrison era cel mai perfect iubit, tandru şi pasionat, cu un trup tare, ferm, pe care-l controla până în momentul în care ea avea o nevoie disperată de explozia lui de pasiune. Ea i-o cerşea… apoi, pentru câteva momente, formau cu adevărat o singură fiinţă. Adormeau îmbrăţişaţi, când zorile pătrundeau răcoroase prin ferestrele deschise.

Harrison voia să ştie totul despre ea şi ea îi vorbi despre tinereţe şi şcoală şi prieteni – dar nu-i spuse despre scrisorile murdare de ură la care fusese supusă în toţi aceşti ani, deoarece, în fericirea ei, pur şi simplu nu se mai gândise la ele. Dar îi spuse despre iubiţii ei.

Prosteşte, Jessie-Ann nu-i ascunse nimic, mărturisindu-i înflăcărarea ei de fată pentru Ace McLaren, precum şi despre relaţiile mai serioase care se terminaseră fie în prietenie, fie în lacrimi. Când Harrison plecă de lângă ea cu faţa întunecată de furie, ea privi fix la el, uimită.

— Dar atunci nu te cunoşteam! exclamă ea, când el o porni supărat pe cărare spre plajă.

Nu se aşteptase ca el să fie gelos. În fond, el îi ceruse să-i spună şi îl urmări îngrijorată din umbra terasei, cum patrula pe curba de nisip alb, mai jos de casă. Se uita drept înainte, fără să vadă frumuseţea din jurul lui şi când, în cele din urmă, se întoarse spre casă, ea alergă în jos pe cărarea nisipoasă să-l întâmpine, fiindu-i teamă că el nu o

mai iubea. El o strânse la piept, ochii lui căprui privind intens într-ai ei.

— Te iubesc, Jessie-Ann, spuse el mândru. Nu-mi pasă de nimeni altcineva, pur şi simplu, te iubesc.

— Şi eu te iubesc! exclamă ea, uşurată. De aceea m-am măritat cu tine şi nu cu ceilalţi.

Harrison o ridică în braţe şi o duse, traversând terasa, în camera lor, aşezând-o blând pe patul lor mare. Trupul ei suplu, bronzat, tremura de pasiune când o mângâie, reţinându-şi dorinţele de a o satisface. Sfârcurile ei mici, coralii, se întăriră sub atingerea lui, când buzele lui se mişcară în jos pe scobitura netedă a abdomenului ei şi pe lungimea coapselor ei moi şi apoi mai jos, la degetele ei roz, până când ea îl chemă aşteptând să-i atingă acel loc călduţ şi umed. Ea îşi arcui spatele să-l întâmpine când, în cele din urmă, Harrison o pătrunse, strigând cu pasiune:

— Eşti a mea, Jessie-Ann, şopti el când erau încă îmbrăţişaţi, acum îmi aparţii mie.

Nu-i spusese multe despre prima lui soţie şi asta o îngrijora, era ca şi cum Michelle era un fel de secret întunecat.

În cele din urmă, nemaiputând să se abţină să nu pună întrebarea, ea spuse:

— Nu vrei să-mi povesteşti ceva despre Michelle, te rog?

Harrison nu vorbise niciodată cu nimeni despre cele întâmplate, nici măcar cu fiul său, ţinându-şi amintirile închise într-un colţişor al sufletului său, pentru că fuseseră întotdeauna prea dureroase. La început, se gândise la Michelle în fiecare minut, zi de zi, şi chiar după ce trecuseră ani; ea era încă femeia cu care le compara pe celelalte. Dar trecuseră optsprezece ani şi iată că acum simţi o uşurare să vorbească despre asta.

Jessie-Ann ascultă fascinată când Harrison îi povesti că Michelle fusese prietena lui din copilărie. Părinţii ei erau vecini şi buni prieteni ai

familiei. O adorase din momentul când o văzuse ca nou-născută în braţele mamei ei, când el avea doar patru ani şi era deja la grădiniţă. Michelle crescuse ca un copil dulce, zâmbitor şi timid şi Harrison avusese totdeauna grijă de ea. El era cel care îi venea în ajutor în încăierările ei copilăreşti, el o ajuta să-şi facă temele pentru şcoală; el se ducea la zilele ei de naştere şi ea venea la ale lui, iar familiile lor petreceau adesea vacanţele împreună. Harrison îi simţise teribil lipsa când el a plecat, mai întâi la şcoala pregătitoare şi apoi la colegiu şi îşi scriseseră tot timpul.

În vara în care împlinea nouăsprezece ani şi venise acasă de la *Princeton*, constată că Michelle avea un prieten şi se îmbolnăvi de gelozie. Ea era încă în cursul inferior de liceu, dar tipul era mai mare – avea şaptesprezece ani, probabil, un maimuţoi. Era în echipa de baseball, alerga, era campion de înot – despre orice sport era vorba, băiatul îl făcea, şi îl făcea bine. Singurul avantaj al lui Harrison era că avea cu doi ani mai mult şi era deja la *Princeton*.

El o invitase pe Michelle la un meci de fotbal la colegiu, fiind mai şiret decât atletul ei licean, iar la serbarea de Crăciun îi oferi un mic ineluş de aur cu o imitaţie de smarald, flancat de două „diamante” mici, sclipitoare. Când îi puse lui Michelle inelul în deget, ea îl privi solemn cu ochi la fel de închişi la culoare ca şi ai lui.

— Am să-l păstrez totdeauna, promisese ea.

Harrison pusese să se copieze inelul la *Tiffany*, aşteptând nerăbdător până când ea împlini şaptesprezece ani, ca să-şi declare dragostea şi să-i ofere inelul adevărat.

— Acum le pot purta pe amândouă, spuse Michelle râzând, câte unul la fiecare mână.

Părinţii lor fuseseră încântaţi, nu-şi puteau dori nimic mai bun, copiii lor se iubeau şi se căsătoreau. Căsătoria avusese loc la aniversarea de optsprezece ani a lui Michelle. Harrison avea

douăzeci şi doi, tocmai absolvise colegiul la *Princeton* şi plănuia să urmeze un curs de economie la *Harvard*. Închiriaseră un mic apartament care dădea spre Charles River şi erau nebuni de fericire. Ea era ceea ce-şi dorise el de fapt totdeauna, prietena, iubita, camarada lui… şi în curând avea să fie mama copilului său.

Michelle, însărcinată, fusese aproape eteric de frumoasă, trupul ei subţire purtând mândru povara copilului mare. Faţa ei palidă fusese luminată de o strălucire nouă, rozalie, iar în ochi avea o licărire de mulţumire. Fiul lor, Marcus, cântărise peste patru kilograme şi parcă dintr-odată toată puterea lui Michelle trecuse în el. Era fericită cu bebeluşul ei, dar era obosită şi distrată. Se mutaseră într-o casă la ţară, cu pajişti întinse, unde să se joace copilul lor, şi cu copaci, care să-l apere de soare.

Au apelat la o infirmieră care să aibă grijă de el, deoarece Michelle se plângea că era prea obosită.

— Cred că, pur şi simplu, sunt leneşă, protesta ea, când Harrison insista să consulte un doctor.

Dar nu fusese lenevie. Fusese leucemie. Michelle muri după un an. Fusese înmormântată cu cele două inele pe degete, cel primit la început şi cel de la *Tiffany*.

La început, Harrison se învinovăţise pe el însuşi. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ea, să nu o lase însărcinată, fusese prea tânără, prea delicată… Apoi aruncase vina pe Marcus că o storsese, sugându-i puterea, aşa cum îi sugea laptele. Dar, în cele din urmă, înţelesese că boala ei nu avea nicio legătură cu niciunul dintre ei. Michelle suferise de o boală şi murise. Se întâmpla asta oamenilor în fiecare zi… dar de ce Michelle? De ce să se întâmple asta lui Michelle… şi lui?

Lăsându-şi băiatul la mama sa, Rachel Royle, fugise în Europa, încercând să scape de nefericirea sa. La început, vagabondase pur şi simplu prin Londra şi Paris dar, după câteva luni, descoperise un vechi castel francez liniştit, în mijlocul unei

păduri unde, în mod surprinzător, se ţineau cursuri de economie europeană şi internaţională. Linişte a din jur şi stimulul cursurilor l-au adus la realitate şi se simţise în stare să facă din nou faţă vieţii. În cele din urmă, se întorsese acasă şi îşi recăpătă din nou interesul pentru muncă, constatând că-şi putea înăbuşi sentimentele în realitatea rece a faptelor şi cifrelor. Şi atunci l-a redescoperit pe fiul său.

De mic copil, Marcus fusese neglijat de Harrison, pentru că îi amintea de boala şi moartea lui Michelle. Un timp, chiar şi după ce se întorsese din Europa, Harrison nici nu putea suporta să se afle în preajma lui. La trei ani, Marcus era un copil înalt, cu ochi sinceri şi cu păr des, blond – deşi era un mister de unde îl moştenise, căci atât Harrison cât şi Michelle erau bruneţi. Avea modul acela plăcut de a se afla primprejur, când Harrison era ocupat, stând mai întâi lângă fereastră şi apoi înaintând încet spre biroul lui, până când Harrison îşi ridica brusc privirea şi îl vedea lângă cotul lui. Fiul lui se uita la el cu ochii aceia negri încrezători şi cu un zâmbet larg, nu prea copilăresc, de parcă ar fi fost camarazi şi Marcus se afla acolo ca să-l ajute şi să încerce să facă parte din viaţa lui. Inima îngheţată a lui Harrison se topi. Deveniseră prieteni încă de atunci, deveniseră cu adevărat tată şi fiu.

Jessie-Ann simţi că mâna lui Harrison era rece în mâna ei, deşi era o seară caldă, liniştită. Sculându-se, lipăi goală din pat până în camera de zi şi îi turnă un pahar de coniac, încălzind în mână paharul înainte de a i-l oferi. Ochii negri ai lui Harrison erau încă înneguraţi de amintiri, când îi întâlni privirea.

— N-am vorbit cu nimeni niciodată despre Michelle, recunoscu el, ăsta-i adevărul. Tot adevărul dureros.

— Atunci mă bucur că mi l-ai spus mie, şopti ea, simţindu-se cumva şi mai aproape de el decât atunci când făcuseră dragoste.

El o lăsase să vadă cealaltă latură a lui, bărbatul vulnerabil din spatele magnatului rece şi autoritar. Bărbatul care avea totul, ştia ce înseamnă să pierzi ceva de preţ. Harrison simţise această durere prin care ea nu trecuse niciodată şi i se strânse inima pentru el.

Îngenunchind lângă pat, ţinându-l încă de mână, ea îi sărută degetele şi el îi zâmbi zburlindu-i părul blond mătăsos.

— A trecut mult timp de atunci. Michelle şi cu mine eram doar copii. Acum e atât de diferit. Suntem împreună, tu şi cu mine, Jessie-Ann. Şi vreau să ştii că nu am fost niciodată mai fericit în viaţa mea.

A doua zi dimineaţă, când înotau goi, Harrison o strânse lângă trupul său mare sărutându-i faţa zâmbitoare, udă, în timp ce valurile se înspumau în jurul lor.

— Nu mă pot opri să te privesc, cum te mişti, curba obrazului tău, zâmbetul… eşti ca o pictură favorită care a căpătat viaţă.

— Ar fi trebuit să mă vezi când eram copil, râse ea. Până la paisprezece ani, eram doar o fetiţă numai piele şi os, cu aparat de îndreptat dinţii. Niciodată nu mi-a trecut prin gând că voi deveni vreodată drăguţă, în plus, eram prea ocupată ca să mă distrez. Prietenele mele erau drăguţe. Ele erau micuţe şi frumuşele şi aveau curbe acolo unde eu aveam unghiuri. Dinţii lor nu aveau nevoie să fie îndreptaţi, iar părul lor era ondulat şi stătea cum trebuie. Doamne, totuşi ne-am distrat atât de bine. Băieţii ne numeau „centristele”, deşi eu nu eram potrivită pentru acest nume. Dar cred că noi eram un fel de grup de elită al liceului. Noi eram conducătoarele galeriei şi responsabile cu organizarea balurilor şi evenimentelor sociale. Noi hotăram cine era „cu noi” şi „în afara” noastră… nu că ar fi avut vreo importanţă, pentru că aveam propriul nostru cerc mic şi acesta era singurul care conta. Făceam totul ca un grup – dormeam unele la

celelalte, ne făceam lecţiile împreună, mergeam la întâlniri sâmbătă seara împreună – totdeauna cu băieţii cei mai prezentabili. Mergeam vara la ştrand împreună şi iarna la schi. Era propria noastră lume caldă, mică în cadrul unei lumi mari. Dar ştii ceva? Totdeauna mi-a părut puţin rău pentru ceilalţi – pentru copiii care păreau că nu au prieteni şi nicio viaţă reală – cei lăsaţi cu adevărat în afară.

— Ca mine, spuse el. Ţi-ar fi părut rău pentru mine, pentru că eu eram în afara cercului vostru magic.

— Asta era doar ceva specific unui orăşel mic, râse ea. Chiar şi la şaptesprezece ani, tu erai un bărbat sofisticat al societăţii înalte, în comparaţie cu băieţii pe care i-am cunoscut eu. Se uită fix la el. Nici nu-mi pot închipui că tu ai fi fost unul dintre cei lăsaţi în afară, Harrison, tu eşti un conducător înnăscut, totdeauna la cârmă…

— Nu-i adevărat, şopti el sărutându-i din nou obrazul umed, nu-i adevărat, draga mea Jess. Îmi doresc să împart cu tine amintirile din oraşul tău mic, aş vrea să-ţi cunosc familia, prietenii… îţi invidiez copilăria.

— O invidiezi! Dar tu ai avut totul! exclamă ea.

— Familia mea avea bani, dar nu avea totul, Jess. Eu n-am avut niciodată ce ai avut tu.

— Desigur că am să te duc şi la mine acasă, promise ea, dar ştii, de fiecare dată când mă întorc acolo, mi se pare ceva mai de demult. Este diferit – şi totuşi, pare că totul a rămas la fel.

Se încruntă, amintindu-şi cum se simţise la ultima ei vizită acasă. Nu găsise oare că era greu să reintre în ritmul cotidian al vieţii familiei şi prietenilor ei? Nu cumva ea trăia acum într-un ritm mai rapid? Mai dur? Se obişnuise să trăiască în New York-ul cu probleme, bazându-se pe propria ei minte. Dar acum, că se căsătorise, toate astea se vor schimba. Ea va fi exact soţia pe care şi-o dorea Harrison.

***

Două luni mai târziu, Jessie-Ann patrula prin imaculatul salon al triplexului, vila cu douăzeci şi opt de camere din Manhattan, pe care acum o numea casă – cu zece focuri aprinse continuu şi pereţii îmbrăcaţi în stejar şi mătase, cu o sală de gimnastică şi un bazin de înot şi o colecţie neegalată de maeştri ai picturii. Se întreba îngrijorată dacă vorbiseră chiar atât de mult în acea primă lună încât îşi spuseseră tot ce aveau de spus unul celuilalt. Acum, Harrison se trezea la şase şi dădea pe gât o ceaşcă de cafea înainte ca ea să deschidă măcar ochii. O săruta în grabă pe frunte şi, într-un trening negru, îşi făcea prima alergare a zilei; apoi se ducea în sala de gimnastică pentru exerciţii şi de acolo la birou. O suna, o dată dimineaţa şi o dată după-amiaza şi apoi mai târziu, din maşină, ca să ştie că era în drum spre casă. La început fusese bucuroasă că el se gândea la ea, dar în ultima vreme găsea lucrul acesta enervant. Se întreba dacă nu cumva o controla. Să se asigure că ea se găsea acolo unde trebuia să fie şi nu plecată singură, făcând ceva ce nu se cădea. Cam ce anume? se întreba ea, prost dispusă. Să prezinte moda? Să-şi găsească un amant? Dar nu avea nevoie de amant, Harrison trebuia să fie sigur de asta. Nopţile lor erau tot pline de pasiune… doar că zilele ei nu erau umplute cu nimic – în afară de plictiseală. Acum ştia ce voia Harrison să spună cu „Aveam bani, dar nu aveam totul”.

Se gândi cu tristeţe cum ar fi fost viaţa ei ca *„Fata de la Royle”*, plină de acţiune, călătorii, apariţii personale, figuri noi. Oameni! La naiba, aici era greşeala. Harrison îi considera prietenii ca fiind frivoli, iar ea îi găsea pe ai lui plicticoşi. Când venea acasă târziu şi obosit, gata pentru o masă liniştită şi puţină pace, ea era gata să iasă în

oraş – întotdeauna făceau un compromis, ieşind să ia masa de seară împreună la un restaurant elegant.

Avea o bănuială că Harrison o vedea altfel decât se vedea ea însăşi. Desigur, era doamna Harrison Royle – dar se îmbrăca à la Jessie-Ann, într-un amestec de ceea ce îi plăcea ei, ignorând perlele şi blănurile bogate pe care le cumpărase el. Ea crezuse că Harrison va găsi asta amuzant, dar fusese jenat când la festivitatea lui pentru şefii de raioane de la magazinele *Royle*, ea îşi făcuse apariţia într-o jachetă de aviator, albă, din piele, cu umeri laţi şi pantaloni roşii de satin, cu o bijuterie falsă uriaşă, roşie, prinsă la piept. Arătase grozav şi ştia asta, dar toate celelalte soţii erau cu rochii cuminţi şi scumpe – şi toate purtau perle.

În vremea asta nu întâlnise nicio persoană interesantă. Rareori primeau oaspeţi, deoarece Harrison prefera să fie singur cu ea – ceea ce era bine, doar că ziua lui era ocupată şi plină de oameni; în timp ce ea era singură. Mergeau des la teatru, dar singuri. Şi uneori luau cina cu mama lui.

Rachel Royle era o femeie micuţă, gen păsărică, deşi Jessie-Ann considera că semăna mai curând cu un corb decât cu o rândunică. Rachel avea părul negru ca tăciunele, cu două aripi argintii la tâmple, şi pe care îl purta strâns la spate într-un coc, împodobit de obicei cu o fundă *Chanel* de mătase sau catifea. Ochii ei frumoşi, negri, atât de asemănători cu ai lui Harrison, purtau cu mândrie ridurile celor şaizeci şi cinci de ani ai ei, deşi restul feţei îi era la fel de neted ca a unei adolescente, şi asta îi dădea un aspect curios, de înţelepciune. Jessie-Ann era sigură că pielea netedă a lui Rachel era aşa de la natură şi că nu fusese ajutată de chirurg, dar contrastul între ochii ei cunoscători de femeie bătrână şi faţa ei tânără te intriga.

Rachel Royle purta îmbrăcămintea *Chanel* ca pe o a doua piele. Hainele se potriveau cu statura micuţă şi cu stilul ei şi mai putea purta încă

taioarele pe care le cumpărase când avusese doar treizeci de ani. Adoptase din mers „noul stil" al lui Lagerfeid pentru casa *Chanel*. Obişnuindu-se cu umerii largi şi jachetele cu forme noi, ea era, fără nicio îndoială, femeia cea mai organizată pe care o văzuse vreodată Jessie-Ann. Ştia că nu puteai veni pe neaşteptate la Rachel găsind-o lenevind în faţa sobei, într-un pulover vechi, mâncând ciocolată şi citind o revistă. Rachel era totdeauna corect îmbrăcată, cu o fustă din tweed şi o bluză de mătase, şi cu pantofi *Chanel* în două nuanţe pale, favoriţii ei. Era clar că nimic nu era întâmplător la bătrâna doamnă Royle şi, după prima lor întâlnire care o marcase, Jessie-Ann îi spusese posomorâtă lui Harrison:

— Pun pariu că, dacă ar fi un incendiu şi toţi ar trebui să fugim din casă, ea ar purta perlele şi funda din păr şi pantofii aceia afurisiţi şi jacheta ei ar fi încheiată cum trebuie.

Harrison râse pur şi simplu.

— N-o lăsa să te deranjeze, răspunse el. Mama mea a fost aşa dintotdeauna. E o organizatoare nemaipomenită – lucrează pentru o jumătate de duzină de societăţi de binefacere şi îi ţine pe toţi în frâu.

— Pun pariu că e aşa! comentă Jessie-Ann, încă frapată de calităţile lui Rachel ce le depăşeau pe ale ei.

Prima lor întâlnire fusese politicoasă, Rachel nu era dură niciodată, cu nimeni, dar în spatele salutului ei încântător simţeai sârmă ghimpată.

— Deci, spusese ea, întinzându-i mâna lui Jessie-Ann (Niciun sărut, se gândi Jessie-Ann, pentru proaspăta mireasă). Deci, tu eşti cea cu care s-a însurat Harrison! (Cea cu care s-a însurat? Nu „fata" sau chiar „fata drăguţă" cu care s-a însurat?). Jessie-Ann îşi dădu imediat seama că se afla pe un teren nesigur. Mâna lui Rachel era rece şi fermă, în timp ce privirea ei întunecată o analiza pe noua ei noră din cap până-n picioare. Aurie şi

strălucind de dragoste şi de luna lor petrecută la soare, purtând pantaloni obişnuiţi negri de in, strânşi la glezne şi o bluză lungă, largă, de bumbac, Jessie-Ann se simţi brusc prost îmbrăcată pentru această ocazie.

— Trebuie să recunosc că eşti multă, comentă Rachel, cu un zâmbet de oţel. Eşti foarte înaltă, draga mea.

Întorcându-şi faţa de la ea, îl sărută pe fiul ei.

— Ce surpriză să-i faci tu bătrânei tale mame, Harrison.

Harrison zâmbi.

— De când eşti bătrână?

— Surprize ca aceasta pot să te îmbătrânească dintr-odată, răspunse ea, aşezându-se pe canapeaua de mătase albastră şi turnând ceaiul dintr-un vas mare de argint.

— Lămâie sau lapte? întrebă ea, oferindu-i lui Jessie-Ann o ceaşcă fragilă cu flori albastre. Fără să îndrăznească să spună că nu bea nimic ce conţine cofeină, ea luă ceaşca şi o felie de lămâie.

— Ei, acum, Jessie-Ann, vorbeşte-mi despre tine.

Fixată de privirea întunecată a lui Rachel, ea vărsă, neatentă, ceaiul în farfurioară, simţindu-se ca verişoara de la ţară, din Montana, în vizită la Regină. La naiba, îşi spuse ea, privind repede spre Harrison, am douăzeci şi patru de ani, am călătorit în toată lumea şi am avut succes eu personal. Am întâlnit-o chiar şi pe Regina cea adevărată o dată, la o recepţie la Londra, cu ani în urmă. Aşa că, de ce dracu să mă intimideze această femeie? Ce făcuse oare vreodată Rachel în viaţa ei în afară de faptul că se măritase cu tatăl lui Harrison? Punând jos ceaşca, ea spuse:

— Cred că e mai bine să lămurim lucrul ăsta de la început, doamnă Royle, pentru că îmi dau seama că vă preocupă. Nu m-am căsătorit cu fiul dumitale pentru banii lui. Am avut destul succes în ce am făcut înainte şi Harrison nu e primul bărbat

bogat care m-a cerut în căsătorie. Nu am nevoie de bani – nici măcar atât de mulţi cât are familia Royle. În plus, adăugă cu un zâmbet către Harrison, nu sunt genul care se mulţumeşte să fie jucăria unui om bogat.

Harrison râse şi ea îi zâmbi recunoscătoare.

Obrazul cremuit al doamnei Royle deveni uşor roz, singurul semn al furiei ei.

— Ei bine! exclamă ea. Vorbeşti foarte deschis, deşi, bineînţeles, ceea ce spui trebuie şi dovedit. Pot să te asigur că multe fete au umblat după Harrison de când a murit frumoasa lui Michelle, dar el a fost tot timpul credincios memoriei ei. Sper doar – spre binele tău – să te poţi compara cu ea.

— Prostii, mamă, obiectă Harrison. Mă faci să par ca Max de Wynter în Rebecca! O iubesc pe Jess şi ea mă iubeşte pe mine – e simplu. E momentul să laşi deoparte toate vechile tale prejudecăţi şi îngrijorări; când o s-o cunoşti mai bine, o să înţelegi de ce m-am căsătorit cu ea. Se uită la soţia lui, care se înălţa ca un turn deasupra lui Rachel pe canapea. În plus, nu pot trăi fără ea, adăugă el simplu.

Rachel înţelese că fusese învinsă – pe moment.

— Foarte bine, mă bucur că totul e cum trebuie, spuse ea zâmbind. Jessie-Ann, dragă, vino şi stai aici lângă mine şi vorbeşte-mi despre munca ta. Sună foarte interesant.

Jessie-Ann nu putea spune că relaţiile lor progresaseră mult faţă de acel punct. Rachel Royle îşi păstra privilegiul de a obiecta la căsătoria fiului ei printr-o mască de nemulţumire politicoasă – deşi, la sugestia fermă a lui Harrison, se mutase într-un apartament separat, la un etaj inferior al aceleiaşi clădiri – pe care cu totul întâmplător Harrison o avea în proprietate. Dar Marcus Royle era cu totul altceva.

— Bineînţeles că nu pot să-ţi spun mamă, îi spusese el când s-au întâlnit prima oară, zâmbindu-

i vesel. Mărturisesc că păstram faimosul tău afiş, în costum de tenis, pe perete, când eram la cursul preparator. Doamne! exclamă el, aruncându-şi braţul în jurul ei şi zâmbind larg, nu pot să-ţi spun cât de bucuros sunt că-l văd, în sfârşit, pe tata atât de fericit. Am fost mereu îngrijorat pentru că era atât de singur – şi, ştii, într-un fel, cred că bărbaţii bogaţi pot fi mai singuri decât majoritatea celorlalţi.

Pentru cei nouăsprezece ani ai lui, Marcus era cel mai înţelegător şi sensibil tânăr pe care-l întâlnise vreodată. Era tot atât de înalt ca şi ea, cu un păr bogat, des, drept, blond, nasul arogant al tatălui său şi gura fermă şi ochii căprui ai familiei Royle, doar că ai lui Marcus erau cu trei nuanţe mai deschişi. Purta o cămaşă *Levi 501* şi pantofi sport *Reebock*. Era campion de canotaj, avea un tors musculos de atlet şi avea un fel de a fi prietenos, direct, care îl făcu pe loc camaradul ei.

După prima lor întâlnire, Marcus o suna adesea de la colegiu ca să afle doar cum se simte şi dacă se împăcase cu „bătrâna secure de luptă” – bunica lui – şi îi înveselea după-amiezele singuratice cu sporovăiala lui. Îi cerea sfatul în legătură cu prietenele lui şi discuta despre şcoală şi cât de greu era să te menţii în frunte şi să găseşti destul timp pentru antrenamentul la canotaj şi atletism, care îi plăceau, ca şi pentru meciurile de fotbal, pentru petreceri şi pentru problemele de dragoste. Ea se simţea de parcă ar fi fost prieteni de ani de zile şi, uneori, pentru că era mai aproape de vârsta ei, îi venea mai uşor să discute cu Marcus decât cu Harrison.

Apartamentul minunat, cu nenumăratele lui camere pline de obiecte de artă şi de flori, i se părea din ce în ce mai mult un fel de cuşcă luxoasă, ce-i închidea tinereţea şi vitalitatea în prea bogatele ei cute de mătase şi catifea. Jessie-Ann înnebunea cu încetul, trezindu-se din ce în ce mai târziu în fiecare dimineaţă, omorând câteva ore în

plus în somn şi în vise, sunând camerista să-i aducă ceaiul şi pâinea prăjită la pat şi stând acolo să citească ziare şi reviste. Lenevea în baie şi îmbrăcatul dura o oră. Apoi se ducea la coafor sau se întâlnea cu o prietenă la masa de prânz să bârfească, dar toată lumea lucra şi trebuiau să se întoarcă repede la slujbe, lăsând-o să stea la încă o ceaşcă de cafea decofeinizată şi întrebându-se tristă cum să-şi umple restul după-amiezei.

Punctul culminant al zilei ei era când auzea paşii lui Harrison în holul de marmură. Ea îl auzea spunându-i „Bună seara" lui Warren, valetul, când îi dădea servieta, apoi mersul lui uşor pe scări. Ea deschidea larg uşa şi alerga să-l întâmpine şi se îmbrăţişau şi abia atunci viaţa părea excitantă şi minunată.

Marcus a fost acela care a sfătuit-o să-i spună lui Harrison că se plictisea şi că avea nevoie să lucreze. Ea avea minte şi talent şi avea o nevoie disperată să le folosească.

— Tata e un bărbat gelos, o avertiză el. El vrea să te păstreze numai pentru el. Nu pot să-l condamn, dar nu e corect. Tu nu eşti genul care să vrei să-ţi petreci zilele la coafor şi la cumpărături.

În cele din urmă, îşi adună curajul să-i spună lui Harrison că dorea să lucreze.

— Dar mi-ai promis că nu mai prezinţi moda! exclamă el îngrijorat. În plus, slujba *„Fata de la Royle"* s-a dat lui Merry McCall.

Jessie-Ann simţi o înţepătură de invidie. Merry McCall era mai tânără decât ea, înaltă şi cu picioare lungi, cu păr castaniul lucios.

— E o alegere bună, recunoscu ea, încercând să rămână calmă şi să nu se gândească ce bine o să se distreze Merry în locul ei. Dar ce aş vrea eu este să deschid o mică agenţie de manechine, exclusivă – doar câteva fete şi câţiva băieţi cu adevărat buni… Eu cunosc pe toată lumea din acest domeniu de afaceri, am lucrat pentru toţi! Ochii ei albaştri scânteiau de nerăbdare şi Harrison se întristă

privind-o. Şi sunt prietenă cu toate manechinele de vârf – ele protestează totdeauna că agenţii lor nu le înţeleg. Dar vezi, sunt una dintre ele – eu ştiu ce vor ele să spună. Totul va fi diferit când vor lucra la agenţia mea. Înţelegi? Eu le pot înţelege toate problemele lor, le pot ajuta din punctul de vedere al unei persoane din interior, eu ştiu ce au nevoie! Desigur, ştiu cât de hămesiţi sunt executivii şi revistele pentru ceva deosebit şi voi găsi şi figuri noi.

Privind faţa ei animată, Harrison înţelese că nu putea refuza.

— Bănuiesc că era prea frumos ca să fie adevărat, să te ţin aici, doar pentru mine, spuse el, puţin trist. De ce nu ne-am duce să luăm cina şi să discutăm problema asta?

Jessie-Ann îşi luă paltonul şi se îndreptă spre uşă.

— Sunt gata, strigă ea.

— Aşteaptă, aşteaptă, unde te duci? protestă el.

— La cină, am făcut rezervare la *„21”*.

— Dar, Jess, credeam că putem să luăm masa acasă. În fond, afară plouă. În birou arde un foc plăcut. N-am putea lua masa acolo – doar noi doi – singuri?

Ea îl privi fix, plină de căinţă. Era atât de uitucă, fără grijă… Harrison lucrase din greu toată ziua… dar ea era atât de excitată de planurile ei… La masă, îi explică în amănunt ce planuri avea.

— Am să numesc agenţia mea *Imagini*, spuse ea în cele din urmă, pentru că, de fapt, despre asta este vorba aici.

— Şi eşti pregătită să începi de la bază, Jess? întrebă el, sau te aştepţi să începi afacerea ta la vârf, într-o casă în Madison?

Ea ştia că, dacă va spune că doreşte o casă, el i-o va da.

— Am muncit din greu totdeauna, spuse ea cu mândrie. *Imagini* n-are nevoie de o casă mare ca să devină un succes, ci are nevoie de chipuri! Dar tu

eşti bărbatul cel mai bun, cel mai generos! exclamă ea, sărind în picioare şi strângându-l în braţe, precum şi soţul cel mai frumos şi sexy din întreaga lume!

Ea era încredinţată că dragostea făcută în noaptea aceea a atins noi dimensiuni de tandreţe şi pasiune. Jessie-Ann avea impresia că nu se mai sătura de el, simţea nevoia să-l atingă, să se încolăcească în jurul lui; voia să-l sărute peste tot, nu voia să-i dea drumul.

Două zile mai târziu, ea plecă împreună cu Harrison într-o călătorie de afaceri în Orientul îndepărtat, iar când se întoarseră, îşi dădu seama că era însărcinată. *Imagini* va trebui să mai aştepte.

Capitolul 2

Cursa de ora 9 dimineaţa de la Los Angeles la New York era încă pe pistă la ora 9:20, iar Danae Lawrence îşi rodea unghiile îngrijorată, întrebându-se de ce erau oare totdeauna atât de multe întârzieri. Clasa economică a avionului era plină şi fusese obligată să accepte un loc în secţiunea fumătorilor şi era sigură că tipul de lângă ea va aprinde ţigara imediat ce vor fi în aer şi se va stinge inscripţia cu *„Nu fumaţi”*. Se gândi cu tristeţe că aşa îi trebuia, dacă lăsase pentru ultimul moment luarea deciziei, ba chiar şi acum nu era sigură dacă era pregătită să se întoarcă la New York. Totuşi, dacă nu s-ar întoarce, ar pierde totul pentru care se străduise atât, tot ce învăţase… trebuia, acum ori niciodată.

Când avionul rulă, în sfârşit, pe pistă, se uită la mormanul de reviste din poală – *Harper, Vogue* şi *Town and Country*, toate apărute azi la standuri. Jessie-Ann Parker împodobea copertele revistei *Town and Country* – doar că acum era „minunata doamnă Harrison Royle, fotografiată în somptuosul apartament din Park Avenue…”. Danae examina de aproape fotografia. Cu siguranţă că nu fusese făcută de Brachman. Atunci, de cine? Sigur că nu e vorba de fotografi americani, ei nu au această blândeţe deosebită şi atracţie plăcută. Trebuie să fie Snowden! Putea totdeauna recunoaşte micile amănunte care dădeau stilul personal al fiecărui fotograf mare. *Vogue* avea pe copertă modelul acela cu aspect asiatic, iar de data asta ştia că era fotografia lui Brachman, pentru că fusese acolo când o făcuse! Îşi amintea de scena pe care o creasе el, pentru că scenografa pierduse pantofii modelului în drum spre locul de fotografiere; Brachman îşi dăduse frâu liber nervilor, băgându-şi mâinile în părul lui deja zburlit, şi le aruncă insulte scenografei, modelului,

lui Danae, cu toate că, până la urmă, asta nu avusese nicio importanţă, pentru că o fotografiase pe fată cu picioarele aşezate pe un şezlong elegant stil Empire, iar cutele delicate ale rochiei de mătase erau strânse peste genunchi, arătând ca o frumoasă obosită după bal. Şi doar Danae ştia că privirea arzătoare din ochii ei nu era sexuală, ci de furie.

Dar pe Danae o interesa ce era în interiorul revistei *Vogue*. Acesta era numărul cu noile colecţii de modă şi dacă Brachman le-a arătat editorilor fotografiile ei făcute la Londra – şi dacă a fost norocoasă şi le-au plăcut – atunci trebuiau să fie în numărul ăsta. Iar dacă erau, asta va face să se schimbe multe în viitor în viaţa ei. Se uită fix la revistă, nevrând să o deschidă şi să facă faţă deziluziei de a nu-şi vedea fotografiile în interior, amintindu-şi de Brachman şi de cum începuse totul – şi cum se terminase.

Transformarea lui Danae din secretară, responsabilă cu făcutul ceaiului şi un fel de Vineri feminină a lui Brachman – fotograful de faimă internaţională – în Danae Lawrence, asistent doi al lui Brachman, se întâmplase destul de brusc – deşi lucra la el de nouă luni. Şi încă într-un mod pe care-l considera ca un fel de renaştere.

Studioul lui Brachman, elegant refăcut, de pe Strada East Douăzeci şi nouă, era martorul unei parăzi de celebrităţi internaţionale minunate, modele cu faimă sau care vor deveni faimoase, stele rock, familii regale decăzute, desenatori şi artişti. Danae îi cunoştea pe toţi, deşi, desigur, ei n-ar fi recunoscut-o pe stradă, fata înaltă, slăbuţă, cu părul roşu. Totuşi, ea îi cunoştea. Le făcuse nenumărate ceşti de ceai *Earl Grey*, ceaiul favorit al lui Brachman, le oferise o perie de păr sau un tub de cremă de buze şi alergase după cutii de şerveţele de hârtie ca să-şi şteargă machiajul sau să şteargă ceaiul vărsat pe jos. Desfăcuse nenumărate sticle de vin alb ieftin, despre care Brachman

pretindea că era o descoperire din ţara înaintaşilor săi, Ungaria, şi despre care oricine altcineva jura că era atât de acru, încât le topea smalţul de pe dinţi. Danae le împrumuta faimoşilor lui clienţi fise pentru telefoanele pe care le dădeau şi bani de taxiuri, dar refuzase să ridice bani pe bază de cecuri (la ordinul lui Brachman). La sfârşitul fiecărei şedinţe, Danae era cea care făcea ordine în studiouri, scotea gunoiul făcut de şerveţelele de hârtie murdărite cu farduri, de pudrele şi fardurile de pleoape uitate, îndrepta hainele frumoase atârnate pe umeraşe de metal pe care le folosea scenograful, luate de la magazine sau case de modă. Iar la sfârşitul zilei ei lungi, se apleca cu dragoste asupra echipamentului fotografic costisitor, punea la loc lentilele foarte fine în cutiile lor cu căptuşeală de catifea, strângea minunatele aparate *Hasleblad*, superrapidul *Nikon*, *Rollei* şi *Leika* – cel mai bun echipament al unui artist – pe care nu şi-ar fi putut permite să şi-l cumpere ea însăşi.

Doar cu câteva luni în urmă, Brachman începuse să observe că ea era acolo. Ochii mândri negri ai fotografului ungur care păreau totdeauna să arunce săgeţi de furie şi nerăbdare, obligându-şi modelele la o supunere imediată, se opriseră asupra ei o secundă, când îi oferise o ceaşcă albă de porţelan de *Limoges* cu farfurioara ei. O felie foarte subţire de lămâie plutea pe suprafaţa de chihlimbar a ceaiului parfumat şi, în timp ce luă o înghiţitură, Brachman dăduse din cap aprobator, examinând-o de data asta cu o scânteie de interes.

— Mai spune-mi o dată cum te cheamă? întrebase el, deşi trebuia să o fi văzut în fiecare zi, de luni de zile.

El dăduse din cap când ea îi răspunse.

— Danae, repetase el. Drăguţ nume.

Privirea ei îl urmărise pe faimosul fotograf, când acesta se întorsese în studioul cu boltă şi pereţi albi. Brachman era înalt şi slab, cu un aspect sever,

uscăţiv, al unui artist înfometat – deşi nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Faţa lui era palidă, cu linii puternice de la nas la gură, iar ochii lui negri adânciţi erau neliniştiţi, căutând mereu unghiuri, lumini, umbre, chiar şi atunci când nu lucra. Părul lui des şi negru era mereu în dezordine pentru că avea obiceiul să-şi bage mâinile în el când îşi certa modelele sau asistenţii, cerându-le să facă exact ceea ce voia el. Brachman era un egoist şi un îngâmfat notoriu. Făcea crize de nervi în studio ca un copil râzgâiat, dar era mereu iertat, pentru că lucrările lui erau atât de strălucite. Fotografiile celebrităţilor erau uneori tandre, alteori crude, iar cu ani în urmă, fotografiile lui de modă, revoluţionare, deviaseră fotografia de la poza statică, la mişcare, aceasta dezvăluind hainele şi legătura lor cu trupul modelului, ca o nouă realitate. Brachman călătorea des, îi cunoştea pe toţi care erau cineva şi avea o reputaţie grozavă că ar fi un amant monumental. Danae îl diviniza.

Odată ce o observase, începuse să o lase să-l ajute mai mult.

— Unde-i Danae? întreba el. Ea o să-l găsească – ea e singura care o să ştie unde se găseşte… Sau: Danae o să facă asta. Şi apoi, într-o bună zi, strigase nervos: „Lăsaţi-o pe Danae să ţină flash-ul ăsta, ea e singura pe care mă pot baza aici!”

Brusc, devenise indispensabilă.

Danae era totdeauna prima prezentă dimineaţa şi ultima care pleca. Ea muta fericită reflectoarele; aranjându-le după instrucţiunile lui Brachman, zâmbind când îl vedea surprins să descopere că ea ştia despre ce era vorba – şi, mai mult, ştia ce spunea el! Ea îi ţinea şi ceaşca de ceai în timp ce el ţinea aparatul de fotografiat.

După o şedinţă de seară, târziu, când ei rămaseră ultimii în studio, Brachman o invitase la un restaurant în apropiere. Era un zgârcit notoriu şi, la o pizza minusculă pe care au împărţit-o, ea îi spusese cât de bucuroasă era să lucreze cu el – deşi

avusese bunul simţ instinctiv să nu-şi menţioneze ambiţiile.

Ochii negri ai lui Brachman străluciseră plini de interes, făcând-o pe Danae să se simtă de parcă ea singură ar fi existat pe întreaga planetă şi producându-i mici şocuri care se plimbau în sus şi în jos pe şira spinării. El îi turnase din belşug vin roşu, mângâindu-i cu simpatie degetele, în timp ce vorbea.

— O asemenea piele albă, şoptise el aprobator, fără acea prostie de bronz de soare care face trupul fetelor să arate unidimensional. Cele mai frumoase îndrăgostite din istorie aveau pielea albă ca a ta, Danae.

Uitându-se în ochii lui negri, ea se simţise ca un iepure pe şosea, vrăjit de farurile unei maşini.

— Eu… se potriveşte cu părul roşu, ştii, şoptise ea roşind.

— Spune-mi mai multe despre tine, o întrebase el, fă-mă să-ţi retrăiesc tinereţea… a mea a fost atât de tristă, chiar tragică…

Brachman avea mai multe versiuni despre tinereţea lui în Ungaria, mergând de la „fiu nelegitim al unui conte exilat cu o prinţesă din familia Habsburgilor” până la „un tată care era ţăran şi a muncit toată viaţa pământul ca să-i dea fiului său o educaţie”. Totul depindea de compania în care se afla şi de dispoziţia în care era. Dar emoţia lui era totdeauna aceeaşi. Ochii lui străluceau cu o urmă de lacrimi, iar Danae îşi ţinuse răsuflarea, uitându-se nervoasă în jur prin restaurant. Ce va face dacă Brachman va izbucni în lacrimi?

— Continuă, Danae! îi ceru el, tăind pizza „quatro stagione” (alegerea lui) şi luând o bucată mare.

— Am douăzeci şi doi de ani acum, începu ea.

— Douăzeci şi doi! O, Doamne! exclamă el tare, ridicându-şi ochii spre cer, de ce-i toată lumea

atât de tânără acum? Şi câţi ani crezi că am eu? întrebase el, fixând-o cu privirea lui pătrunzătoare.

Danae ştia foarte bine că el avea cincizeci şi unu de ani.

— Cred că în jur de patruzeci, răspunsese ea grijulie, uitându-se în farfurie.

— Hmmm… nu prea departe, mormăise el satisfăcut. Ei, continuă deci.

Sorbind o înghiţitură de vin roşu, ea îi spusese că în copilărie dorise să fie pictoriţă, dar în primii ani de şcoală, străduindu-se să capete o linie şi o formă, ajunsese la disperare, crezând că nu va ajunge niciodată mai mult decât o amatoare. Apoi, la aniversarea de cincisprezece ani, tatăl ei îi dăduse primul aparat de fotografiat de 35 mm şi ea descoperise brusc un mediu nou. Cu aparatul ei putea surprinde toate culorile, liniile şi mişcările pe care nu le putuse realiza cu o pensulă sau cu creionul.

Casa lui Danae era în Valea San Fernando, Los Angeles. Tatăl ei lucra la periferia activităţii artistice din Los Angeles, fiind contabil la televiziunea CBS, iar mama ei îşi umplea timpul croşetând dantelă şi urmând cursuri de scris frumos, la Colegiul Valley.

— Mama mea era totdeauna ocupată, spuse ea cu amărăciune, mai luând o înghiţitură de vin roşu. Ne făcea totdeauna, mie şi fratelui meu, sărbătoriri protocolare de ziua noastră de naştere – dar invita doar pe acei copii, pe ai căror părinţi dorea să-i impresioneze. Ea organiza de Paşti goana după ouă roşii care era, de fapt, doar o scuză pentru a înainta pe scara socială şi organiza chiar trataţia de sărbătoarea tuturor sfinţilor, ca să nu trebuiască să meargă cu ceilalţi copii prin vecini… ci să mergem cu ea! Ea bătea la uşile oamenilor pe care dorea să-i cunoască.

Pe când Brachman tăia din a doua felie de pizza, ea îi povestea că doamna Lawrence era ultima mamă care venea să-i ia de la şcoală. Mama lui

Danae era cunoscută că întârzia totdeauna, iar uneori nici nu-şi mai făcea deloc apariţia şi atunci altă mamă trebuia să o ducă pe ea acasă. Degetele lui Brachman îi apucară mâna cu simpatie peste masă, iar ea recunoscuse faptul că în timpul acela învăţase să nu plângă, reţinându-şi lacrimile, în timp ce o aştepta în curtea goală a şcolii pe mama ei.

— Am avut totdeauna sentimentul îngrozitor că mă abandonase pentru totdeauna, îi spusese ea, vocea ei joasă tremurându-i, când ea nu făcea altceva decât să încerce blănuri pe care nu şi le putea permite la *I. Magnin* sau să-şi cumpere rochii pentru ocazii speciale care nu apăreau niciodată. Viaţa mamei mele părea să constea în cumpărături fără sfârşit, lecţii de tenis fără sfârşit, mese de prânz fără sfârşit…

Avansase de la liceu la şcoala de film USC, unde absorbise tot ce putuseră să o înveţe despre arta Cinematografiei şi tehnicile filmării. Dar ei îi plăcea cel mai mult fotografia instantanee – arta de a prinde o singură imagine trecătoare pe un mic cadru de film, căreia îi adăuga apoi noi dimensiuni în camera obscură prin, sub sau supraexpunere, prin suprapunerea imaginilor. Şi, cel mai mult din toate, îi plăcuse să privească prin aparat în viaţa oamenilor şi să le dezvăluie emoţiile.

Brachman o fixase aprobator, ochii lui apreciind fineţea pielii ei pale pe fundalul de şoc electric al părului ei roşu cu lumini de culoarea cuprului şi ochii ei mari de un cenuşiu deschis, cu franjurile genelor ca de bronz închis. El remarcase subţirimea trupului ei, mâinile mari cu degete lungi care exprimau siguranţă şi capacitate, deşi stăteau moi în mâna lui. El observă bluza ei veche cenuşie şi pantalonii jeans decoloraţi, pantofii de sport vechi şi lipsa oricărui fard.

— Faţa ta e la fel de luminoasă ca şi sufletul tău, spusese el, zâmbind. Mi-ai mărturisit totul, tânără Danae.

Apoi se întorsese şi ceruse nota de plată, iar Danae se simţise vinovată, pentru că, bineînţeles, nu-i spusese lui Brachman totul. Nu-i spusese că dorea să fie o fotografă mai bună – mai faimoasă şi mai mare decât era el. Nu-i spusese că era roasă de ambiţie… că era hotărâtă „să reuşească”. Şi nu-i spusese că, atunci când privea o fotografie bună în care prinsese o expresie revelatoare în ochii subiecţilor ei, sau un moment de vulnerabilitate, sau uneori teama lor de ceea ce ar putea dezvălui aparatul şi ar distruge imaginea proprie, asta îi dădea un sentiment de putere asupra lor. Şi era un sentiment care îi făcea plăcere.

Când plecară, prin noaptea rece spre studio, Brachman îşi puse braţul protector pe umerii ei.

— Şi ce s-a întâmplat după ce ai terminat şcoala de film? întrebă el. Cum ai dat de mine?

Băgându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor ei vechi, Danae îşi potrivi pasul după al lui, având sentimentul că trebuie să fie într-un fel de vis aievea. Brachman o înconjura cu braţul… voia cu adevărat să ştie ceva despre ea – Brachman – care cunoştea pe toată lumea şi se ducea pretutindeni – alesese să petreacă o seară cu ea! Se simţise atât de încântată de parcă pantofii ei sport uzaţi călcau pe nori şi nu pe străzile murdare ale Manhattanului. Dar, în acelaşi timp, dorise brusc să arate mai bine, pentru Brachman… dorise să fi avut timp să se schimbe, îngrijorându-se că părul ei ar putea să se încreţească tare din cauza aerului umed al nopţii. Dar continuase să vorbească, făcându-l să râdă la descrierea bătrânului fotograf din Hollywood, la care se angajase ca asistentă.

Acesta se specializase în fotografii lucioase 8x10 ale viitoarelor starlete de cinema, pentru că adevăratele stele ale Hollywoodului îi părăsiseră de mult pe cei de teapa lui, în favoarea unora ca Brachman şi Avedon din lumea fotografiei. Luni de zile, Danae mutase de colo-colo aparatura, temându-se că şeful ei era prea fragil până şi să

ridice aparatul. Uneori, avea misiunea să facă polaroidele preliminare şi, în fiecare zi la prânz, alerga la *Mai-Ling*, pe bulevardul Sunset, să-i ia mâncare chinezească. Ea ţinea oglinda în timp ce frumuseţile Hollywoodului îşi mai puneau un strat de ruj de buze pe gurile botoase; făcea nenumărate ceşti de cafea şi nesfârşite drumuri la laboratoare. Scria sute de facturi şi alerga la poştă să le expedieze. Şi învăţa.

După un an, îşi dăduse seama că acolo nu avea niciun viitor şi ceea ce îi trebuia ei nu putea găsi la Hollywood. Trebuia să plece la New York.

— A obţine o slujbă la un fotograf de frunte nu e uşor, recunoscuse ea faţă de Brachman, cu un zâmbet, şi eu îl voiam pe cel mai bun. Iar asta însemna la dumneata. Cunoşteam fiecare fotografie făcută de dumneata, ale lui Jessie-Ann Parker – nu cele cu cea-mai-cunoscută-fotomodel a Americii – ci pe acelea luate pe cal, lângă casa ei din Montana. Acelea m-au făcut să vreau să lucrez cu dumneata. Ai prins cumva aerul curat, proaspăt, al adevăratei Jessie-Ann Parker – fata dintr-un orăşel mic care a reuşit, bucuroasă, să fie acasă cu familia, la sfârşit de săptămână. Doar că acea privire dezvăluitoare pe care ai prins-o în ochii lui Jessie-Ann a spus lumii că „nu te poţi întoarce din nou acasă”, că niciodată nu mai poate fi aşa cum a fost. Ai dat sentiment, Brachman, acestei poveşti cu blonda cu succes în toată America. Atunci am hotărât că aş accepta mai curând cea mai de jos slujbă în studioul dumitale, decât titlul de asistentă la oricare altul. Şi, aşa, m-ai obţinut ca să-ţi prepar ceaiul *Earl Gray*. După cum ai văzut, adăugă ea râzând, sunt expertă în asta. Am avut, desigur, suficientă practică.

El dăduse capul pe spate, râzând încântat.

— Eşti cea mai bună, spusese el, strângându-i umărul slăbuţ. Totdeauna tai lămâia exact cât trebuie. Mă înţelegi.

Se oprise în faţa clădirii înalte, înguste, care găzduia studioul lui.

— La naiba, iar mă doare spatele, iar mâine plec la Londra şi apoi la Paris. Trebuie să dorm şi sper că o să treacă de la sine… noapte bună, Danae.

Depunând un sărut pe buclele ei roşii, el urcase şchiopătând treptele şi dispăruse pe uşa mare dublă.

Danae rămăsese nesigură pe trotuar. Nu ştiuse exact la ce se aşteptase, dar nu la asta. Fuseseră într-o stare de spirit atât de intimă, doar ei doi, vorbind despre viaţă… sau mai curând despre viaţa ei. Şi apoi el plecase pur şi simplu, fără să spună nimic…

Oprind un taxi, se urcă în el, indispusă. Brachman o folosise doar ca să-şi umple câteva ore neocupate în seara aceea… o să zboare cu *Concorde* pentru o săptămână sau aşa ceva, şi bănuia că la întoarcere va uita totul despre seara aceea.

Greşise. Când se întorsese, dăduse ordin să fie angajată o nouă fată Vineri, care să ia locul lui Danae, iar ei îi dădu voie să-l ajute tot mai mult în munca lui. O lăsase chiar să stea lângă el ca să observe cum îşi construia imaginile. Dar nu mai menţionase niciodată seara pe care o petrecuseră împreună.

Când primul şi al doilea asistent al lui Brachman se săturaseră de atâtea certuri violente, cel de al doilea asistent îi părăsi şi Danae îi luă locul. Atunci hotărâse ea că era momentul să facă ceva în legătură cu aspectul ei.

O privire lungă şi critică în oglindă reflecta o fată obosită de douăzeci şi doi de ani, prea slabă la aproape un metru şaptezeci, cu o piele albă translucidă care se potrivea cu părul ei roşu. Roşu nu era chiar cuvântul potrivit, poate era mai aproape de culoarea cuprului. Oricum, culoarea nu era prea potrivită… iar părul se încreţea prea tare. Mai târziu, după un şampon castaniu, părul ei lung

strălucea cu reflexe uşoare de cupru, iar când lucra, îl ţinea să nu-i cadă în ochi cu o bentiţă de cap, cum poartă jucătorii de tenis. Nu se învârtise doi ani în jurul atâtor modele şi starlete fără să înveţe nişte şmecherii ale meseriei, iar acum îşi punea fard de ochi galben şi chihlimbariu, ascunzându-şi cearcănele negre ale oboselii cu un fond de ten mai deschis. Aplica discret fard de obraji *terra-cotta* şi adăuga un luciu incolor pentru buze.

Până atunci, purtase doar jeanşii şi o bluză de tricot şi ştia că nu va fi uşor să intre în competiţie cu toate modelele şi celebrităţile, cu hainele lor excitante şi scumpe. Îşi pierdu săptămâni umblând prin micile magazine din Manhattan, înainte de a se hotărî că discreţia era cea mai bună atitudine. Va purta o „uniformă" – pantaloni negri, cămaşă albă, pulover negru şi o jachetă mare, moale, neagră, de piele, pentru zilele friguroase, când pleca pe teren. Îşi permise o singură concesie de feminitate – cămaşa ei albă va fi totdeauna din satin.

Îşi inspectase cu satisfacţie în oglindă noua ei imagine. De data asta, imaginea înfăţişa o fată înăltuţă: dar care arăta bine din cauza trupului slab şi a picioarelor lungi. Cămaşa albă lucioasă făcea pielea ei să arate şi mai palidă, iar ochii ei păreau gri ca norii, sub stratul de fard. Nasul puternic, drept, avea câţiva pistrui, iar ea zâmbise, mulţumită de ea însăşi. Simţea că ajunsese în mod clar la un punct. Era Danae Lawrence, fotografă. Asta era ea.

Deşi Brachman nu făcuse niciun comentariu în legătură cu noul ei aspect, Danae ştia că el observase schimbarea. În următoarea lună, îi dăduse tot mai multe de făcut prin studio, iar clienţii lui începuseră să o recunoască, salutând-o în mod prietenos când veneau în studio.

Rick Valmont, care era prietenul asistent al lui Brachman, o urmărea pe Danae ca un uliu gelos, gata să se repeadă. Avea resentimente faţă de

progresele lui Danae şi pentru faptul că Brachman o aproba şi făcea tot ce-i stătea în putere ca să-i facă ei viaţa neplăcută. El alerga să-i întâmpine pe clienţi când veneau în studio, trăgându-i departe de Danae, a cărei sarcină era să-i conducă la Brachman. El îi ducea în camerele de îmbrăcat şi se asigura dacă persoana care îi farda şi cea care îi ajuta erau acolo să-i aştepte. Valmont îi ţinea pe clienţi departe de ea, iar ea îşi dădea seama că el făcea în aşa fel încât ei să-l ţină minte la plecare. Valmont îşi aduna puncte bune pentru viitor. Iar atunci când avea ocazia, sabota relaţia ei cu Brachman.

Tocmai cu o zi înainte de a trebui să plece cu Brachman în Europa ca să fotografieze colecţiile, Valmont a avut accidentul. Alerga prin oraş pe la magazinele foto, când maşina lui s-a ciocnit cu alta la intersecţia dintre Fifth Avenue şi Strada Paisprezece. Noile lămpi cu voltaj dual au fost distruse, odată cu pasul lui Valmont şi braţul lui drept. Danae nu era foarte sigură de ceea ce îl supărase mai mult pe Brachman – dar bănuia că distrugerea lămpilor. Şi, desigur, că înţelegea asta, pentru că Brachman era un perfecţionist şi depindea de echipamentul pe care-l folosea ca să aibă rezultate tehnice la cel mai înalt nivel.

Brachman o trimisese pe noua fată Vineri, care făcea ceaiul, după o serie de cumpărături, apoi intră ca o furtună în studio, urlând comenzi către Danae. Dăduse nenumărate telefoane pentru înlocuirea echipamentelor şi se îngrijise de toate cele o sută şi unu de amănunte care cădeau în răspunderea lui Valmont. Şi Brachman fusese insuportabil.

— Sună Parisul, îi ordonase el, asigură-te că mi s-a reţinut apartamentul meu obişnuit la Crillon. Şi spune-le să facă o rezervare pentru marţi seara la şase, la Voltaire. Şi, în acelaşi timp, controlează dacă s-a făcut rezervarea la hotel, la Milano. Nu am avut niciodată încredere în agentul ăla de voiaj

de când s-a zăpăcit cu fusul orar şi mi-a reţinut o cameră cu o seară înainte de a ajunge şi m-a lăsat pe mine – Brachman – fără cameră în săptămâna modei într-un oraş plin până la refuz de cumpărători şi ziarişti! Şi vorbeşte la Paris, Danae, cu cel care-mi confecţionează cămăşile – numărul e în cartea aia, acolo – spune-i că am să vin să-mi aleg nişte materiale în ziua de zece… poţi, de asemenea, să suni la *Lobbs*, la Londra, pentru pantofii mei!… Şi caută-l pe chiropracticianul meu pentru o oră urgentă. Trebuie să-l văd acum! Mă doare iar spatele…

Pe la patru şi jumătate, în acea după-amiază, lui Danae îi ardeau urechile de cât apăsase receptorul pe ele şi era sfârşită din cauza strădaniilor de a se adresa în franceză şi italiană unor telefoniste grăbite şi unor recepţioneri străini. Apoi Brachman urla din studioul său:

— Unde-i ceaiul meu, Danae? A trecut demult ora ceaiului.

Niciun cuvânt despre cât de greu muncise. Niciun cuvânt de mulţumire sau laudă că rezolvase toate aranjamentele lui.

Fierbând de mânie, îi făcuse ceaiul şi dusese tava cu grijă sus pe scări, până în studio, la etaj.

— În sfârşit, ai venit, ţipase el nerăbdător. Ce-ai făcut tot timpul ăsta?

Danae îl privise tăios, rezistând impulsului de a-i arunca ceaiul în faţă. Pusese, pur şi simplu, tava jos şi se retrăsese spre uşă.

— Şi unde pleci acum? întrebase el.

— Dacă vrei să ştii, mă duceam să-mi cumpăr un sandviş, răspunse Danae, furioasă. N-am avut timp să mă duc la prânz la masă, fiindcă a trebuit să fac toate treburile lui Valmont şi m-ai ţinut destul de ocupată cu telefoanele.

El o privise fix, apoi, brusc, faţa lui slabă, atrăgătoare se rupsese într-un zâmbet.

— De ce nu mai aştepţi puţin? sugerase el. Bea o ceaşcă de ceai şi relaxează-te. Apoi poate

mergem la o pizza – şi mie îmi e foame.

Era atât de obosită, încât nu ştia dacă să râdă sau să plângă… Brachman era imposibil. O alerga şi o trata ca pe o sclavă, apoi, brusc, devenea uman şi cobora la nivelul ei, tratând-o ca pe o prietenă a sa.

Dacă nu ar fi fost un geniu, nu l-ar fi suportat… dar putea recunoaşte şi faptul că era nebună după el.

Brachman stătea întins în fotoliul cel mare, negru, de piele, uitase de ceai, avea fruntea încruntată de gânduri.

— Sună la *British Airways*, lătră la ea. Spune-le să schimbe biletul lui Valmont pe numele tău.

Ceaiul fierbinte o arse pe Danae şi rămase cu gura căscată.

— Eu? Dar cum pot eu… vreau să spun că, e mâine… de ce eu?

— Cine altcineva ştie cum să lucreze cu mine? Tu poţi face treaba asta, nu-i aşa? Mai bine spune-mi acum dacă crezi că nu corespunzi, Danae. E liber pentru oricine la prezentările astea de modă. Am să-ţi cer să alergi şi să te împingi şi să dai din coate ca să-ţi faci loc prin mulţime şi să obţii ceea ce vreau eu, şi s-ar putea să nu avem deodată şi manechinele şi rochiile de la creatori, înainte de ora două noaptea. E mult de lucru şi e o nebunie… şi am nevoie de tine ca să mă ajuţi.

Ochii lui negri îi cereau să nu-l lase baltă, în timp ce ea se gândea la paşapoarte şi bagaje. Era şansa vieţii ei – să se ducă la principalele prezentări de modă din Europa, ca prima asistentă a lui Brachman. Şi însemna că va fi singură cu el în cel mai romantic oraş, Parisul. Aproape că nu era sigură ce-şi dorea mai mult.

— Ei, întrebă el, ce spui, da sau nu?

— Ah, da, şopti ea. Da, te rog!

Desigur că-şi imaginase cum vor fi amândoi în avionul spre Milano, zburând peste Atlantic, absorbiţi în conversaţia lor strălucitoare în timp ce sorbeau şampanie, dar Brachman se întinsese pur

şi simplu pe două scaune la clasa întâi, îşi acoperise ochii cu o eşarfă neagră de mătase şi adormise. Ea băuse două pahare de şampanie, cu ochii fixaţi pe faţa lui palidă, impasibilă, dorindu-şi ca el să se trezească. Dar el nu se trezi şi parcă nici şampania nu-şi făcuse efectul, de parcă ar fi fost prea slabă. Când avionul ateriză la Milano pe aeroportul *Malpensa* şi rulă spre terminal, Brachman îşi trecu mâna prin părul zburlit, îşi scoase eşarfa neagră şi zise:

— Eu mă duc direct la hotel. Ai grijă de toate aici şi vino cât se poate de repede.

Îi trebuise o oră de nebunie ca să găsească echipamentul lor, care fusese cumva „rătăcit" la scoaterea din avion şi încă două ore de argumentare înfierbântată cu gestică italiană, pentru a-l scoate din vamă.

— La naiba, Danae, unde-ai fost? se răsti el, ochii lui negri săgetând-o furioşi, când ea îşi făcu, în sfârşit, apariţia la hotelul *Principele Savoia*.

Obosită, îi explicase ce se întâmplase.

— Fată proastă, trebuia să le fi oferit un pumn de lire, se înfurie el. Ai fi scos echipamentul în zece minute.

Danae se uită la el cu îndoială, aproape că-i dădeau lacrimile, fiind sigură că, dacă ar fi făcut cum spunea el, ar fi ajuns într-o închisoare italiană.

— Hai să ne mişcăm, comandase el, luând în mână aparatul *Nikon* şi îndreptându-se spre uşă.

Visele ei despre romantism dispărură repede… nu avusese timp nici măcar să-şi tragă sufletul, darmite să mai meargă în camera ei să se spele pe mâini.

El traversa deja coridorul cu covor roşu, spre ascensor.

— Adu *Polaroidul*, urlă el peste umăr. Mergem la repetiţia lui *Armani*.

Giorgio Armani era unul dintre marii creatori de modă ai Italiei şi auzul numelui lui înlătură din minte lui Danae orice alte fleacuri, ca nervi şi

oboseală sau dorinţa de a face o baie fierbinte, odihnitoare şi de a se culca într-un pat moale. Luând aparatul, o porni repede după el, oboseala ei fiind înlăturată de un val de excitaţie. Cine avea nevoie de odihnă când puteau merge la o repetiţie la *Armani*?

***

Toată săptămâna aceea se ţinuse după Brachman, cărând aparate şi lumini, totdeauna fiind fata din spate, în mijlocul agitaţiei isterice premergătoare prezentării modei şi a etalării temperamentului latin. Împreună cu manechinele cu picioare lungi, elegante, ei au trecut de la un creator la altul, punând la punct fiecare prezentare de modă. Ea încărca aparatele cu film şi controla luminile, petrecând ore întregi la telefon, în camera ei roşu-aurie de la hotel, organizând studiouri şi limuzine precum şi rezervări de mese la restaurante deja supraaglomerate, pentru că fiecare cumpărător internaţional important, fiecare editor important de reviste de modă, fiecare ziarist şi fiecare fotograf bine cunoscut se adunaseră în bătrânul oraş şi Milano devenise neîncăpător pentru atâta modă.

Somnul devenise o amintire şi ea îşi petrecea zorii dimineţilor şi orele târzii din noapte în *Galleria* sau pe Via Montenapoleone, înghiţind cafele mari negre, expresso, cu câte trei linguriţe de zahăr, ca să-i mai dea puţină energie, şi totodată, înghiţind bârfele din domeniul modei, auzite pe la mesele vecine. Lucra noaptea până târziu, în studiouri supraîncălzite, încercând să-l calmeze pe Brachman când patrula prin cameră trecându-şi mâinile prin păr şi urlând din cauza rochiilor pe care creatorii i le promiseseră lui mai întâi, dar care fuseseră trimise unui fotograf rival sau din cauza hainelor trimise târziu sau deloc; iar manechinele stăteau îmbufnate şi fumau într-un

colţ, obosite deja de prezentarea pe care tocmai o terminaseră şi anticipând o alta în ziua următoare.

Desigur, tot Danae era aceea care trebuia să calmeze nervii manechinelor, în dimineţile reci, ceţoase, în deplasare, când ele tremurau în rochiile de seară din şifon. Tot ea era cea care le usca lacrimile – având grijă să nu le strice machiajul pentru care pierduseră o oră ca să-l realizeze – când trebuiau să păşească, pentru aparatul de fotografiat al lui Brachman, cu tocuri periculos de înalte, pe străzi cu piatră cubică ce alunecau după ploaie, făcându-le să-şi răsucească glezna. Atunci, desigur, lacrimile făceau ca machiajul să curgă şi faţa cea frumoasă trebuia refăcută de către artistul machior obosit, care ştia că din cauza asta va întârzia la prezentarea de după-amiază.

Dar Danae văzu moda într-un fel cum nici nu visase că există. Ea văzu forţa vitală ce se transmitea de la creator la modelele sale, în excitaţia prezentării în direct. Estrada magică şi salonul aglomerat cu sute de editori de modă blazaţi şi cumpărători supercritici, gata să-l aclame pe creator pentru un succes uluitor sau să-i ucidă colecţia ca „obosită" sau „clasică", muzica, forfota personalităţilor, lumina orbitoare, căldura trupurilor, ieşirile nervoase erau mult mai excitante decât orice şedinţă în studio.

Nu va uita niciodată ziua când Brachman îi dăduse în mână aparatul şi îi spusese:

— În regulă, e al tău, să vedem ce faci, Danae.

Brusc, trebuia să fotografieze prezentarea lui *Krizia*, încercând să prindă pe film ritmul, mişcarea şi energia pură a tot ce se vedea. Când primiră înapoi negativele de la laborator, ceva mai târziu, seara – un curier cu motocicleta umbla prin oraşul în plină activitate – Danae a examinat fotografiile lui Brachman şi apoi pe ale ei şi nu era sigură că ar fi vreo deosebire. Iar în *Women's Wear Daily* apăru în acea săptămână una din fotografiile

făcute de ea, dar, desigur, cu numele lui Brachman sub ea. Emoţia o cuprinse totuşi.

Zburaseră la Roma pentru recepţia de sărbătorire a modei, la care participau principalii creatori ai Italiei, precum şi 500 de celebrităţi din întreaga lume, iar Danae a stat ascunsă în camera ei de hotel, simţindu-se ca o Cenuşăreasă lăsată acasă, fără să meargă la bal, sperând în zadar că Brachman ar putea să o cheme să meargă cu el. De data asta, cel puţin, nu avusese de făcut faţă nici unei crize, nici unor alergări nebuneşti cu taxiul ca să ia nişte pantofi uitaţi, nici unor dispute într-o italiană stâlcită despre studiouri supraocupate; se simţise totuşi abandonată, îi lipsise acţiunea. Mâine urmau să fie în drum spre Paris şi totul avea să reînceapă, dar între timp se afla singură în camera ei de hotel, în timp ce toată Roma se ducea la recepţie.

— Danae, urlă Brachman bătând în uşa ei. Danae, eşti gata?

Inima i se opri pentru o clipă şi alergă la uşă. Brachman arăta foarte bine în haina lui de seară albă, în genul lui specific, obosit de lume. El îi rânji, trecând pe lângă ea şi intrând în cameră.

— Doar nu te-ai gândit că am să o las pe sărmana, mica, muncitoarea mea Danae, să rămână acasă, nu-i aşa? spuse el, întinzându-i o invitaţie albă. Diseară au să fie adunate la un loc în aceeaşi încăpere mai multe figuri celebre decât am putea vedea amândoi vreodată. Uite o invitaţie de presă, ia-ţi aparatul, Danae, şi vino acolo…

— Dar, Brachman… n-am cu ce să mă îmbrac, protestă ea.

— Poartă ce porţi de obicei, strigă el, pornind înapoi pe coridor. Pentru mine, arăţi totdeauna bine.

Ameţită de fericire la complimentul lui neaşteptat, alergase la garderob. Noua cămaşă albă de mătase naturală de la minunatul magazin mic de pe Via Montenapoleone, care o costase salariul pe

trei săptămâni, îşi va face debutul în seara aceea, împreună cu pantalonii negri de antilopă pe care-i cumpărase într-un mic magazin neaşteptat de ieftin şi care îi veneau perfect.

O oră mai târziu, era gata. Îşi periase părul de pe frunte, de culoarea cuprului, proaspăt spălat, dar care şi aşa începuse să se încreţească; umpluse decolteul adânc al bluzei fără guler cu un lanţ gros de aur şi îşi prinsese în urechile ei mici cercei asortaţi. Îşi pusese în picioare pantofi negri de antilopă cu tocuri joase, îşi luase jacheta ei neagră de piele şi aparatul de fotografiat, iar acum se îndreptase spre uşă. Danae Lawrence, fotoreporter, era în drum spre recepţie.

***

Cele patruzeci şi patru de plafoane ornamentale ale *Palatului Veneţia* făceau să pară mică până şi cea mai strălucitoare mulţime internaţională. Fuseseră culeşi de pe plajele Sardiniei sau pantele Gstaad-ului, sau din drumurile lor dintre Roma şi Paris, Londra şi New York, pe unde îi purtau plăcerile şi invitaţiile. Cu aparatul atârnat de gât, Danae privea, prin fumul torţelor arzând, la zecile de mese acoperite cu flori ce străluceau de argintărie şi cristaluri şi la ghirlandele de flori înfăşurate în jurul coloanelor şi al scării largi. Sala era plină de femei elegante, sofisticate şi de bărbaţi bine, bronzaţi, ca şi de chelneri în livrea albastră, care turnau necontenit şampanie rosé. Se simţea de parcă ar fi picat în decorul unui film italian! Le recunoscu pe atrăgătoarele surori Fendi, încântătoare în roşu, discutând cu Karl Lagerfeld; şi oare aceea în albastru închis nu era Paloma Picasso? Şi aceea era, cu siguranţă, Catherine Deneuve, purtând ceva de *St. Laurent*… Şi americanii erau acolo… Diane von Furstenberg, sexy, în negru, şi Lyrin Wyart arătând minunat într-o rochie de bal romantică, galbenă cu volane. Cu

aparatul în mână, Danae îşi făcu drum prin mulţime, fotografiind nebuneşte. Totul era prea bun ca să se piardă… dar unde oare era Brachman?

Tomaso Alieri se sprijinea de perete cu mâinile la piept, tuşind când fumul de la torţele arzânde veni spre el, fără să asculte la conversaţia care se purta în jurul lui.

La treizeci de ani, Tomaso era unul dintre creatorii de modă italieni în plină ascensiune, care îşi făurise deja un renume internaţional cu un stil care era, în acelaşi timp, tineresc şi şocant. Ochii lui căprui neliniştiţi se opriră leneşi asupra lui Danae care se învârtea în mulţime, cu aparatul pregătit, observând bluza ei moale de mătase lipită de piept, obrajii ei roşii de emoţie şi părul ei roşcat, încreţit.

Făcându-şi drum prin mulţime, Danae îl descoperi, în sfârşit, pe Brachman. Fata cu care era avea vreo nouăsprezece ani şi era foarte frumoasă, cu păr lung, negru, şi ochi la fel de negri ca ai lui. Ea purta un corsaj roşu de catifea, fără bretele, cu o fustă de organdi pe care Danae o recunoscu a fi de la *Valentino*. Şi mai purta o întreagă vitrină de rubine de la *Bulgari*, în jurul gâtului, atârnându-i din urechi sau în jurul braţelor ei subţiri.

Când Brachman îşi strecură braţul în jurul umerilor delicaţi ai fetei, Danae îşi îndreptă camera şi trase câteva poze rapide. Arzând de gelozie, se strecură din nou în mulţime, dorind să nu-i fi văzut, dar incapabilă totuşi să se smulgă de acolo. Îşi spusese furioasă că nu avea dreptul să simtă astfel… nu venise aici ca amanta lui Brachman, era doar asistenta lui… şi, tot timpul cât fuseseră împreună în Italia, el nu-i dăduse niciodată un motiv să creadă altfel. Ea sperase că asta se datora faptului că erau atât de ocupaţi – nu avuseseră timp pentru mici atenţii şi conversaţii intime, nici pentru romantism. Dar, la naiba cu Brachman, să-l ia dracu'! Îndreptându-se din nou

spre masa la care se afla el, se ascunse în umbra scării, trăgând clişeu după clişeu cu Brachman şi fata aceea.

— *Pardone, carrina*, dar sunt sigur că, după atâta fotografiat, ai nevoie de un pahar de şampanie…

Ea se uită în sus la bărbatul tânăr, înalt, slab, care îi vorbea.

— Tomaso Alieri, spuse el.

Ochii lui căprui deschis îi zâmbiră de sub sprâncenele bogate şi automat ea întinse mâna şi luă paharul oferit. Atentă la amănunte ca un fotograf, ea remarcă fruntea lată, nasul puternic şi gura plină, senzuală, maxilarul ferm şi părul negru, moale. Era un chip pe care Danae îl recunoştea din revistele *Oggi, Paris Match* şi *People*, o figură din revistele internaţionale de scandal.

— Eşti cu totul altfel, şoptise Tomaso, ignorând mulţimea zgomotoasă, o pasăre rară cu pene potolite într-un şir de papagali şi peruşi… A, da, sigur! Acum ştiu cine eşti – se spune că eşti mica mascotă a lui Brachman. Se sprijini cu o mână de peretele din spatele ei, înclinându-şi capul spre ea. Spune-mi, *carrina*, e adevărat? şopti el.

Mica mascotă a lui Brachman? se gândi ea, uluită. Ce-o fi spus el despre ea?

— Sunt asistenta lui Brachman. Lucrez cu el de aproape doi ani, răspunse ea cu răceală. Mă numesc Danae Lawrence.

— Înţeleg. Bine, dacă ceea ce se spune nu e adevărat – am noroc. Mai spune-mi ceva, *carrina*, spuse el, luând-o de braţ şi purtând-o spre uşa mare dublă care ducea spre holul de marmură. Te-ai simţit vreodată foarte singură în mijlocul unei mulţimi?

Ea îl privi mirată – oare observase cum îl urmărea pe Brachman? Să-i fi ghicit oare gândurile? Sau poate că adevăratele ei sentimente se citeau pe faţă?

— Te-ai simţit vreodată brusc obosită de toate? Obosită de strălucire şi de bârfă, obosită de şampanie şi de mâncare prea bogată?

Cu coada ochiului, Danae îl zări pe Brachman cu fata în roşu. El se întoarse şi se uită fix la ea, furios, iar ea îi înfruntă privirea. Ei doi făceau acelaşi joc, se gândi ea, şi dacă lui nu-i plăcea s-o vadă vorbind cu frumosul şi tânărul creator italian, a cărui reputaţie romantică era la fel de formidabilă ca şi talentul lui, atunci erau chit! La naiba cu tine, Brachman, îşi zise ea furioasă, nu sunt proprietatea ta.

— Ai dorit vreodată paste şi vin rece, continuă Tomaso, într-un restaurant simplu, unde femeia din bucătărie înţelege că mâncarea are menirea să te hrănească şi nu e doar pentru expoziţie?

El se opri luându-i ambele mâini într-ale lui, iar ea îl privi uimită, întrebându-se ce va spune mai departe.

— Dacă răspunsul este da, mica mea coţofană, Danae, atunci îţi va fi milă şi vei fugi cu mine din această cameră prea plină de fum şi prea încinsă, dintre oamenii ăştia prea ocupaţi, departe de această lume a modei şi a falsităţii. Ne vom întoarce acolo unde sunt rădăcinile mele – într-un cartier al acestui oraş pe care-l cunosc bine. Pot să-ţi promit o cină pe care nu o vei uita niciodată.

Întorcându-şi triumfătoare spatele spre un Brachman posac, Danae îl luă pe Tomaso de braţ.

— Da, spuse ea fără suflu. Da, mi-ar plăcea. Sună minunat… Dar de ce o faci? întrebă ea uluită, când goneau prin pieţele romane cu fântâni luminate puternic, în maşina lui albă, Ferrari. De ce ai vrut să părăseşti petrecerea? Şi de ce cu mine?

— Îmi dădusem seama că mueam de foame, recunoscu Tomaso, uitându-se pieziş la ea şi zâmbind. Nu-mi amintesc să fi mâncat ceva săptămâna asta, în afară de mâncarea de la recepţiile fără de sfârşit… Am fost prea ocupat. Şi,

micuţă coţofană, ador mâncarea – o masă bună trebuie savurată. Trebuie să fie aleasă cu grijă, cei care mănâncă trebuie să guste unul de la celălalt… o masă bună este o experienţă senzuală şi care trebuie împărtăşită. În plus, pe care altă femeie aş fi putut-o convinge să părăsească recepţia şi să meargă cu mine la un restaurant de cartier, purtând o rochie de o mie de dolari şi cele mai bune diamante?

În ciuda tristeţii ei geloase în legătură cu Brachman, Danae râse.

— Dacă nu mi-aş fi terminat munca pentru seara asta, te-aş fi refuzat, îi spuse ea ferm.

— Munca ta?

— Fotografiile.

Ţinând aparatul în sus, ea trase un cadru rapid cu el la volan.

— Sigur, micuţă coţofană, că ai suficiente fotografii cu Brachman!

Danae se lăsă în scaunul de piele al maşinii Ferrari, încercând să-şi ascundă roşeaţa din obraji. Deci el o urmărise!

— Aşadar, lucrezi cu adevărat pentru Brachman?

— Lucrez cu Brachman, îl corectă ea, deocamdată. Dar te avertizez, Tomaso Alieri, că nu peste mult timp voi fi una dintre acele doamne pe care nu le vei putea lua cu tine la micul tău restaurant – nu pentru că voi purta cele mai bune diamante ale mele – ci pentru că voi fi mult prea căutată ca fotograf. Dar poate voi purta minunatele tale haine, adăugă ea, aflată acum într-o stare de spirit mai bună. Era cumva o uşurare să fie departe de Brachman şi de privirea lui întunecată, furioasă, departe de pretenţiile lui fără sfârşit.

— Foarte bine, Danae, atunci să profităm cât mai mult de această seară împreună când am „tras chiulul" de la recepţia celebrităţilor.

Parcând Ferrari-ul într-un vârtej de pietriş, Tomaso o conduse printr-o curte veche, într-un

restaurant rustic. Un foc de buşteni strălucea în căminul mare de cărămidă şi din bucătărie veneau mirosuri minunate când luară loc într-un separeu liniştit. Patronul, zâmbitor, alergă spre ei, având în mână o sticlă din vinul favorit al lui Tomaso.

— Tu trebuie să stai aici, spuse Tomaso, aşezând scaunul lui Danae lângă al lui, în aşa fel ca lumina să scoată în evidenţă culoarea părului tău… un păr atât de frumos… de culoarea cuprului închis, cu o uşoară tentă de *terra-cotta*.

Ea se uită în altă parte, jenată, când ochiul lui expert o aprecie.

— Ştii de ce te-am remarcat la recepţie, Danae? Pentru că erai altfel. Nu, nu doar din cauza îmbrăcăminţii, am observat o strălucire în ochii tăi. Nu le invidiai pe aceste femei pentru bijuteriile lor când le fotografiai, nu le invidiai blănurile sau soţii bogaţi. Bănuiesc că tot ce voiai să redai tu, tânără Danae, era succesul lor. Descopăr o flacără aprinsă de ambiţie la tine, *carrina*. Spune-mi, am dreptate? Încă un cuvânt de avertizare, adăugă el ţinându-i mâna în mâna lui bronzată, să nu-l laşi vreodată pe Brachman să-ţi afle ambiţiile – bărbatul acesta este un egoist maniac. Se încruntă, căutând expresia potrivită şi continuă: Te-ar da afară de urechi într-o secundă, micuţă Danae!

Râseră încântaţi, de parcă ideea că Danae ar ieşi luată de urechi ar fi fost cel mai amuzant lucru din lume, dar ea ştia că era adevărat.

— Totuşi, continuă el, nu trebuie să laşi iarba să crească sub picioarele tale.

Danae chicoti, înecându-se cu vinul de culoarea paiului.

— Trebuie să începi imediat, dacă vrei să ai succes în anul care vine. Scoate acum aparatul, draga mea coţofană, şi începe prin a mă fotografia pe mine… Tomaso Alieri mâncând, Tomaso bând, Tomaso discutând cu proprietarul restaurantului său favorit, Tomaso cu noua tânără fotografă,

Danae Lawrence – pluteşte oare în aer o nouă idilă?

Râzând, el compuse explicaţii la fotografiile ei.

— Îţi spun, Danae, mâine ai putea vinde fotografiile astea revistelor *Oggi* şi *People*, şi *Paris Match*, şi semnătura va fi a ta, de data asta.

— Vorbeşti serios? zise ea rămânând cu gura căscată. M-ai lăsa într-adevăr să-ţi fac fotografii şi să le vând?

— Păi ziariştii fac asta tot timpul, ridică el din umeri. De ce să n-o faci tu – noua mea prietenă?

El închise ochii, gemând de plăcere când proprietarul îi puse în faţă un fel de mâncare cu trufe deasupra, iar Danae îşi înhaţă aparatul, fără să-i vină să creadă de norocul ce dăduse peste ea!

— Mai târziu putem merge şi în apartamentul meu, spuse el. Ai putea fi prima care face fotografii ale tânărului creator de modă italian „la el acasă”. Asta ţi-ar permite, cu siguranţă, apariţia în oricare revistă italiană.

Lăsă din nou aparatul jos, dezumflată. La asta se gândise el oare tot timpul?

— Apartamentul tău? întrebă ea cu voce joasă.

— De ce nu, *carrina*?

El zâmbi de parcă ar fi fost cea mai naturală sugestie din lume.

Danae îşi analiză mişcările, în timp ce mânca. Dacă Tomaso va fi la înălţime, era o ocazie pe care nu o putea lăsa să-i scape… deşi, desigur, nu-i va spune lui Brachman despre asta. Şi dacă nu va fi? O să se preocupe de asta la momentul respectiv – şi nici despre asta nu-i va spune lui Brachman.

***

Apartamentul lui Tomaso era la ultimele două etaje ale unui vechi palat aflat sus pe un deal, deasupra luminilor Romei, iar de la admirarea priveliştii de pe terasa lui cu un pahar de şampanie în mână, n-au trebuit decât câţiva paşi mici până să

ajungă la canapeaua cea mare acoperită cu catifea şi în braţele lui. Când gura lui i-o acoperi pe a ei, Danae se întrebă dacă Brachman o săruta pe fata cu bijuterii roşii şi dacă ea împărţea cu el patul lui mare, dublu, din apartamentul luxos de la hotelul *Hassler*.

— Nu te-am adus aici sub false pretexte, coţofană mică, şopti Tomaso. Mai întâi, trebuie să faci fotografiile.

Stăpânindu-şi emoţiile de uimire şi strângând în mână aparatul *Nikon*, Danae cutreieră apartamentul lui, pozându-l pe Tomaso cu profil arogant în faţa unui perete cu frescă în stil pompeian pe care, după cum o informă plin de mândrie, o pictase chiar el însuşi. Fotografie patul lui îngust de bronz şi oţel, acoperit ca la cazarmă, doar cu o pătură – numai că pătura era din caşmir, de culoare *terra-cotta*.

— Se potriveşte cu părul tău, îi şopti Tomaso, sărutând-o pe gât, când se aplecă înainte să facă fotografiile. Ai fost menită pentru această cameră, potrivită coloristic cu patul meu…

Ignorând atracţia din ochii lui, ea îl aranjă lângă o baterie de ustensile din bucătăria lui din lemn negru ars, foarte tehnică, apoi în biblioteca îmbrăcată în lemn. Făcu fotografii în biroul lui, la o masă de lucru plină de bucăţi de materiale, schiţe de modă şi însemnări. Atelierul şi sala de prezentare erau în oraş, dar îi spuse că ideile cele mai bune îi veneau noaptea şi adesea lucra acolo, ca şi în momentul acela, până se iveau zorile deasupra frumoaselor acoperişuri ale Romei.

Se aplecară împreună pe terasă, urmărind cum cerul se transformă din roz pal în auriu şi primele raze de soare poleiră spiralele pastelate şi domurile irizate ale Romei.

— Ei, *carrina*, îi spuse el sărutându-i degetele, ai destule fotografii acum?

— Ai fost foarte generos cu timpul tău, şopti Danae, întrebându-se cum va putea ieşi cu graţie

din treaba asta.

Sărutările lui fuseseră minunate în noaptea trecută, dar în lumina sobră a zorilor nu i se mai părură o idee prea bună.

— Am un zbor spre Paris la ora opt… trebuie să mă întorc să-mi fac bagajul.

— Desigur, acceptă el cu un oftat, coţofenele trebuie totdeauna să se întoarcă la cuibul lor, nu-i aşa? O sărută uşor pe buze şi adăugă: A fost plăcut, Danae Lawrence, mare fotografă, cu mult mai plăcut decât la recepţie… desigur, putea fi şi mai bine, zise el ridicând din umeri, dar poate pe altă dată!

Ferrari-ul lui alb aluneca fără efort pe străzile liniştite ale Romei, în zori de zi, iar Tomaso o lăsă la hotel după un sărut lung de rămas bun. Urmări maşina lui care dispăru după colţ, simţindu-se ca într-un vis… Dar apoi îşi aminti că avea fotografiile lui Tomaso care să-i dovedească faptul că totul fusese real.

În timp ce avionul *Air France Tristar* se rotea deasupra Parisului, Danae se lupta cu oboseala. Brachman o strigă, iar ea deschise ochii, privindu-l fără să-l vadă.

— Uită-te la tine! exclamă el. Eşti atât de obosită, că nici nu ştii unde eşti. Aşa îţi trebuie dacă stai în oraş toată noaptea – cu Tomaso Alieri!

— Este treaba mea cu cine am fost, sări ea, uitându-se urât la ceilalţi pasageri care îi priveau.

Cum îndrăznea Brachman să ţipe la ea în public – şi, oricum, viaţa ei particulară îi aparţinea în întregime.

— În plus, păreai şi tu destul de ocupat, adaugă ea, ridicând din umeri în jacheta ei de piele neagră, în timp ce avionul atingea pista.

— Ajunge! exclamă Brachman cu răceală. O să fim foarte ocupaţi – şi voi fi mulţumit dacă o să-ţi stea mintea la treaba pe care o ai de făcut.

Era prima oară când Danae venea la Paris şi, din cauză că lui Brachman îi plăceau deplasările

dimineaţa devreme, ea cunoscu oraşul, la o oră când acesta era liniştit şi nemişcat, când abia se dezmeticea din somnul de noapte şi îşi curăţa machiajul de pe faţă după distracţiile de cu seară. Într-un anturaj de taxiuri şi camionete, ieşeau în oraş la ora patru dimineaţa, pe Sena, aşteptând lumina ceţoasă cenuşie a zorilor, pe care o iubea Brachman; sau dimineaţa devreme, pe ceaţă, se opreau în Piaţa Concorde, fără circulaţie, şi Brachman reuşea cumva să-şi aranjeze modelele în aşa fel încât ceaţa uşoară să intre perfect în fotografie, acoperind cu un văl faţa fetei. Au făcut fotografii în faţă la Beaux Arts şi pe terasă, la Cafeneaua Flore şi la Beau Bourg, la Bois şi la Gara de Nord; şi au participat la toate colecţiile.

Danae se trezea înainte de zori ca să plece pe teren, iar când terminau acolo, era timpul următoarei prezentări de modă – uneori erau chiar două în aceeaşi zi. Brachman nu era niciodată satisfăcut doar cu fotografiile de studio – îi plăceau deplasările în aer liber, spunea că îl inspiră. Când Danae termina lucrul, era de obicei deja după miezul nopţii sau chiar mai târziu şi, cu perspectiva unei noi treziri înainte de zorii zilei, găsea o cafenea şi lua ceva de mâncare, apoi cădea pur şi simplu în pat şi fura puţinele minute ce-i mai rămăseseră ca să doarmă. Excitaţia o făcu să reziste toată săptămâna şi însăşi nerăbdarea lui Brachman părea că slăbeşte în îmbrăţişarea oraşului său iubit.

— Hai, Danae, spuse el amical, într-o noapte târziu, după ce modelele plecaseră acasă şi ea împachetase aparatele, hai să mâncăm ceva, mor de foame.

La o masă mică în braseria lui favorită, la Palatul Bastiliei, Brachman îşi ceru scuze, în cele din urmă.

— Ai muncit din greu săptămâna asta, Danae, spuse el. Vreau să ştii că apreciez asta.

— Pentru asta am venit aici – după cum mi-ai amintit-o atât de gălăgios în avion, răspunse ea surprinsă.

Dându-şi capul pe spate, el scoase un puternic hohot de râs.

— Eram furios pe tine, pentru că ai plecat cu Tomaso Alieri. Nu-mi place ca fetele mele să fugă cu alţi bărbaţi.

Ea îl privi uimită, era greu să te obişnuieşti cu schimbările bruşte de atitudine ale lui Brachman.

— Eu nu sunt fata ta, Brachman. Ţi-aminteşti de mine? Eu sunt Danae Lawrence. Eu lucrez pentru tine.

— Asta-i şi mai bine, replică el, chemând chelnerul şi comandând o sticlă de *Dom Perignon*, pentru că, după cum ştii, lucrul înseamnă totul pentru mine. Clienţii, ridică din umeri, ei nu ştiu nimic despre munca mea. Pentru ei eu sunt doar un fotograf care îi arată mai bine decât au arătat vreodată în viaţa lor… mai bine decât sunt în realitate! Eu le dau o nouă imagine despre ei înşişi – şi pe aceasta o preferă întotdeauna. Dar tu ştii cum realizez această magie – şi vezi cât mă consuma. La sfârşitul zilei sunt secat – stors ca o cârpă veche!

Desigur, nu era chiar adevărat, dar îi zâmbise cu simpatie, pentru că Brachman era un mare artist.

— O să mâncăm scoici – din cele speciale, comandă el, sorbind din şampanie, apoi nişte langustine – şi apoi paltus. Trebuie să-ţi păstrezi forţele, adăugă el, serios. Mai trebuie să cucerim Londra săptămâna viitoare!

Scoicile erau sărate şi delicioase şi langustinele erau tari şi dulci, iar Brachman comandă încă o sticlă de *Dom Perignon*, în timp ce Danae îl fixa surprinsă, amintindu-şi de pizza mică împărţită între ei la New York, până când îşi dădu seama că, probabil, totul era adăugat la cheltuieli şi plătit de clienţi.

— Îmi place asta, spuse el arătând cu paharul în mână spre bluza ei de satin alb.

— Via Montenapoleone, Milano, răspunse ea. M-a costat salariul pe o lună.

— Merită până la ultima liră – şi, oricum, aminteşte-mi să-ţi măresc salariul când ne întoarcem. L-ai meritat – eşti la fel de bună ca şi Valmont.

El se aplecă peste masă şi îi trecu mâna peste maxilar, atingând scobitura de sub pomeţii obrazului.

— Osul reflectă lumină palidă exact aici şi aici… asta face ca pielea ta să arate minunat, aproape translucidă…

Ea îl privi fix, abia îndrăznind să respire, în timp ce degetele lui lungi, sensibile, îi schiţau forma feţei. Ceea ce sperase, se întâmpla, în sfârşit… Brachman o vedea ca femeie, nu doar ca pe Danae Lawrence, asistenta lui, care era acolo doar ca să-i asculte ordinele…

— Trebuie să plecăm, spuse el brusc, trântind paharul pe masă şi făcându-i semn chelnerului pentru nota de plată.

Brachman se prăbuşi în colţul lui în taxi, fără să o atingă, uitându-se pe fereastră, aparent pierdut în gândurile sale. Se întreba zăpăcită ce se întâmplase. Acum o clipă se bucurau împreună de cină, iar în momentul următor, Brachman căzuse într-una din morocănelile lui.

Dar se dovedi că nu era morocănos ci, pur şi simplu, îşi plănuia cadrele de a doua zi.

— M-ai inspirat, Danae, îi spusese el, odată întors în apartamentul lui de la hotel. Vreau să încerc câteva idei cu tine. În noaptea asta, eşti modelul meu!

Dar ea era ţeapănă şi neîndemânatică atunci când se afla de partea opusă a aparatului, iar el urlă la ea să se relaxeze, în numele Domnului!

— Te-ai îngrăşat! ţipă el acuzator, examinând polaroidele.

— Acum pot să-mi permit să mănânc în fiecare zi, zâmbi ea, de când m-ai promovat asistentă.

Dar îi cădea capul de oboseală şi nu putuse să ascundă un căscat uriaş.

— La naiba, Danae, se plânse el, cum pot să-ţi fac fotografii cu gura larg deschisă! Nu te poţi stăpâni câteva momente?

— Brachman, e ora patru şi treizeci, argumentă ea, suntem în picioare de douăzeci şi patru de ore – mai ai o şedinţă în după-amiaza asta.

Aruncând polaroidele pe o masă, el îşi băgă mâinile în buzunare, uitându-se urât la ea când plecă obosită.

— Valmont nu ar fi plecat, urlă el când ea închise uşa. El ar fi continuat atât cât aş fi vrut eu.

Deschizând din nou larg uşa, ea se uită furioasă la el.

— Atunci fă-i fotografii lui Valmont într-o cămaşă albă de satin, data viitoare, ţipă ea. Să vezi de ce ajutor o să-ţi fie! Te urăsc, Brachman!

Râsul lui încântat o urmări pe coridor, în timp ce aştepta ascensorul să o ducă înapoi la camera ei şi la o uitare binecuvântată – pentru câteva ore.

Când ajunse la studio a doua zi dimineaţă pentru ultimele fotografii, rămase cu gura căscată de uimire, văzând metri şi metri de satin alb care drapau pereţii. Brachman se agita, aranjând cutele costisitoare.

— Inspiraţia ta, explicase el. Satinul alb aruncă exact reflexia necesară pentru rochiile de seară de la *Chanel* pe care le fotografiem azi… sunt pure, din anii ‘30. Se învârtea prin jur, admirându-şi munca. Strălucit! mormăi el fericit, chiar strălucit. Şi, după cum observi, Danae, am făcut totul singur. Nu te-am trezit din somnul tău atât de preţios ca să îndeplineşti sarcina asta minoră. Ca fiu de fermier, om al pământului care a muncit toată viaţa ca să-şi educe fiul, eu ştiu ce înseamnă munca grea.

Se duseră cu un grup zgomotos la braseria *Lipp* la cină, ca să sărbătorească ultima şedinţă de

fotografii de la Paris şi li se dăduse un loc de onoare, pentru că toată lumea îl cunoştea şi îl admira pe fotograf, care venea acolo de ani de zile. Brachman o ţinu pe Danae alături de el, spunându-i cât de mulţumit era de şedinţă şi că ea fusese inspiratoarea lui. Din când în când, îi lua mâna, şoptindu-i la ureche despre scena agitată din jur. Mai târziu, merseră singuri cu maşina până la Sena şi priviră la Notre Dame în lumina lunii, plimbându-se peste micul pod Marie şi găsind un bar intim unde băură din nou şampanie şi Brachman începu să-i vorbească despre primele lui zile la Paris ca tânăr fotograf pasionat. Ea asculta, hipnotizată de anecdotele lui despre artişti şi scriitori, despre manechine şi creatori de modă care, ca şi el, se străduiau să „reuşească" în oraşul luminii, al dragostei şi inspiraţiei. Şi apoi, brusc, Brachman o sărută pe obraz – iar Danae îl sărută şi ea – şi mână-n mână, luară un taxi înapoi spre hotel.

Vastul apartament al lui Brachman de la hotelul *George Cinq* era tipic dezordonat – interzisese cameristelor să mişte fie şi o singură fotografie din cele răspândite, din foile de contact sau negativele notate cu grijă. Doar preţiosul lui echipament fotografic, aşezat frumos într-un colţ de către Danae, nu era amestecat în dezordine. Măturând de pe pat un strat de chipuri de manechine, el o luă în braţe şi îi spuse că ăsta era Parisul. Şi, bineînţeles, că ea îl crezu. Nu se spune oare că Parisul este al îndrăgostiţilor?

Apoi, gura lui Brachman o acoperi pe a ei şi el o ţinea aproape, atât de aproape că abia respira.

— Scoate-ţi hainele, îi comandă el, dându-i brusc drumul şi scoţându-şi cămaşa.

Danae se uită la el, surprinsă. Oare nu era cazul ca el să o ajute? Nu aşa se proceda oare la începutul unei relaţii amoroase? Brachman ieşise deja din pantaloni şi îi aruncă pe podea, încruntându-se când o văzu că stătea.

— Grăbeşte-te, Danae, strigă el, ce aştepţi?

Descheindu-şi bluza, Danae se uită la el pe sub gene, surprinsă cât de slab şi de palid era Brachman. Precis că trupul lui nu văzuse soarele de o duzină de ani. Desigur, acum îşi amintea că-i spusese că nu-i place clima caldă şi, oricum, nu se ducea niciodată în vacanţă – doar în călătorii de lucru. Brachman se întinse în pat, cu braţele încrucişate sub cap şi cu ochii închişi. Chiar şi acum avea o dungă de încruntare între sprâncene şi se citea un aer de nerăbdare îngrijorată în încordarea maxilarului şi a gurii. Goală, ea stătea nervoasă lângă pat.

— Pentru Dumnezeu, Danae, vino aici, hai! exclamă el. Apoi zâmbi, ochii lui negri strălucind apreciativ. Frumos, şoptise el, foarte frumos, Danae, eşti delicată ca o balerină şi ai o piele translucidă ca o perlă. Vino aici, fata mea frumoasă.

El întinse mâna şi ea se strecură în pat alături de el, strângându-se la căldura lui când el o trase mai aproape. Brachman o sărută şi Danae închise ochii, încă nevenindu-i să creadă că asta se întâmpla ei. Trecându-şi mâna pe spatele lui, îi numără coastele. Doamne, ce slab era… dar nu era slab ca un slăbănog – trupul lui Brachman era fin şi vânjos ca al unei pantere înfometate…

— Frumos, şopti Brachman printre sărutări, spune-mi că sunt frumos, Danae…

Danae chicoti, doar un chicotit mic la început şi apoi nu se mai putu reţine.

— Eşti frumos, Brachman! gâfâi ea.

— Isuse! zise Brachman, uimit. Ce-i aşa de nostim?

— Ho, hoo… ha… ha… râdea Danae. Ah, nimic, Brachman, nimic, doar simţul meu prostesc al umorului, vai dragă, ha, ha, ha…

— La naiba, stai liniştită, tună Brachman. Sper că vrei să faci dragoste – nu să priveşti un film.

Rostogolindu-se peste ea, îi puse o mână pe gură, dar asta o făcu să râdă şi mai tare. Pasiunea lui răcindu-se, o privi, jenat:

— Ce este? întrebă uluit. Ce e aşa de caraghios, Danae?

— Doar… când mi-ai cerut să-ţi spun că eşti frumos, gâfâi, asta-i tot, Brachman…

— Şi nu sunt frumos? întrebă el perplex. Alte femei mi-au spus că sunt. Nimeni n-a râs de Brachman până acum!

— Nu râd de tine, răspunse ea. Probabil că râd datorită felului cum ai spus-o.

— Bine, atunci spune că sunt frumos, Danae. Îmi face plăcere să te aud spunându-mi.

El se apleacă asupra ei când ea îi repetă solemn vorbele, apoi, satisfăcut, o trase spre el.

— Ah, urlă el brusc. Ahh… ah, Doamne…

Prinsă sub greutatea lui, Danae rămase rigidă, întrebându-se dacă aceste sunete de Tarzan erau vreo nouă formă de pasiune ungurească.

— Ah, urlă Brachman. Ajută-mă, Danae, ajută-mă…

— Ce e? strigă ea. Ce s-a întâmplat?

— Coloana mea! Discul, a ieşit din nou, apasă pe nerv. Isuse, Danae, ridică-te, vrei? Fă ceva! Cheamă un doctor!

Strecurându-se neîndemânatică de sub el, îl fixă îngrijorată. Faţa lui Brachman era mai palidă ca de obicei. Ochii lui negri străluceau şi pe frunte avea un strat fin de transpiraţie. Nu era nicio îndoială că avea dureri.

— Un doctor, gemu el, cheamă un doctor.

Grăbindu-se la telefon, Danae ceru să se trimită imediat un doctor în apartamentul lui Brachman. Înapoiată lângă el, ea îi şterse fruntea cu un colţ al cearceafului.

— Totul e din vina ta, şopti el uitându-se urât la ea. Dacă n-ai fi râs, asta nu s-ar fi întâmplat. Ei? Unde-i doctorul?

— O să fie aici în cincisprezece minute, Brachman.

— Cincisprezece minute? O să fiu norocos dacă o să trăiesc atât! Închise ochii şi ea rămase nesigură lângă pat. Şi ce mai aştepţi? Nu sta aşa acolo, spuse el brusc, împachetează-te şi organizează-te. Ar fi bine să prinzi un zbor de dimineaţă – la şase şi jumătate. O să trebuiască să te duci la Londra fără mine, O să trebuiască să faci tu fotografiile.

— Eu?

Vocea ei sună ca un scârţâit, de emoţie.

— Să nu mai trecem iar prin toată rutina, se răţoi Brachman, obosit. Eşti asistenta mea, nu-i aşa? Bine, atunci mută-ţi fundul la Londra.

Danae era gata să plângă. Acum un minut o acuza că îi provocase durerea, iar în următorul îi oferea şansa unei vieţi. Ea – Danae Lawrence – se va duce să fotografieze colecţiile de modă de la Londra! Era păcat că amorul ei cu Brachman se dovedise a fi atât de scurt – dar va mai fi şi altă ocazie. Dacă o va ierta vreodată că a râs de el! Abia când se îndreptă spre uşă şi îşi văzu hainele pe podea, îşi aminti că era complet goală.

— Şi, Danae, îi strigă Brachman din pat, ai un fund foarte drăguţ!

***

Totul era atât de diferit la Londra – îmbrăcămintea, culorile, manechinele, creatorii de modă – totul era plin de tinereţe şi nebunie. Aici nu era nimic din moda sclipitoare de la Milano şi din eleganţa Parisului; Londra era pentru cei tineri şi îndrăgostiţi, pentru cei ce voiau să producă un şoc, dar altfel. Aici era îmbrăcăminte pentru stelele rockului, pentru acei punk de pe Kings Road, pentru cei cu inima tânără, iar Danae se integră în ansamblu, de parcă asta ar fi aşteptat o viaţă întreagă.

Ea hotărî că va avea nevoie de un asistent, de cineva care să cunoască scena şi care să-i poată arăta cum stau lucrurile, deoarece, ca o fată nouă în oraş, la primul ei angajament important, ştia că nu-şi putea permite să dea greş. Brachman îi dăduse o listă de numere de telefon şi la primul ei apel – la Dino Marley, unul dintre principalii fotografi – avu noroc, Dino îi împrumută unul dintre practicanţii lui, Cameron Mace, pentru săptămâna aceea.

Cameron era o furtună de energie, iar Danae se relaxa, bucurându-se să joace rolul lui Brachman, amuzată că acum ea era cea care dădea ordine şi altcineva sărea să le execute. Dar, odată cu asta, avea răspunderea – Brachman se aştepta din partea ei la cel mai bun rezultat.

Ea şi Cam alergau nebuneşte de la o prezentare de modă la alta, de la marile săli de tip baracă de la *Olimpia*, la cele ale unor creatori de modă foarte renumiţi, care făceau prezentările în particular, la restaurante ca *Langans*, sau în hoteluri elegante, ca *Ritz*.

Ea alese manechine tinere care arătau bine, ca să sublinieze hainele îndrăzneţe pe care le purtau, fotografiindu-le călare în faţa unei vile, în costum de călărie din in de la *Katherine Hamnett;* făcu fotografii unor manechine într-o saună plină cu aburi, dezbrăcate, purtând doar diferite piese de la *Body Map*, bluze strâmte în culori vii, pantaloni şi fuste mini; şi fotografie rochii de seară sclipitoare, pe fete sexy, în taxiuri londoneze – ţinute în braţe de băieţi frumoşi, mult mai tineri, recrutaţi din şcolile engleze de frunte.

Danae zbură la New York cu preţioasele clişee şi cu negativele într-un plic mare maroniu, pe care, pentru siguranţă, îl ţinea în braţe, şi privi nervoasă peste umărul lui Brachman, când acesta puse negativele la aparatul de luminat ca să controleze ce făcuse.

— Mm, mormăi el neangajant, mm, da, asta nu-i rea…

Muşcându-şi nervoasă buzele, Danae se întrebă care fusese fotografia care îi plăcuse. Ea considera că toate erau grozave – dar dacă erau într-adevăr groaznice? La naiba, erau bune, ştia că erau – la fel trebuie să ştie şi Brachman. El nu făcea decât să se joace cu ea…

Brachman se strâmbă când îşi îndreptă spatele şi nervul din coloana lui îl înţepa dureros.

— O să mă mai gândesc la ele, spuse el. Poate o să mergem cu pozele cu *Body Map* şi cu cele de la *Hamnett*. Am să văd ce zice revista *Vogue*. Ai lucrat bine, Danae. Îmi pare bine că te-ai dus tu în locul meu. Eu am trecut odată prin toată această „revoluţie a tineretului”, în anii ‘60, şi nu mai am nevoie de această experienţă. Totuşi, e o treabă bună, Danae, foarte bună.

Danae expiră dând drumul respiraţiei pe care şi-o reţinuse cu un oftat de uşurare.

— Adevărat? strigă ea veselă. Îţi plac cu adevărat, Brachman?

— Sunt bune, recunoscu el precaut, trecându-şi mâinile prin păr, dar să nu ne pierdem vremea cu asta. Avem de lucru!

— Stăpân de sclavi! îi spuse bucuroasă, grăbindu-se să strângă negativele ca să fie copiate. Abia atunci îşi aminti de fotografiile ei cu Tomaso Alieri – desigur le va copia în acelaşi timp.

***

Câteva zile mai târziu, la studio, primi un telefon din California.

— Danae, tu eşti? spuse mama ei.

Vocea Juliei Lawrence suna înfundat, de parcă plângea, şi Danae se încruntă; mama ei nu o chema niciodată la serviciu.

— Mamă? Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Danae… tatăl tău… a avut un atac de inimă – când făcea alergări. Ah, Danae, i-am spus mereu că face eforturi prea mari, dar el insista…

— Mamă, strigă Danae, agitată, cum e? E bine acum?

— Bine? Vocea mamei ei suna mirată. Ah, nu, Danae, nu. Tatăl tău a murit.

***

Funeraliile avură loc într-o după-amiază californiană fierbinte, însorită şi au fost dureroase, iar mama ei era cu adevărat nefericită. După aceea, Danae şi fratele ei, Rick, care acum era neurolog cu un cabinet foarte căutat la Centrul Medical Valley, au rămas să clarifice moştenirea. S-au simţit uşuraţi constatând că tatăl lor era bine situat şi că banii nu vor fi o problemă. Danae şi Rick ştiau că, după ce va depăşi starea de şoc, Julia Lawrence, îmbrăcată încântător în negru, se va întoarce la comitetele ei, fiind din nou ocupată cu binefacerile. Iar Frank Lawrence le lăsase, lui Danae şi fratelui ei, câte 25.000 de dolari.

Ea privi cu lacrimi în ochi cecul pe care i-l înmână avocatul, care era îmbrăcat într-un costum gri sobru şi cravată galbenă. Ar fi dorit din toate puterile ca tatăl ei să fi fost în viaţă, şi n-ar fi vrut să ia banii, ci ar fi preferat ca el să mai fi trăit. Când se întoarse în casa imaculată din Encino, cu acea cameră de zi în culorile piersică, roz şi verde, cu etajerele de crom şi sticlă şi cu covoare frumos lucrate de mână, o aştepta o scrisoare de la Brachman. El văzuse fotografiile făcute de ea lui Tomaso Alieri în revista *People*, din săptămâna aceea, şi în *Oggi* – şi, fără îndoială, că mai erau şi în altele – întrucât se pare că făcuse atât de multe şi reuşise să le plaseze peste tot. Cum însă făcuse acest lucru în timpul în care se presupunea că lucrează pentru el, şi lipsa de loialitate nu era o caracteristică pe care o putea tolera, nu putea cu

niciun chip să treacă cu vederea acţiunile ei. În consecinţă, nu mai avea nevoie de serviciile ei ca asistentă a lui.

Danae se uită neîncrezătoare la scrisoare. Brachman o concediase! Cum îndrăznea? Cum putea?

— Uită-l, o sfătui fratele ei, Rick. Ai învăţat multe de la el, nu-i aşa? De ce să nu începi ceva pe cont propriu? *„Danae Lawrence – fotografa faimoasă”* – nu asta ţi-ai dorit totdeauna să devii?

Era adevărat că învăţase de la el – altfel cum ar fi putut face fotografiile acelea la Londra? Nu că ar fi preluat totul de la el, dar tehnica şi unele unghiuri se datorau în mare măsură lui Brachman – dar bucuria de a trăi ce răzbătea din fotografii şi manechinele, şi aspectul special, tineresc, erau ale ei, pentru că era tânără şi în tandem cu nebunia londoneză şi fusese capabilă să o surprindă perfect.

— Ia toţi cei 50.000 ai tatei, o sfătui Rick. Cumpără-ţi propriile tale aparate, *Nikon* şi *Rollei*, sau *Hassel Blad*. Asta-i şansa ta, Danae. Pune mâna pe ea!

Viitorul părea confuz şi nesigur fără securitatea ce i-o dădea faptul de a fi asistenta lui Brachman – în fond fusese doi ani împreună cu el. Dar ştia că fratele ei avea dreptate, era momentul să acţioneze.

— Bine, spuse ea în cele din urmă, respirând adânc, asta-i. Deci, Danae Lawrence – asul fotografilor – e gata de comenzi…

***

Aşa că, iat-o în avion pe drumul de întoarcere la New York. Şi încrederea acordată de *Vogue* însemna o cheie de aur pentru viitorul ei, deschizându-i o mie de uşi. Luând în mână revista, răsfoi paginile, căutând fotografiile familiare şi rămânând cu gura căscată când le văzu. Da, ah, da… erau acolo! Fetele ei erau răspândite pe patru pagini ale revistei – râzând când coborau din

taxiuri, jucându-se în saună, călărind cai nobili… Fotografiile arătau minunat, mai bine decât ar fi sperat vreodată… Iar deasupra operei ei, era scris cu litere mari albe: „Brachman fotografiază noua Londră tânără”. Danae dădu înapoi paginile fără să-i vină să creadă – toate aveau explicaţii asemănătoare: „Brachman adoră Milano”, „Brachman surprinde esenţa Romei”, „Parisul lui Brachman”… Prezentarea continua cu noile descoperiri ale lui Brachman la Londra, cu strălucitele lui fotografii în saună şi cu tratarea lui plină de umor a eleganţei britanice, cu posibilitatea lui de a se adapta tempoului fiecărui oraş… *Vogue* a lăudat strălucirea lui Brachman şi el a folosit fotografiile ei!

Lăsând revista să cadă, Danae se împletici pe lângă bărbatul din scaunul alăturat şi se grăbi prin pasaj spre baie. Închisă în spaţiul strâmt, fără aer, ea plânse în hohote durerea deziluziei. În cele din urmă, când furia luă locul durerii, ea îşi spălă faţa, aplicându-şi comprese reci pe ochii umflaţi, jurându-se că nu va mai permite să se întâmple aşa ceva niciodată. Acu ştia că era destul de bună ca să urce tot drumul până în vârf – fotografiile acelea din *Vogue* o dovedeau, nimeni altcineva nu va şti vreodată că erau ale ei. Acum ştia că va trebui să fie la fel de nemiloasă ca Brachmanii din lumea asta. Privindu-şi în oglindă faţa pătată de lacrimi, făcu un jurământ – ea, Danae Lawrence, va răzbate, va da din coate, va îmbrânci pentru a merge pe drumul spre vârf – indiferent ce sau pe cine va trebui să sacrifice pe parcurs.

Capitolul 3

De câte ori se uita în oglindă, Caroline Courtney îşi găsea o duzină de defecte – nasul îi era scurt, dar, trebuia să recunoască, arogant, părul de un castaniu dens l-ar fi preferat să fie blond, strălucitor, şi-ar fi dorit o piele ca de englezoaică, rozalie, care să se potrivească – deşi a ei, cu un ton uşor măsliniu, avea avantajul că se bronza uniform auriu fără să fie nevoie să se coacă ore întregi sub razele periculoase ale soarelui. Ar fi vrut să fie înaltă şi maiestuoasă, se gândi cu un oftat, în loc să aibă doar un metru şi şaizeci, totuşi, compleul galben de la *Sonia Rykiel* era croit atât de inteligent încât părea că îi lungeşte cu câţiva centimetri picioarele ei subţiri dar nu prea lungi, iar culoarea deschisă se potrivea cu părul închis şi ochii ei verzi-căprui. Se întreba dacă expresia din ochii aceştia nu ar trebui să fie niţeluş mai tragică – având în vedere că era o proaspăt abandonată amantă. Dar, de fapt, tragedia nu se potrivea cu personalitatea ei!

Întorcându-şi cu amărăciune privirea la mica oglindă din cabina de toaletă a zborului *British Airways 747* de la Londra la New York, reveni la locul ei. Cel puţin Pericle nu o expediase cu clasa a patra; clasa a doua era confortabilă, deşi, desigur, ar fi fost un gest final mult mai amabil dacă ar fi trimis-o cu clasa întâi. Dar Pericle era un bărbat grijuliu cu banii lui, mai cu seamă, se pare, când era vorba de amanta care plecase!

Să privim lucrurile în faţă, se gândi ea întristată, această idee ce i-a venit deodată de a o trimite la New York în interes de afaceri pentru garderoba lui era doar un pretext ca s-o elimine din cale pentru a se putea împăca cu Evita. Acum, când se gândea la rece la aceste lucruri, în loc să-i găsească scuze lui Pericle şi să se autoconvingă că totul va

merge bine, putea vedea clar că totul fusese stabilit cu luni de zile înainte – poate chiar de la început.

Uitându-se pe fereastră la albastrul uniform al cerului, în mijlocul Atlanticului, la 10.000 de metri, Caroline se gândi că, dacă era să dea vina pe cineva, atunci aceea era mătuşa ei Catriona.

Ziua în care îi telefonase mătuşa ei era o zi cu furtună. Ferindu-se de primii stropi grei de ploaie care ameninţau cu o aversă, Caroline se grăbise pe strada South Molton şi intră la *Maudie*, scuturându-şi buclele ca un căţel ud, când uşile lustruite de oţel se închiseră în urma ei.

— Ai întârziat iar, Caroline! îi strigase Jacynth Michaels zâmbind. Caroline întârzia cronic, dar era atât de bună în magazin încât doamna Michaels îi ierta practic orice. Bonificaţia de 35% pe care i-o acordase merita fiecare bănuţ, pentru că, deşi Caroline nu avea înălţimea şi corpul unui manechin, avea stil. Purta hainele de avangardă, ale boutique-lui, cu un panaş care le tenta pe cumpărătoare să creadă că şi ele pot purta ultimele modele. Caroline le convingea pe cliente să încerce rochii pe care, în mod normal, ele le-ar fi dat deoparte ca fiind prea dificile, arătându-le exact cum trebuie purtate, adăugând un cordon potrivit şi găsind mărgelele, cerceii, pantofii potriviţi… Caroline le convingea minimalizându-le temerile, până când la ieşirea de la *Maudie*, parcă pluteau fericite, încrezătoare şi simţindu-se în ton cu lumea întreagă.

— Scuzaţi-mă, doamnă Michaels, n-o să se mai întâmple! răspunse Caroline, zâmbind, pentru că amândouă ştiau că asta se va repeta chiar mâine.

Lui Caroline i-a plăcut magazinul *Maudie* de la început. Îi plăcuse intimitatea lui şi se bucurase să aibă de-a face cu clienţii dintre care mulţi îi deveniseră prieteni. Îi plăcea decorul foarte tehnic, teatral, al micului magazin cu rafturile de oţel iluminat cu reflectoare, ce expunea pantofi coloraţi, pulovere şi bijuterii pe o scenă în

continuă schimbare. Pe rasteluri lungi de oţel, erau etalate hainele strâmte uluitoare ale lui *Azzadine Alaia* şi rochiile luminoase, atrăgătoare, feminine ale lui *Ungaro*, precum şi cele cu croială rece ale lui *Basile* şi *Soprani* şi o colecţie subtilă a ultimilor creatori de modă japonezi – haine de Cenuşăreasă ce aşteptau un trup care să le transforme în mod magic în lucruri elegante. Dar Caroline avea şi o minte bună, pricepută la afaceri şi era mereu preocupată pentru că, deşi magazinul *Maudie* avea succes, nu era prea rentabil – exista pur şi simplu, fără să piardă bani – iar asta îi era suficient doamnei Michaels. A avea un magazin mic fusese la început doar o simplă plăcere pentru Jacynth Michaels – ceva al ei propriu, separat de activităţile de afaceri internaţionale ale bogatului ei soţ. O ţinea ocupată şi fericită, iar prestigiul era uriaş şi, desigur, din punct de vedere social, ea cunoştea toată lumea bună din Londra. Doamna Michaels zbura cu avionul la prezentările de modă, de la Paris la Milano, la Tokio şi New York, unde era primită cu braţele deschise şi cu cea mai bună şampanie. Ea nu cerea nimic mai mult, dar asta o supăra pe Caroline. O afacere trebuie să facă bani, altfel era o pierdere de timp. Din cauza educaţiei ei economice, Caroline văzuse nenumărate posibilităţi de a extinde firma *Maudie*, să-i dea un nume internaţional – ba chiar de a o face renumită. Dar nimeni nu fusese interesat de ideile ei – pentru majoritatea oamenilor, ea părea o fată bine crescută, atrăgătoare, care îşi ocupa timpul până va găsi un tânăr potrivit cu care să se căsătorească.

Desigur, tatăl ei avea dreptate, nu putea rămâne la *Maudie* pentru totdeauna. Şi nu-l putea învinovăţi pentru faptul că era supărat pentru că, după ce cheltuise atâţia bani pentru educaţia ei, a ajuns să lucreze ca vânzătoare. Iată, avea douăzeci şi patru de ani, era absolventă a unei şcoli publice engleze bune, cu o diplomă de la *Cambridge* în istoria artelor şi mai urmase un curs de economie

la LSE, şi totuşi – „îşi pierdea timpul într-un mic magazin de pe strada South Molton”. Numai că aceste calificări pe care le obţinuse nu păreau să o ajute la ceea ce voia ea să facă în realitate – problema era însă că nici ea nu era prea sigură ce anume voia.

Avea pe atunci douăzeci şi patru de ani, era unica fiică a unei familii scoţiene cu bune relaţii dar cam săracă, ce poseda un castel micuţ cu turnuri gotice pe un teren bătut de vânturi în Highlands şi un mic apartament lângă Sloane Square – asta pentru că bunicul ei fusese destul de nebun în urmă cu cincizeci de ani vânzând casa mare cu două faţade, în elegantul cartier londonez Belgravia, ca să-şi plătească datoriile de la joc. Nemulţumirea constantă a tatălui ei era că, dacă tatăl său ar fi păstrat casa din Belgravia, având în vedere ritmul accelerat în care creştea valoarea proprietăţilor, ar fi putut-o vinde azi cu un milion şi ar fi trăit în lux. Dar Caroline se mulţumea să ridice din umeri la această nemulţumire familială şi să privească înainte cu încredere, la ceea ce avea să-i ofere viaţa sau măcar la ce ar putea obţine ea de la viaţă. Pentru că, desigur, viaţa nu va veni la ea să-i spună: „Iată, tot ce ai visat vreodată, Caroline, îţi ofer pe o tavă de aur.”

Trecuse uşor prin şcoală, bazându-se pe o minte excepţională şi pe o voinţă de a depune o muncă serioasă faţă de orice o interesa – în special la cursul de dramă. Ştia că nu avea talent la actorie sau la cântat şi dansat, nici nu ştia să brodeze sau să deseneze decoruri, deşi îi plăcea să mâzgălească mari suprafeţe cu vopsea şi nu-i displăcea să cureţe pensulele şi mizeria după aceea. Dar unde strălucea cu adevărat era în capacitatea ei uluitoare de a crea ordine în haos. Caroline se pricepea să organizeze. Ea era totdeauna cea care se ocupa de primele şedinţe ale cercului de dramă de la şcoală şi ea era într-un fel cea care lua decizia finală asupra piesei care se va juca. Caroline era cea care

trimitea după texte şi obţinea permisiunea autorului; ea îi stabilea pe interpreţii rolurilor principale şi era cea care punea spectacolul în mişcare. Ea stabilea programul sau repetiţiile şi determina fetele care nu aveau tragere de inimă să renunţe la confortul unei camere plăcute şi la emisiunea TV Topul muzicii pop, ca să picteze, să coasă, să cânte la pian sau să le acompanieze pe dansatoarele greoaie şi necoordonate.

Uneori se gândise serios să se califice la *Academia Regală de Artă Dramatică* sau la *Şcoala de Dramă Guildhall*, dar ea ar fi vrut să studieze ceva ca să devină producător la Hollywood – căci asta era ceea ce dorea cu adevărat. În cele din urmă, se dusese la *Cambridge*, să facă istoria artei.

Anii petrecuţi la *Cambridge* fuseseră distractivi, dar şi de muncă susţinută. Desigur fusese una dintre ajutoarele voluntare la prezentările anuale ale societăţii de dramă a colegiului, precum şi unul dintre principalii organizatori ai evenimentului social cel mai important al anului academic – balul din luna mai.

Când se terminaseră ultimele examene, Caroline uită de muncă şi se aruncă în festivităţi. Corturi în dungi viu colorate au apărut pe pajiştea veche şi seninele mănăstiri cenuşii au răsunat toată noaptea de sunetele rock and roll-ului şi ale pocnetelor dopurilor de şampanie. Iar când zorile au apărut deasupra frumosului campus universitar, sute de studenţi s-au îndreptat spre râu. Îmbrăcată într-o rochie lungă şi largă de tafta aqua, care îi sublinia ochii verzui cu pete galbene, Caroline şi-a odihnit capul obosit pe pernele bărcii cu fundul plat, cu o mână leneşă lăsată să atârne în apa rece, simţindu-se ca un personaj dintr-o pictură a lui Seurat şi a fost plimbată pe râul mărginit cu ferigi, de un tânăr frumos, de care era pe jumătate îndrăgostită. Dragostea a înflorit de mai multe ori la Cambridge, dar nimic serios şi nimic de durată.

Când îşi amintea de anii aceia, Caroline se gândea că fusese totdeauna ocupată. Alerga între Londra şi Cambridge, încercând să înghesuie tot ce purta în viaţa ei deja aglomerată, cu o droaie de prieteni de-o viaţă şi veri şi diferite rubedenii drăgăstoase. Familia lui Caroline era mare şi foarte apropiată şi făceau petreceri la casele de vară în weekend, iar iarna călătoreau la vilele de schi. Totuşi, îşi găsea timp să se concentreze asupra studiilor.

Venise ca un şoc părăsirea lumii familiare care o ocrotise de la vârsta de cinci ani şi contactul, la vârsta de douăzeci şi doi de ani cu realităţile mai aspre ale vieţii de muncă zilnică, fuseseră pentru ea un adevărat şoc. Fratele ei mai mare, Angus, reuşise strălucit în cariera sa de avocat şi se părea că va fi ales drept candidat la alegerile viitoare, iar fratele ei mai mic, Patrick, alerga fericit pe circuitele mondiale de curse automobilistice, ca membru al unui echipaj de mecanici, sperând într-o bună zi să concureze pentru Jaguar sau Lotus. Dar în domeniul teatrului nu exista nicăieri o portiţă pentru o fată inteligentă şi drăguţă cu o diplomă în istoria artelor, care vorbea bine franceza şi puţin germana. Atunci, s-a întrebat Caroline, unde era soarta? Nu era oare acesta momentul cel mai nimerit ca ea să-i dea o mână de ajutor şi, cu un singur gest, să-i schimbe toată viaţa?

Dar când soarta a intervenit, a făcut-o în direcţia greşită. Slujba pentru care concurase la una din marile case de licitaţie a căzut baltă şi atunci a fost nevoită să se supună presiunilor părinteşti, înscriindu-se la cursul de studiu al economiei.

După ce a terminat cursul, Caroline a trimis cereri pentru nişte slujbe pe care în realitate nu le dorea, respingându-le pentru că nu putea suporta să stea închisă într-un birou plicticos sau să participe la şedinţe despre produse care o plictiseau. Îşi găsise de lucru pe-acasă, devenind

tot mai nefericită şi deprimată, căutând o slujbă în teatru ca secretară sau asistentă a regizorului – orice, care să o facă să păşească dincolo de acele porţi excitante – dar se părea că toate fetele din Londra doreau acelaşi lucru.

În cele din urmă, fiindcă nu avea bani şi pentru că nu ajunsese încă la o decizie în legătură cu cariera ei – iar soarta insensibilă nu-i dăduse încă o mână de ajutor – Caroline şi-a luat o slujbă temporară, să vândă pantofi într-un magazin pe strada South Molton, iar de acolo se mută peste drum la acel boutique foarte tehnic, elegant şi scump care vindea tineretului bogat al Londrei haine extraordinare ale unor tineri creatori de modă francezi şi japonezi. Şi, într-un fel, magazinul *Maudie* îi acaparase viaţa. Era ca un pat prea confortabil – prea plăcut, ca să-l părăsească, dar care nu te duce nicăieri!

În acea zi de luni hărăzită de soartă, treaba mergea lent – se părea că nimeni nu voia să înfrunte ploaia – iar Caroline răsfoia leneş paginile unei reviste de modă, oprindu-se să admire fotografia lui Jessie-Ann Parker păşind pe podiumul prezentărilor de modă de la Paris, spectaculoasă în rochia de seară strâmtă din caşmir cu fusta crăpată de la *Lagerfeld*. Se gândise cu invidie cât de fantastic arăta ea – dar bineînţeles că fata ar fi arătat bine şi într-un cearceaf – ah, ce picioare lungi! Şi ah, să ai atâta succes ca Jessie-Ann Parker! Ele erau aproape de aceeaşi vârsta, dar uite ce realizase Jessie-Ann – probabil că lucra de când avea cincisprezece ani! Dar nu numai atât, ea părea că-ncepuse chiar de la vârf. Domnişoara Parker, americancă din cap până-n picioare, ar fi putut cu siguranţă să-i dea câteva lecţii despre cum să-şi realizeze visurile… da, Jessie-Ann le avea pe toate…

— Caroline, o strigase doamna Michaels, vino la telefon. E mătuşa ta, Catriona.

Caroline oftă. Dacă mătuşa ei o chema la magazin, asta putea însemna un singur lucru – una din „urgenţele” mătuşii.

Vocea mătuşii Catriona era totdeauna aspră şi ascuţită la telefon, ca şi când n-ar fi putut înţelege că nu era nevoie să strige ca să fie auzită la distanţă.

— Caroline, draga mea, ai putea să mă ajuţi? urlase ea. Dau o cină mâine seară şi proasta de Mary Anderson m-a abandonat – spune că are gripă, dar sunt sigură că iar a băut prea mult gin… probabil că i s-a răsculat ficatul…

— Ah, mătuşă Catriona, vor veni iar vechile tale bătrâne, se plânse Caroline. Nu poţi găsi pe cineva mai în vârstă?

— Ei, nu fi prostuţă, dragă, prietenele mele nu sunt toate babe, ştii… de fapt, am invitat nişte persoane încântătoare. Te aştept deci la ora opt şi încearcă să arăţi normal, Caroline, dragă…

— Ce vrei să spui cu „normal”? întrebase ea, ţinând telefonul departe de ureche.

— Ştii tu… să porţi ceva care să semene în mod rezonabil a rochie – nu ca acel sac de cartofi japonez pe care l-ai purtat ultima oară…

O putea auzi pe mătuşa ei chicotind de râs de propria ei mică glumă, în timp ce puse jos receptorul. Desigur că nu dorise câtuşi de puţin să se ducă la cina aceea. Ştia că nu va fi nimeni sub vârsta de cincizeci de ani şi mătuşa ei va fi zgârcită cu băuturile, pentru că încă o mai considera pe Caroline o copiliţă. Dar mătuşa Catriona era naşa ei şi fusese atentă şi grijulie în această calitate. Îi scrisese cu regularitate la şcoală, punând adesea şi câte o hârtie de cinci lire, care îi prindea foarte bine lui Caroline în incursiunile din după-amiezele de sâmbătă prin oraş după „rezerve” care să o ajute să treacă săptămâna de înfometare din şcoală. Caroline scoase un oftat exasperat. Era clar că trebuia să meargă la petrecere.

Atunci, lui Caroline i se păruse că soarta, într-o stare de spirit zâmbitoare şi benefică, intervenise în cele din urmă în viaţa ei. Ea îl zări pe Pericle, de îndată ce intră pe uşă. Stătea sprijinit de peretele verde închis, culoarea preferată a mătuşii ei pentru decoraţiuni interioare, fără să ţină seama că aceasta făcea ca marele salon din Cadogan Square să arate mai curând ca un acvariu cam rece. Pericle stătea de vorbă cu două doamne voioase şi cam bătrâne, iar privirea lui disperată o întâlnise pe a ei, în partea opusă a camerei.

Privind repede în jur, Caroline decise că el trebuia să fie împreună cu blonda înaltă, mlădioasă, cu pomeţii proeminenţi şi ochi enormi, foarte plictisiţi, care cu siguranţă nu era printre oaspeţii obişnuiţi ai mătuşii sale. Cu ea flirta însă un alt bărbat, mic, grăsuţ şi foarte dulce, pe care Caroline îl recunoscu, ca unul dintre prietenii de vânătoare ai mătuşii ei. Mătuşa Catriona patrona cercul de călărie la ţară şi cercul artistic la oraş, dar marea greşeală pe care o făcea era că voia să-i amestece pe plan social.

Până să aibă Caroline ocazia să răspundă apelului din ochii albastru închis ai lui Pericle, apăru mătuşa Catriona, o sărută şi fără să-i dea nicio băutură o pasă lui Bunty Sotwell, pe care Caroline îl cunoştea de la vârsta de patru ani – sau poate şi de mai înainte. Oricum el era destul de în vârsta, încât ar fi putut să-i fie tată. Se trezi întorcându-şi privirea spre străinul cu ochii albaştri, apoi din nou spre blondă… întrebându-se cine era el… cine era ea… şi cum ar putea să-l cunoască înainte ca mătuşa ei să-i mâne pe toţi la masă, unde va rămâne fixată toată seara lângă Bunty sau lângă altcineva asemenea lui.

Apucă braţul mătuşii ei când aceasta trecu pe lângă ea.

— Vreau să stau la masă lângă bărbatul acela, îi şoptise agitat, uitându-se fix la străin.

— Te referi la Pericle Jago… Da, bine, cred că fiecare femeie de aici ar vrea să stea lângă el… e specialist în artă modernă, ştii…

— Mătuşă Catriona! Trebuie să stau lângă el! Dacă nu, n-am să mai vin aici, niciodată!

— Nu-i nevoie să mă ameninţi, copilă. Desigur că vei sta lângă el. Îi zâmbi larg lui Caroline. Vezi cum are grijă de tine bătrâna ta mătuşica, adăugă ea, făcându-şi drum printre oaspeţi şi lăsând-o pe Caroline zâmbind fericită.

Pericle Jago avea o galerie de artă de succes în Mayfair. Avea cam treizeci şi cinci de ani, înalt, cu o frunte nobilă – deşi criticii lui ar fi spus că asta se datora unei cheliri vizibile. Dar când se aşeză pe scaunul de lângă ea, Caroline observă doar ochii lui frumoşi de un albastru intens. El o privise fix, în tăcere, câteva momente ca şi când i-ar fi evaluat autenticitatea şi valoarea, la fel cum ar fi făcut cu o pictură atribuită lui Caravaggio şi de-a cărei provenienţă nu era foarte sigur. În cele din urmă, îi zâmbi.

— Eşti Caroline, spusese el. Am vrut să te cunosc din momentul în care ai intrat pe uşă. Spune-mi, cunoşti portretul din tinereţe al lui Goya, cel cu o femeie cu un căţel mic, negru, în poală? Îmi aminteşti de ea, cu ochii tăi negri şi părul… ai cu siguranţă înaintaşi spanioli?

Caroline îi zâmbise timid explicându-i că toţi înaintaşii ei erau scoţieni, dar desigur că ştia tabloul.

Au discutat despre artă şi ea îi găsise părerile la fel de interesante ca şi ochii. Au discutat despre Veneţia – oraşul lui favorit şi acum desigur şi al ei. Îi admirase rochia, una dintre ultimele modele ale lui *Alaia* din magazinul *Maudie*, care se lipea de ea ca o a doua piele din mătase şi despre care ea considerase că era păcat să o îmbrace pentru babele mătuşii, dar acum era bucuroasă că o alesese. Şi Pericle o întrebase de ce lucra la *Maudie*, când ştia atât de multe despre artă?

Întâmplător, el căuta pe cineva care să-l ajute la galerie… poate Caroline ar fi interesată?

Pericle plecase curând după masă să o conducă pe frumoasă în bârlogul ei, dar aruncă o ultimă privire lungă, peste umăr, spre Caroline. În drum spre casă, în taxi, ea studie cartea lui de vizită, iar şi iar… *Galeria Jago, strada Hill, Londra w.1, Pericle Jago.* Minunat tipărită – era clar că era un bărbat care vorbea puţin, dar avea mult gust. Era nerăbdătoare să-l revadă.

Câteva zile mai târziu, aştepta nervoasă într-un birou în dezordine, în spatele galeriei lui Pericle, ca să afle despre noua ei slujbă. Se îmbrăcase cu grijă, respingând trei costume înainte de a se decide în final la haina vătuită, galben deschis, de la *Lagerfeld*, cu umerii largi şi pasmanterie neagră la nasturi şi un pulover simplu, negru, de caşmir, şi fustă. Se simţi foarte dezamăgită când un alt bărbat ieşi din sanctuarul interior, spunându-i că Pericle era prea ocupat cu un client ca să o primească personal, dar că putea să înceapă cât de curând şi că îi va plăti atât cât câştigă la *Maudie* plus încă 200 de lire pe lună. Lui Caroline i se păruse o avere şi se întoarse la *Maudie* cu mari speranţe, ca să-i spună vestea doamnei Michaels.

În prima săptămână petrecută la galerie se simţise niţeluş ca la închisoare. Pericle nu prea apărea pe acolo – plecase la New York cu *Concorde* marţi şi se întorsese miercuri, apoi la Paris, vineri, pentru un sfârşit de săptămână prelungit, iar Caroline fusese lăsată mult timp să lucreze singură. Dar picturile erau interesante, în special cele ale noilor artişti tineri de care începuse să se intereseze Pericle. Galeria Jago era bine cunoscută pe plan internaţional şi era un flux continuu de oameni care intrau şi ieşeau – colecţionari, privitori, negustori – şi ea fusese capabilă să-şi satisfacă nevoia de organizare, adunând amănunte pentru viitorul catalog şi urmărind certificatele de autenticitate.

Vinerea următoare, Pericle o invitase la masa de prânz şi au rămas mai târziu la *Caprice*, ascunşi în colţul lor liniştit, ignorându-i pe toţi comesenii, oameni de afaceri ocupaţi. Îi povestise despre şcoală şi despre *Cambridge*, despre sentimentele ei faţă de teatru, în timp ce el stătea relaxat, rezemat de spătar, uitându-se intens la ea, cu privirea lui albastră pătrunzătoare care o făcuse să simtă o căldură misterioasă – ca şi când el se gândea la alte lucruri în timp ce ea vorbea.

Câteva zile mai târziu o invitase la cină la un restaurant japonez extravagant cu mâncare uluitor de bună, unde au stat şi au fost serviţi delicat de o fată japoneză. *Sake*-ul era cald şi mâncarea delicioasă şi era ceva neobişnuit să stea fără pantofi pe *tatami*, împreună, în spatele unor paravane, ceea ce l-a făcut pe Pericle să se îndoaie într-atât, încât şi-a descheiat haina şi şi-a desfăcut puţin cravata. O sărutase blând pe obraz când taxi-ul o lăsase la uşa casei ei şi era nerăbdătoare să se bage în pat şi să-nchidă ochii ca să-l viseze – era atât de rece şi corect, atât de distant şi atât de atrăgător. Săptămâna următoare, Pericle o întrebase dacă ar vrea să meargă cu el la o licitaţie la *Sotheby* şi desigur că acceptase bucuroasă, aşteptându-se să meargă pe jos, după colţ, pe Bond Street. Dar fu surprinsă când el îi ceru să se ducă să ia biletele de la *Swissair*. Aveau să plece la Geneva a doua zi la ora unsprezece.

La licitaţie, Pericle fusese furios când micul tablou de Manet la care licita pentru un client, a fost vândut unui muzeu american pe o sumă neaşteptat de astronomică, sumă care, după părerea lui, conţinea prea mulţi de zero! El ieşi nervos din sala de vânzări, iar Caroline se grăbi după el, urmărindu-l îngrijorată în timp ce se opri în faţa unei mari oglinzi veneţiene ca să-şi netezească părul. Pentru o clipă ea se întrebă dacă el era furios pentru că pierduse tabloul sau fiindcă îşi pierdea părul. Dar ceea ce nu ştiuse atunci, el era furios de

fapt pe Evita, care plecase la *Mustique*, abandonându-l.

Prinzându-i privirea prin oglindă, îi zâmbi brusc.

— Ştii ce, spuse el cu o bruscă agitaţie băieţească încântătoare, e o expoziţie minunată de tineri artişti la Basel, pe care aş vrea să o prind. Ai vrea să vii şi tu?

Faţa îngrijorată a lui Caroline se lumină şi Pericle râse sărutându-i uşor obrazul. Uitându-se împrejur prin foaier să se asigure că nu erau observaţi, o sărută din nou cum trebuie pe gură.

Chiar şi acum, când se afla la clasa a doua, întunecată, a zborului British Airways spre New York, când pe ecran rula un film, iar omul de afaceri de alături sorbea un Scotch şi scria notiţe în agendă, Caroline îşi putea aminti sărutul acela. Simţea presiunea intimă a gurii lui pe a ei şi asprimea uşoară a pielii lui… Nebună! îşi spuse singură, furioasă, ridicându-şi puţin spătarul scaunului… nu trebuia să-ţi aminteşti asta.

Aranjaseră să închirieze o maşină cu care să călătorească la Basel, cu un mic ocol sau două pe drum ca să admire priveliştile minunate. Caroline îşi făcea bagajul, când Pericle bătu la uşa ei.

— Eşti aproape gata? întrebă el, lărgindu-şi cravata când intră.

Apoi îşi aruncase braţele în jurul ei, luând-o prin surprindere, şi cumva ea îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate pe pat; se simţi apăsată în perne, inima îi bătea tare, gura îi era strivită şi Pericle era peste ea. Totul a fost puţin cam brusc, se gândi ea, în timp ce el o săruta pasionat. Nu era problema că nu-l dorea – dar ar fi preferat să se întâmple după o cină intimă, la lumina lumânărilor, într-un loc romantic lângă lac, nu pur şi simplu, înghesuită între licitaţie şi împachetare! I-ar fi părut o eroină nebună dintr-un roman victorian, dacă i-ar fi explicat cum se simţea, dar, desigur, că el şi-a cerut scuze.

— Mi-e teamă că m-am lăsat dus de val, spuse el, îndreptându-şi cravata şi netezindu-şi iar părul. Eşti al naibii de atrăgătoare, Caroline – n-am putut rezista. Şi el arăta atât de bine şi îi zâmbea atât de fermecător, încât se întrebă de ce oare îl împinsese la o parte.

Soarele era sus, pe un cer albastru, limpede, strălucind pe vârfurile înzăpezite ale munţilor, în timp ce ei călătoreau de-a lungul perimetrului lacului albastru ca oţelul, într-un Mercedes alb închiriat. Pericle deschisese plafonul şi aerul era atât de rece şi proaspăt încât Caroline era sigură că avea mai mult oxigen decât aerul londonez. Bucuroasă, îngânase melodiile de la radio, până ce Pericle trecu brusc la o altă casetă cu cântecele lui Elgar.

— Nu-ţi reproşez că nu-ţi place cum cânt eu, râse ea, dar Elgar…

— Elgar reprezintă în domeniul muzical tot ce e mai frumos în Anglia, replică el băţos, iar ea îl privi cu surprindere, dându-şi seama că vorbea serios. Oare Pericle era puţin cam îngâmfat?

Găsiră un han mic, exact ca o vilă de pe o carte poştală ilustrată, pe malul lacului, acum pe jumătate închis în liniştea sezonului mort, iar micile lui bărci erau legate cu funii de mal, pentru hibernarea de iarnă. Acolo era un patron zâmbitor, serviabil, a cărui soţie făcea cea mai bună cafea şi cocea cele mai grozave prăjituri pe care le gustase vreodată Caroline.

Pericle se duse să dea un telefon, în timp ce ea despacheta şi aranja cu grijă pe patul mare, confortabil, cămaşa ei de noapte de dantelă neagră. După o baie îndelungată, se îmbrăcase cu grijă cu o cămaşă moale gri de caşmir, fixându-şi în urechile frumoase cercei uriaşi strălucitori cu „diamante” de la *Butler & Wilson*. Puţin parfum *Ysatis* de la *Givenchy* şi era gata.

Pericle bea la bar.

— În sfârşit, ai venit, comentă el, nervos, în timp ce Caroline se îndrepta spre el, făcând-o să se întrebe dacă greşise cu ceva, dar avea sentimentul că poate convorbirea telefonică prelungită îl tulburase.

Sufrageria panelată în lemn de pin sculptat era cuprinsă de strălucirea trandafirie a unui foc de buşteni. Nu mai erau alţi oameni la cină, iar masa lor era aranjată cu flori şi lumânări şi era exact atât de romantică pe cât îşi dorea Caroline să fie. Hangiul era şi chelner, iar soţia lui gătea, şi au mâncat delicioşi păstrăvi de lac cu cartofi uşori, crocanţi, şi au băut cam mult vin alb, fără etichetă, din pivniţa proprie a gazdei lor, care făcuse să i se învârtească plăcut capul.

Îşi amintea că privise fericită în ochii albaştri ai lui Pericle iar el îi vorbise despre creşterea preţurilor pe pieţele mondiale de artă din ultimii trei ani; ar fi putut să-i vorbească despre complexitatea motoarelor Diesel sau despre sistemul de irigaţii de pe Valea Nilului superior, şi ea tot ar fi fost încântată să-l asculte. Ea era îndrăgostită total şi fără speranţă.

Râseră mult când soţia hangiului aduse un sufleu de prune aburind, zâmbind plină de mândrie, iar Caroline şi Pericle au aplaudat. Apoi au toastat în sănătatea ei şi a soţului ei cu rachiu tare, iar ea şi cu soţul ei au toastat pentru ei, astfel încât, în cele din urmă, băură o bună parte din sticla de rachiu.

Îşi putea reaminti acum camera lor, cu strălucirea caldă, roşietică, a focului îmblânzind pereţii panelaţi şi obloanele deschise care permiteau să se zărească o lună de argint deasupra lacului. Când s-au cufundat în pat, Pericle a luat-o în braţe, sărutând-o cu pasiune, brutal.

Era exact decorul romantic pe care şi-l dorise Caroline – deşi se părea că nu avusese timp să-şi pună cămaşa de noapte de dantelă neagră pentru că Pericle era atât de grăbit şi pasionat.

Ea se luptă să iasă din rochie iar el privi la ea, în lenjeria ei neagră, sexy, purtând încă pantofii cu tocuri înalte şi ciorapi negri, ca şi când ar fi fost viziunea senzuală a fanteziilor lui erotice. Apoi se întoarse şi începu să se dezbrace.

Cuibărită sub plapuma moale, uşoară, Caroline îl urmări pe Pericle cum îşi împături frumos pantalonii şi îi atârnă în dulap, netezindu-şi în oglindă părul negru, înainte de a veni în pat. Era curios, se gândi ea, cum se schimba imaginea unui bărbat când era gol. Fără haine, Pericle îşi pierduse toate însemnele care arătau statutul lui în jocul vieţii. Fără costumul lui corect, albastru închis cu dunguliţe, cămaşa în dungi bleu cu alb cu gulerul ei alb complet, cravata roşie de mătase şi bretelele roşu aprins, Pericle nu mai era enigmaticul proprietar al galeriei şi elegantul om de lume. Când veni spre ea, se întrebă în treacăt dacă nu cumva îl prefera îmbrăcat, decât în ciorapi albaştri de caşmir şi în erecţie… dar când o luă brutal în braţe, strivind-o lângă el, nu mai există decât momentul acela şi patul mare, moale – şi ei doi. Gura lui Pericle o ceruse pe a ei, iar trupul lui o acoperise şi ea se îneca în sărutările lui şi se cufunda sub greutatea lui, apăsată în saltea de forţa pasiunii lui.

Singurul necaz, se gândi ea cu nemulţumire, câteva minute mai târziu, era că pasiunea lui avusese o viaţă scurtă! Dar băuse o mare cantitate de rachiu şi era prima oară. Pericle adormise imediat, iar ea îi dăduse cu tandreţe la o parte, de pe frunte, părul negru, alungând din mintea ei această nemulţumire, socotind-o neînsemnată. Îl iubea pe Pericle şi el o iubea, iar lucrurile vor merge spre mai bine.

A doua zi dimineaţa ar fi dorit să plece mai repede spre Basel la expoziţie unde, după cum îi spusese el, avea numeroşi prieteni. Cumva, se abătuseră pe drum de la planul lor iniţial de a descoperi hoteluri mici, departe de drumul

principal, unde puteau fi singuri. Când ajunseră la Basel, el făcu alte apeluri telefonice lungi, particulare, apoi o anunţă că vor pleca la Paris a doua zi.

La Paris, el locuia totdeauna la frumosul hotel *Crillon*, cu minunatul lui decor nou, dar, de data asta, în loc să împartă aceeaşi cameră, el luase un apartament la etajul cinci, iar lui Caroline i se rezervase o cameră la etajul doi.

— Sunt aici în interes de afaceri, îi spusese el când ea îl privi întrebătoare, şi nu vrem să-ţi distrugem reputaţia, tânără Caroline, nu-i aşa?

Lui Caroline nu-i păsa că-şi strica reputaţia cu Pericle şi aştepta, deziluzionată, când el pleca ore în şir – pentru afaceri, după cum îi spusese. Caroline ar fi dorit să meargă cu el, dar el nu o chemase, astfel că ea umblă prin magazine pe strada St. Honoré şi stătu îndelung la ceaiul de după-amiază, la *Angelina*, pe strada Rivoli, mâncând prăjituri cu teama că se va îngrăşa şi Pericle nu o va mai iubi – deşi, ca să spună drept, nu-şi putea aminti ca el să-i fi spus vreodată că o iubea.

La *Angelina* se întâlnise cu Paulette Villiers, o veche prietenă din şcoală care era ziaristă de modă la Paris, pentru prezentarea colecţiilor.

Paulette era înaltă şi deloc drăguţă, cu păr negru scurt şi cu un nas puternic; dar era înnebunitor de şic, în straturi de material negru şi gri de la *Rei Kawakubo*.

— Pericle Jago! exclamase ea printre înghiţituri de prăjitură cu castane. Credeam că a pus deja cineva mâna pe el.

— Vrei să zici blonda? întrebă Caroline, cu inima îndoită.

— Nu-mi aduc aminte numele ei, dar e incredibil de frumoasă, deşi se pare că nimeni nu ştie prea multe despre originea ei. Totuşi, se pare că e invitată peste tot. Aş putea să greşesc, Caroline, spuse ea uitându-se tăios la prietena ei,

dar am avut impresia că era ceva trainic între ei. Ai gânduri serioase cu Pericle? Sau e doar o distracţie de Paris?

— Vai, dragă… şopti Caroline, aproape dându-i lacrimile. Mi-e teamă că e ceva serios.

— Doamne, îmi pare rău! exclamase Paulette, necăjită, totdeauna am avut o gură mare! Totuşi, e mai bine să ştii acum, Caroline – cel puţin poţi întreprinde ceva în sensul ăsta.

— Cam ce anume?

Caroline arăta atât de amărâtă şi de diferită de felul ei optimist obişnuit de a fi, încât Paulette ar fi dorit să nu fi spus nimic.

— Uite, sunt aproape sigură că am greşit, reluă ea, ca s-o liniştească. Probabil că totul s-a terminat între ei cu luni în urmă, de asta e aici cu tine. În fond, cum ar fi putut să nu se îndrăgostească de tine? Jumătate din băieţii de la *Cambridge* erau… n-ai habar cum îţi invidiam toate succesul tău la bărbaţi, Caroline!

— Dar eu îl iubesc, Paulette! exclamase Caroline, tragic, mai luând din prăjitura ei de ciocolată.

Paulette ridică din umeri.

— Eu sunt pe jumătate franţuzoaică, spuse ea. Poate de asta sunt mai detaşată în ce priveşte dragostea. Ar trebui să-ţi foloseşti mintea, odată cu emoţiile, Caroline; nu lăsa niciodată să te conducă dragostea – asta te duce sigur la dezastru. Trebuie să te controlezi. Promiţi că o să încerci?

— Promit, răspunse Caroline, necăjită.

— Bine. Acum, ascultă – am un bilet în plus pentru prezentarea colecţiei lui St. Laurent, mâine – n-ai vrea să mergi?

Lui Caroline îi plăcea în continuare moda, cu toate că nu mai lucra la *Maudie*, aşa că se înveseli imediat.

— Mi-ar plăcea, răspunse ea, dar poate Pericle o să vrea să merg undeva cu el…

Cu un oftat, Paulette pescui invitaţia din geanta ei de piele neagră, foarte încăpătoare.

— Ascultă-mi sfatul, spuse ea direct, lasă-l pe Pericle… spune-i că ai alte treburi şi nu-l poţi vedea… lasă-l să se întrebe ce ai de gând. O să-i facă bine! Ne vedem mâine deci. Aruncându-şi pe umăr geanta neagră, o sărută pe Caroline pe amândoi obrajii adăugând: Şi aminteşte-ţi ce ţi-am zis despre dragoste!

Vremea se răcise de-a binelea şi Caroline se învârti prin mici magazine simţindu-se însingurată şi încercă să-şi liniştească îndoielile. Pericle nu-i amintise niciodată de femeia blondă – în acel moment nu-i ştia nici măcar numele. Şi dacă el era serios în legătură cu blonda, de ce se afla aici la Paris cu ea? În acea primă seară la mătuşa Catriona, privirea plină de dorinţă din ochii lui nu putea fi doar o închipuire… nu fusese o înţelegere greşită nici faptul că o urmărise, o invitase să lucreze pentru el, o invitase la mese de prânz şi la cine, o chemase să vină cu el la acea licitaţie în Elveţia. Cu siguranţă că Paulette greşea. Totul era minunat între ei, în seara asta aveau să cineze – adevărat că împreună cu o mulţime de persoane, deoarece Pericle avea numeroşi prieteni la Paris, dar apoi vor fi împreună, singuri în camera ei liniştită, doar ei doi – şi doar asta era important.

Pericle oferise o masă unui grup de prieteni şi cunoştinţe de afaceri la restaurantul lui favorit.

— În istoria greacă antică, îi spusese el lui Caroline în taxi, în drum spre acel restaurant, de unde provine numele meu şi al unora dintre înaintaşii mei – după cum ştii, fără îndoială, din Almanahul aristocraţiei de Burkes, adăugase el pompos, grecul Pericle nu a fost doar un mare om de stat, dar şi principala personalitate culturală a epocii. Îmi place să cred că am moştenit câteva din aceste calităţi. Archistrate era bucătarul lui Pericle… aşa că într-un fel am sentimentul unui interes personal pentru acest restaurant. Desigur, i-

am spus asta bucătarului şef şi a fost amuzat. Şi, bineînţeles, mâncarea este sublimă.

Caroline observase că lui Pericle îi plăcea să meargă în locuri unde portarii şi barmanii îl salutau spunându-i pe nume – şi dădea bacşişuri grase pentru acest serviciu.

Îşi amintea că se gândise ceva mai târziu, şezând în frumosul restaurant *fin de siècle* şi ciugulind, visătoare, ciocolata perfectă *Senderens*, la sfârşitul unei noi mese delicate, căci nu încăpea îndoială, Pericle era de pe malul drept şi ea de pe cel stâng al Senei. Ea ar fi preferat să petreacă seara cu unii dintre tinerii artişti despre care îi vorbise el, decât cu grămada de oaspeţi simandicoşi pe care îi invitase în seara aceea. Dar ea îşi ciuli urechile când Claude D'Amboise îl întrebă pe Pericle unde era „frumoasa Evita" în seara aceea. La început, Caroline crezu că era vorba de spectacolul muzical cu acelaşi nume, dar când Pericle a răspuns că Evita era ocupată în săptămână aceea, ea îşi dădu seama că era vorba despre frumoasa blondă!

— Evita e mai mult decât o prietenă, îi spuse el mai târziu în noaptea aceea, măsurând lungimea covorului cu desene albastre de la *Crillon*, îmbrăcat doar într-o pijama de mătase, cu un pahar mare de coniac în mână şi arătând puţin ridicol, după părerea ei. Evita a fost amanta mea timp de trei ani, continuă el. Ea e jumătate braziliană, jumătate franţuzoaică. Şi a fost crescută aici la Paris; sorbi din coniac şi adăugă: de aceea, prietenii mei întreabă de ea. Evita îi cunoaşte pe toţi.

— Atunci, cum rămâne cu mine? strigă Caroline. Dacă eşti îndrăgostit de Evita, de ce sunt eu aici?

Brusc, se sperie de un eventual răspuns.

— Bineînţeles că nu sunt îndrăgostit de Evita, îi spuse el ca să o îmbuneze, şi sunt aici cu tine pentru că tu eşti tânără, şi drăguţă, şi încântătoare

şi mă faci să mă simt bine – şi poate că sunt şi puţin îndrăgostit de tine…

Chipul lui Caroline se lumină când el o strânse în braţe şi o duse spre pat, dându-i jos bretelele noii ei cămăşi de noapte de satin de culoarea caisei şi sărutându-i pieptul, şi ea uită întrebările despre Evita care-i stăteau pe vârful limbii.

Nu peste mult timp, se strecură de sub greutatea deja somnolentă a lui Pericle şi se târî, nemulţumită, la baia în faianţă albă, ce strălucea la lumina puternică. Începuse să creadă că acele cuplări rapide ale lor erau doar o altă manifestare a ritmului în care Pericle îşi trăia viaţa – el făcea totul în galop, grăbindu-se de ici, colo, pretutindeni, fără să stea locului niciun minut. Dar, în timp ce se săpunea sub duşul cald, ar fi dorit ca el să nu adoarmă imediat, gândindu-se cât de frumos ar fi fost să mai stea unul în braţele celuilalt, aşa cum făceau adevăraţii îndrăgostiţi.

Amintindu-şi sfatul lui Paulette, a doua zi, când Pericle îi propuse să ia împreună masa de prânz, ea îi spuse ferm că avea alte planuri. Stând pe un scaun fragil în mijlocul unei mulţimi de ziariste, care arătau bogate, şi de cumpărători de modă în aşteptarea începerii prezentării colecţiei lui Saint Laurent, Caroline simţi brusc că starea ei de spirit se înviorează. Salonul era încărcat de tensiune şi emoţie şi ea urmări cu interes cum fotografii se luptau pentru a prinde un loc mai bun la capătul estradei. Cu siguranţă că bărbatul atrăgător, brunet, era faimosul Brachman, iar fata cu părul roşu trebuia să fie asistenta lui – deşi sărmana fată avea nevoie de nervi de oţel, după felul cum îi comanda! Toată lumea cunoştea reputaţia de tiran a lui Brachman.

— Bună! Elegantă, cu un turban gri, machiaj pal şi ruj luminos roşu aprins, Paulette îi făcu semne cu mâna în timp ce se strecura printre şirurile de scaune spre Caroline, cerându-şi scuze când deranja pe cineva sau se împiedica de picioarele

scaunelor. Iartă-mă că am întârziat, dar acolo în spate e haos – Jessie-Ann Parker n-a sosit şi nimeni nu ştie unde e! Dacă ar fi fost altcineva, nu Jessie-Ann, te puteai aştepta la aşa ceva, dar ea e o profesionistă completă. Agenţia ei nu mai ştie nimic despre ea de trei săptămâni, dar zvonurile afirmă că a fugit şi s-a măritat… nimeni nu ştie cine-i fericitul bărbat. Ei? Cum stau lucrurile cu Pericle?

— Am lămurit lucrurile cu el – în legătură cu Evita. Nu e îndrăgostit de ea, Paulette – şi crede că e îndrăgostit de mine…

Paulette privi şmechereşte la chipul strălucitor, al prietenei sale, nevrând să spargă balonul de fericire al Carolinei… asta se va întâmpla însă curând, era sigură…

— Totuşi, ţi-am urmat sfatul, i-am zis că sunt ocupată azi după-amiază – că aveam alte planuri… Râse veselă. Nu e o nebunie, Paulette, nu m-am gândit niciodată că voi avea asemenea sentimente faţă de un bărbat.

— Niciuna dintre noi nu se gândeşte, draga mea, comentă Paulette, când lumina se micşoră şi se auzi muzica.

Apoi se trase cortina şi, în sunete de talgere, apăru o trupă de înghiţitori de foc aproape goi, rostogolindu-se pe estradă, aruncând în aer torţe aprinse, formând un şir de statui vii, când manechinele intrară în scenă prezentând primele colecţii de primăvară ale lui *Saint Laurent* care îţi tăiau respiraţia.

Era pură magie, se gândi Caroline, când val după val, manechinele mergeau mândre în rochii de seară uluitoare. Se mişcau leneşe pe estradă, în rochii elegante de zi, care puteau împodobi *Ascot*-ul sau o nuntă elegantă, şi pozau cu cochetărie în dantelă neagră, paiete şi pene pentru ora de cocktail… Era mai frumos decât un spectacol pe Broadway, îşi dădu brusc seama Caroline. Fusese nevoie de şase luni de muncă asiduă şi de geniu

pentru realizarea acestei prezentări unice, care adunase un auditoriu de profesionişti de frunte internaţionali. Fotografii se înghesuiau la capătul estradei, făcând poze în timp ce manechinele se roteau deasupra lor, iar Caroline observă că Brachman nu se grăbea, aşteptând exact manechinul potrivit şi exact modelul de rochie potrivit, înainte de a face o fotografie. Ea presupuse că, dacă erai un fotograf atât de bun ca el, nu aveai nevoie să faci cât de multe poze puteai şi să speri că una sau două vor fi bune. Brachman ştia exact ce face.

Prezentarea se încheie cu o mireasă extraordinară, în petale de organdi şi gardenii. Caroline privise cu invidie când restul manechinelor se înghesuiră pe estradă în jurul maestrului – Yves Saint Laurent, slăbuţ, cu ochelari – în mijlocul unui val de aplauze şi al unei ploi de sărutări, dorind să fi făcut şi ea parte din această emoţie.

Pluti înapoi la *Crillon* pe un val de veselie, mai visând încă la haine, la eleganţă, la toată excitaţia aceea! Ajunsă în camera ei, citi cu inima tristă micul bilet pe care i-l lăsase Pericle.

„Iartă-mă, Caroline, scria el, *dar am fost rechemat urgent în interes de afaceri – un client american e la Londra doar pentru o zi. Din nefericire, n-am ştiut unde eşti şi n-am putut lua legătura cu tine. Hotelul se plăteşte din contul meu, aşa că te rog să te simţi liberă să mai stai câteva zile, dacă doreşti. A fost plăcut. Pericle.”*

Caroline reciti biletul, nevenindu-i să creadă ce scria în el. Pericle plecase! Trebuie să fie deja la Londra… Oare era vorba cu adevărat de afaceri? Sau de Evita? Sunase oare şi îi dăduse un ultimatum?

Lacrimile îi curseră pe obraji, când se lăsă pe spătarul fotoliului, cu bileţelul încă strâns în mână. Nu putuse să o aştepte până se întorcea la hotel? Erau avioane spre Londra la fiecare oră – cu

siguranţă că o oră sau două n-ar fi avut mare importanţă. Sau poate ar fi avut? Pericle şi-ar fi putut pierde clientul, iar ea ştia că, pentru el, afacerile aveau întâietate. Se uită cu tristeţe la bilet, analizând scrisul lui mare, şerpuit, ca şi când acesta îi putea da vreo idee despre intenţiile lui. Nu semnase *„Cu dragoste”,* se gândi cu tristeţe şi, cu siguranţă, că i-ar fi fost uşor să scrie *„Cu dragoste, Pericle”* – chiar dacă nu credea cu adevărat asta. Pentru că brusc, în ciuda celor spuse cu o seară mai înainte, ea nu era deloc sigură că Pericle o iubea – în schimb, era foarte sigură că se îndrăgostise de el.

***

Luase zborul de ora nouă spre Londra, a doua zi dimineaţă şi, după ce îşi lăsă bagajul în apartament, se duse direct la galeria *Jago*. Ceilalţi membri ai personalului se uitau la ea curioşi. Conversaţia lor se oprise brusc când ea intrase în cameră.

Un plic mare, de culoare crem, o aşteptase pe biroul ei.

„Dragă Caroline, scrisese Pericle, *m-am trezit deodată foarte ocupat cu clienţii şi n-am să fiu la birou câteva săptămâni. Intenţionasem să plec la New York săptămâna viitoare, dar a trebuit să-mi schimb planurile; m-am întrebat dacă nu cumva ţi-ar plăcea să te duci acolo să vizitezi câteva galerii noi şi, în general, să vezi cum stau lucrurile pe acolo. Ştiu că mă pot baza pe judecata ta. Secretara mea va aranja totul, poţi sta, dacă vrei, trei, patru săptămâni. Nu pot să-ţi spun cât de plăcut a fost. Îţi mulţumesc pentru tot, Pericle”.*

***

În zborul spre New York al lui British Airways, filmul se termină. Când începu genericul şi se

aprinseră luminile, Caroline îşi şterse o lacrimă pe furiş, amintindu-şi cât de furioasă fusese pe Pericle – şi pe ea însăşi, pentru naivitatea ei. Ieşise din birou fără să se uite la chipurile curioase ale colegilor ei, îndreptându-se din nou spre siguranţa apartamentului ei, ca un animal rănit. Timp de o săptămână, încercase să-l găsească la telefon pe Pericle, lăsând nesfârşite mesaje scurte pe automatul telefonului. Dar el nu o sunase. Când apărură în ziare, câteva zile mai târziu, fotografiile de la căsătoria lui cu frumoasa blondă Evita, fu cuprinsă de furie faţă de ea însăşi că fusese atât de prostuţă, apoi de furie faţă de el. Plânse două zile întregi, apoi se aşeză în pat, în timp ce soarele de dimineaţă îşi revărsa razele înăuntru, şi se simţi deodată mai bine. La naiba cu bărbaţii, se hotărî brusc, o să accepte oferta lui Pericle – deşi ştia că asta era doar o scuză ca să scape de ea. Dorise totdeauna să se ducă la New York.

— Doamnelor şi domnilor, căpitanul începe coborârea finală pe aeroportul John F. Kennedy, din New York. Vă rugăm să vă asiguraţi că centurile dumneavoastră de siguranţă sunt fixate.

Caroline îşi strânse mai bine centura de siguranţă, privind pe fereastră la o versiune răsturnată a coastei din New Jersey, căutând orizontul acela magic al Manhattan-ului… Pericle rămăsese în urmă, Broadway-ul o ademenea…

Capitolul 4

Gala făcu semne de rămas bun de la fereastra trenului, până ce figura elegantă a lui Debbie dispăru complet şi tot ce rămase din Leeds era doar o umbră cenuşie murdară a depozitelor şi fabricilor, lăsând loc treptat câmpurilor verzi din West Yorkshire. Apoi se aşeză şi respiră adânc. Acum era pe picioarele ei. Londra şi o cămăruţă într-o misterioasă parte a ei, numită Earl Court, o aşteptau. Nervoasă, se gândi ce va face când trenul va ajunge la gara *King's Cross*… trebuia să fie atentă la bagaje pentru că auzise cât de repede ţi le şterpeleau hoţii, chiar dacă îţi întorceai privirea doar o secundă; trebuia să-şi ţină geanta strânsă tot timpul aproape de ea, deşi nu avea decât banii de taxi şi pentru un sendviş în tren – restul de bani îi avea într-un cordon special legat neplăcut sub talia fustei, iar carnetul ei de cecuri – primul – era în geantă.

Muşcându-şi nervoasă buzele, Gala aruncă o privire spre tovarăşii ei de călătorie. Se părea că trenul era plin de oameni de afaceri plictisiţi, care citeau ziarul *Times*, şi lăsau impresia că pleacă la Londra luni dimineaţa, în fiecare săptămână, şi de studenţi cu rucsacuri, care mâncau nepăsători mere şi cartofi prăjiţi, în timp ce citeau ziarele *Sun* sau *Guardian*. Nimeni nu-i arunca nicio privire şi ea îşi controla, îngrijorată, ţinuta. Îşi cumpărase cu grijă noile haine. În fond, avea să fie prima impresie despre marele oraş a Galei-Rose, precum şi prima ei privire asupra Londrei. Se gândi că făcuse o alegere foarte bună. O fustă gri plisată, un pulover gri larg şi pantofi roşii cu toc plat. O jachetă gri asortată stătea împăturită frumos în plasa de deasupra capului ei şi îşi legase un mic fular deschis la culoare în jurul gâtului, răsucindu-l şi lăsând capetele să atârne, aşa cum o învăţaseră la şcoala de manechine. Părul ei, de un blond

neuniform, era periat peste cap şi ţinut cu o agrafă mare roşie, iar faţa îi era fardată cu grijă, dar discret. Se părea însă că nu trebuia să se străduiască prea mult, având în vedere atenţia ce se dădea. Nimeni nu privea în direcţia ei. Nimănui nu-i păsa. Era invizibilă, aşa cum fusese totdeauna.

Gala îşi înăbuşi sentimentul brusc de teamă care ameninţa să o copleşească… nu trebuia să se necăjească – îi va ignora, la fel cum o ignorau şi ei. Pentru că ea era Gala-Rose care avea să fie în curând un manechin cu faimă internaţională, la fel ca idolul ei, Jessie-Ann Parker, şi era în drum spre Londra şi spre succes.

Fotografii ale lui Jessie-Ann, tăiate din reviste şi ziare, acopereau un perete al micului ei dormitor de acasă şi, în fiecare seară, înainte de culcare, Gala o privea pe blonda înaltă, fină, care arăta la fel de frumoasă în şort şi cămaşă ca şi în catifea neagră şi diamante. Fermecătoare, acesta era cuvântul pe care-l folosea Gala-Rose ca să o descrie pe Jessie-Ann – un cuvânt atât de neobişnuit în oraşul ei de baştină, Garthwaite, încât parcă aparţinea oamenilor care locuiau pe altă planetă. Totuşi, în visele ei, se văzuse pe ea însăşi ca un model faimos, călătorind prin lume, exact ca Jessie-Ann, adorată de toţi – nu mai era invizibilă.

Numele ei adevărat nu era, desigur, Gala. Era numele pe care şi-l dădea în fanteziile copilăriei, când era liberă să fie oricine dorea, nu doar un copil grăsuţ, împovărată cu numele de Hilda Mirfield. Toate celelalte fete aveau nume frumoase, ca Tracy, sau Angela, sau Sharon, Fanteziile ei nu se limitau la copilărie – ele mai continuau încă, deşi Gala avea acum şaptesprezece ani. Deosebirea era că, atunci când fusese copil, nu putuse să facă nimic ca ele să devină reale. Fusese prinsă în capcana numelui Hilda şi în capcana casei cenuşii de pe o străduţă lăturalnică, cu două

camere sus şi două jos şi o extindere cenuşie de ciment care cuprindea o baie mică, rece.

Simţise totdeauna că o căsuţă cu terasă într-un mic orăşel minier din Yorkshire nu era un mediu potrivit pentru un suflet atât de deosebit ca al ei. Ea ştia că era diferită, după modul în care ceilalţi râdeau de ea. Nu doar din cauza numelui, deşi Dumnezeu ştie câte bobârnace luase pentru asta, ci numai din cauza mamei ei, care devenise mult prea sentimentală şi o numise după o soră a ei, care murise de tânără.

Mama Galei fusese totdeauna foarte ocupată cu propriile ei activităţi sociale – de obicei la cârciumile din oraş – aşa încât casa lor nu fusese niciodată ca altele de pe stradă, plină de bunăvoinţă şi ospitalitate caldă de Yorkshire. Ceilalţi copii intrau şi ieşeau mereu unii din casele celorlalţi, sărind coarda sau mergând cu patine cu rotile pe stradă, ferindu-se de maşini şi zguduindu-se de râs, sau şoptindu-şi secrete unii altora, aruncând priviri pe furiş peste umăr şi chicotind tare. Închisă în tăcere prin timiditatea şi nesiguranţa ei, Hilda nu era niciodată chemată să li se alăture şi ea începuse să trăiască tot mai mult în lumea propriilor ei fantezii, hrănindu-şi imaginaţia şi zborurile fanteziei cu reviste şi filme americane siropoase date la televizor, când voia să evadeze câte o oră într-o lume bogată, somptuoasă, căreia cumva, în mod straniu, simţea că îi aparţinea.

La şcoală, fusese chinuită destul de mult şi din cauza aventurilor amoroase ale mamei ei. Întotdeauna, băieţii se hlizeau în curtea şcolii, o curte de ciment şi gard de fier şi ţepi ca săgeţile ca să-i împiedice să se caţere, dar nu au reuşit pentru că, într-o zi, Wayne Bracewell se urcase… Gala, de obicei, încerca să-şi scoată din minte ceea ce se întâmplase după aceea, lăsând totul să stea într-un fel de gelatină tremurătoare de spaimă, undeva în fundul creierului… Dar azi, era curajoasă şi putea privi lucrurile în faţă.

După aceea, îşi cercetase obrazul în oglindă să găsească urme de vinovăţie, amintindu-şi cum arătase trupul mototolit al micului Wayne şi cum ceilalţi copii se adunaseră în jurul lui, uitându-se cu mirare tăcută cum curgea sângele roşu pe faţa lui de nouă ani, rece, albă ca iarna. Îşi putea aminti chiar expresia lui de surprindere şi cât de şocată fusese când el nici măcar nu ţipase când alunecase în jos de pe acoperişul blocului copiilor şi peste margini… în ţepii cruzi de fier ai gardului care erau acolo cu intenţia de a-i opri să se urce. Dar ea ţipase şi ţipase, ţinându-se în continuare de acoperişul acela. Nimeni nu-i dăduse nicio atenţie, se tot uitau la Wayne, până când profesorii veniseră în fugă. Chiar şi atunci nimeni nu păruse să o observe… ea fusese persoana invizibilă… o fantomă la locul crimei.

Lucrul curios era că tot nu-şi putea aminti exact ce i se întâmplase şi abia după câteva luni de la accident începu să aibă visele acelea. I se perindau mai des când mama ei era plecată de acasă toată noaptea şi ea era singură în casă, furişându-se în ochii ei întunecaţi de somn ca o boare roşie care se învârtea în jurul ei, până când îşi dădea seama că nu era ceaţă ci sânge – roşu şi umed, şi lipicios! În vis, mirosul de sânge îi umplea nările – negru şi cald – iar ea era singură pe marginea unei prăpăstii adânci. Chipul lui Wayne era la mulţi kilometri depărtare de ea, jos pe pământ, iar ea se uita fix la el de pe culme. Ochii lui Wayne erau deschişi şi era atât de mult sânge şi ea era atât de sus, clătinându-se la margine… spaima o înjunghia tot aşa cum ţepii de fier îl înjunghiaseră pe Wayne şi se auzea pe ea însăşi ţipând, din nou şi din nou… dar nu era nimeni să o audă, nimeni care să facă să dispară privirea din ochii lui Wayne mort… Propriile ei ţipete slabe o trezeau şi ea rămânea culcată, cu inima bătându-i cu putere şi cu trupul acoperit de transpiraţia cleioasă a spaimei, în

camera ei micuţă, cu fotografiile lui Jessie-Ann şi cu petele de umezeală urcând pe pereţi.

Dacă oamenii nu au observat-o pe Hilda, au observat-o în schimb pe mama ei. La şcoală, totdeauna se auzeau râsete înfundate când numele cârciumii din apropiere, *„Cocoşul şi taurul”,* era menţionat totdeauna însoţit de numele mamei ei.

Mama ei, Sandra Mirfield, n-avea încă patruzeci de ani şi îi plăcea ceea ce numea în mod eufemistic „să se distreze”. Wayne Bracewell fusese unul dintre cei mai răi şi o necăjea mereu în legătură cu mama ei… chiar şi la nouă ani, el folosise din plin subînţelesuri sexuale. El ştia despre ce era vorba, de la cei trei fraţi mai mari ai lui, presupunea ea. Oricum, ei nu aveau dreptul să vorbească – tatăl lor era totdeauna beat vineri seara. Şi ce dacă mamei ei îi plăcea cârciuma? După ce tatăl ei murise în subteran, ea şi mama ei au fost disperate săptămâni întregi, dar, în cele din urmă, începură să se bucure de mica lor pensie şi de uşurarea că mama ei scăpase de continua lui cicăleală pentru că îşi vopsea părul blond şi îi plăceau rochiile mătăsoase şi sandalele cu tocuri înalte. El nu dorise ca soţia lui să arate diferit de celelalte femei de pe strada lor care umblau în bluze simple şi fuste de culoarea noroiului şi cu un şorţ curat – chiar atunci când nu erau la bucătărie. Dar mama ei obişnuia să râdă de el şi să spună: „Bine, băiete, dar de asta te-ai însurat cu mine, că ţi-au plăcut chiloţii mei de satin”.

Oricum, abia după moartea tatălui ei, începuseră cu adevărat înţepăturile la şcoală şi îi fusese foarte greu. Mai cu seamă în zilele de luni dimineaţă, când toată lumea ştia cu cine fusese mama ei. Într-un orăşel atât de mic ca Garthwaite, erau doar o jumătate de duzină de cârciumi şi majoritatea clienţilor permanenţi făceau „turul mare” la sfârşit de săptămână şi, bineînţeles, mama ei era în cele mai bune. Uneori, ca să facă o schimbare, Sandra lua autobuzul zece kilometri până la Leeds şi se

distra cu adevărat, dar în majoritatea serilor de sâmbătă nu venea acasă.

Gala îşi amintea cât de îngrozitor fusese când s-a întâmplat pentru prima oară. Când s-a întunecat, casa i se păruse fantomatic de tăcută şi ea dăduse mai tare sonorul la televizor, încercând să umple astfel camera mică de muzică şi de voci omeneşti. Mai târziu, când se terminaseră toate programele, în casă se instalase o tăcere şi mai adâncă şi ea se uitase îngrijorată afară, sperând să o vadă pe mama ei grăbindu-se pe stradă, ciulindu-şi urechile ca să audă cadenţa sandalelor ei cu tocuri înalte pe pavajul de piatră cubică. Se strânsese în fotoliul cel mare, cu genunchii sub bărbie, uitându-se la foc până când jarul roşu din vechiul cămin cu cărbuni se făcuse cenuşiu şi se stinsese. Când zorile reci cenuşii aduseră din nou realitatea în străzile ostile ale orăşelului Garthwaite, Hilda căzuse într-un somn neplăcut, fiind readusă din nou la viaţă, speriată de vocea ascuţită a mamei ei care o ocăra că se culcase cu lumina aprinsă şi că se stinsese focul. Când Sandra Mirfield a stins lumina, fără să-i dea nicio explicaţie unde fusese, sau fără s-o întrebe dacă fiica de opt ani fusese îngrijorată sau speriată de lipsa ei, viaţa reală a Hildei Mirfield în Balaclava Terrace No. 27, Garthwaite, s-a schimbat brusc. Atunci şi-a făcut apariţia Gala.

Ea şi-a ales noul nume după ce a urmărit la televizor o seară de gală a baletului Teatrului Covent Garden. Pentru ea, fusese o oră magică de ieşire într-o lume a frumuseţii, unde fete subţiri, graţioase de-ţi tăiau respiraţia, erau urmărite de dansatori frumoşi, romantici. Sărmana Hilda, grăsuţă şi obişnuită, şi-ar fi dorit să fie una dintre aceste dansatoare, să fie o parte a vieţii colorate, emoţionante, despre care ştia că există în afara Garthwaite-ului şi împrejurimilor lui. Se uitase la explicaţia cuvântului „gală” în dicţionarul Collins şi, spre surprinderea ei, era acelaşi cuvânt pe care

ea îl pronunţase totdeauna în stilul din Yorkshire ca „gailă”. Oricum, suna mult mai frumos Gala – la fel şi ea. Iar cuvântul însemna „o sărbătorire, potrivită pentru o ocazie festivă”… Deci ea va deveni Gala şi, adăugând linioara, Gala-Rose, astfel ca numele ei să semene cu al lui Jessie-Ann.

Hilda, la opt ani, fusese doar un copil grăsuţ, speriat, cu păr ţepos, şaten şi ochi rotunzi albaştri, depărtaţi unul de altul sub sprâncene fine, mirate. Hilda avea un nas drept, ale cărui nări păreau prea largi, şi o gură care era prea mică pentru rotunjimea feţei ei cu obraji roz. Hilda mânca prea mulţi cartofi prăjiţi, ura şcoala şi avea cel mai pronunţat accent de Yorkshire. Dar când se făcu mai mare, Gala începu să se impună. Când avea treisprezece ani, era destul de deşteaptă ca să-şi dea seama că, pentru a avea o şansă oarecare, va trebui nu doar să slăbească, ci să şi facă ceva în legătură cu accentul ei de Yorkshire şi cu vocea ei.

Mama ei nu-i cunoştea planurile secrete, ca de altfel, niciuna dintre fetele de la şcoală. Dar ca Gala-Rose (Rose din cauza simbolului Yorkshire-ului, roza albă), ea avea să cucerească Londra. La început, o convinsese pe mama ei să o trimită la Leeds, la domnişoara Glady Forster, pentru lecţii de dicţie şi, deşi nu învăţase să vorbească chiar ca domnişoara Forster, ea perseverase până când reuşise să pronunţe toate consoanele şi sfârşitul cuvintelor – gândind şi nu gândint, gratitudine şi nu gratudine, ceea ce domnişoara Forster numea „opriri ale glotei” în mijlocul cuvintelor. La treisprezece ani, Gala nu mai făcea asemenea „opriri”. Gala mai avea de urmat un an la şcoală şi cu asta basta – va pleca la Londra. Ştia că mama ei nici nu-i va simţi lipsa – mai degrabă ar fi simţit lipsa ţigărilor pe care le fuma una după alta şi a ginurilor cu apă tonică de la *„Cocoşul şi taurul”,* sâmbăta seara, decât lipsa fiicei ei.

În anul acela, Gala nu mai mâncase cartofi prăjiţi şi ciocolată şi, surprinzător, surplusul de

greutate începu să dispară. Într-un avânt de creştere bruscă, atinsese un metru şaptezeci, aşa încât le depăşea pe toate celelalte fete, iar carnea care îi făcea genunchii rotofei şi îi lăţea pulpele, dispăru, dezvăluindu-i picioarele lungi, subţiri, şoldurile înguste şi un piept mic. Totuşi, faţa ei nu-şi pierdu niciodată rotunjimea.

Economisise ceva bani, lucrând la supermarketul local la sfârşit de săptămână şi ca ajutoare la garderoba unei discoteci din Leeds, vinerea şi sâmbăta seara, plus banii câştigaţi lucrând de Crăciun la Woolworth. Adunase şi toţi banii pentru masa de prânz de la şcoală – alt motiv pentru care pierduse din greutate atât de repede, deoarece nu mânca nimic de la micul dejun, de la ora şapte dimineaţa, până la ceaiul de la ora cinci, când se întorcea de la şcoală. Şi, din când în când – pe principiul că pentru mama ei nu însemna decât un nou rând de gin şi apă tonică – se servea cu câte o hârtie de cinci lire din geanta ei. Asta o făcea pentru o cauză bună, îşi spunea ea dezvinovăţindu-se, şi oricum nu însemna că fură cu adevărat – când ia de la mama ei – nu-i aşa?

Dar când împlinise cincisprezece ani şi tocmai terminase şcoala, mama ei se îmbolnăvi. Sandra Mirfield se plângea de slăbiciune şi ameţeală şi atunci a fost dusă la spital pentru o histerectomie urgentă. Desigur, Gala a trebuit să rămână acasă şi să o îngrijească. Fusese, într-adevăr, înspăimântător pentru că îşi dăduse seama că, dacă s-ar întâmpla ceva cu mama ei, ea ar rămâne complet singură. Cu regret, îşi amână planurile de a pleca la Londra şi, în schimb, când mama ei se făcu bine, şi-a luat o slujbă ca recepţioneră la noua sală de gimnastică din Leeds. Folosindu-şi accentul ei nou, mai rafinat, răspundea la telefon şi le fixa ore unor doamne grase din oraş care voiau să slăbească şi să-şi întărească muşchii. După orele de lucru, i se permitea să se alăture claselor de seară ţinute special pentru fetele care lucrau şi nu

erau libere în cursul zilei. Trecu prin gimnastica aerobică şi se ocupă cu entuziasm de greutăţi şi aparatele de exerciţii. Aceste ore de exerciţii i-au întărit trupul deja subţire, până deveni suplu şi elastic ca al unei pisicuţe şi acum o nouă strălucire de sănătate şi satisfacţie îi colora obrajii. Singura ei nemulţumire apărea când se stingea lumina în sală, în cele din urmă, la zece seara, şi trebuia să prindă ultimul autobuz înapoi spre Garthwaite.

Aproape că uitase de Londra şi de ambiţiile ei în satisfacţia de a fi Gala, recepţionera de la studioul de gimnastică. Părul ei a căpătat o culoare mai deschisă la salonul de coafură *Sassoon* din Leeds şi a fost tuns, tapat şi întărit cu gel, încât arăta puţin ca aureola unui înger, deşi ea spera că arăta îndrăzneţ şi sexy. Dar băieţii nu păreau să o găsească atrăgătoare; ei căutau fetele solide cu carnea tare din Yorkshire, cu piepturi vizibil tentante sub puloverele pufoase. Gala îşi spunea că nu-i pasă, dar totuşi asta îi subminase autoîncrederea şi aşa firavă şi nu se mai duse la discotecă.

Mama ei o surprinsese la Crăciunul trecut când îi spusese că se recăsătoreşte şi că pleacă să locuiască la Leeds cu noul ei soţ şi că acolo nu va avea loc pentru Gala în apartamentul lor cu un singur dormitor.

— O să trebuiască să-ţi iei o cameră singură, îi spusese ea nepăsătoare, sau cu vreo altă fată. Ai şaisprezece ani acum; ai crescut.

Gala petrecuse o noapte lungă în balansoarul vechi, uitându-se la jarul muribund al focului de cărbuni şi încercând să-şi organizeze viaţa. Îi plăcea munca ei şi camaraderia pe care o găsise la serviciu – era primul loc din viaţa ei unde se simţea că era cineva, unde lumea suna la telefon şi spunea „Bună, Gala”, unde îi zâmbeau şi îi făceau semne cu mâna când intrau şi ieşeau în grabă. Era un loc unde, pentru prima oară, nu se simţea invizibilă. Frământată între securitatea lumii pe

care o cunoştea şi problema viitorului, Gala se uitase îndelung în oglindă, văzându-şi noua ei imagine slabă, blondă. Se gândise la Jessie-Ann Parker şi la vechile ei visuri. Ea ştia că trebuia să încerce, ori acum, ori niciodată.

În cele din urmă, îi spuse lui Debbie Blacker, proprietara şi conducătoarea sălii, despre dilema ei. Debbie avea treizeci şi nouă de ani, era subţire şi temperamentală, cu o şiretenie nativă de Yorkshire. O plăcea pe Gala, găsind că reticenţa şi timiditatea ei erau o schimbare faţă de clientele ei îndrăzneţe şi pretenţioase. În plus, fata voia să muncească, era atrăgătoare, politicoasă şi plăcută.

— Eu am fost la Londra doar o dată în viaţa mea, mărturisi Gala. Am fost cu tata într-o excursie a minerilor, când aveam doar şase ani – tot ce-mi amintesc este autobuzul.

— Dar ce ai să faci la Londra? o întrebase Debbie, îndreptând şirul de saltele de exerciţii.

Gala inspirase adânc; nu recunoscuse asta niciodată în viaţa ei în faţa nimănui.

— Aş vrea să fiu manechin, şopti ea. Încercând să ignore privirea surprinsă a lui Debbie, adăugase în grabă: M-am uitat la fetele alea din magazinul universal Schofield, la masa de prânz – ştii despre care vorbesc, se plimbă prin restaurant arătând eticheta cu preţul de pe hainele lor în timp ce îţi bei cafeaua. Bănuiesc că te gândeşti că sunt scrântită, adăugă ea, răsucindu-şi mâinile nervoasă şi urmărind-o pe Debbie să-i vadă reacţia.

Debbie se uitase la ea lung, apreciativ.

— Nu văd de ce nu ai putea fi manechin, Gala, răspunsese ea în cele din urmă, dar de ce să te duci la Londra? Va trebui să faci un curs de manechine, iar la Leeds va fi mult mai ieftin – şi vor face o treabă tot atât de bună ca să te califice. În felul ăsta, poţi să stai acasă şi să economiseşti ceva bani.

Amintindu-şi de căsătoria mamei Galei şi de noul apartament prea mic, fără loc pentru o fiică

nedorită, ea adăugase liniştitoare:
— Nu-ţi face griji, sunt sigură că vom putea găsi pentru tine o cameră drăguţă prin apropiere.
— Atunci, crezi c-aş putea face asta? Aş putea fi într-adevăr manechin? întrebase Gala, emoţionată.
Debbie desigur că nu voia să o încurajeze pe fată să fugă la Londra şi la „marele succes”. Gala era prea naivă şi inocentă ca să rămână singură în marele oraş şi, oricum, nu era sigură că ea ar fi putut deveni un bun manechin.
— N-aş spune că eşti tipul ideal de manechin, Gala, recunoscuse ea, dar ai ceva aparte. Nu văd niciun motiv ca să nu poţi fi la fel de bună ca oricare dintre manechinele pe care le-ai văzut la *Schofield*.
Prin mintea Galei se perindară imagini ale noului ei aspect, plimbându-se pe estrade la prezentări de modă şi pozând pentru fotografii de modă lângă fântâni la Paris.
— Am să mă duc chiar în după-amiaza asta să mă înscriu la şcoala de manechine din Harrogate, hotărâse ea, fericită.
Era o muncă mai dificilă decât îşi închipuise, să înveţi să mergi cum trebuie, cu unduirea cerută unui manechin, cu umerii mişcându-se, cu picioarele lungi întinzându-se cât puteau. Gala se răsucea şi se învârtea, se aşeza şi se ridica graţios, îşi petrecea ore fără sfârşit ca să-şi creeze o faţă nouă proprie, învăţând cum să-şi umbrească pomeţii prea rotunzi, cum să-şi sublinieze gura moale şi cum să facă ochii aceia gri, prea depărtaţi, să arate mai mari, mai adânci şi mai misterioşi. Învăţă despre accesorii şi cum să zâmbească de sub borul lat al unei pălării, cum să-şi scoată o mănuşă şi să arunce un fular odată cu o privire. Iar după ce termină, în cele din urmă, cursul, Gala simţea că era, în sfârşit, gata pentru Londra.
Mama ei îi puse în mână o hârtie de douăzeci de lire în timp ce o săruta de rămas bun, dar noul ei soţ rămăsese în spate, fără să spună nimic. Când

uşa se închise, Gala aproape că simţise oftatul lor de uşurare. În sfârşit, scăpaseră de ea.

Mama ei nu venise la gară să o conducă, dar Debbie venise.

— Ia, Gala, spusese ea, aruncându-i un mic ghiveci cu violete africane în floare, împreună cu un pachet misterios într-un ambalaj vesel. Florile sunt pentru camera ta, spusese ea, ca să ţi se pară mai ca acasă. Iar cadoul poţi să-l desfaci mai târziu… când ajungi. Ea îi dăduse Galei o listă de nume şi adrese. Am întrebat prin jur câteva persoane din domeniul modei; spuse ea, iar acestea sunt numele unor angrosişti care ar putea avea nevoie de manechine – în fond nu te poţi aştepta să începi de la vârf, nu-i aşa?

Când trenul începu să încetinească, şerpuindu-şi drumul prin împrejurimile murdare ale Londrei, inima Galei bătu cu un amestec de teamă şi emoţie. Ţinând strâns micul ghiveci cu violete într-o mână şi valiza în cealaltă, ea coborî din tren, vorbele lui Debbie răsunându-i încă în urechi. Se opri un moment să privească scena – năvala de oameni grăbiţi, zgomotul trenurilor şi mirosul motorinei şi al gazelor de eşapament, al hamburgerilor şi cartofilor prăjiţi, lumina soarelui care se filtra prin acoperişul murdar din oţel şi sticlă al gării. Aceasta era Londra, oraşul în care totul era posibil şi visele deveneau realitate. Şi în ciuda celor spuse de Debbie Blacker, ea ştia pur şi simplu că era predestinată să înceapă chiar de la vârf – aşa ca Jessie-Ann.

O săptămâna mai târziu, Gala şedea în sala de primire din crom şi sticlă, în stilul anilor treizeci, a agenţiei de manechine *Kline*, de pe Old Brompton Road, rezistând impulsului de a se ridica din fotoliul adânc şi să fugă. În schimb, se ţinu şi mai dreaptă, întinzându-şi şira spinării şi ţinând capul ridicat. Se afla acolo de patruzeci şi cinci de minute, îi dăduse recepţionerei numele ei şi aceasta îi spusese să aştepte, va controla dacă

Barry o va primi. Barry Kline era şef la *Manechine Kline*; îi plăceau petrecerile, era om de viaţă şi conducea o maşină Lamborghini neagră.

Iar *Manechine Kline* era cea mai bună agenţie din Londra, cu sucursale la Paris şi New York şi însăşi numele acestor oraşe îndepărtate aduceau în mintea Galei viziuni excitante ale caselor de modă pariziene în saloane gri-porumbel de pe Malul drept şi ale zgârie-norilor din Manhattan înălţându-se în sus spre succes.

Îi trebuise o săptămână să-şi adune suficient curaj ca să vină aici, găsind în fiecare zi alt motiv de amânare – un coş pe faţa ei netedă, o răceală care îi provoca dureri de cap şi ochi roşii, pierderea unuia dintre cerceii cu perlă mare care erau singurii pe care-i considera potriviţi de purtat cu noul ei costum. Iar acum, când se afla aici, devenise din nou invizibilă.

Şezând îngrijorată şi dreaptă în fotoliul moale de piele neagră, Gala văzu manechine intrând şi ieşind, cu pungi ţinute strâns în mână, spunându-i „bună” recepţionerei ocupate, în timp ce se repezeau în sanctuarul interior unde, după cum ştia Gala, se afla Barry. Uneori, când uşa se deschidea sau se închidea, îi auzea vocea la telefon sau râsul, atunci când vreuna dintre tinerele şi nostimele manechine îl saluta. Gala îşi muşca nervoasă buzele, simţindu-se stingheră, şi aproape că dorea să nu fi venit. Dar cum altfel putea să se înscrie pe drumul cel bun? Se uită din nou la ceas. Trecuse o oră şi cincisprezece minute. Inspirând adânc, se ridică din fotoliu şi se duse la birou.

— Scuză-mă, întrebă ea, dar domnul Kline nu s-a eliberat încă?

Recepţionera, în costum negru şic – care arăta destul de bine ca să fie manechin la *Saint Laurent* – se uită la ea cu surprindere.

— A, mai eşti aici? Iartă-mă, am uitat. Domnul Kline spune că e prea ocupat să vadă pe cineva azi. Poţi să laşi fotografiile aici ca să le vadă?

— Fotografii?
— Ştii – un portofoliu sau cartea de manechin… ai mai făcut aşa ceva până acum?
— A, nu. Sunt nouă. Am venit acum din Yorkshire!..
— Toate vin de acolo! oftă fata. Uite, ascultă-mă, n-ai să ajungi nicăieri fără fotografii… trebuie să-ţi faci câteva. O privi curioasă pe Gala. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, totuşi – nu purta costumul ăsta.

Gala se uită în jos la noua ei toaletă cumpărată după multe căutări şi cu mare cheltuială dintr-un mic magazin elegant din Leeds, întrebându-se în ce privinţă greşise. În magazin arătase atât de şic şi cu pantofii cu tocuri înalte, şi cu pălăria strălucitoare de pai cu boruri late şi mănuşi asortate, se simţise foarte elegantă.

— Întreabă alte manechine unde să-ţi faci fotografii, o sfătui frumoasa recepţioneră, revenind la centrala ocupată. Ele ştiu unde să se ducă.

Nenorocirea era că Gala nu cunoştea niciun alt manechin. Camera ei cu pereţii goi şi cu micul ghiveci de violete şi perna roz de satin cu numele Gala-Rose aplicat din dantelă, cadoul pe care i-l dăduse Debbie, devenise atât refugiul cât şi închisoarea ei. Următoarele câteva săptămâni îşi petrecu nopţile într-o stranie singurătate, cu toată Londra agitându-se în jur, îngrijorându-se de îmbrăcămintea ei, de păr şi de fotografii şi nu ştia cum să-şi adune destul curaj ca să se ducă la o agenţie în ziua următoare – căci una pe zi era limita. Dar îşi făcea rondurile şi urmărea anunţurile în *Time Out* şi în *Whats on in London*. Umbla singură pe străzi, anonimă, în fusta ei cu pulover gri, oprindu-se câteodată să ia un hamburger la restaurantul McDonald ca o trataţie, dar în general, încerca să facă economie şi mânca mici salate de lăptuci, cu roşii şi ton, sau pur şi simplu, fasole şi pâine prăjită.

Şedea în sălile de aşteptare ale multor agenţii, făcându-se mică sub privirea indiferentă a unor tinere manechine care arătau straniu, nemachiate şi cu părul zburlit, cu picioare lungi în pantaloni largi, pantofi sport şi pulovere ample. Păreau să cunoască pe toată lumea pe numele mic şi se aplecau peste biroul secretarei ca să facă scurte convorbiri telefonice personale, apăsând cu autoritate pe butoane, chicotind intim unele cu altele. În costumul ei elegant cu bluza de mătase potrivită cu grijă în ton şi pantofii ei cu toc jos potriviţi pentru o prezentare de modă a unui magazin universal de provincie, Gala simţi că ar putea la fel de bine să locuiască pe altă planetă. Garthwaite era cu mult mai departe decât crezuse ea.

După o lună şi după ce vizitase peste o duzină de agenţii, Gala abandonă costumul ei frumos şi scump, îşi dădu jos machiajul şi îşi cumpără un pulover larg şi pantaloni reiaţi de la un magazin de pe Kings Road. Găsi o pereche de pantofi sport cu şireturi, care erau o copie ieftină a celor pe care-i văzuse la Rossetti, cu ocazia zilnicelor ei vizionări ale vitrinelor magazinelor elegante de pe strada Bond. Ea examina încă o dată anunţul publicitar al unui coafor pe care i-l băgase în mână o fată pe Earls Court Road, când făcea cumpărături şi observă că modelele de coafură arătate acolo erau foarte asemănătoare cu ale tinerelor manechine de la agenţii.

Luându-şi curajul şi banii în ambele mâini, Gala se aventură în salonul elegant şi, într-un vârtej de muzică zgomotoasă şi sporovăială rapidă, părul ei a fost tuns scurt ca al unui băiat.

— Gata, dragă, spuse Nico, tânărul coafor, luând prosopul de la gâtul ei şi ţinându-i o oglindă ca să-şi poată vedea ceafa. Arăţi grozav, nu găseşti?

Gala se uită la noul ei păr, disperată. Cu părul scurt, maxilarul părea puternic, ochii mai mari, iar

urechile ei frumoase care stăteau lipite de ţeastă erau deodată proeminente. Apăruse o Gala slabă, tânără şi băieţoasă – o persoană pe care nu o recunoştea.

Nico se uită la ea, preocupat.

— E cam târziu acum, dragă, să hotărăşti că nu-ţi place. Aşa mi-ai cerut, ştii. În plus, asta e ultima modă… Îţi trebuie doar timp ca să te obişnuieşti; mai ales când ai avut părul lung. Se dădu înapoi ca să aibă altă perspectivă. Ştii ce cred, dragă, ai putea fi manechin cu tunsoarea asta – îţi schimbă toată personalitatea.

Faţa Galei se lumină când privirea ei o întâlni pe a lui în oglindă.

— Dar eu sunt manechin, sau cel puţin m-am calificat în sensul ăsta – dar nu am găsit încă de lucru.

— Te-ai calificat? Nico dădu capul pe spate şi râse. Niciuna din manechinele pe care le cunosc nu s-au calificat – pur şi simplu li s-a cerut să facă treaba asta – au fost găsite aşteptând un autobuz pe King's Road sau făcând cumpărături la *Hyper-Hyper*. Totuşi, vorbesc serios, dragă – arăţi altfel, dar tocmai această deosebire ar putea conta cu adevărat. Ajutând-o să se ridice, o aşeză în faţa oglinzii mari. Ai un aspect băieţesc, atrăgător. Ar trebui să le placi – dacă ieşi bine în fotografii, asta-i. Ar trebui să-ţi faci nişte poze noi – du-te cu ele pe la agenţii – pun pariu că o să te ia imediat.

Gala oftă. Ajunseseră iar la fotografii.

***

Dându-şi deoparte temerile şi timiditatea, ea umblă pe la agenţii, descoperind că manechinele pe care le crezuse atât de intimidante, nu erau, de fapt, chiar aşa, ci erau doar prea implicate în vieţile lor ultraocupate, ca să o observe şi pe ea; totuşi, una dintre ele îşi găsi timp să-i dea nişte sfaturi.

— Desigur că o să ai nevoie de fotografii, dacă vrei să ţi se deschidă uşa, spuse ea, dar să fii atentă. Nu te duce în locurile alea care îşi fac reclamă – au să te dezbrace şi au să-ţi ia banii şi n-ai să-i mai vezi înapoi şi nici n-o să capeţi vreo fotografie.

Ea îi spuse Galei că, uneori, fotografii îşi lasă asistenţii să facă practică după program. Şmecheria era să găseşti un tip tânăr care are în folosinţă studioul seara, aproximativ o oră. Gala ar putea să-i servească drept model, pe gratis, iar el să-i dea în schimb câteva fotografii.

— S-ar putea să trebuiască să plăteşti filmul şi copierea, dar, îi făcu Galei cu ochiul, există mijloace lăturalnice şi pentru asta – la nevoie.

Gala se uită la ea cu ochii mari – ea crezuse că treburile astea se potriveau starletelor de la Hollywood! Totuşi, din nou în pantalonii reiaţi şi puloverul amplu, nefardată şi mai slabă, făcu rondul studiourilor

Cameron Mace lucra de un an ca asistent la Dino Marley şi învăţa repede. Avea douăzeci şi doi de ani, o minte ageră, ochi bun şi vorbea repede. Cam anticipa dorinţele lui Dino chiar înainte ca el însuşi să le exprime. Acum, el trăgea toate polaroidele preliminare pentru Dino, ca să controleze lumina şi unghiurile, iar Dino îl lăsa să practice seara când studioul nu se folosea. Când apăru fata asta arătând neobişnuit, momentul era oportun.

Prietena lui Cam, machieuză care poza şi ca model pentru el, telefonase în după-amiaza aceea să-i spună că lucrează până târziu, iar el era dezumflat pentru că era seara când avea studioul la dispoziţie. El se gândise că vor face mai întâi fotografiile iar apoi se vor distra puţin în particular, cu o sticlă de vin de-al lui Dino, ca să-i dispună.

Cam se învârtea tăcut în jurul Galei care aştepta, ţinând încă în mână lista fotografilor. Marley

fusese al cincilea de pe lista aceea la care încercase azi, iar ochii ei îl urmăreau îngrijoraţi pe Cam. El arăta foarte bine, cu un chip de bărbat obişnuit în aer liber – brunet şi puternic, cu braţe musculoase – cu totul altfel decât se aştepta ea să arate un fotograf. Totuşi, era tânăr, iar asta făcea să-i fie mai uşor, fiindcă, dacă un bărbat se uita la ea în felul ăsta, o făcea să se simtă jenată.

— Mai spune-mi o dată, cum te cheamă? întrebă Cam, aprinzând o ţigară şi studiind-o cu ochii micşoraţi. Cu siguranţă că pentru el era o încercare, cu faţa asta a ei cu oase mari şi tunsoarea scurtă… cu ochi fantastici, totuşi, şi cu un gât lung, lung de tot… mă rog, cel puţin seara nu va fi total pierdută.

— Gala-Rose, hm? Neobişnuit – dar şi tu eşti la fel. Bine, hai să începem, Gala.

— Vrei să spui, chiar acum?

Ea se uită fix la el uimită.

— Sigur că acum. Dar când?

Cu ţigara atârnându-i în colţul gurii, începu să mute lămpile la locul lor.

— Dar machiajul… şi n-am adus lucrurile, hainele potrivite…

— Lasă-le, Gala-Rose – o să fie bine aşa cum eşti. Du-te şi stai acolo în spatele ramei şi relaxează-te, în timp ce eu aranjez aparatele.

Aşezată într-un decor de spumă de plastic, care îi încadra capul şi umerii, Gala clipi în luminile puternice, simţindu-se mai curând ca un pacient pe o masă de operaţie decât un potenţial numărul unu între prezentatoarele de modă. Încruntându-se în lumina reflectoarelor, ea îl urmărea pe Cam, care era încă ocupat cu aranjarea luminilor, dorind să se fi gândit să-şi aducă ceva farduri cu ea. Iată, era gata să obţină în cele din urmă preţioasele fotografii şi tot ceea ce învăţase la şcoala de manechine se ducea la naiba. Cotrobăind prin geantă, găsi un rimel şi un ruj de buze roz. Îşi dădu

puţin roz pe pleoape şi pe vârful pometţilor unde cade lumina şi adăugă un pic de negru pe gene.

— Bine, Gala-Rose, uită-te spre aparat, te rog.

Gala se uită fix la el, serioasă, când el făcu fotografia. Fâlfâind polaroidul ca să se usuce, Cam îl inspecta critic. Fata arăta exact ca un iepure speriat, cu ochi roz şi urechi palide…

— Isuse! Ştii ceva, Gala-Rose, spuse el cu un zâmbet, încercând să o facă să se simtă în largul ei, să mai încercăm o dată şi de data asta să-ţi relaxezi gura. Gândeşte-te la ceva care să te facă să te bucuri… un căţeluş, un prieten nou, o îngheţată de ciocolată…

Gala râse gândindu-se la ciocolată şi Cam trase repede poza. De data asta era mai bună, cel puţin faţa îi era animată în loc să fie paralizată.

— Hai, încă o dată, spuse el. Aminteşte-ţi de îngheţata aia, cât de rece o simţeai în gură.

Aranjând lumina ca să arunce mai multă umbră pe faţă, el luă aparatul *Rollei* şi începu să tragă.

Umerii în jos, capul sus, Gala privea îngrijorată la lentilele lui, străduindu-se să se gândească la îngheţată şi căţeluşi, dar ţăcănitul rapid al aparatului o făcea să se îngrijoreze mai mult de felul cum arăta şi o uşoară încruntare îi apăru între sprâncene.

După zece minute şi două role de film alb-negru, Cam îşi dădu seama că nu făcuse nimic bun. Fata era la fel de tensionată ca un arc – dar la naiba, nu-şi putea pierde pur şi simplu seara şi studioul. Gala-Rose era cea mai mare încercare la care fusese supus până acum şi avea o calitate definită, dacă ar putea însă să o facă să se relaxeze.

— Grozav, Gala, o strigă, zâmbindu-i larg, grozav. Eşti născută pentru aparat. Vino jos un minut şi odihneşte-te, în timp ce eu mă gândesc ce facem în continuare.

Roşind de plăcere la complimentul lui, ea ieşi de sub ramă, lăsându-se pe canapea, în timp ce Cam

scoase dopul de la o sticlă de vin alb şi umplu două pahare.

— Ia, draga mea, spuse el blând, meriţi un pahar. Nimic nu e uşor prima oară, nu-i aşa?

Gala acceptă paharul, precaută. Nu băuse niciodată vin sau băuturi tari, dar lichidul de culoare deschisă arăta rece şi inofensiv ca limonada şi, în plus, nu dorea să pară lipsită de experienţă.

— Care-i povestea ta, Gala? o întrebă Cam, cocoţându-se pe un scaun înalt în faţa ei, sorbindu-şi vinul şi gândindu-se ce lucru micuţ şi curios era ea. Şi totuşi, când ea îşi întoarse capul, gâtul ei era plin de graţie şi curba pometţilor foarte frumoasă.

— Sunt din Garthwaite – un orăşel minier de lângă Leeds. Am lucrat la un studio de gimnastică acolo.

— Asta a făcut să ai un corp atât de bun, presupun, comentă el încurajator.

Gala îi zâmbi, mai luând o înghiţitură de vin. În scurt timp îi povesti despre mama ei şi noul ei soţ, despre visurile ei din copilărie cu Jessie-Ann Parker care îi stârniseră ambiţia să devină manechin.

— Dacă o să fii pe jumătate ca Jessie-Ann, o să fie foarte bine, comentă Cam, luându-şi aparatul şi concentrându-se asupra ochilor ei – erau de cel mai curat gri şi atât de mari, încât îi dominau faţa, dezechilibrând-o – mai ales acum că s-a măritat cu unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din America.

O imagine a frumoasei Jessie-Ann înfăşurată în blănuri de samur şi purtând diamante, cu toate capetele întorcându-se în direcţia ei în timp ce intra într-un mare restaurant la braţul noului şi frumosului ei soţ, străfulgera în mintea Galei, în timp ce Cam ţăcănea preocupat cu aparatul lui. Fericită, fericită, Jessie-Ann. Fericită că nu se simţise niciodată timidă sau nervoasă, fericită că era plină de frumuseţe şi încredere în sine, fericită că are un asemenea succes – iar acum, mai fericită

ca oricând că a găsit dragostea şi un soţ bogat şi frumos – căci Gala nu se îndoia că soţul lui Jessie-Ann trebuia să fie foarte frumos. Ea mai luă o înghiţitură de vin, gândindu-se încă la Jessie-Ann.

Lăsând jos aparatul, Cam umplu paharele şi aprinse o ţigară. Era un mister micuţa asta din Yorkshire; pentru o clipă, părea că e frumoasă, ca imediat să arate ca un copil crescut prea mult şi prea slab. Dacă ar putea surprinde momentele acelea trecătoare când nu se gândea la ea însăşi, când era lipsită de apărare şi îi piereau inhibiţiile – atunci va avea ceva deosebit.

— Ce faci tu la Londra tot timpul, Gala? o întrebă el, aşezându-şi braţul confortabil pe după umerii ei. Ai prieteni?

— Încă nu, recunoscu ea, dar dacă am să încep să lucrez, bănuiesc că am să cunosc o mulţime de oameni.

Singurătatea i se citea în ochi, când ea îl privi peste marginea paharului, iar Cam îi strânse umerii, încurajator.

— O fată frumoasă ca tine o să-şi facă prieteni curând. Vreau să spun, uite, eşti aici, nu-i aşa, şi suntem deja prieteni.

Era adevărat oare, se întreba ea, era el prietenul ei? Trebuia să fie. Uite cum o ajuta, făcându-i fotografii, spunându-i că era frumoasă… nimeni nu-i mai spusese aşa ceva înainte. Oare putea Cam, cu ochiul lui de artist şi cu aparatul lui, să vadă în faţa ei mai mult decât vedea ea însăşi în oglindă…?

— Uite, Gala, eu cunosc o mulţime de lume, sunt petreceri tot mereu, am să te sun data viitoare când dau o mică serată pentru câţiva prieteni. O să-ţi placă, puţin vin, ceva mâncare, muzică bună, dans… Pun pariu că eşti o dansatoare bună, eşti făcută pentru asta.

Ea îi zâmbi din nou lui Cam, mulţumită. El era cu adevărat atrăgător într-un mod dur, masculin… *macho*, parcă ăsta era cuvântul. Avea sprâncene

dese castaniu închis şi ochi căprui, iar pe obraji, unde trebuia să se bărbierească, avea nişte ţepi mici, negri…

Cam se aplecă înainte şi o sărută uşor pe obraz.

— Ei, ce zici? Mai încercăm o dată?

De data asta, păru mai uşor şi ea privi în aparatul de fotografiat, între două sorbituri de vin, mişcându-şi faţa cum îi spunea el şi îi zâmbea. Îşi aminti că trebuie să ţină bărbia în sus, să-şi ţină spatele drept şi să se uite peste umăr, aşa cum o învăţaseră la şcoala de modele.

Isuse, nu ieşea bine, se gândi Cam, nu reuşea deloc s-o prindă. Dar el ştia că are acel ceva, pur şi simplu ştia. Dacă nu ar fi aşa de ţeapănă, dacă n-ar poza aşa; dacă ar abandona zâmbetul acela fals… Ce dorea el de la Gala-Rose era esenţa inocenţei ei, exprimată în ochii ei îndepărtaţi, limpezi.

— Vino jos, Gala, o chemă el, să mai facem o pauză şi apoi vom mai lucra.

Gala coborî de pe scaunul ei înalt, clipind din ochii obosiţi de lumina puternică, şi se întinse înţepenită. O durea spatele de cât de mult şezuse dreaptă, iar genunchii îi erau puţin nesiguri. Capul începu să-i plutească şi se simţi ameţită.

Cam stinse luminile puternice, lăsând doar lampa de deasupra mesei. Turnând nişte vin, el îi duse paharul şi se aşeză alături de ea pe canapeaua de catifea.

— Uite, draga mea, zise el, dându-i paharul. Cum ţi s-a părut de data asta?

— A, mult mai bine, mult, mult mai bine, mulţumesc. Am fost cum trebuie?

— Grozav.

Braţul lui se sprijinea nonşalant de-a lungul umerilor ei, şi Gala se relaxă, oftând cu uşurare. Se simţi brusc sută la sută mai bine, relaxată, încrezătoare. Cam trebuia să fie un fel de geniu… Ea se uită în sus la el surprinsă, când el îi luă blând paharul cu vin din mână şi îl puse pe masa din faţa lor. Şi apoi, gura lui se apropie de gura ei şi o

sărută şi era minunat, absolut încântător, atât de cald şi prietenos, de parcă ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

Gura ei se deschise sub gura lui şi ea gustă sărutările lui cu vin, în timp ce mâna lui îi mângâia ceafa tunsă. Apoi, buzele lui se plimbară de la gură în jos pe gât şi Gala gâfâi de plăcere când sărutările lui se mutară leneş pe sfârcurile ei, proiectând-o într-un set nou de emoţii. Ea aştepta, tremurând la ce avea să facă după asta, dorind ca el să o atingă şi totuşi speriată că ar putea să facă asta… trupul ei dorea atingerea puternică bărbătească a mâinii lui sub fustă, atingerile mătăsoase ale limbii lui pe a ei. Capul se învârtea de vin şi emoţii erotice, când Cam se retrase de lângă ea. Trecând un deget pe buzele ei tremurătoare, el şopti:

— Foarte bine, Gala, hai să facem fotografiile astea cu fata mea frumoasă, drăguţa, drăguţa Gala-Rose.

Fotografii. Uitase de tot de ele, pierdută în plăcerile ei visătoare…

Gala se uita amorţită la Cam care îi descheia încet bluza de bumbac bleu. Membrele îi erau grele şi languroase, ca şi când ar fi fost sub apă, nu putea nicicum să-l oprească, chiar dacă ar fi vrut…

— Aşa, şopti el, alunecând bluza de pe umerii ei, asta aveam nevoie de la tine, Gala – asta eşti tu cea adevărată şi eşti foarte, foarte frumoasă.

Cam se uită fix, admirativ, la sânii ei goi şi, ca şi când ar fi privit o scenă desfăşurată cu încetinitorul, Gala văzu capul lui aplecat spre ea şi apoi simţi un şoc de plăcere grozavă, când buzele lui se închiseră pe sfârcurile ei mici, iar mâinile lui mari, puternice o mângâiau…

Cu regret, Cam îşi înălţă capul.

— Frumoasă Gala, eşti atât de minunată. Acum – să lucrăm!

Punându-şi braţul în jurul ei, o ajută să se reaşeze pe scaunul înalt, cu faţa la aparat.

— Ia, înfăşoară-ţi bluza în jurul tău, spuse el, punându-i-o peste sâni şi pe sub braţe. Vreau ca umerii şi gâtul să fie libere. Aşa, Gala, minunat.

Gala şedea urmărindu-l tăcută, gâtul ei lung lăsându-se în jos, cu gura uşor deschisă, cu ochii leneşi plini de dorinţă. Asta era expresia pe care o voia. Asta – şi umerii slabi cu oase fragile, capul tuns şi gâtul lung, vulnerabil… Gala arăta ca o mireasă, o copilă dornică să ştie… Era înainte de a muşca prima oara din măr.

Sunetul telefonului rupse legătura dintre ochii ei şi aparatul lui de fotografiat şi, înjurând, Cam traversă studioul să se ducă să răspundă.

— Bună, Cam! Eu sunt, Lindy. Sunt liberă mai repede decât am crezut. Am să iau un taxi şi voi fi acolo în cincisprezece minute.

Cu regret, Cam puse la loc receptorul. Totuşi, presupunea că era de ajuns. Dar mai bine să ducă fata acasă, înainte ca Lindy să sosească… lui Lindy nu i-ar trebui mai mult de o secundă ca să-şi dea seama ce avusese de gând.

— Iartă-mă, Gala, îi strigă, grăbindu-se prin studio spre ea, trebuie să plec… un telefon urgent de la… de la mama mea. Eu… ăă, e nevoie de mine acasă.

Evitând privirea ei speriată, el îi trase bluza bleu pe umeri, împingându-i braţele subţiri în mâneci, ca şi când ar fi îmbrăcat un copil.

— Grozav, draga mea, spuse el, ai fost fantastică. Aruncându-i paltonul în braţe, o grăbi spre uşă. Am să-ţi găsesc un taxi, îi strigă el, grăbindu-se înaintea ei, pe alee, spre strada aglomerată.

— Un taxi… dar cum rămâne cu… vreau să spun… când am să te mai văd? întrebă Gala urmându-l, ţinându-şi paltonul pe sânii brusc reci.

— Sună-mă, draga mea, şi o să vedem ce putem face cu petrecerea aia.

Un taxi oprit de braţul lui agitat frână, iar el, deschizând portiera, o împinse înăuntru.

— Dar fotografiile mele…? strigă Gala când el trânti uşa. Ce o să fie cu fotografiile mele…?

— Sună-mă, urlă el când taxiul porni, peste o zi sau două…

Gala se uită după el uluită, când dispăru înapoi pe alee.

— Încotro, domnişoară? întrebă şoferul.

Încotro? Unde se ducea ea? Nici măcar nu se putea gândi cum trebuie… capul i se învârtea de la vinul acela şi tremura de emoţie şi de şoc… Se ducea acasă, probabil… dar acasă era camera din Earls Court. O cameră singuratică, singuratică. Tristă, îi spuse şoferului adresa ei, retrăgându-se în gândurile ei, amintindu-şi sărutările lui Cam, atingerea mâinilor lui pe sânii ei, ce simţise faţă de el când o fotografiase. Privind în lentile, parcă privea în ochii lui, intim şi senzual… Tremurând, îşi strânse mai bine paltonul în jurul ei, zâmbind noului ei secret. Peste câteva zile, îl va vedea din nou. Şi în câteva zile îşi va avea, în sfârşit, fotografiile. Simţindu-se ca un model deja experimentat, Gala se sprijini moale pe pernele de piele jerpelite ale taxiului londonez negru, în timp ce se îndrepta spre casă şi visa la Cam.

***

Dino Marley urmări mica scenă care se desfăşura la masa recepţionerei sale, în timp ce fata cu o înfăţişare deosebită, îmbrăcată cu hainele bune de duminică şi părul încreţit, vorbea cu secretara. Propriul lui model pierdea o grămadă de timp cu machiatul iar el devenea nerăbdător. Trăgând nervos din ţigară, ascultă conversaţia lor, întrebându-se leneş ce voia fata. Era ceva familiar la ea…

— Cam a lăsat astea pentru dumneata.

Thalia, recepţionera, îi dădu fetei un plic mare maroniu.

— A spus să laşi numărul de telefon şi o să te caute.

Desigur, se gândi Dino, era rătăcita lui Cam – fata care apăruse de pe stradă. Cam îi arătase fotografiile şi el considerase că avea ochi frumoşi, mai ales în cele în care se uitase leneş la aparat, gâtul ei lung şi subţire părând că abia poate susţine faţa ei plinuţă, copilărească. În conturul gurii ei, fusese mai mult decât doar o idee de senzualitate, şi găsise mai multă atracţie în ochii ei mari inocenţi… poate ar trebui să facă ceva cu ea, să o încerce pentru catalogul cel nou de lenjerie.

— Gata, Dino, strigă modelul lui.

— Vin îndată.

El se întoarse în studio. Thalia nota numărul de telefon al fetei. O să ia el legătura cu ea mai târziu.

Recepţionera notă cu grijă numărul de telefon al Galei.

— Bine, domnişoară Rose, l-am scris. Am să-i spun lui Cam că ai trecut pe aici. O să-i pară rău că nu l-ai găsit, dar e foarte ocupat săptămâna asta.

— Nu mă cheamă domnişoara Rose, explică Gala automat. Doar Gala-Rose… ca Jessie-Ann.

Thalia o privi fix, ascunzând un zâmbet. Cam şi-a găsit o fată cam caraghioasă, nu-i de mirare că voia să o evite.

Luând plicul maroniu, Gala se îndreptă spre uşă, cu umerii căzuţi. Încercase să-i telefoneze lui Cam de o săptămână, dar de fiecare dată era ocupat la o şedinţă de fotografie sau era plecat… era aproape să creadă că o evita, dar apoi îşi aminti intimitatea caldă a orelor petrecute împreună, cum îi spusese că era frumoasă, senzaţia sărutărilor lui şi atingerea mâinilor lui şi fusese sigură că nu era adevărat. Îl sunase pe Cam din nou în dimineaţa asta devreme şi recepţionera îi spusese că era ocupat toată ziua, dar, dacă voia, putea să vină pe acolo, fotografiile ei erau gata. Gala sperase că-l va găsi pe Cam acolo, sperase că el o va săruta, sperase că o va invita la una din acele petreceri

nostime de care amintise. S-ar simţi atât de diferit să meargă la o petrecere la braţul lui Cam Mace, ca prietena lui Cam Mace…

Zâmbind la naivitatea ei, privind-o cum pleacă, Thalia mototoli bucata de hârtie cu numărul de telefon al Galei într-un mic ghemotoc şi-l aruncă la coş – împreună cu restul gunoaielor zilei.

Întoarsă în liniştea camerei ei, Gala scoase fotografiile cu grijă, uitându-se mult timp la fiecare, înainte de a o aşeza cu faţa în jos peste celelalte, într-o grămadă corectă. Când termină, se ridică şi se uită fix la ea, în oglindă. Aşa era ea, nu? Asta era Gala pe care o văzuse reflectată în fiecare zi a vieţii ei. Chipul din fotografii nu era faţa serioasă, elegantă a unui model, pe care se aşteptase să o vadă, nu era Gala-Rose, fantezia ei. Fata aceea, cu pleoapele grele şi gâtul lăsat în jos, gura umedă şi privirea cu respiraţia tăiată, era o străină deconcertantă. Aceea era diferită, provocatoare, străină.

Astea nu erau fotografii de manechin. Nu era nicicum posibil să le arate unui agent. Erau ruşinoase. Să fie sărutată – să facă amor… Era mai rău decât dacă s-ar fi arătat goală. Fotografiile astea arătau că-şi pierduse inocenţa, ca şi când ar fi comis şi actul final.

Roşind, Gala luă fotografiile şi le rupse intenţionat în două, apoi iar, făcându-le bucăţele mici, ca nicio urmă din acea Gala-Rose să nu mai fie văzută vreodată.

***

Sala de prezentare a firmei *Fox şi Martin. Îmbrăcăminte sport* ocupa parterul şi demisolul unei construcţii victoriene dărăpănate de pe strada Ganton Zugrăveala care se cojea şi ferestrele prăfuite şi pătate de vreme nu făceau decât să confirme caracterul ieftin al costumelor de sport ale noului sezon, în culori roz-aprins şi verde-

lămâie, din poliester, ce erau expuse. Domnul Martin şi domnul Fox rămăseseră acolo după ce scăzuse valul de succes din anii şaizeci de pe strada Carnaby şi, odată cu acesta, orice strălucire de creativitate. Produsele lor erau acum cele mai ieftine şi mai comune, destinate pieţei tinerilor care doreau ceva fermecător pentru foarte puţini bani. Lurexul şi lucrurile strălucitoare apăruseră masiv în sezonul de iarnă, iar acum, odată cu primăvara, destul de avansată, noua linie de „vacanţă” le provoca necazuri.

Purtând o bluză verde cu bretele şi un şort scurt roz, Gala prezenta modelele pentru cei trei bărbaţi care şedeau pe scaune de plastic crăpate, în capătul camerei. Toţi rămaseră cu pardesiele pe ei şi cu pălăriile pe cap, datorită frigului din camera de prezentare de la demisol şi, în timp ce se învârtea arătându-le spatele, Gala se întreba dacă puteau număra brobonelele de piele de găină de pe picioarele ei palide, îngheţate; semăna cu un curcan de Crăciun, se gândi ea, plină de amărăciune, doar că nu era chiar atât de grasă şi apetisantă.

— Stai aşa, Gala, strigă domnul Martin. Domnul Fineberg vrea să se uite mai de aproape la material.

Uitându-se fix în spaţiul de peste capetele lor, Gala aşteptă, în timp ce domnul Marshall şi cumpărătorii inspectară sutienul şi şortul ei, iar domnul Martin arătă că materialul era 70 la sută nylon şi 20 la sută spandex. Luând o bucată din şortul ei între degete, domnul Martin îşi mută ţigara lui groasă, de foi, dintr-o parte în cealaltă a gurii, râzând la clienţii săi.

— Frumos material, nu? făcu semn cu ochiul. Moale şi tare, n-are cute modelul ăsta!

Cu râsete groase, cei trei bărbaţi se aşezară din nou pe scaunele lor şi Gala se întoarse cu indiferenţă în camera de îmbrăcat. Trăgând perdeaua prăfuită, ea îşi desfăcu mica bluză cu

bretele şi îşi scoase şortul, întinzând mâna după următorul costum – o rochie de plajă cu fustă lungă, singurul lucru din toată producţia Fox şi Martin în care avea sentimentul că arăta pe jumătate decent.

— Gala!

Perdeaua fu deschisă şi ochii palizi ai domnului Martin o sorbeau hămesiţi, în timp ce ea apucă rochia şi o ţinu în faţa sânilor dezgoliţi. Roşind de ciudă, Gala se uită furioasă la el.

— V-am mai spus, domnule Martin, bateţi la uşă dacă aveţi nevoie de mine, spuse ea printre dinţi.

— Da, bine, dar eşti manechin, dragă, şi eu am mai văzut aşa ceva până acum, răspunse el privind-o în continuare. Şi dă-mi voie să-ţi dau un mic sfat, Gala, să nu-mi dai mie lecţii! Ai înţeles? Şi încă ceva – încearcă să zâmbeşti din când în când, vrei? Cumpărătorii ar aprecia asta.

— Nu am motive să zâmbesc, replică Gala, întorcându-se cu spatele la el şi îmbrăcând rochia.

— Da? încearcă să râzi la glumele mele, dragă – nici nu ştii unde te-ar putea duce un surâs.

Gala se îngrozea să se gândească la asta. Ea îşi trase fermoarul la rochie şi, în tăcere, îşi puse din nou un ruj de culoarea mandarinei, care nu se potrivea, dar era singurul care nu era desfiinţat de culorile ţipătoare ale hainelor pe care trebuia să le poarte. Avea slujba asta deja de cinci luni şi, cu fiecare săptămâna care trecea, se întreba cât timp va mai putea suporta. Cât timp va mai rezista în mediul acela sărăcăcios, cu zidurile coşcovite, cu petele lor ruginii de o jumătate de secol de nicotină şi cu camere mici, murdare, cu toaleta pătată şi crăpată şi cu chiuveta stricată, unde trebuia să spele ceştile de cafea (totul făcând parte din slujbă, îi spusese domnul Fox când venise să ceară postul de manechin în sala de prezentare). Dându-şi pe spate părul blond, care era o nuanţă prea galbenă pentru că nu-şi mai putea permite să se ducă la un coafor bun şi a trebuit să se mulţumească cu unul

ieftin şi vesel din Soho, Gala oftă uşurată pentru că, în sfârşit, părul ei începuse să crească iar. Timp de luni de zile păruse că se afla într-o stare de animaţie, fiind uimită cât de brusc se încreţise. În plus, fusese o iarnă teribil de friguroasă şi nu avusese mantia de păr care să-i acopere urechile îngheţate, aşa că se simţise ca un miel tuns. Singurul ei răspuns fusese o căciuliţă de lână, ceea ce o făcea să arate ca un schior în căutarea unei pârtii îndepărtate sau a unui refugiu. Într-un fel, nu avusese importanţă; doar să treacă prin iarnă, ăsta fusese singurul lucru care o interesa.

Trezindu-se în fiecare dimineaţă între cei patru pereţi ai camerei ei goale, primul gând al Galei era la contul ei din bancă, mereu în scădere. Încercase toate felurile de a face economie, mergea pe jos peste tot în loc să ia metroul sau autobuzul, dar atunci pantofii – copia ieftină a frumoşilor pantofi sport *Rossetti* pe care îi admirase în vitrina din strada Bond – se subţiaseră şi cizmarul spusese că sunt de plastic şi nu pot fi reparaţi. Astfel, economia o costase o altă pereche de pantofi, iar după asta începu să ia din nou autobuzul. Dar nu mai cumpărase hamburgeri la McDonald, nici cafele la o cafenea ieftină ca să petreacă o oră liberă, nici nu se mai dusese la cinema şi, cel mai rău din toate, renunţase şi la televizor. Chiar şi revistele, la care ţinea, trebuiră să fie uitate, iar lectura ei era limitată acum la Evening Standard, pentru a consulta ofertele de slujbe.

Nu-şi făcuse prieteni la Londra. Erau oameni cu care se încrucişa în hol sau care ieşeau din baia comună, cărora le spunea bună dimineaţa sau bună seara, dar nimeni nu-i întâlnea privirea dornică şi zâmbetul timid, ci se grăbeau, preocupaţi de propriile lor probleme. Debbie Blacker îi scrisese o dată sau de două ori, întrebând-o, puţin cam îngrijorată, cum se descurca, şi Gala îi răspunsese – mici scrisorele rapide, excitate, care sunau de

parcă viaţa ei era prea ocupată şi plină ca să se aşeze şi să scrie o scrisoare lungă, adevărată.

Când obţinuse, în sfârşit, slujba la *Fox şi Martin*, primul ei sentiment fusese unul de uşurare – nu atât din cauza perspectivei unui salariu săptămânal, ci pentru că, în sfârşit, putea să se considere manechin. Şi, oricum, era mai bine decât să împartă fluturaşi de reclamă pe Earl's Court Road pentru acelaşi coafor care îi tunsese părul, sau făcând pe chelneriţa într-o cafenea mică pentru un salariu redus şi un bacşiş de cinci bănuţi.

Domnul Fox, care discutase cu ea, era un bărbat micuţ, plăcut, a cărui familie numeroasă era toată viaţa sa. Avea şaizeci şi trei de ani şi, pentru el, suişurile şi coborâşurile firmei Fox şi Martin în lumea modei ieftine îşi pierduseră demult prioritatea. Domnul Martin, partenerul mai tânăr, fusese o problemă de la început. El avea patruzeci şi şapte de ani, era mărunt, îndesat şi chel, cu pielea transpirată şi ochi apoşi, pali. De câte ori se întorcea cu spatele la el, Gala îi simţea ochii aţintiţi la ea, urmărind-o de parcă ar fi vrut s-o vadă goală. Dar când se răsucea şi îl privea în faţă, el stătea permanent doar cu o ţigară de foi în colţul gurii, cu scrumul alunecându-i pe pieptul cămăşii de poliester, uitându-se pofticios la ea.

După părerea Galei, domnul Martin era la fel de ieftin ca şi îmbrăcămintea pe care o fabrica şi îi era milă de doamna Martin, pe care nu o cunoscuse, dar ştia că există, după desele lui telefoane de scuză date acasă, în suburbie, explicând că era reţinut în oraş pentru afaceri. Gala ştia adevărul. Îl văzuse pe domnul Martin ieşind dintr-una din casele de toleranţă din Soho, pe strada Rupert, unde „modele" obosite se frământau goale pe paturi uzate cu cearceafuri de nylon, arătând „tot ce aveau" pentru câteva lire.

Ar fi fost în regulă, dacă domnul Martin şi-ar fi limitat privirile ochilor apoşi şi mâncărimea mâinilor la magazinele de sex, dar chiar de la

început, mâinile lui o atinseseră pretutindeni. Punând la locul ei o mânecă, el reuşea să-şi alunece mâna pe o parte a sânului ei; pipăind materialul, îi ridica în sus fusta; examinând cum vine şortul, îşi plimba mâinile umede pe fundul ei. Şi nu bătea niciodată când ea era în camera de îmbrăcat, aşteptând până când ştia că avusese timp să-şi scoată hainele, astfel încât să o surprindă în chiloţi şi sutien.

Cu obrajii roşii de furie la acest ultim afront, Gala ieşi în sala de prezentare îmbrăcată cu rochia galbenă, se învârti repede în faţa lor, apoi se întoarse spre camera de îmbrăcat.

— Hei! stai o clipă, Gala!

Accentul nazal de East End al domnului Martin o făcea să o doară sinusurile doar gândindu-se la el şi, fără a se opri din mers, continua să se îndrepte spre camera de îmbrăcat.

— Gala. Am spus să aştepţi! Vino înapoi aici. Domnul Fineberg şi domnul James nu au avut posibilitatea să vadă fusta cum trebuie.

Gala ezită un moment, apoi se întoarse în silă înapoi. Cu pantofii albi cu tocuri înalte, care îi plăceau domnului Martin pentru manechinul lui („fac ca picioarele tale să pară mai lungi, dragă – dacă-i porţi pe ăştia, cracii tăi se vor termina sub braţ”) ea aşteptă, cu un picior aşezat corect în faţa celuilalt, cu vârful în afară, în stilul şcolii de manechine.

— Mm, comentă domnul Fineberg, drăguţ, foarte drăguţ…

— Întoarce-te, Gala, arată-i domnului amănuntele din spate, comandă Martin.

Gala se învârti ascultătoare.

— Pipăie materialul, Morrie, spuse domnul Martin, ăsta are 45 la sută bumbac. Are clasă – o rochie asemănătoare se vinde chiar acum la *Harrods* cu nouăzeci şi cinci de lire.

Apucând o cută a fustei, el o ridică repede, ţinând-o sus încât fetei i se vedeau chiloţii, râzând

când Gala se luptă să se dea înapoi.

— Cum îţi place amănuntul ăsta, Morrie, ce zici? Destul de bun, nu-i aşa? Pariez că poate fi şi al tău pentru câteva lire!

Domnul Fineberg se uită jenat într-o parte, în timp ce Gala îşi smulse, în sfârşit, fusta din prinsoarea domnului Martin. Cu mâinile în şolduri, se uită la el de sus, în timp ce un val de furie se revărsă din ea. Pierzându-şi toate vocalele elegante ale domnişoarei Forster şi revenind la dialectul ei de baştină din Yorkshire, Gala îi dădu, în cele din urmă, ce merita. Trupul ei insultat tremura de furie, iar ochii ei reci, cenuşii, erau îngustaţi şi negri în timp ce-i scuipa în obraz domnului Martin părerile ei despre el.

— Nenorocit dezgustător ce eşti, urlă ea. Mă plăteşti ca să prezint îmbrăcăminte – nu ca să-ţi plimbi mâinile tale slinoase pe mine, nici ca să te zgâieşti pe gratis la mine când mă schimb. Du-te acasă şi ridică-i fustele doamnei Martin – o să fie o schimbare faţă de curvele alea pictate de la *Sexi-rama*… a, da, te-am văzut ieşind de acolo… acolo-i mai uşor pentru tine, nu-i aşa? Alea nu poartă fuste sau chiloţi şi poţi să te uiţi la ce vrei pentru banii tăi, bărbat mic şi murdar!

Domnul Fineberg şi domnul James se retraseră spre uşă, în timp ce Gala îl apucă pe domnul Martin de cravată şi îl ridică din scaun.

— Ştii ce eşti? Eşti un pervers, ţipă ea, doar că încerci să ascunzi asta sub o pălmuţă veselă şi un gâdilat de rutină. Ei bine, nu cu mine, domnule Martin, nu. Nu ţi-ai găsit în mine fata care-ţi trebuie… de data asta ai mers prea departe, domnule Martin.

Ea îi dădu drumul la cravată şi el căzu înapoi în scaun, amuţit de uluire la izbucnirea ei.

În timp ce se întoarse în camera de îmbrăcat, adunându-şi lucrurile într-o sacoşă şi încheindu-şi pardesiul cu un calm straniu, Galei i se păru că-l

aude strigându-i că era concediată, dar ea prefera să creadă că, pur şi simplu, îl părăsise.

Singurul necaz era că nu mai existau slujbe. Tineretul umpluse piaţa şi chiar munca de chelneriţă era greu de găsit.

După câteva luni fără lucru şi fără venituri şi cu tot mai multe vise rele, ea îşi părăsi camera din Earl's Court şi îşi luă o cameră mică, pe o stradă lăturalnică, lângă gara Paddington, iar de atunci încolo viaţa ei începu să meargă mereu mai rău. Vizită din nou agenţiile de manechine, dar nimeni nu avea nevoie de ea, cu părul ei cu rădăcini mai închise şi aspectul ei neglijent. Chiar şi faţă de ea însăşi, Gala trebuia să recunoască faptul că-şi pierduse inocenţa proaspătă, tinerească, ce fusese caracteristica ei cu un an în urmă, când plecase din Yorkshire. Acum arăta obosită şi slabă, cu o încruntare permanentă de îngrijorare, iar sentimentul eşecului îşi pusese amprenta pe ea.

Şi în fiecare dimineaţă când se trezea, fotografiile lui Jessie-Ann care împodobeau peretele ei plin de pete de umezeală, îşi băteau joc de ea cu imaginea lor curată, plină de succes, a unei blonde în întregime americană. Jessie-Ann nu fusese redusă niciodată la o asemenea situaţie. Jessie-Ann a fost totdeauna o stea.

Gala considerase că familia ei din Garthwaite era cu adevărat săracă – dar acum cunoştea mai bine realitatea. Nu primise nicio veste de la mama ei şi, după primele câteva luni, renunţase să-i mai scrie, ruşinată de eşecul ei şi prea rănită de faptul că mama ei o abandonase, în cele din urmă, în favoarea noului ei soţ şi a noii ei vieţi. În ce o privea pe mama ei, Gala nu mai constituia pentru ea o răspundere. Cele douăzeci de lire pe care i le băgase în mână la plecare fuseseră de ajuns. Privind în jur la odaia sărăcăcioasă, dărăpănată, scenă a o sută de vieţi temporar diferite, Gala simţi că acesta era sfârşitul. Era grav. Şi toate fanteziile

ei nu o mai puteau ajuta. Ea era Hilda Mirfield şi era singură şi speriată. Şi disperată.

Câteva seri mai târziu, văzu anunţul în *Evening Standard*. Cu o cană de cafea strâns ţinută în mâna rece şi cu mănuşi, ea îşi trecu ochii pe lista de slujbe libere. Şi iată, era acolo.

„Se caută tânără fată atrăgătoare, în formă atletică, pentru a lucra ca recepţioneră la La Reserve*.”*

Gala cunoştea că *La Reserve* era cel mai nou şi mai luxos club de sănătate şi frumuseţe. Sorbindu-şi gânditoare cafeaua, îşi aminti cât de fericită fusese la salonul de gimnastică din Leeds şi cât de bună era ea cu clienţii, după cum spusese Debbie. Slujba asta putea fi răspunsul la rugăciunile ei – dar, desigur, va trebui să arate bine, mai bine decât clienţii, ca ei să vadă ce poate face clubul pentru ei.

Ducându-şi oglinda mică la fereastră, ea îşi examină faţa, umflându-şi cu disperare părul gălbui. Poate ar ajuta-o un şampon din acelea pe care îl faci singură şi mai avea încă acel maieu de gimnastică din vremea salonului. Jeanşii erau decenţi şi îşi va călca puloverul galben şi îşi va lustrui pantofii… s-ar putea să fi eşuat ca manechin, dar ştia că ar fi bună în slujba aceea. Cu siguranţă că vor primi pe cineva cu experienţa ei. Nu dorea decât o şansă ca să arate ce ştie.

Nu s-a întâmplat însă chiar aşa. Managera de la *La Reserve* era distantă şi avusese deja interviuri cu cel puţin două duzini de alte fete pentru slujba asta, până când Gala ajunsese acolo.

— Îmi pare rău, spuse ea, fără măcar să se străduiască să-şi îmblânzească spusele cu un zâmbet, dar eşti un tip care nu corespunde.

Uitându-se în jos la trupul ei prea alb, prea slab în maieul albastru strălucitor şi apoi la fetele binefăcute, rozalii, strălucitoare şi bronzate care se plimbau pe coridoarele cu covoare bogate din *La Reserve*, Gala înţelese prea bine ce voia să spună.

Traversând strada Floral, ea se plimbă fără ţel prin regiunea aglomerată a Pieţei Covent Garden, întrebându-se ce să facă în continuare. Îşi cheltuise aproape toţi banii şi, pur şi simplu, trebuia să găsească o slujbă.

Brusc, o cuprinse un val de ameţeală şi se apucă de bara de sprijin a scării care ducea la nivelul de jos al arcadei. Nu mâncase în dimineaţa aceea, pentru că fusese prea nervoasă şi stomacul ei se răscula furios. La naiba, se gândi Gala, obosită, o să-şi cumpere o ceaşcă de cafea şi o să se gândească mai târziu la toate.

Lacrimile deveniră ameninţătoare când se lăsă pe un scaun şi ea îşi muşcă buza, studiind lista.

— O ceaşcă de cafea, doar, vă rog, şi o plăcintă cu mere, îi spuse ea chelneriţei.

Thalia Weston o studia de la două mese depărtare.

— O cunosc pe fata asta, îi spuse ea, în cele din urmă, prietenei ei, dar nu pot să-mi dau seama de unde.

— Mm, spuse prietena ei, studiind-o pe Gala, oricine ar fi, mie mi se pare că are anorexie.

— Am găsit! exclamă Thalia. Cam i-a făcut odată nişte poze. Mi-a zis să scap de ea când vine să-l caute. Mi-a zis că era puţin cam „rătăcită" şi nu voia ca ea să umble după el. Oftă exagerat. Viaţa unei recepţionere este grea, ştii doar. Dar să-ţi spun ce-a urmat. Cam a făcut pozele alea curioase şi nimeni n-a avut nicio părere despre ele, până când le-a văzut Dino. El a spus că ar putea s-o folosească la o serie foto-ziaristică pe care o făcea. Poţi să înţelegi asta? Bineînţeles că a trebuit să-i spun că am aruncat adresa fetei şi el a fost cu adevărat dezumflat. Desigur, asta a fost demult şi a uitat cu totul de ea. Totuşi, se uită gânditoare la Gala, cred că am să-i cer din nou adresa fetei ăsteia – pentru orice eventualitate.

— Eu nu mi-aş bate capul, comentă prietena ei, fără preocupare. Fata pare o arătare.

— Gusturile nu se discută, rânji Thalia, făcându-şi drum printre mesele înghesuite, spre Gala.

— Bună, o salută ea veselă, îţi aminteşti de mine?

Gala se uită la ea uimită. Era Thalia, recepţionera de la *Marley*.

— A, da, desigur.

— Ascultă, se pare că ţi-am pierdut adresa, dar am în continuare fotografiile tale făcute de Cam, în cartotecă. Dino a zis odată că ar putea să te folosească şi Cam a încercat în fel şi chip să te găsească, dar nimeni nu ştia unde eşti. Râse. Sau măcar cine eşti. Bănuiesc că i-ai acordat lui Cam exclusivitate, şi îi făcu semn cu ochiul Galei, scuturându-şi braţul plin de brăţări aurite când umblă în geantă după creion şi hârtie. Mai dă-mi o dată numărul tău şi adresa, pentru orice eventualitate.

Gala o fixă amuţită… Cam avea fotografiile alea îngrozitoare… Dino ar fi putut s-o folosească…

— Ei, spuse Thalia, nerăbdătoare, trebuie să mă întorc la lucru, ştii.

Repede, Gala îi dădu adresa.

— N-am telefon, spuse ea scuzându-se parcă.

— E-n regulă. O iau aşa, pentru o eventuală şansă. Dar nu prea cred să se mai întâmple o dată. Totuşi, succes, Gala-Rose.

Într-un vârtej de pliseuri şi clinchet de metal, ea se întoarse la prietena ei şi Gala le urmări urcând scara şi ieşind din cafenea şi din viaţa ei. Desigur că Dino Marley n-are nevoie de ea pentru nimic, toată chestiunea era caraghioasă. Ea nu putea obţine nici măcar o slujbă, cum era cea pe care o avusese la Leeds, la Debbie.

Plecă din Covent Garden spre Soho şi, pe una din numeroasele străduţe lăturalnice, observă o faţadă de local vopsită în roşu de Burgundia cu vorbele *Barul lui Lindy*, pictate pe vitrine cu un

auriu deja şters – şi un mic anunţ într-un colţ: *Se caută chelneriţă, la bar*. Gala închise ochii, nevrând parcă să-l vadă. Apoi îşi aminti că vineri trebuia să plătească iar chiria şi îşi aminti de ochii albaştri de gheaţă şi chipul fără zâmbet al celui care aduna chiria. Şi îi era foame. Scrâşnind din dinţi, deschise uşa şi intră înăuntru.

***

În primele luni cât lucrase la *Barul lui Lindy*, plângea în fiecare seară când venea acasă, găleţi de lacrimi ce o eliberau de resentimentul pe care-l simţea servind în barul murdar, prost luminat. Clienţii lui Lindy erau oameni în trecere prin Soho, mici scandalagii şi suporteri de fotbal decepţionaţi, care beau mereu până cădeau cu faţa-n jos, sau începeau să se bată şi erau aruncaţi în stradă de Jake, angajat special pentru asta.

Dacă n-ar fi fost Jake, Gala ar fi plecat după o săptămână, prea îngrozită de clientelă şi prea nemulţumită cu mutra meschină a proprietarului, ca să rămână. El avea aproape doi metri, cu umerii solizi ai unui fost înaintaş la rugby şi cu cele mai mari mâini pe care le văzuse ea vreodată. Jake putea desfigura faţa unui bărbat doar cu o lovitură rapidă a acestor mâini – Gala ştia asta pentru că îl văzuse făcând-o. Şi totuşi, avea ochii cei mai blânzi… uneori se gândea că erau ochii unui băieţel inocent. Jake era singura persoană din câte cunoştea Gala, care o ducea mai rău decât ea. Nu pentru că avea mai puţin, ci pentru că pierduse mai mult.

Familia lui Jake avea o casă mare la ţară în Wiltshire, care fusese a lor de generaţii, precum şi un apartament scump în Eaton Square şi mai aveau o vilă frumoasă în dealurile de mai sus de Nisa, în sudul Franţei. Câştigase distincţia dubioasă de a fi dat afară din una din cele mai bune şcoli publice din Anglia, pentru că făcuse un cerc de pariuri –

câştigase destul de bine cu asta, îi spusese el. Apoi, fusese dat afară din şcoala costisitoare, dură, scoţiană, unde caracterele se formau cu crosuri de cinci mile în zori, pe orice vreme – şi vremea putea fi destul de rea iarna în Scoţia. Jake refuzase să alerge; refuzase să se caţere pe munţi cu gheaţă; refuzase să navigheze pe mare în furtună cu o mică barcă, împreună cu ceilalţi – spunându-le că nimeni cu mintea întreagă n-ar face asemenea lucruri ridicole. Dacă nu ar fi fost steaua jucătorilor de rugby, l-ar fi dat afară imediat. Dar pentru echipa şcolii şi de dragul părinţilor lui disperaţi, l-au ţinut pe Jake – până când a fost găsit bând în cârciuma locală şi acuzat că pipăia fetele din localitate. Atunci l-au dat afară – şi i s-au închis porţile venerate ale celei mai bune educaţii britanice.

Jake continuă să facă scandal şi să joace rugby pentru *Cardiff* şi apoi, ca internaţional, pentru Ţara Galilor, bând şi petrecând între timp, spre încântarea presei de scandal şi disperarea antrenorului. Până într-o zi luminoasă, însorită, proaspătă, la Paris, tocmai când ieşise dintr-o învălmăşeală, un văl întunecat îi acoperi ochii. Împleticindu-se după ceilalţi, se uitase fix câteva momente la mulţimea care urla şi apoi căzuse ca un bolovan.

I-au spus că a făcut o comoţie cerebrală, la numai douăzeci şi doi de ani! Părinţii nu l-au vizitat niciodată la spital; îşi luaseră mâinile de pe el cu ani înainte. Adusese numele familiei lor binecunoscute în presa de scandal, pătându-l în cel mai rău mod şi, din punctul lor de vedere, el nu mai exista. O mică sumă dintr-un fond al familiei era plătită lunar într-un cont la o bancă în Haymarket, asigurându-i un acoperiş deasupra capului şi cât să nu moară de foame. Dar, în societate, Jake Maybrook nu exista.

— Am avut noroc că acea comoţie m-a lăsat doar cu paralizia unei jumătăţi de obraz, dar restul

funcţionează perfect, îi spusese el Galei la o cafea, la patiseria *Valerie*, pe strada Old Compton, la câteva săptămâni după ce începuse să lucreze la Barul lui Lindy. După asta, am gravitat cumva în jurul preocupărilor mele fireşti. Dar cu tine ce-i, Gala? Tu nu eşti sortită pentru *Lindy*, eşti prea blândă. La *Lindy* e nevoie de fete ca Rita (cealaltă chelneriţă), aspră şi dură şi care nu se dă în lături de la o şedinţă rapidă cu un client pentru o hârtie de zece lire. Tu nu eşti deloc aşa.

Zâmbind în felul lui caracteristic, într-o parte, pentru că acum funcţionau doar o jumătate din muşchii lui faciali, el întinse mâna şi o plimbă de-a lungul pomeţilor ei. Degetele lui de uriaş erau la fel de blânde ca lăbuţa unei pisicuţe cu ghearele ascunse.

— Eşti o copilă, adăugă el. Ar trebui să fii acasă cu mama ta, să mergi la petreceri şi să-ţi cauţi un soţ drăguţ şi tânăr.

— Niciodată! Niciodată n-am să fac asta, răspunse Gala, mândră. Muşcând din cornul ei cu alune, mestecă îmbufnată în timp ce Jake o privea, sorbindu-şi cafeaua espresso şi zâmbind. Înghiţind ultima îmbucătură delicioasă – era cel mai bun lucru pe care-l mâncase de luni de zile – o înmuie în cafeaua fierbinte. Apoi, uitându-se în ochii blânzi căprui ai lui Jake, ea îşi mărturisi povestea dureroasă – totul pornise de la fanteziile ei din copilărie şi de la trecerea ruşinoasă a mamei ei prin cârciumi şi pe la bărbaţii din Grathwaite, de la ambiţiile ei prosteşti de a fi o prezentatoare de modă faimoasă, ca Jessie-Ann Parker. Îi spuse lui Jake chiar şi numele ei adevărat.

— Hm, Hilda Mirfield, spuse el, după încă trei cafele şi patru cornuri. Nu, sigur că nu ţi se potriveşte. Şi doar pentru că e numele pe care ţi l-au dat nişte părinţi lipsiţi de imaginaţie, nu e niciun motiv să îl porţi toată viaţa. Pentru mine, adăugă el, cu accentul lui cultivat de clasă superioară care era atât de curios în raport cu

aspectul lui aspru, pentru mine tu eşti Gala-Rose… bine, poate că eşti încă doar o Gala – boboc de Roză – dar ai să ajungi şi acolo, într-o bună zi. Nu abandona, Gala.

— Dar, uită-te la mine, se plânse ea, fără să ţină seama de privirile interesate ale amestecului curios de actori, persoane din presă şi negustori din Soho care stăteau la o cafea la măsuţele de la *Valerie*, într-o ceaţă de fum de ţigări. Sunt prea slabă, părul meu e în dezordine, am haine uzate şi demodate. Sunt o epavă, Jake, nu-mi pot permite să-mi menţin standardul care se cere ca să fii manechin. De aceea lucrez la Lindy, lor nu le pasă cum arăt, atât timp cât pot servi destul de repede, pot curăţa mesele şi dau restul corect. Şi am să economisesc fiecare bănuţ, pe cât posibil, ca într-o bună zi – poate anul viitor – să pot începe din nou. În fond, am doar optsprezece ani.

— Bineînţeles că vei putea, răspunse el, strângându-i mâna încurajator. Ţine-te de asta, Gala-Rose. Ştii, adăugă el, aplecând capul într-o parte şi privind-o critic. Eu sunt puţin cunoscător la femei şi tu ai ce trebuie… ai oase bune sub carnea asta palidă, şi picioare lungi, lungi sub jeanşi. Tot ce ai nevoie e un pic din viaţa aceea strălucitoare.

— Tot ce am nevoie este o baghetă magică! răspunse ea cu amărăciune.

Dar de atunci încolo, îl consideră pe Jake Maybrook drept cel mai bun prieten al ei. Singurul ei prieten.

Rămase la Lindy în lungile luni de iarnă, mâncând o singură masă pe zi oferită gratuit din bucatele grase făcute la microunde din lista lui Lindy, până când stomacul ei se răzvrăti şi, procedând mai înţelept, se întoarse la sandvişurile de salată, tăiate dintr-o pâine întreagă de secară ce o ţinea o săptămâna. Uneori, când nevoia devenea prea mare, îşi permitea luxul unui hamburger la McDonald sau lua o mică porţie de pui de la o

prăvălie care vindea pentru acasă. Uneori, ea şi Jake şedeau la o cafea la Valerie, sau, după lucru, când peste tot era închis, Jake o ducea la un mic club-cafenea pe care-l cunoştea, un loc ceţos, plin de fum, pentru băutori la ore târzii, unde îi dădea o friptură enormă pe care, cu stomacul ei atrofiat, nu o putea mânca şi lua acasă cea mai mare parte din ea, înfăşurată în şerveţele şi într-o pungă de plastic, ca să fie consumată a doua zi, sub formă de sandviş.

Cu excepţia perioadelor când îşi pierdea maşina la joc, Jake îşi făcu obiceiul să o conducă acasă în fiecare seară cu mica lui Metro, înghesuindu-şi trupul supradimensionat în spatele volanului, până părea că genunchii îl ajungeau sub bărbie. El stătea ghemuit ca un puşcaş în turela unui bombardier într-un film de război, când străbăteau strada Oxford, liniştită noaptea, în drum spre casa ei dărăpănată de pe o stradă cenuşie, cu gunoaie, în spatele gării Paddington.

Gala nu-l chema niciodată pe Jake la o cafea, pentru că îi era ruşine de camera ei fără viaţă. Acolo nu era nimic care să exprime cine era sau ce simţea – culorile care-i plăceau, florile, mirosurile, muzica… era la fel de animată ca şi ziua în care se mutase acolo. Nici un singur ban nu fusese cheltuit în încercări inutile de a o face să arate ca o locuinţă pentru că, în sufletul ei, ştia că era imposibil. Şi dacă o menţinea aşa – ca un loc de trecere impersonal – atunci mai păstra viu visul că, într-o bună zi, se va muta de-acolo într-o casă a ei proprie; într-un mic apartament, cu un dormitor şi o cameră de zi, cu propria ei mică bucătărie şi cu o baie… lucitor de curată, pe care o va umple de culoare şi flori.

Apoi, într-o zi liberă, Jake o invită pe Gala în apartamentul lui.

— Unul din numeroasele mele talente este că sunt un bucătar grozav, spuse el. În plus, azi

primesc banii şi pot cu adevărat să fac lux – doar ce-i mai bun pentru noi, în seara asta, Gala.

El o servi cu sparanghel verde subţire, pe care îl gusta pentru prima oară în viaţa ei. Nu era de sezon şi provenea de la *Fortnum & Mason*; ochii se rotunjiră de încântare, savurând aroma delicată. Amintindu-şi dezastrul cu Cam, luă doar o gură sau două din şampania pe care o turnase, dar când Jake se agită în jur bucuros în minuscula bucătărie a apartamentului său din Chelsea, prăjind somon proaspăt şi pregătind un sos de mărar şi castraveţi ca să-l însoţească, Gala se relaxa. Nu era la fel cum fusese la Cam. Jake era un prieten adevărat; el n-ar face niciodată, dar niciodată aşa ceva. Ea roşi uitându-se la paharul de şampanie cu micile bufe uşoare, amintindu-şi sărutările lui Cam, mâinile lui Cam…

La desert aveau căpşuni şi Jake cumpărase bomboane delicioase de ciocolată, umplute cu fructe exotice, „ca să pui un pic de greutate pe oasele tale", o necăji el.

Când şezură unul lângă altul pe canapeaua alunecoasă de piele ţinându-se de mână şi Gala chicotea pentru că nu se ştie cum făcea că tot aluneca în jos, Jake râse de ea – apoi o sărută uşor pe vârful nasului.

— Dacă aş fi un tip cumsecade, îi spuse el solemn, ceea ce nu sunt, ţi-aş cere să te căsătoreşti cu mine, Gala-Rose. El se întoarse, iar faţa lui strâmbă, tânără-bătrână, deveni brusc amară. Pentru prima dată în viaţa mea regret ceea ce sunt, şopti el.

Gala îl privi fix câteva momente, uluită, apoi spuse:

— Dar tu nu te poţi căsători cu mine. Eu sunt un nimeni… Vreau să spun că tu eşti un Maybrook, tu nu te amesteci cu fete ca mine.

— Nu spune asta, Gala-Rose! răspunse el furios. Tu eşti tu! Îţi văd blândeţea şi inocenţa, şi frumuseţea ta de un tip special. Şi într-o bună zi,

va vedea asta şi altcineva… eşti prea preţioasă pentru unul ca mine. Eu nu sunt bun, micuţa mea Gala. Eu am făcut totdeauna ce am vrut, când am vrut, exact ca un copil răsfăţat… doar că aceşti copii alintaţi devin bărbaţi şi atunci, iată unde ajungem!

Oftând, el îi luă mâna în a lui, sărutându-i pe rând fiecare deget. Profilul neparalizat se proiecta pe fundalul luminii şi, pentru un moment, Gala zări frumuseţea aspră masculină pe care o avusese el odată, înainte ca gura lui să i-o acopere pe a ei cu un sărut tandru, lung.

— Bine, spuse Jake repede, am ieşit de pe traseu odată pentru totdeauna. Acum, că te-am hrănit şi te-am sărutat, cred că e momentul să te duc la tine acasă. Am o întâlnire la un cazino, şi mă simt norocos azi.

Gala ştia că va juca la cazino fiecare bănuţ din alocaţia lui lunară – şi chiar mai mult – şi foarte probabil că după aceea se va îmbăta şi, ca şi altădată, va fi prins urinând pe un copac în Mayfair sau bătându-se în Berkeley Şquare pentru că nu e lăsat să intre într-un club de noapte şi va ajunge, în cele din urmă, la postul de poliţie din strada Beak, acuzat de beţie şi încălcarea ordinii publice.

— Nu te duce, Jake, te rog, şopti ea emoţionată. Nu juca toţi banii, nu te îmbăta… te rog. Fă-o pentru mine.

Jake îi arătă rânjetul lui vesel-strâmb şi îşi îmbrăcă jacheta.

— Îmi pare rău, draga mea, replică el, dar asta nu ţi-o pot promite, nici chiar ţie.

Când o lăsă la casa ei cu camere mobilate, Gala urmări cum dispar luminile din spate ale maşinuţei lui, Metro, în josul străzii, dorind să-l poată iubi ca o femeie şi nu ca o soră. Poate atunci ar fi destul de puternică să-l schimbe.

De atunci încolo, beţiile lui Jake părea că se înrăutăţiseră. Îl observa în multe seri venind la lucru ca paznic la *Lindy*, mirosind deja puternic a

whisky şi, cu toate că nu bea niciodată la *Lindy*, pentru că Leonard Linsen, şeful, nu permitea aşa ceva, el dispărea la intervale frecvente la barurile şi cârciumile din vecinătate, revenind cu faţa roşie şi agresiv. Gala se întâlni cu el în câteva dimineţi la o cafea la *Valerie* şi încercă să vorbească despre asta cu el dar, în general, Jake era mahmur şi prost dispus, îşi sorbea doar cafeaua şi se uita în jos la masa veche, până când ea renunţă cu disperare şi nu mai făcea altceva decât să-l ţină de mână.

— N-are niciun rost, îi spuse el într-o dimineaţă, uitându-se la ea pe trotuarul murdar din strada Old Compton, uită-te la asta, Gala-Rose. El întinse mâinile care-i tremurau, ca să le vadă, şi se uită la ele, îngrozit. Nu pot să mă mai opresc, spuse Jake, Dumnezeu ştie că am încercat… ah, cu toate astea, nu sunt chiar rău de tot, o ştii. Scotch-ul îmi uşurează durerea din cap, dar îmi face mâinile să tremure. E un cerc vicios, Gala, şi nu sunt pregătit să-l rup.

Ea îi văzu faţa nebărbierită şi expresia bântuită, apoi el se întoarse pe călcâie şi plecă, croindu-şi drum repede prin mulţime, cu experienţa înaintaşului de rugby din trecut.

Necăjită şi nervoasă, Gala se prezentă în seara aceea la lucru, grăbindu-se la treburile ei cu o uşurinţă obişnuită şi cu inima amorţită, îngrijorată de Jake care şedea aplecat peste bar, cu o singură bere în faţă. Berea era acolo de la ora zece, când el începuse lucrul, şi era încă neatinsă la 11:30. Arăta deosebit de aspru, cu o barbă de trei zile, vizibilă, pe obraji şi cu un costum mototolit, bleumarin cu dunguliţe albe. El arăta ca un tânăr englez de lume, în travesti, gândi Gala, cu durere în suflet.

— Uite salariul tău, Gala, spuse Leonard, stăpânul, dându-i un plic închis, ca de obicei vineri seara.

Gala îl băgă în buzunar şi se grăbi să-i servească pe cei doi bărbaţi care se sprijineau de bar. Purtau

fulare dungate de suporteri ai unui club de rugby, înfăşurate la gât, şi cereau o „picătură din aia tare”.

— Şi doi cartofi în coajă, cu brânză, dragă, strigară ei împleticindu-se spre o masă, cu băutura lor.

Intrând în bucătărie, Gala puse cartofii la microunde, gândindu-se la Jake. Maşina Metro dispăruse din nou, aşa că, probabil, Jake o pierduse la joc, astfel că în seara asta nu mai avea să bea. Asta putea însemna un singur lucru – era falit şi creditul lui era atât de compromis, încât nu mai putea juca – şi nici măcar nu putea să-şi plătească băutura. Băgând mâna în buzunar, Gala se uită fix la plicul ei maroniu cu salariul. Trebuia să conţină exact şaizeci şi cinci de lire – suma ce i se cuvenea pe săptămână, după reţinerea impozitelor şi a cotelor pentru asigurări sociale. Din aceşti bani, îşi plătea chiria săptămânală de treizeci şi cinci de lire, ţinea un minimum necesar pentru transport şi pentru aparatul de gaz şi cam o liră pe zi pentru mâncare, aşa că îi mai rămâneau aproape douăzeci de lire. În ultimele luni, se zgârcise şi economisise ca o sărăntoacă, urmărind să-şi realizeze ţelul de a se întoarce anul viitor la meseria de manechin şi avea deja 240 de lire în bancă. Dar dacă Jake avea nevoie de bani, îi va da lui – el ar fi ajutat-o pe ea cu bunăvoinţă, ştia asta. În plus, ea îl iubea.

Scoţând din cuptor cartofii copţi, se grăbi spre bar şi îi puse pe masă în faţa suporterilor de rugby răguşiţi. Erau o grămadă de-alde ăştia în seara aceea, trebuie să fi fost un meci mare pe Twickenham… Erau galezi şi căutau scandalul, dar nu erau încă destul de beţi pentru a-l provoca. Totuşi, Jake trebuia să fie pregătit în seara asta, pentru o asemenea eventualitate…

Îndreptându-se spre capătul barului, ea îşi sprijini coatele de tejghea.

— Te simţi bine? întrebă ea, zâmbindu-i îngrijorată lui Jake.

— Sunt bine, Gala-Rose. Doar că nu sunt beat, asta-i tot.

— Pentru că eşti falit, nu-i aşa?….

— În parte. Dar nu în întregime. Sunt şi alte motive. Ţara Galilor a jucat cu Anglia în seara asta pe Twickenham. M-am dus acolo să văd câştigând vechea mea echipă şi au câştigat. Fără ajutorul celui care e al dumneavoastră credincios, Jake Maybrook! Ochii lui deveniră trişti când se uită fix la berea răsuflată. Rubgy-ul era singurul lucru bun în viaţa mea, şopti el, bineînţeles, până ai apărut tu, adăugă el cu o ironie a umorului său galant. Dar să mă ia naiba dacă nu era gata să mă omoare.

Căutând în buzunar, Gala scoase plicul maroniu.

— Ia-i, Jake, îl îndemnă ea, pune-i în buzunar şi du-te acasă – bea şampanie în seara asta, nu Scotch. Dacă trebuie să te îmbeţi, fă-o cu stil – şi îmbată-te acasă. Ai să te simţi mai bine dimineaţă.

Jake o privi amuzat.

— Dar ce-i asta, dragă? O scrisoare de dragoste – pentru mine?

Râsul lui puternic bubui în bar, iar capetele se întoarseră să vadă cine se distra aşa. Desfăcând plicul, el îi scoase conţinutul.

— Îmi oferi bani? şopti el. Salariul tău câştigat cu trudă? Ah, Gala-Rose, dragostea mea mică, nu merit un asemenea devotament. Vrei să plăteşti pentru mine să mă pot îmbăta în stil mare şi să-mi pot îneca durerea în privinţa jocului de rugby. Mulţumesc, dragă, dar n-am nevoie. Nu pot accepta. El îi împinse banii înapoi în mână. Păstrează-i, draga mea, crede-mă, tu ai nevoie de ei mai mult decât mine.

Hârtiile zburară pe tejghea, absorbind berea vărsată, în timp ce ea încerca să i-i dea înapoi.

— Sunt cincizeci şi cinci de lire aici, spuse el serios. Sunt prea mulţi ca să te învârţi cu ei într-o speluncă de felul ăsta. O să ţi-i şterpelească, fără să-ţi dai seama!

— Cincizeci şi cinci?

Gala îi privi uimită. Jake îi numără repede.

— Exact. Cincizeci şi cinci.

— Dar, ar fi trebuit să fie şaizeci şi cinci – atât primesc totdeauna.

Jake o privi fix, apoi zise:

— Ia spune-mi, de obicei desfaci aici plicul cu salariul?

— Nu, aştept totdeauna până ajung acasă. Apoi îi duc la bancă, a doua zi dimineaţa.

— Bine, uite ce faci. Du-te chiar acum la prietenul nostru şeful, arată-i cele cincizeci şi cinci de lire şi să vedem ce spune.

Gala se uită nedumerită la el.

— De ce? Crezi că mă păcăleşte în mod deliberat?

Jake dădu din cap afirmativ.

— Sunt gata să pun pariu. E o şmecherie veche – încă zece lire în plus în buzunarul lui… du-te, Gala, şi întreabă-l.

Gala se îndreptă încet spre capătul barului, unde Leonard Linsen sorbea o cafea şi citea rezultatele curselor de cai din ziua aceea.

— Ce-i? o întrebă el, uitându-se supărat în sus când ea se adresă.

— Domnule Linsen, am primit cu zece lire mai puţin la salariu, îi zise ea. Sunt doar cincizeci şi cinci de lire aici.

— Rahat, făcu Linsen, indiferent. Ai primit acelaşi salariu pe care-l capeţi totdeauna; dacă ai pierdut ceva, asta-i treaba ta.

— Dar, domnule Linsen, tocmai am desfăcut aici – acum… Nu puteam să pierd zece lire, replică Gala, logic.

— Nu? Şi cum dovedeşti asta? De unde ştiu că nu i-ai băgat deja în geantă sau în buzunar? Aşa se întâmplă mereu cu salariaţii de la bar.. Îmi pare rău, dar nu e treaba mea…

— Domnule Linsen, protestă Gala, încercând să rămână raţională, de data asta probabil că aţi făcut

o greşeală. Nu-mi pot permite să am mai puţin – am nevoie de toţi banii pe care-i câştig.

— Da? Atunci, încearcă să lucrezi mai bine şi poate o să capeţi ceva bacşişuri. Ar trebui să fii ca Rita… să lucrezi după program…

Cu faţa roşie de furie, Gala se întoarse la Jake.

— Am ştiut, zise Jake. L-am văzut pe rahatul ăsta încercând aşa ceva şi cu alţi salariaţi. Aşteaptă aici, Gala, am eu grijă de el…

Alunecând de pe scaunul înalt, el îşi făcu drum prin bar.

— Uite, strigă un bărbat slab, mărunt, cu un fular în dungi, şi cu accent galez, al naibii să fiu dacă nu-i ăsta bătrânul Maybrook.

O jumătate de duzină de capete s-au întors când Jake se opri lângă ei.

— Şi ce? întrebă calm Jake.

— Nimic, nimic, mormăi el, observând statura lui Jake.

— Atunci e-n regulă, zise Jake, continuându-şi drumul spre Linsen.

— Steaua rugby-ului galez şi uită-te la el, se minună bărbatul mărunt. Se împăunează într-un bar, ca bătăuş.

Gala se uită înspăimântată la suporterii de rugby beţi, în timp ce Jake, ignorându-i, ajunse la Linsen. Barul aglomerat deveni brusc tăcut şi toţi ochii erau aţintiţi spre Jake.

— Dă-i Galei hârtia de zece, Linsen, zise el liniştit.

— Ce vrei să spui cu dă-i hârtia de zece? Şi-a primit salariul ca de obicei. Pe Rita n-o vezi să protesteze, nu; hei, Rita, ţi-ai primit salariul, nu-i aşa?

— Sigur că da. Rita pescui nişte hârtii de la piept, din bluza ei cu decolteu adânc. Şi vreau să mai câştig ceva în plus, adăugă ea, făcându-le cu ochiul clienţilor gură-cască.

— Dacă Gala i-a ascuns şi se aşteaptă să capete de la mine o altă hârtie de zece, o să primească

altceva.

— Nu, nu i-a ascuns, Linsen. Eu am desfăcut plicul şi eu am numărat banii. Haide. Dă-i cele zece lire şi să nu mai avem probleme, nu vrei?

Vocea limpede, superioară a lui Jake răsuna în toate colţurile barului unde se făcuse linişte, în timp ce el era aplecat spre Linsen.

— Miroase a bătaie, comentă unul dintre suporteri, dând la o parte berea şi încordându-şi umerii musculoşi, parcă pregătindu-se.

— Noo, comentă micuţul, ăsta-i prea speriat ca să se lupte. L-au golit de putere „Broaştele"…

Jake îl luă pe Linsen de guler.

— Zece lire, Linsen, şi acum! zise el printre dinţii încleştaţi.

— La naiba cu tine, eşti concediat, mârâi Linsen.

Jake îl lovi drept în nas şi, în zgomotul oaselor sparte şi al unui şuvoi de sânge, Linsen căzu jos, un gâlgâit slab ieşindu-i din gât. Băgând mâna în buzunarul lui Linsen, Jake scoase o hârtie de zece lire din portofelul lui. O duse cu grijă Galei şi i-o puse în palmă.

— Acum, du-te în spate, dragă, şi ia-ţi haina. Te duc spre casă. E timpul să-ţi găseşti altă slujbă.

Gala se uită la el îngrozită.

— Jake, eu n-am vrut să faci asta… Am vrut doar să te ajut…

— N-are importanţă, Gala-Rose. Ia-ţi haina şi o să plecăm acasă, spuse el răbdător, frecându-şi ochii cu mâna zdrelită.

— Te simţi bine, Jake? întrebă ea îngrijorată.

— Doar obişnuita durere de cap, asta-i tot. A fost ziua mea rea azi… presupun că din cauza meciului, adăugă el, melancolic. Dacă ai fi văzut, Gala… Vorbele lui se împleticiră brusc când murmură: A fost exact ca pe vremuri…

— I-ai spart nasul, nenorocitule, urlă Rita, aplecată asupra lui Linsen, în capătul opus al

barului. Tu trebuie să-i baţi pe clienţii beţi, nu pe patron! Cheamă o ambulanţă, Gala!

— Să-i bată pe clienţi? strigă musculosul adept al rugby-ului, împleticindu-se înainte. Aţi vrea să-l vedeţi pe acest bătrân, fost cineva pe vremuri, să încerce, ce ziceţi, băieţi? Uită-te la el… elegant în costumul albastru şi cu un accent englezesc clasa întâi. Cum de te-au lăsat să joci pentru Ţara Galilor, băiete? Ei, poţi să-mi spui asta acum?

Cu braţele încrucişate la piept, aştepta provocator în centrul camerei.

— Mă întorc imediat, dragă, îi spuse Jake calm Galei. Mai am doar ceva de rezolvat.

Iubitorii de rugby se ridicară cu toţii când el se apropie de ei, cu paharele şi sticlele strânse în mâini, gata de bătaie.

Ei se uitară uimiţi la Jake care se împletici şi se apucă de tejghea ca să se sprijine.

— E beat, aşa-i? râse unul. Păi bătăuşii ăştia n-au fost mari băutori, nu-i aşa…

Îndreptându-şi umerii, Jake mai făcu doi paşi spre ei, uitându-se fix, în tăcere, clătinându-se pe picioare.

— Jake, Jake! strigă Gala când el se aplecă în faţă.

Şi apoi căzu, cu o bubuitură grea, pe podeaua barului Lindy, pe berea vărsată şi mucurile de ţigară aruncate.

Jake şi Leonard Linsen au împărţit aceeaşi ambulanţă spre spital, iar poliţia, foarte amabilă, o pofti pe Gala cu ei. Dar nu mai avea importanţă. Jake murise înainte de a cădea pe podea.

***

La rubrica de scandal a lui Nigel Dempster din *Daily Mail* apăru o scurtă notiţă despre rezultatul autopsiei – o hemoragie cerebrală masivă. Atunci, familia lui Jake l-a dus cu vaporul înapoi, la Wiltshire. Gala se gândi că acum, când Jake

murise, era, în sfârşit, cazul să fie primit din nou acasă. Ea încercă să-i telefoneze tatălui său, explicându-i că ea îi fusese prietenă şi că ar dori să participe la funeralii, dar secretara lui îi răspunse cu răceală că înmormântarea avea să aibă un caracter particular, doar cu participarea familiei.

În ziua înmormântării, Gala stătu ghemuită, îngrozită, în camera ei singuratică, plângând în hohote după Jake şi dragostea ei pierdută. Jake fusese fratele protector pe care nu-l avusese niciodată. Cu ea, el fusese tot timpul perfectul gentleman englez, deşi familia lui îl considera nedemn şi ratat. În alte condiţii, cu siguranţă că s-ar fi îndrăgostit de el, – dar, se gândise ea cu tristeţe, dacă ar fi fost alte condiţii, Jake nu ar fi iubit-o pe ea. Nici măcar nu ar fi întâlnit-o; ar fi fost prins în propria lui viaţă, ar fi mers la toate petrecerile acelea elegante şi la dineuri şi s-ar fi întâlnit cu toate fetele alea frumoase despre care ea citea doar în ziare. Sărmanul, dragul Jake. Trăgând perdelele subţiri împotriva nopţii reci, întunecate, ea plânse cu suspine pentru lumea rămasă goală, fără Jake, şi pentru ea însăşi.

Capitolul 5

Jonathan Morris Royle era încântător şi avea peste trei kilograme. Jessie-Ann stătea culcată pe pernele albe ale patului ei de spital, părul transpirat îi era pieptănat pe spate de o infirmieră tânără, blândă, iar copilaşul se afla într-un coşuleţ alături de ea. Bucuria lui Harrison se citea pe faţă când îşi ţinea noul fiu în braţe, mirat de părul închis al acestuia, când se aşteptase să fie blond, şi minunându-se de albastrul ochilor copilului deşi Jessie-Ann îl avertizase că ochii şi-ar putea schimba culoarea, dar, de fapt, ai lui Jon nu s-au schimbat. Chiar şi bunica, Rachel Royle, se topi sub zâmbetul noului ei nepot – un zâmbet la fel de larg ca al mamei lui, numai că fără dinţi. Şi Marcus venise repede de la *Princeton*, cu braţele pline de trandafiri galbeni pentru Jessie-Ann şi un urs uriaş de pluş pentru noul său frate.

— E mic de tot, spuse el, atingând delicat mâna bebeluşului.

— Nu te teme, nu te muşcă, zâmbi ea, oricum, nu încă.

Când Harrison veni să o viziteze în seara aceea, ducea o cutie plată, din piele de căprioară.

— Ştiu că nu vrei nimic, niciodată; că eşti fata căreia i se cumpără cel mai greu cadouri, zise el deschizând cutia, dar albastrul e culoarea ochilor tăi şi ai fiului tău.

Ea rămase uluită, când el îi prinse în jurul gâtului un colier de safire şi diamante, arătându-i cerceii asortaţi, minunaţi. Jignită de aprecierea pe care i-o făcuse Rachel Royle şi foarte conştientă de faptul că majoritatea oamenilor îşi închipuiau că se măritase cu Harrison doar pentru banii lui, Jessie-Ann refuzase sistematic să-l lase să-i cumpere ceva.

— Am purtat asemenea lucruri când eram manechin, dar n-am visat niciodată să fie ale mele!

exclamă ea, întorcând capul într-o parte şi în alta, în aşa fel încât safirele mari, în formă de pară, înconjurate de diamante, să strălucească în lumină. Dar, din păcate, Harrison, zău că nu le pot păstra.

— Ba, bineînţeles că poţi, spuse el, cu fermitate. Ele onorează naşterea fiului nostru. Şi, bineînţeles, că vei avea nevoie de o rochie nouă, care să se asorteze cu ele. M-am gândit că peste câteva săptămâni, când o să te simţi în stare, am putea zbura la Paris să-ţi luăm câte ceva.

Lunile de sarcină nu fuseseră uşoare pentru Jessie-Ann, deşi din punct de vedere fizic nu fusese nimic neplăcut nici cu ea şi nici cu fătul. Doar că se simţise rău aproape tot timpul şi nu mâncase cum se cuvine, iar una o antrena pe cealaltă. Ştia că Harrison era îngrijorat din cauza ei – poate mai mult decât ar fi trebuit în mod normal din cauza lui Michelle – dar acum, îngrijorarea era depăşită. Era din nou ea însăşi, flămândă, fericită şi gata de orice.

În cele din urmă, nu plecară la Paris pentru că ea nu suporta să-şi lase copilaşul. Dar se duse acasă să-i arate cu mândrie pe Harrison şi pe Jon, familiei sale şi prietenilor.

Scott şi Mary Parker îi vizitaseră o dată la New York, când Jessie-Ann îşi dăduse seama că era însărcinată şi, neliniştită de greţurile de dimineaţă, nu fusese niciodată în viaţă atât de bucuroasă să vadă pe cineva.

Jessie-Ann fusese totdeauna apropiată de tatăl ei mai aproape chiar decât de mama ei, întrucât grija pentru trei băieţi în creştere fusese o treabă grea pentru Mary Parker. Iar într-un fel, ea şi tatăl ei fuseseră întotdeauna la unison; semănau – el era un uriaş blond cu ochi albaştri – şi gândeau la fel: uneori ea ştia ce gândea el înainte ca acesta să rostească ceva. „Fetiţa mea”, aşa îi spunea el totdeauna, cu afecţiune, când o ridica pe umerii lui laţi, siguri, când era încă mică, şi „fata mea cea mare”, când, adolescentă fiind, ea creştea şi se

înălţa. Când Jessie-Ann îi chemase la telefon din Eleuthera să le spună că se căsătorise, nu mama ei fusese aceea care regretase pierderea nunţii mari, în alb, a unicei ei fiice – ea fusese chiar bucuroasă că-şi „găsise, în cele din urmă pe cineva care să aibă grijă de ea” şi că era fericită. Dar tatăl ei îi spusese: „Totdeauna m-am văzut conducându-te în biserică, Jessie-Ann” şi, simţind tremurul de emoţie din vocea lui, ochii i se umplură de lacrimi.

Vizita părinţilor ei la New York nu fusese evenimentul fericit la care se aşteptase, deşi simţise o uşurare să o lase pe mama ei să o îngrijească – doar mama ei ştia cum s-o facă să se simtă mai bine, ştia când simţea nevoia unei băuturi calde sau a unei comprese reci pe capul care o durea. Jessie-Ann nu fusese capabilă să suporte să meargă la un restaurant, sau măcar să-i plimbe prin oraş – şi asta fusese doar a doua vizită din viaţa lor. Harrison le pusese la dispoziţie o limuzină cu şofer şi bilete de teatru şi rezervări de mese la restaurant, având grijă de ei ca un ginere bun, iar ea spera că s-au distrat, dar bănuia totuşi că apartamentul măreţ şi mobila preţioasă şi operele de artă, îi intimidaseră… Iar Rachel Royle nu-i ajutase deloc să se simtă mai în largul lor.

Tatăl ei îi făcuse faţă cu curaj lui Harrison, în cursul unui dineu prelungit, într-o discuţie despre vinuri, când acesta i-a vorbit despre sticlele favorite rezervate pentru Crăciun de-a lungul anilor, iar ea ştia că, mai târziu, Harrison îi trimisese câte o cutie din fiecare sortiment. Dar sărmana ei mamă fusese supusă analizei lui Rachel, care scosese de la ea povestea familiei lor, cu ajutorul câtorva întrebări isteţe.

Scott Parker era un bărbat obişnuit să trăiască într-un oraş mic. Fiu al unui tipograf, intrase la şcoală la Michigan, absolvind engleza *cum laudae*. Intrase în ziaristică, relatând despre întregul stat pentru ziarele locale şi realizându-şi, în cele din urmă, ambiţia modestă de a conduce *Gazette* din

Spring Falls. Între el şi Mary Arison fusese o dragoste la prima vedere şi ea se căsătorise cu el când abia terminase liceul. Mary era o femeie cultivată, citită, care se bucura de viaţa ei şi de orizonturile ei limitate, dar nu se putea compara cu Rachel, elegantă şi tăioasă ca un pumnal, în costumul ei negru de la *Chanel*, cu bluză roşu închis.

Jessie-Ann o apucase de mână pe mama ei, pe sub masă, când Mary Parker o privise îngrijorată pentru că se ivise o nouă pauză neplăcută în conversaţie.

— Arăţi grozav în seara asta, mama, spusese ea încurajatoare. Îmi place rochia asta roz.

— Tatăl tău a spus că e prea tinerească pentru mine, dar eu am găsit că, oricum, e drăguţă, răspunse ea, mulţumită.

— Rozul e o culoare atât de dificilă, nu găseşti? comentă Rachel. Mai cu seamă când ai peste treizeci de ani.

Jessie-Ann se uită urât la soacra ei.

— Rozul aprins a fost una din culorile favorite ale lui *Schiaparelli*, răspunse ea, ca şi a lui *Chanel*. Şi *Lagerfeld* a folosit-o mereu… e foarte la modă.

— Eu nu ştiu ce-i la modă. Rachel unse o felie de pâine prăjită cu o cantitate minusculă de unt şi ele îi urmăriră fascinate mişcările precise. Eu am găsit un stil care mi se potriveşte încă de când aveam douăzeci şi cinci de ani şi l-am folosit de atunci încoace – fără să ţin seama de aşa-zisa modă.

După asta, ea şi-a ţinut părinţii departe de Rachel, ferindu-i de înţepăturile soacrei ei, protejându-i de parcă ar fi fost nişte copii.

— Pare o femeie foarte drăguţă, comentase mama ei, cu oarecare îndoială, şi e aşa de elegantă. Dar, cu banii pe care-i are, presupun că nu poate fi altfel decât elegantă.

— Nu trebuie ca toate astea să ţi se urce la cap, o sfătui tatăl ei la plecare, şi ţine bine, Jessie-Ann,

poţi veni acasă oricând.

Dar putea oare? Gândul acesta îi umbla prin minte în timp ce avionul lor particular, pilotat de Harrison, se îndrepta spre Vest, cu peste 500 de mile la oră spre Spring Falls, Montana.

***

Casa cu un nivel, în stil de fermă, situată în colţul mare al înfrunzitei Billings Avenue, arăta exact ca totdeauna. Avea ramă de lemn şi era vopsită în alb, cu un gard de fier la curtea din spate şi o pajişte verde care ţinea până la trotuar. Copii în bluze de bumbac mergeau pe biciclete de-a lungul trotuarelor şi jucau baschet la coşuri prinse deasupra uşii garajelor. Ferestrele stăteau deschise în seara caldă de primăvară şi frânturi de rock, de la difuzoarele neîntrerupte ale adolescenţilor, se amestecau cu chemări ale păsărilor şi cu lătratul câinilor.

— Scenă tipică de orăşel mic, zise Jessie-Ann, ieşind din maşina Stateon Mercedes, strângându-l pe Jon în braţele ei. Îi dăduse guvernantei o săptămâna liberă, vrând să fie singură cu copilul, cu Harrison şi familia ei şi mai ştia că, având-o pe bunica lui în jur, nu va avea nevoie de niciun ajutor suplimentar. Vizita trebuia să fie simplă – nu avea intenţia să descindă în oraşul ei de baştină ca o celebritate, înconjurată de însemnele averii. Voia doar ca totul să fie la fel ca altădată.

Faţa zâmbitoare şi braţele întinse ale mamei ei o salutară de bun venit, iar Jessie-Ann îi predă pachetul ei preţios, dând la o parte învelitoarea, ca ei să vadă chipul adormit al lui Jon.

— E o dulceaţă de băiat! exclamă fericită mama ei, e atât de frumos! Şi seamănă cu Harrison!

— Cunoşti căile spre inima unui bărbat, Mary Parker, spuse Harrison zâmbind, când puse jos toate obiectele de care are nevoie un bebeluş când călătoreşte.

— Bun venit, Harrison! Scott Parker dădu la o parte cei doi câini gri deschis de Weimar. Jos, Seth, Jared! comandă el, împingându-i pe uşă şi închizând-o în urma lor. Jessie-Ann! apoi braţele tatălui ei o cuprinseră şi ea simţi că, în sfârşit, este acasă.

— Uite-l pe nepotul tău, spuse ea mândră.

Copilul deschise ochii albaştri, zâmbind vag la chipurile noi.

— E zâmbetul tău, exact, observă Scott, bucuros. Îmi aduc aminte de el când aveai cam vârsta asta. Aş fi dorit ca şi fraţii tăi să fie aici – şi-ar aminti şi ei.

Fratele cel mare al lui Jessie-Ann, cel care îl urmase pe tatăl ei, era profesor de engleză la Berkeley, iar fratele mijlociu îşi făcea internatul la spitalul *Cook Country* din Chicago. Fratele mai mic, căruia îi plăcea dintotdeauna viaţa în aer liber şi natura, era pădurar la *Parcul Naţional Yellowstone.*

— Data viitoare, şopti ea, dorind ca şi ei să fi fost acasă, o să planificăm mai bine vizita.

Fereastra de la camera de zi era deschisă spre terasa de lemn şi Jessie-Ann se uită surprinsă la fata plinuţă, brunetă care stătea acolo. Era o persoană cunoscută, cineva din trecut, dar nu putea să o plaseze undeva anume.

— Bună, făcu fata, zâmbind timid, cred că nu-ţi mai aminteşti de mine. Eu sunt Laurinda Mendosa… eram în aceeaşi clasă, la liceu, în Spring Falls…

— Sigur că-mi amintesc! exclamă Jessie-Ann zâmbind, tu erai aceea atât de bună la matematică… ne făceai praf pe toate! Nu te-ai dus la Universitatea din Oklahoma? Bănuiesc că eşti specialistă în ştiinţa calculatoarelor, sau aşa ceva.

Laurinda părea jenată.

— Eu… eu am ieşit cumva… mama era bolnavă şi era nevoie de mine acasă. Acum sunt contabilă

la *Gazette*. Îi zâmbi timid lui Jessie-Ann. Tatăl tău îmi dă mult de lucru.

— Valorează greutatea ei în aur, zise tare Scott Parker. Laurinda ne menţine solvabili – bănuiesc că bătrâna *Gazette* ar da faliment fără ea.

— Sună frumos, spuse Jessie-Ann, întrebându-se ce căuta Laurinda acolo. Laurinda, acesta-i soţul meu, Harrison Royle.

— Încântată de cunoştinţă, domnule Royle, spuse Laurinda, întinzându-i lui Harrison o mână cu degete pline.

El observă că unghiile ei erau roase până la carne şi arătau roşii şi aspre.

— Ne-am mutat de pe Strada Nouă în Billing Avenue acum cinci ani, îi spuse Laurinda lui Jessie-Ann, iar doamna Parker a fost grozavă. A găsit pe cineva care să aibă grijă de mama peste zi şi mai urmăreşte ce se întâmplă când eu sunt la lucru.

Jessie-Ann îşi amintea vag de o mamă bolnăvicioasă, dar îi venea foarte greu să-şi amintească de Laurinda altceva în afară de capacitatea ei spectaculoasă la matematică.

— Laurinda, ştii doar că sunt bucuroasă să-ţi dau o mână de ajutor, spuse doamna Parker, îndreptându-se spre bucătărie. Am de pregătit cafeaua. De ce n-ai rămâne să bei o ceaşcă cu noi?

— Mulţumesc, doamnă Parker, dar e mai bine să plec. Mama e singură şi se îngrijorează dacă lipsesc mult timp de acasă. Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Royle, adaugă ea, părând nervoasă, şi îmi pare bine că te-am revăzut, Jessie-Ann. Mi se pare că a trecut mult timp de la liceul din Spring Falls…

— Cu siguranţă, aşa-i.

— Aveţi un copilaş foarte drăguţ, spuse brusc Laurinda. Aş fi bucuroasă să stau cu el dacă o să vreţi să ieşiţi seara la cină.

— E o idee foarte bună! exclamă Jessie-Ann. Mi-ar plăcea să-i scot pe mama şi pe tata la o cină

la *Moara veche*… ţi-ar plăcea şi ţie, Harrison, îl asigură ea, e mâncare bună, ca acasă – exact aşa cum îţi place ţie. Plăcintă cu mere, aproape la fel de bună ca a mamei.

— Nu ca a mamei mele, comentă el zâmbind.

— Mulţumesc, Laurinda, spuse Jessie-Ann, conducând-o la uşă. Am să ţin cont de propunerea ta.

— Oricând, Jessie-Ann, replică ea timid. Cum ţi-am spus, mama ta a fost cu adevărat bună cu mine. Aş fi bucuroasă să pot face ceva în schimb.

— Ei! exclamă Jessie-Ann, întorcându-se în cameră şi întinzând larg braţele. Asta-i, Harrison! Acasă… rădăcini… de aici am plecat. Şi aici am venit!

Harrison se instală confortabil pe vechea şi marea canapea ecosez de sub care apăru o pisică roşcată ce îi sări pe genunchi, torcând.

— Se pare că familia mă acceptă, comentă el zâmbind.

Cu un oftat de uşurare, Jessie-Ann se aşeză lângă el, aruncându-şi pantofii sport şi descheinduşi nasturele din talie de la pantaloni.

— Uite ce mi-ai făcut, se plânse ea fiului ei adormit în sacul lui, alături de ei. Am trei centimetri în plus la talie, cel puţin.

— Tot eşti încă prea slabă, după părerea mea, spuse Scott Parker, aducând o frapieră cu o sticlă de şampanie. M-am gândit că e mai bună asta decât cafeaua – în fond, e o sărbătorire, nu-i aşa? Unde sunt paharele alea?

— Ce avem la cină, mamă? întrebă Jessie-Ann, îndreptându-se spre bucătărie în căutarea paharelor.

— Mâncarea ta favorită, desigur, friptură înăbuşită cu legume, salată verde şi prăjitură cu căpşuni.

— Eu nu mai mănânc niciodată friptură înăbuşită, decât când vin acasă, strigă Jessie-Ann

strângând-o în braţe pe mama ei, pentru că nimeni n-o face ca tine.

N-avea importanţă că seara era prea caldă pentru friptură înăbuşită, dar asta era exact ceea ce îi trebuia.

Deşi era cu un ochi atentă spre Harrison, în cursul cinei, Jessie-Ann n-ar fi trebuit să fie îngrijorată. În jeanşi şi o cămaşă albastră cu mânecile suflecate, arăta mai relaxat decât îl văzuse ea vreodată, bucurându-se de friptura înăbuşită şi de poveştile tatălui ei referitoare la necazurile conducerii unui ziar. Jessie-Ann se simţea mândră că el era atât de frumos şi se simţea în largul lui la familia ei; în fond, era la mare distanţă de lumea lui obişnuită.

În timp ce bărbaţii se plimbară în jur cu câinii iar mama ei dădu copilului biberonul, Jessie-Ann strânse masa şi umplu maşina de spălat vase.

— E un bărbat cu adevărat simpatic, Jessie-Ann, eşti norocoasă că ai găsit un bărbat atât de bun, comentă Mary Parker.

— Da. Ochii ei se luminară când se gândi la el. Ştiu.

Mai târziu, scoase vechiul ei anuar de liceu şi, împreună cu Harrison, se uitară în el arătându-i prietenele ei mai bune.

— Asta-i Joanie Lawrence, îi spuse ea, cea mai bună prietenă a mea. Cred că, practic, am trăit laolaltă cinci ani – fie că ea era aici la mine sau eu eram la ea acasă. Nu-i aşa că-i frumoasă – cu părul negru, ondulat? S-a măritat cu un dentist – o să-i întâlnim mâine. Şi ăsta-i Kip Johnson – toate fetele erau moarte după el. Şi ăsta-i Ace! Ea îi strânse mâna lui Harrison şi el se uită de aproape la rivalul lui.

— Ace a reuşit bine, interveni Scott. E la echipa *Green Bay Packers* – băiatul ăsta joacă un fotbal cu adevărat bun.

— Şi aici e Imogen Raikes, spuse Jessie-Ann, şi Marly Jerzinski… şi, a, uite, asta-i Laurinda!

Uitându-se mai de aproape, ea examina faţa umflată, fără zâmbet, a fetei. Acum îmi amintesc! exclamă ea. Mama Laurindei era căsătorită cu un mexican! Era smead, cu păr negru creţ, parcă lustruit cu cremă de păr. Era cu adevărat anormal – se uita totdeauna la fete de sus până jos, când venea să o ia pe Laurinda de la şcoală… n-o lăsa niciodată să meargă acasă cu ceilalţi copii. De fapt, acum că mă gândesc, Laurinda era totdeauna singură.

— Sărmana fată, spuse doamna Parker. Tatăl ei a fugit cu o chelneriţă de pe Billings – şi-a lăsat nevasta şi un copil fără să spună măcar un bună ziua. De atunci, n-au mai aflat nimic despre el. Dacă mă întrebaţi pe mine, doamna Mendosa o duce mai bine fără el, dar gusturile nu se discută. Bineînţeles că ea a fost totdeauna o femeie bolnăvicioasă – dar de când a plecat el, e într-un fel… mă rog, înclinată spre boală – înţelegeţi ce spun. Nimeni nu ştie precis ce e cu ea, dar e un fel de invalidă. Iar sărmana Laurinda a trebuit să renunţe la universitate, ca să aibă grijă de ea. Să judecăm drept, adăugă ea turnând cafeaua, Laurinda nu e cea mai drăguţă dintre fete, şi cât timp doamna Mendosa o ţine lângă ea, nu-şi va găsi probabil un soţ. E păcat că a trebuit să sacrifice o posibilă carieră – mare păcat. Dacă mă întrebaţi pe mine, cel mai bun lucru pentru ea ar fi să plece imediat de aici, departe de mama ei. Laurinda e foarte bună la serviciul ei şi ar putea câştiga mai mult decât o plăteşte tatăl tău la *Gazette*.

— Asta-i sigur, fu de acord Scott, întinzându-se în fotoliul lui favorit, lângă fereastră. Laurinda e mai mult decât o contabilă, e al naibii de aproape de un geniu în privinţa cifrelor. Da, e păcat de doamna Mendosa – dar asta-i situaţia, deşi, după părerea mea, nu e nimic rău cu ea – exceptând doar că îi place sticla…

— Ei, Scott, nu ştii dacă e adevărat asta…

Jessie-Ann îşi aminti că ea, Joanie şi Kim Basset, care locuiau pe Billings Avenue, trebuiau să treacă prin faţa casei Laurindei de pe Strada Nouă în drumul lor de la şcoală spre casă… ele mergeau încet în mod deliberat, ca să nu-l ajungă din urmă pe domnul Mendosa care o ducea acasă pe fiica lui, nevrând să-i surprindă privirea prea intimă. Îi trecu un fior pe şira spinării, când se gândi la casa aceea tăcută, închisă, cu jaluzelele trase mereu ca să nu intre soarele şi cu uşile şi ferestrele bine închise împotriva vecinilor. Se gândi cât de singuratică trebuie să fi fost sărmana Laurinda – nu că ar fi simţit o prea mare simpatie pentru ea. Laurinda era una dintre acele fete din afara cercului ei magic şi Jessie-Ann fusese mult prea implicată în propria ei viaţă plină, fericită, ca să se gândească măcar la Laurindele din lumea aceasta. În plus, nu suporta felul în care domnul Mendosa se uita la ea. Chiar când era întoarsă cu spatele, simţea cum o străpungeau ochii lui. Dar acum se simţea vinovată că fusese atât de egoistă. Sărmana Laurinda, se gândise Jessie-Ann, a trebuit să-şi sacrifice unicul ei talent – matematica – pentru mama ei… Nu era drept.

***

A doua zi ea îl duse pe Harrison să vadă vechea ei şcoală, şi se miră de ce totul arăta cu mult mai mic şi mai puţin emoţionant decât îşi amintea ea. Comandară apă gazoasă în magazinul alimentar, stând în aceleaşi separeuri de plastic roşu din copilăria ei, urmărind copiii care intrau vijelioşi, în timp ce băieţii se împingeau şi se mutau ca să aibă locuri lângă fetele cele mai drăguţe. Cei care o cunoşteau, o salutau.

— Bună.

Alţii rămâneau mai mult la mesele lor, uitându-se la Jessie-Ann, celebritatea, iar când ea le zâmbea, îi cereau autografe.

— Cine-i tipul ăla bătrân? o întrebă o fetiţă de doisprezece ani, cu păr drept, blond şi ochi mari albaştri. E şi el faimos?

— Ai putea fi tu – cea de acum cincisprezece ani, spuse Harrison râzând de indignarea lui Jessie-Ann, când copila plecă.

În seara aceea, ea îi duse pe Harrison şi pe copilaşul ei la Joanie, la o cină cu grătar. După aceea, Harrison şi soţul lui Joanie, Pete, au urmărit la TV meciul de fotbal, în timp ce ea şi Joanie duseră la culcare pe cei doi copii exuberanţi ai familiei Stevens. Mai târziu, veni acolo Kim, cu soţul ei, Ted Kramer, care reuşise foarte bine în domeniul alimentaţiei. Ted se alătură bărbaţilor în salon, în timp ce femeile se aşezară în dormitorul imaculat al lui Joanie, cu draperii şi cuvertură asortate, imprimate cu margarete.

— Cum e Jessie-Ann? întrebară ele. Spune-ne cum te simţi când eşti căsătorită cu un milionar?

Privindu-le pe prietenele ei din copilărie stând pe patul mare, cu ochii măriţi, aşteptând, Jessie-Ann se întreba ce să le spună.

— E ca şi când ai fi măritată cu oricare alt bărbat, ridică din umeri, în cele din urmă, doar că Harrison e mai deosebit.

— Sigur, e deosebit, e la fel de frumos ca Matt Dillon şi are mai mulţi bani decât Rockefeller, râse Joanie. Dar spune-ne cum e viaţa ta. Poţi să cumperi ce vrei în magazinele *Royle?*

— Asta nu mi-a venit în gând niciodată… dar Harrison s-a oferit să mă ducă la Paris să facem nişte cumpărături, recunoscu Jessie-Ann râzând.

— Paris, ţipară ele. Cumpărături! Dumnezeule, noi ne socotim norocoase dacă ajungem până în Billings! Mai spune…

Jessie-Ann le vorbi despre minunata locuinţă cu cele douăzeci şi opt de camere. Ea descrise obiectele de artă şi covoarele persane de mătase, băile, a lui şi a ei, din onix, bazinul de înot şi sala de gimnastică. Le povesti despre valet, despre

bucătar şi cameriste, le spuse că ea nu trebuie să mişte niciun deget… de fapt, nu avusese ocazia să ridice un deget, pentru că Jon are o guvernantă care are grijă de el.

— Şi? întrebă Kim, cu ochii ei rotunzi strălucind. Ce faci toată ziua?

Jessie-Ann se uită la prietenele ei cu tristeţe.

— Păi, tocmai asta-i, vedeţi – pentru prima oară în viaţa mea nu fac nimic.

— Pentru mine pare un paradis, căscă Kim. Mie mi se pare că de ani de zile mă scol la ora cinci dimineaţa cu urlete de copii în urechi…

— Dar nu-i ca-n rai, Kim. M-am măritat cu Harrison, nu cu banii lui! Să conduci întreprinderea *Royle* seamănă puţin cu a avea o amantă pretenţioasă. Lui Harrison nu-i plac petrecerile şi gălăgia. El munceşte mult şi îi place să stea acasă serile cu mine şi cu Jon. De fapt, dacă Jon n-ar fi apărut când a apărut, cred că aş fi înnebunit. Am vrut să deschid o agenţie de manechine şi să-mi reiau munca, dar nu cred că Harrison a înţeles cu adevărat de ce. Ea oftă, gândindu-se la asta. Deci, vedeţi, nu sunt doar trandafiri când eşti căsătorită cu un bărbat bogat. Prinzând privirile lor sceptice, adăugă defensiv: Presupun că sună ca vorbele unui copil răsfăţat şi nu voiam să… prefer să fiu măritată cu Harrison decât să fiu femeia cu cel mai mare succes din lume… Ar fi totuşi foarte bine să le pot combina pe amândouă, adăugă ea cu tristeţe.

***

Stând trează în noaptea aceea, Jessie-Ann se uită prin vechea ei cameră. Se uită la măsuţa de toaletă cu volanele ei de fată şi patul alb cu baldachin drapat cu volane cu broderie englezească. Privi fotografiile de familie de pe pereţi, cărţile vechi şi animalele de cârpă aşezate pe rafturile care fuseseră construite de tatăl ei şi pe care ea le

vopsise în roşu deschis, într-un sfârşit de săptămână. Acesta era trecutul ei, iar asta era ceea ce iubea Harrison la ea. Dar, pentru a continua să fie persoana pe care Harrison o iubise şi cu care se căsătorise, ea avea nevoie de o nouă motivaţie, de emoţia de a întâlni oameni noi, de discuţii, şi bârfă, şi telefoane care sună necontenit. Avea nevoie de poveştile ei proprii pe care să le spună lui Harrison când venea seara acasă. Avea nevoie să fie independentă, de fapt, avea nevoie de muncă.

Se uită la faţa lui Harrison care dormea, la gura lui fermă care o săruta cu atâta pasiune, la curba adâncită a orbitelor, la fruntea lui lată, neîncruntată şi relaxată în somn. Trecu un deget tandru peste firicelele negre albăstrui de pe bărbia lui şi atinse părul lui negru, lăsându-şi mâna să alunece pe gâtul lui şi de-a lungul pieptului lui tare, musculos…

Harrison deschise ochii, întâlnindu-i privirea în lumina lunii.

— Mai eşti trează? şopti el înfăşurându-şi braţul în jurul ei. Vino aici, draga mea…

Jessie-Ann căscă mulţumită; acum, că şi-a analizat problemele, putea să adoarmă. Va ridica din nou subiectul despre *Imagini* când se vor întoarce la New York.

Capitolul 6

Laurinda Mendosa şedea pe canapeaua veche ecosez în salonul plăcut al familiei Parker, uitându-se fix la cântăreţul de la televizor. Era smead, cu părul negru foarte lucios, şi cânta în spaniolă. Îi amintea de tatăl ei şi Laurinda apăsă pe aparatul de telecomandă ca să schimbe repede canalul. Nu dorea să se gândească la tatăl ei în seara asta… nu voia să se gândească la el! Se afla acolo la familia Parker ca să stea cu bebeluşul, nu că ar fi interesat-o să o ajute pe Jessie-Ann, ci pentru că voia să-i facă pe plac doamnei Parker. Mary Parker era o femeie bună, îşi ţinea totdeauna casa cum trebuie, strălucitor de curată. Era o casă primitoare, sărăcăcioasă dar plăcută. La familia Parker erau totdeauna mulţi oameni, prieteni şi vecini care treceau întâmplător pe acolo fără măcar să telefoneze dinainte. Iar dacă se făcea ora cinci, era întotdeauna ceva bun în cuptor, sau se servea cafea cu un chec de ciocolată proaspăt copt – cel al doamnei Parker era cel mai bun. Şi era o mamă minunată, genul de care ar fi avut nevoie Laurinda, dar acesta era încă un exemplu de cât de nedreaptă era viaţa. Ea avea o mamă beţivă şi bătrână – iar doamna Parker o avea ca fiică pe curva aia de Jessie-Ann!

Laurinda închise ochii, vorbele murdare vibrau în mintea ei, ca şi când ar fi fost scrise cu foc pe creierul ei… de aceea scria scrisorile la maşină, cu roşu.

„Jessie-Ann, eşti o femeie uşoară… Jessie-Ann, eşti rea şi ademenitoare… Jessie-Ann, eşti o curvă… Îţi expui trupul în faţa lumii întregi… aţâţând… tentând… atrăgându-i să facă ceea ce n-ar trebui să facă niciodată…”.

— Bună, Laurinda, zise Jessie-Ann, năpustindu-se în cameră şi căutând printre pernele de pe canapea. N-ai văzut cumva raţa cu muzicuţă a lui

Jon? Pur şi simplu nu vrea să doarmă fără melodia asta cântată de multe ori şi nu o găsesc nicăieri…

— Uite-o, răspunse Laurinda, tremurând, ţinând în mână o raţă galbenă cu un cioc portocaliu deschis. Am găsit-o pe jos.

— Ei, bine, spuse Jessie-Ann scuturând-o în grabă. Cred că nişte microbi din casa Parker n-au să-i facă niciun rău. În fond, mie nu mi-au făcut niciodată rău.

Laurinda remarcase că Jessie-Ann purta o fustă strâmtă de mătase albastră şi o bluză simplă, asortată, şi îşi legase în talie un fular lung de mătase, albastru, coraliu şi galben. Fusta se oprea la genunchi şi ea purta sandale albastre cu tocuri înalte şi ciorapi închişi cu dungă, care făceau ca picioarele ei să pară nesfârşite. Laurinda se uita la dungi, fascinată… erau ca nişte săgeţi care îi îndrumau ochii în sus, în sus… pentru asta îi purta Jessie-Ann, desigur, ceva nou ca să-i atragă pe bărbaţi… nu era satisfăcută că s-a căsătorit cu un bărbat bogat…

— Sunt iar la modă, spuse Jessie-Ann, observându-i privirea. Nu-ţi aduci aminte, când aveam noi cincisprezece ani, că erau ultimul răcnet? Doamne, ce mult timp se pare că a trecut! Vin imediat înapoi, Laurinda. Îi dau doar lui Jon muzica lui de noapte…

Laurindei nu i-a plăcut niciodată felul în care tatăl ei se uita la fetele de la şcoală – în special la Jessie-Ann. El aştepta în afara şcolii, învârtindu-se pe-acolo, urmărind, cu un mic zâmbet pe faţa lui cu piele aspră şi totdeauna cu o scobitoare în gură şi cu mâinile în buzunare… ea ştia că el se atingea singur, uitându-se la fete… iar obrajii ei se roşiseră de umilinţă şi de teamă. Ea încercase totdeauna să iasă prima din clasă, alergând pe coridor, ca să o ia înaintea celorlalte, dar el îi spunea:

— Hei, fetiţo, ce te grăbeşti aşa… hai s-o luăm cu încetişorul, nu vrei? Şi stătea sprijinit de perete, scobindu-se în dinţi şi aşteptând.

Chiar şi la doisprezece ani, Kim, prietena lui Jessie-Ann, avea sâni; Laurinda le auzise pe celelalte fete chicotind despre asta la vestiar – o şi văzuse chiar ea când Kim ieşise de sub duş, erau mari şi rotunzi, iar sub puloverul ei roz de lână se mişcau tare. Nu că asta ar fi fost vina lui Kim, o fată n-avea ce face în privinţa trupului pe care-l avea… dar taică-său nu-şi putea lua ochii de la ei. Şi Joanie era şi ea rotunjoară şi foarte drăguţă; dar tatăl ei o dorea de fapt pe Jessie-Ann.

Jessie-Ann fusese totdeauna slăbuţă, dar avea un fund rotund şi sâni mici aşezaţi sus, care ieşeau în evidenţă de sub bluza ei subţire de bumbac. Tatăl ei aştepta până când apăreau toate trei pe trepte şi atunci o pornea leneş pe stradă, fără să se uite la Laurinda, mergând încet, tot mai încet, până când fetele îi ajungeau din urmă şi îi depăşeau. Chicotind între ele, n-o observau bineînţeles pe ea. Ea nu conta. Ea era grasă, iar pielea ei era aspră ca a tatălui ei şi avea prea mult păr pe corp – se rădea pe picioare de la vârsta de unsprezece ani.

La şcoală, Laurinda se simţea de parcă ar fi fost învăluită de ruşine şi tăcere. Singura ei bucurie era pasiunea rece pentru matematica superioară, ale cărei complexităţi se păreau simple şi fascinante, ca un joc de cuburi. Dar ea nu făcea parte din grupul celor „aleşi"; ea nu era invitată la petreceri, la picnicuri, la dansuri, ea nu mergea cu ei la patinaj, sau sus la munte la schi; pe ea nu o invitau să doarmă la ele şi să-şi împărtăşească secretele… ea nu ştiuse niciodată de ce chicoteau – poate chiar despre ea… şi despre tatăl ei caraghios şi mama ei, beţivă.

Apoi, tatăl ei mergea mai repede, să se ţină în pas cu fetele. Îşi aţintea ochii la fundul lui Jessie-Ann în pantalonii strâmţi, urmărindu-i fiecare pas, de parcă ar fi văzut-o goală. Când fetele dădeau colţul, el o grăbea pe Laurinda să intre în casă, împingând-o înaintea lui, prin hol, în dormitorul ei. Apoi îi făcea ei anumite lucruri – lucruri la care

nici măcar nu voia să se gândească – în timp ce mama ei făcea gălăgie în bucătărie cu vasele, prefăcându-se că e ocupată, acţionând de parcă nu ştia ce se întâmplă şi amorţindu-şi simţurile cu o nouă sticlă de *Southern Comfort*.

Laurinda era atât de speriată, încât nu ştia ce să facă. Tatăl ei era un bărbat violent. Îl văzuse lovind-o fără motiv pe mama ei, apucând-o de gât ca să o înlăture din drumul lui, de parcă ar fi fost un câine, şi încă pe când Laurinda era atât de mică încât abia îi ajungea la genunchi, o bătuse fiindcă fusese „păcătoasă”. Niciodată nu-i spunea că fusese „obraznică”, la fel cum erau şi alţi copii… ea era totdeauna „păcătoasă”! Nu-şi amintea când îşi dăduse seama pentru prima dată că tatălui ei îi făcea plăcere… Îşi amintea doar că stătea acolo, tremurând, uitându-se cu fascinaţie îngrozită cum îşi scoate cureaua lată de piele maronie din găicile pantalonilor lui gri, ştiind ce avea să urmeze.

— Iar ai fost păcătoasă, Laurinda, spunea el, punând-o pe genunchii lui şi dându-i jos chiloţii. Eşti o fetiţă păcătoasă… ai păcătuit, Laurinda…

Nu exista scăpare şi nimeni nu o putea salva. Cine ar fi crezut povestea ei ruşinoasă? Propria ei mamă ar nega, era sigură de asta. Tatăl ei era un bărbat respectabil – lucra ca grădinar la casele mari, sus pe Royal Mount, şi toate doamnele de acolo erau foarte mulţumite cu munca lui. El îşi păstra privirea iscoditoare, pentru cele de o vârstă cu Laurinda, nu pentru „damele alea elegante”, cum le numea el.

Laurinda pleca la şcoală în fiecare zi, temându-se de momentul când trebuia să se întoarcă, îngrozindu-se de mersul în urma lui Jessie-Ann, urând spatele acesteia, de parcă înţelegea ce se petrece, urând mersul ei feminin plin de încredere şi ochii ei albaştri inocenţi, urând funduleţul drăguţ al lui Jessie-Ann în pantalonii înguşti, înguşti de tot… urând-o pe Jessie-Ann pentru ceea ce i se făcea ei.

Şi o mai şi invidia pe Jessie-Ann, îi invidia căminul cald, fericit, tatăl blond, puternic şi mama caldă, liniştitoare… ea îi invidiase pe cei trei fraţi mai mari care o protejau şi aveau grijă de surioara lor ca nişte cavaleri medievali care îşi apărau iubita…

În fiecare după-amiază, când Laurinda intra în casa ei cu jaluzele trase, tăcută, curată ca nouă, pentru că mama ei, când nu era beată, făcea curăţenie cu zelul unei sclave, acoperind canapeaua cu folii de plastic şi ordonându-le să-şi scoată pantofii murdari de noroi, Laurinda simţea că parcă i se umfla inima, ameninţând să o sufoce, în timp ce mergea înaintea tatălui ei spre dormitor…

Încercase să-i spună mamei ei, plângând în hohote şi arzând de ruşine, cu trupul învineţit şi dureros, dar mama ei îi închise brusc gura, spunându-i că are prea multă imaginaţie, că tatăl ei doar o ajuta să-şi facă lecţiile. Iar mâna ei se întinse pe sub masa de la bucătărie… şi când Laurinda se uită înapoi la ieşirea din cameră, mama ei stătea acolo, cu capul dat pe spate, cu sticla de *Sounthern Comfort* ridicată, dând-o pe gât.

Totuşi, după un timp, fetele înţeleseseră privirile nesăţioase ale tatălui ei şi rămâneau în urmă, obligându-l să meargă chiar mai încet decât ele, chicotind şi vorbind în şoaptă, iar tatăl ei o apuca de mână, trăgând-o pe stradă, mormăind pentru sine în spaniolă. Dar lucrul cel mai rău s-a întâmplat mai târziu, când erau mai mari.

Jessie-Ann avea cincisprezece ani când a câştigat concursul de manechine. Apăruse o fotografie a ei, arătându-i trupul într-un costum de baie alb, ce-i reliefa corpul, şi atât de decoltat în sus pe coapse şi în jos la spate, încât, practic, puteai vedea totul. Tatăl ei şedea, citind ziarul de seară şi se uita îndelung la fotografia lui Jessie-Ann. Apoi, desfăcându-şi cureaua, se ridicase şi-i

făcuse semn cu capul în direcţia camerei ei, apropiindu-se, ameninţător, când ea rămase neclintită în scaun, de teamă. De data aceea fusese altfel, de data aceea nu a fost doar atingerea… de data aceea, cu fotografia lui Jessie-Ann aşezată lângă capul Laurindei, o încălecase, zdrobind-o cu greutatea lui, rănind-o cu lucrul ăla groaznic al lui… făcând-o să ardă de ruşine, marcând-o pentru totdeauna…

Atunci scrisese ea prima scrisoare… revărsându-şi ura… îi spusese lui Jessie-Ann ce gândea despre ea, repetând vorbele pe care le auzise de la tatăl ei în timp ce o împungea, iar şi iar, până sângera. După ce o scrisese şi o pusese în cutia poştală de lângă şcoală, simţise o asemenea uşurare, de parcă scăpase dintr-odată de întreaga povară. Acum putea să-şi scoată din minte amintirea tatălui ei, a mâinilor lui care o pipăiau şi a trupului lui care gâfâia.

Laurindei i-a făcut plăcere scandalul care a urmat. Nu se aşteptase la un asemenea ecou – era excitant să urmărească ce se întâmpla, ştiind că ea era cauza. Ea – şi tatăl ei. Poliţia aşteptase la poarta şcolii, controlând-o pe fiecare. În zilele ce au urmat, tatăl ei fusese brusc ocupat cu munca suplimentară în grădinile acelea frumoase de sus de pe Royal Mount, evitând şcoala. Dar după un timp, totul s-a liniştit şi lucrurile au revenit la normal.

Un an mai târziu, când tatăl ei a fugit cu o chelneriţă de şaisprezece ani din Billings, Laurindei îi fusese milă de fată. Dar propriul ei chin se terminase… poate acum se va putea cufunda în puritatea şi frumuseţea matematicii.

Doamna Parker veni în grabă în salon, aranjându-şi părul scurt, coafat, gri, zâmbind.

— Bebeluşul a fost dat gata, îi spuse ea Laurindei. Bănuiesc că n-o să ai prea multe probleme cu el în seara asta. Cu siguranţă, este copilul cu cea mai bună purtare din câţi am

cunoscut – şi cu siguranţă nu seamănă cu mama lui în privinţa asta. Vai, ce obraznică era ea! Am spus totdeauna că era răsfăţată de tatăl ei şi de fraţii ei mai mari…

Un copil obraznic, se gândi Laurinda… nu unul păcătos… ca ea…

— Arătaţi foarte drăguţă în seara asta, doamnă Parker, zise ea. Îmi place rochia asta roz.

— Mulţumesc, Laurinda. Am cumpărat-o când am plecat la New York să-i vizitez pe Jessie-Ann şi pe Harrison. Se uită în jos la ea, cu îngrijorare. Mi se pare că e mai potrivită pentru Spring Falls!

— Suntem gata cu toţii? Avem masă rezervată la şapte şi jumătate. Lui Scott Parker nu-i plăcea să întârzie niciun minut şi îşi clătină cheile maşinii nerăbdător, până apărură şi Harrison cu Jessie-Ann.

Scotocind în geantă, Jessie-Ann scoase preţioşii ei cercei cu safire şi, dându-şi părul la o parte, îi fixă în găurile urechilor, scuturând din cap ca să se asigure că erau bine prinşi.

— Ce părere ai, Laurinda? întrebă ea. Nu-i aşa că sunt minunaţi? Sunt atât de fantastici încât toată lumea gândeşte, cu siguranţă, că sunt falşi! De fapt, Harrison, adăugă ea necăjindu-l, jur că am văzut unii exact la fel ca ăştia la *Bloomingdale*, acum câteva zile.

Erau safire adevărate şi diamante adevărate! se gândi Laurinda, uluită, iar Jessie-Ann nici măcar nu se uitase în oglindă când i-a prins în urechi. Ea îşi scuturase pur şi simplu capul, arătându-şi trofeele, spunându-i soţului ei că arătau ca nişte falsuri… Umblând din nou în geantă, Jessie-Ann scoase la iveală cutia de piele de căprioară şi o deschise cu un clic, arătându-le mamei şi tatălui ei colierul asortat.

— Harrison mi le-a dat când s-a născut Jon, le spuse ea cu mândrie, dar colierul cred că cere o rochie mai elegantă şi o ocazie mai pompoasă decât o cină la *Old Mill!*

Domnul şi doamna Parker se minunară de frumuseţea bijuteriei, uitându-se cum Jessie-Ann puse înapoi în cutie colierul şi o băgă neatentă în geantă.

— Grăbiţi-vă, fetelor, strigă Scott, îndreptându-se spre uşă, e timpul să plecăm.

— Biberonul lui Jon e în bucătărie, Laurinda, iar sucul e în frigider, îi spuse Jessie-Ann şi ai numărul de la *Old Mill*, dacă ai nevoie de mine… dar bănuiesc că totul va fi în regulă.

— Serveşte-te cu cafea, Laurinda, îi strigă doamna Parker, şi vezi că este o prăjitură marmorată proaspătă – coaptă azi. O să fim înapoi pe la unsprezece, cred.

Laurinda îi urmări plecând cu maşina Buick albă a lui Scott, apoi închise bine uşa şi o încuie. Sprijinindu-se de uşă, se uită în jurul ei la casa familiei Parker, observând covorul gălbui din hol care era tocit, iar draperiile înflorate erau decolorate de soare. Ea adulmecă aromele amestecate de cafea proaspătă şi prăjitură coaptă de curând şi amestecul de aromate pe care doamna Parker îl ţinea în mici boluri de porţelan, răspândite în toată casa. Ăsta e un cămin adevărat, se gândi ea.

Se duse spre bucătărie, faţa relaxându-i-se într-un zâmbet când îşi turnă o ceaşcă de cafea şi îşi tăie o bucată de prăjitură, luându-le în salon şi aşezându-se din nou în faţa televizorului. Slavă Domnului, cântăreţul mexican dispăruse şi se desfăşura o comedie de situaţii, despre una dintre acele familii cu adevărat americane – în care tatăl e întotdeauna înţelept, înţelegător şi tolerant, deşi copiii lui adolescenţi tipici îl înnebuneau, iar soţia lui era capabilă şi frumoasă şi cu toată lumea făcea glume şi era nostimă – iar la sfârşitul programului, aveau totdeauna grijă să-ţi spună că se iubeau mult unii pe ceilalţi. Mestecând îmbufnată prăjitura, Laurinda se gândi că era doar acelaşi vechi vis american. Era doar un mit. Se duse la bucătărie să-

şi mai taie o bucată de prăjitură – va fi un dezastru pentru dieta ei care durase doar două zile, şi probabil că mâine va avea o duzină de pete, dar doamna Parker ştia într-adevăr să facă prăjituri.

Întorcându-se din nou în salon, i se păru că aude un plâns din direcţia camerei lui Jessie-Ann. Uitându-se în sus pe scări ezită… se auzi din nou. Şi mai zicea că Jon e un bebeluş bun. Bănui că asta era seara când avea să fie altfel! Oare copilul ştia că ea avea grijă de el? Laurinda ridică indiferentă din umeri. Lasă-l să aştepte, un plâns bun îi va face bine, copil bogat şi răsfăţat! La naiba, acum a vărsat cafea pe covorul doamnei Parker! Punând ceaşca de cafea proaspătă şi prăjitura pe masă în salon, se grăbi din nou la bucătărie să găsească o cârpă, frecând cu îngrijorare mica pată. Iată, aproape a dispărut. Uşurată, o frecă din nou. Da, era în regulă, şi doamna Parker n-o să ştie niciodată cât de neatentă fusese. Doamne, copilul ăsta face scandal, nu glumă. Închizând uşa salonului, ea se instală confortabil pe canapea, ridicându-şi picioarele pe măsuţa de cafea şi deschizând televizorul. Tocmai la timp ca să prindă ştirile; îi plăcea totdeauna să vadă ce se întâmplă prin lume. Evada, într-un fel, din Spring Falls.

Când duse îndărăt ceaşca la bucătărie, o jumătate de oră mai târziu, copilul tot mai plângea, doar că acum era un plâns tare, speriat. Doamne, vor veni vecinii, dacă nu-i închide gura! Cu un oftat, Laurinda urcă încet scara spre camera lui Jessie-Ann. Aplecându-se peste coşuleţul alb cu volane, se uită la copilaş. Tăcând brusc el se uită la ea cu privirea directă, albastră, a lui Jessie-Ann. Faţa lui era roşie şi pătată de plâns şi respira cu hohote şi oftaturi. Laurinda nu se aşteptase să arate atât de dulce şi neajutorat şi îi părea rău acum că îl lăsase să plângă, dar copiii trebuie să înveţe că nu pot, pur şi simplu, să-i întrerupă pe cei mari, trebuie să ştie care le este locul.

Ridicându-l, ea îşi dădu seama că era ud şi îl aşeză pe masa de înfăşat şi îi scoase scutecul. Ferindu-şi ochii de masculinitatea lui, îi puse repede un scutec nou, îl înfăşură în pătura lui, apoi îl duse jos.

Laurinda îl ţinu neîndemânatică în poală pe Jon, în timp ce sugea fericit din biberon, gândindu-se că Jessie-Ann nu merita un copil ca ăsta – niciun copil. Jon nu avea nicio vină că o avea pe Jessie-Ann drept mamă, nu-i aşa? La fel cum şi ea nu era vinovată că-i avea pe mama şi pe tatăl ei. Ştergând de lapte bărbia copilului, ea îi zâmbi, iar când şi el se uită fix la ea, se întreba ce gândea oare, dorind ca el să nu fi semănat chiar atât de mult cu Jessie-Ann. Copilul oftă mulţumit, pleoapele lui se lăsară încet în jos şi curând răsuflă regulat, adormind în braţele ei.

Laurinda se uita uimită la faţa lui inocentă. Era prima dată în viaţa ei când ţinea în braţe un copil; era prima dată când ţinea pe cineva în braţe – şi era sigură că nimeni nu o ţinuse pe ea în braţe în felul ăsta, când fusese mică. Şi, desigur, nici acum, când era femeie. Lăsându-şi capul pe perne, Laurinda închise ochii, cuprinsă de un fel de fericire, ţinând copilul la piept.

***

— Ia te uită la asta. Nu e drăguţ? spuse doamna Parker. Amândoi adormiţi aşa.

Laurinda se trezi speriată.

— Vai, îmi pare rău, doamnă Parker, n-am vrut să adorm… dar Jon plângea tare şi apoi amândoi ne-am simţit atât de bine aici pe canapea, şi când a adormit din nou, în cele din urmă, n-am vrut să-l deranjez.

— Îl răsfeţi, Laurinda, spuse Jessie-Ann, luând copilul şi strângându-l în braţe. Hai, bandit mic, înseamnă că ai necăjit-o pe Laurinda!

Păreau atât de mult o familie, se gândi Laurinda cu invidie, în timp ce-şi îmbrăca jacheta. Se vedea că petrecuseră bine împreună.

— Mulţumesc, Laurinda, spuse Harrison, băgându-i cincizeci de dolari în buzunar.

— Domnule Royle, nu pot să-i iau, protestă ea, întinzându-i înapoi hârtia. Zău, n-am făcut-o pentru bani – şi, oricum, e mult prea mult.

— Întotdeauna cred în necesitatea de a plăti o slujbă pe cât merită, răspunse ferm Harrison, iar serviciile dumitale au fost valoroase în seara asta.

Laurinda îi zâmbi timid.

— Atunci, vă mulţumesc, domnule Royle. În timp ce el îi ţinea uşa deschisă, ea ezită. Nu v-ar deranja dacă aş mai veni doar să mai văd copilaşul? întrebă ea brusc.

— Nu, desigur, o să ne bucurăm să te vedem.

El o urmări cu privirea pe Laurinda, care se grăbi pe alee, deschizând poarta şi apoi merse mai încet până la capătul lui Billing Avenue, la casa dărăpănată, cu două dormitoare, pe care o numea căminul ei.

***

A doua zi după-amiază, Laurinda şedea pe podea în dormitorul lui Jessie-Ann, urmărindu-l pe micul Jon dând din picioare, în timp ce Jessie-Ann împacheta. Ea clătina raţa galbenă peste coşuleţul copilului, râzând încântată când el întinse mâna după ea.

Jessie-Ann ridică ochii spre ea, uimită. Nu o auzise niciodată râzând până atunci. Sărmana, era păcat de familia ei – totuşi era ceva la Laurinda care o făcea să nu se simtă în apele ei.

Laurinda oftă exagerat.

— O să-mi pară rău că plecaţi, spuse ea.

— O să ne întoarcem nu peste mult timp, spuse Jessie-Ann, rulând compleul de mătase albastru şi

băgându-l în sacoşa mare de piele de la Louis Vuitton.

— O şmecherie de manechin, explică ea, prinzând privirea uimită a Laurindei. Dacă rulezi hainele, nu se mototolesc şi poţi băga mai multe.

Laurinda îşi aminti de singura dată când plecase – cele câteva săptămâni la colegiu, înainte de a i se ordona să vină acasă – şi cum împachetase cele câteva compleuri cu grijă, între straturi de şerveţele albe şi împăturind…

— Dacă aş putea pleca de-aici, spuse ea încet. Nu pot să-ţi spun cum mă simt, Jessie-Ann. A, ştiu, doamna Parker crede că mama mea e invalidă, dar purul adevăr e că bea. *Southern Comfort* mă ţine înlănţuită la Spring Falls. Râse amar. Dacă nu ar fi fost tatăl tău care să-mi dea o slujbă şi care să nu se supere când trebuie să-mi iau liber – deşi, desigur, compensez totdeauna mai târziu, sunt foarte conştiincioasă în privinţa asta – zău, cred că aş fi înnebunit. Lăsând ochii în jos, adăugă moale: Nici nu ştiu ce-aş fi fost în stare să fac.

Jessie-Ann scăpă grămada de lucruri pe care voia să le înghesuie în sacoşa mare şi se uită la ea, uimită.

— Laurinda! exclamă ea, şocată, lucrurile nu pot sta chiar atât de rău.

— Ba da, pot. Vocea Laurindei tremura şi o lacrimă alunecă pe obrazul ei umflat, când continuă: N-am vorbit cu nimeni despre asta până acum… nici măcar cu doamna Parker. Mamei mele nici nu-i pasă unde se află – sau măcar dacă eu sunt acolo – atât timp cât are pe cineva care să aibă grijă de ea şi să o aprovizioneze cu băutură! Prinzând privirea şocată a lui Jessie-Ann, ea adăugă liniştită: Crede-mă, e mai bine să-i cumperi, decât să o laşi fără – atunci e ca o femeie nebună. Ar fi în stare să ucidă, numai să pună mâna pe ceva de băut! Uneori visez că plec – chiar şi la New York – şi că-mi găsesc o slujbă decentă.

Aş putea eventual să merg seara la şcoală să studiez contabilitatea; aş putea învăţa despre legea impozitelor şi a corporaţiilor… visez că poate nu e prea târziu… că poate într-o zi aş putea fi cineva… Vocea ei se topi în lacrimi şi se smiorcăi necăjită, adăugând: Dacă aş putea obţine o slujbă la New York!

Băgând în sacoşă rochia pe care o ţinea în mână, Jessie-Ann se aşeză pe pat şi se uită îngrijorată la Laurinda. Dumnezeule, fetei îi mirosea rău gura… dacă ar fi ştiut, poate s-ar fi interesat mai mult de ea la şcoală, ar fi încercat să o ajute puţin, în loc să chicotească împreună cu celelalte despre îngrozitorul ei tată… dar Laurinda păruse totdeauna atât de depărtată şi puţin cam stranie… chiar şi acum îi venea greu de fapt să-i placă. Ridicându-se, Jessie-Ann se duse la fiul ei, luându-i mâna micuţă în mâna ei. Jon gânguri fericit, apucând mica răţuşcă galbenă în pumnul lui mic, strâns şi învârtind-o. Ea avea totul, se gândi Jessie-Ann cu vinovăţie – tot ce-şi poate dori orice femeie…

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus mie, Laurinda, făcu ea blând. Îmi pare sincer rău că eşti atât de nefericită. Dacă vrei, am să-l întreb pe Harrison dacă există vreun loc liber în contabilitate la birourile lui din New York. Nu ştiu cât plătesc, dar bănuiesc că va fi de ajuns ca să-ţi găseşti un mic apartament şi o să poţi, cu siguranţă, să te duci la universitate, seara.

Ochii mici fără sclipiri ai Laurindei căpătară o lucire nouă, când se uită la Jessie-Ann.

— Ai face într-adevăr asta? Pentru mine? Adevărat, Jessie-Ann? Faţa ei se întunecă din nou. Dar nu o pot lăsa pe mama mea – e neajutorată şi nu-mi pot permite să o întreţin aici şi să locuiesc la New York.

Izbucnind în lacrimi, ea hohoti.

— Vai, dragă, nu merge nicicum.

Pentru nimic în lume, Jessie-Ann nu se putu convinge să pună un braţ încurajator pe fata plinuţă, cu o figură obişnuită.

— Nu te frământa acum pentru asta, spuse ea, o să vorbim cu mama şi cu tatăl meu şi ne vom hotărî cum să facem s-o spitalizăm pe mama ta. Trebuie să existe vreun loc unde să poată face o cură…

— O cură! Râsul amar al Laurindei se împleti cu lacrimile ei. Nu există cură pentru mama mea. A, nu, Jessie-Ann. Trebuie să fie băgată la o instituţie. Mama mea trebuie să fie încuiată!

Jessie-Ann rămase perplexă, îngrozită de caracterul vindicativ al Laurindei.

— N-o cunoşti, mormăi repede Laurinda, observând privirea ei şocată, nu ştii nici jumătate din ce se întâmplă. Ar putea să dea foc casei într-o noapte, cu fumatul ei şi cu beţia şi s-ar omorî – şi m-ar omorî şi pe mine!

— Nu te îngrijora, Laurinda, spuse în cele din urmă Jessie-Ann. Am să-i spun tatei să te ajute. El o să vadă ce-i de făcut.

— Şi Harrison? N-ai să uiţi să-l întrebi şi pe el? vocea Laurindei era dureros de veselă.

— Îţi promit, fu de acord Jessie-Ann. O să ajungi la New York – şi o să ai o nouă viaţă – înainte chiar de a-ţi da seama, adăugă ea, străduindu-se să zâmbească.

Laurinda se ridică de jos, netezindu-şi fusta de bumbac mototolită.

— Îţi mulţumesc, Jessie-Ann. Şi mulţumeşte-i şi lui Harrison în numele meu. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără familia voastră. Nu-mi vine să cred că totul se va termina în curând – şi am să ies din coşmarul ăsta. Bine… la revedere, deci.

Laurinda întinse mâna neîndemânatic şi, în timp ce i-o strângea, Jessie-Ann se gândi cât de rece şi umedă era, în ciuda faptului că în odaie era cald.

— La revedere, Laurinda, spuse ea, şi noroc.

Capitolul 7

Băgându-şi mâinile în buzunare, Harrison se uită, prost dispus, pe fereastra biroului său de la etajul cincizeci. Un teanc de broşuri lucioase despre ferme stăteau pe biroul lui, împachetate ca pentru un cadou în hârtie aurie frumoasă şi legate cu o fundă roşie.

Mâine va fi ziua de naştere a lui Jessie-Ann şi plănuise să-i facă o surpriză cumpărându-i ferma aceea din satul Kentucky, cu iarbă albăstrie, despre care îi spusese că şi-o visase de când era copilă. Consultanţii lui din domeniul terenurilor căutaseră timp de două luni şi cele şase alese de ei – dintre care Jessie-Ann urma să aleagă una – fuseseră toate cercetate atât ca valoare de investiţie cât şi în privinţa farmecului pe care-l ofereau. Putea să ţină acolo caii arabi pe care plănuia să-i cumpere pentru ea din unele din cele mai bune grajduri din Statele Unite. Ea va putea să-i antreneze într-un manej utilizabil în orice anotimp, iar la sărituri, într-un centru de echitaţie acoperit. Ar putea călări toată ziua pe proprietatea ei, nefardată şi în jeanşi, bucurându-se de cal şi de libertatea spaţiului deschis după care tânjea. Poate, se gândi Harrison, când micuţul Jon va mai creşte, o să-l înveţe şi pe el să călărească – va avea propriul lui căluţ şi poate şi nişte câini. Şi serile, când Jon va dormi în pat, el şi Jess se vor aşeza leneşi în faţa unui foc de buşteni, ea cu un pahar de Chardonnay de California, pe care-l prefera, iar el cu un pahar din favoritul lui vechi whisky de malţ din Scoţia; pe pick-up va fi ceva în genul dublului concert de Brahms, iar ea îşi va aduna sub ea picioarele lungi, sprijinindu-şi capul de el, iar câinii vor sta întinşi pe covor la picioarele lor…

Necazul cu surpriza lui de ziua de naştere, îşi dădu seama Harrison, era că, într-un fel, transformase visul lui Jessie-Ann astfel încât să se

potrivească cu propriul lui vis. Ea îşi dorise ferma aceea. În visul ei, pe lângă fermă era şi agenţia de manechine. În faţa lumii şi a ei însăşi, *Imagini* trebuia să fie dovada că ea însemna ceva mai mult decât doar imaginea ei de manechin. Dar problema era că Harrison nu era sigur că va reuşi. Jessie-Ann nu era un om de afaceri. Ea ar fi o pradă uşoară în faţa oricărei poveşti triste, şi n-ar putea respinge pe nimeni. Totuşi, ea era convinsă că va reuşi, că ştia exact ce voia să facă. Nu avea nevoie decât de un sediu pentru *Imagini* şi de aprobarea lui Harrison.

În timp ce Harrison umbla de colo-colo pe covorul persan de Buhara crem şi roz, îşi dădu seama că Jessie-Ann nu mai era fata pe care o luase în căsătorie. Era mai tăcută, zâmbea mai puţin şi nu avea poveşti şi bârfe cu care să-l distreze când venea seara acasă, iar micul Jon îi umplea doar o parte a zilei.

Hai să fim sinceri, se gândi el, întunecat, eu vreau să-i cumpăr ferma doar ca eu să am ceea ce-mi doresc – fata mea frumoasă de acasă, lângă focul din soba mea, care să nu mai vrea pe nimeni şi nimic, în afară de mine şi de Jon. Dar realitatea nu era chiar aşa. El nu-i putea cumpăra lui Jessie-Ann visul ei – tot ce putea face era să încerce să o ajute să şi-l realizeze. Poate în felul acesta va obţine şi ceea ce dorea el însuşi.

Sunându-şi secretara, el îi ceru să-l găsească la telefon pe agentul său imobiliar din Manhattan – avea o treabă pentru el – şi avea doar optsprezece ore ca s-o ducă la îndeplinire.

***

Rachel Royle ieşi din ascensor la etajul cincizeci al clădirii *Royle*, la colţul dintre East 66 şi Madison, aruncând zâmbete regeşti în stânga şi în dreapta, în timp ce traversa marele spaţiu deschis al secretariatului, oprindu-se ici-colo ca să întrebe de sănătate vreo funcţionară veche, sau să

salute un vicepreşedinte în drum spre o şedinţă. Îi dădea o satisfacţie nemărginită să vadă că, la fel ca totdeauna, birourile erau un stup în plină activitate şi că nimeni nu întârzia să stea la bârfă la aparatul de cafea. Salariaţii de la *Royle* erau bine trataţi – locurile de muncă erau climatizate, confortabile şi bine iluminate; totul, de la maşinile de scris, copiatoare şi prelucrătoarele de cuvinte, până la complexul de calculatoare, era ultimul cuvânt al tehnicii; o cantină subvenţionată funcţiona pentru personalul de 1200 de oameni, servind mese excelente şi sănătoase; iar politica de asigurări medicale, planul de pensii, planul de concedii şi schema de bonuri de participare la profit contribuiau cu toate la menţinerea unei forţe de muncă mulţumite, fericite, fiecare simţindu-se la locul său.

Soţul ei, Morris Royle, fusese cel care crease toate astea, iar pentru Rachel asta constituia un monument viu închinat memoriei lui. Faptul că Harrison extinsese cu succes întreprinderea *Royle*, transformând-o într-o corporaţie uriaşă, era o dublă cauză de satisfacţie, căci asta nu dovedea oare că ea şi cu Morris l-au învăţat care sunt valorile adevărate? Când tatăl lui a murit, ea a putut să se sprijine pe Harrison pentru forţa de care avea nevoie ca să poată trece de acele prime luni îngrozitoare, iar el fusese un fiu iubitor, care o îmbărbăta – Rachel nu ştia ce s-ar fi făcut fără el. Desigur, Morris îi lăsase ei controlul asupra companiei, cu 36,33 % din acţiuni, în timp ce Harrison avea 30,33 %, restul de 33,33 % din acţiuni erau proprietate publică. Şi deşi Harrison se ocupa în mare măsură de companie, Rachel nu renunţa la acel vot final de control pentru că îi datora lui Morris să-şi păstreze încrederea pe care el i-o acordase. De aceea ea se mai interesa de ce se întâmpla, participând cu regularitate la şedinţele consiliului de administraţie şi la adunarea generală anuală, unde apărea totdeauna pe platformă, gata

să răspundă la orice întrebare, fără teamă că nu va şti ce să răspundă, pentru că Rachel ştia exact tot ce se petrecea în viaţa fiului ei.

Se opri la masa de lucru a lui Jeannie Martin, în marele birou exterior, ca să o salute. Jeannie era secretara personală a lui Harrison – cu o secretară a ei proprie şi cu două ajutoare. Ea avea o importantă slujbă de răspundere şi era acolo de peste doisprezece ani. Jeannie ştia despre afacerile de la Royle tot atât cât şi Rachel şi ştia aproape tot atât de mult despre familia ei.

— 'Neaţa, Jeannie, se adresă Rachel, salutând din cap asistentele şi fata urât îmbrăcată, cu părul negru, care părea nelalocul ei în biroul conducerii. Rachel se gândi că trebuie să controleze ce-i cu ea, fata nu părea potrivită pentru a lucra în birourile de la etajul cincizeci!

Laurinda foi nervoasă teancul de hârtii cu cifrele din luna trecută de la magazinul din est, uitându-se cu coada ochiului la doamna Royle, întrebându-se cine era oare. Şi ce elegantă era, în costumul acela bleumarin, cu bluza galbenă de mătase şi pantofii aceia frumoşi… era exact la fel cum i-ar fi plăcut ei să se îmbrace, dacă şi-ar fi putut permite…

— Bună dimineaţa, doamnă Royle, spuse Jeannie cu amabilitate, cum vă simţiţi astăzi?

Doamna Royle, se gândi Laurinda. Deci, asta era mama lui Harrison. Aşteptând ca ajutoarea secretarei să-şi termine convorbirea telefonică, ea se uita pe furiş la Jeannie şi la doamna Royle, trăgând cu urechea la conversaţia lor. Ea se oferise să aducă documentele aici sus când băiatul care trebuia să facă treaba asta nu apăruse – pentru că, în mod deliberat, Laurinda omisese să-l cheme – sperând că va putea să-l vadă pe Harrison. De fapt, ea încercase de multe ori să-l întâlnească, găsind scuze ca să vină aici sus de la etajul zece, unde erau birourile contabilităţii, sperând să dea peste el pe coridor sau în ascensor. Odată l-a şi întâlnit, şi Harrison a salutat-o din cap politicos şi a întrebat-o

cum îi merge, dar abia avusese timp să spună „Bine, mulţumesc, domnule Royle”, că el şi ieşi.

Laurinda nu-şi dăduse seama cât de important bărbat era Harrison, până nu începuse să lucreze aici, la serviciul contabilitate. El avusese puterea să-i obţină o slujbă în compania lui uriaşă şi să-i schimbe întreaga viaţă. Şi era atât de frumos, atât de bun şi atât de… un fel de Dumnezeu. Cum de îl prinsese Jessie-Ann cea rea, nu înţelegea… sau mai curând, ştia! Jessie-Ann n-avea altceva de făcut decât să-şi mişte fundul ca o căţea în călduri şi bărbaţii veneau în goană, iar sărmanul Harrison nu era o excepţie. Nu era vina lui, n-avea încotro… nimeni nu se putea feri de ea!

— E ziua ta de naştere, Jeannie? întrebă doamna Royle, arătând spre pachetul de hârtie aurită de pe biroul ei.

— A, nu, doamnă Royle, ăsta e cadoul de aniversare al lui Jessie-Ann din partea domnului Royle sau mai bine zis, a fost. Cred că acum s-a răzgândit.

— S-a răzgândit? se încruntă Rachel, uitându-se la pachet. Dar ce era în el, cărţi?

— Mai mult decât atât. Broşuri despre ferme – domnul Royle voia să-i cumpere o fermă în statul cu iarbă albăstruie, iar Jessie-Ann ar fi trebuit să aleagă din şase, câte găsise. Acum, el spune că există ceva ce ea îşi doreşte mai mult – sau mai-bine zis, mai întâi.

— Mă întreb ce anume o fi? întrebă Rachel, bătând nerăbdătoare cu degetele în masa de lucru.

— Se pare că e vorba de un local pentru agenţia ei de manechine, replică Jeannie; mie nu mi se pare un schimb foarte bun, adăugă ea râzând… eu aş prefera oricând ferma!

— Cred că ai dreptate, Jeannie, spuse Rachel, îndreptându-se spre uşa lui Harrison.

Era prima dată când auzea despre o agenţie de manechine, obrajii ei palizi se aprinseră brusc de mânie şi intenţiona să afle imediat ce se petrecea!

Laurinda o urmări cu privirea pe doamna Royle, uluită. Crezuse că acum, când Jessie-Ann era măritată – şi încă cu un bărbat ca Harrison – renunţase la purtările scandaloase, că avea să stea acasă să-l îngrijească pe Jon şi pe soţul ei, dar era clar că un singur bărbat nu va fi niciodată de ajuns pentru Jessie-Ann. Ea dorea să se întoarcă acolo de unde venea, acolo, în faţa aparatelor de fotografiat şi pe estrade, expunându-se ca bărbaţii să se poată uita iar la ea, şi s-o dorească… Laurinda îşi strânse pumnii furioasă, mototolind foile de hârtie.

— Da, ce este? întrebă brusc ajutoarea secretarei.

Fata aia părea în transă.

— A, a… aici sunt cifrele pe care le voia domnul Royle.

Laurinda împinse spre ea hârtiile, observând brusc cât erau de mototolite.

— Vai, dragă, mă duc înapoi să-ţi aduc alte exemplare, mormăi ea, jenată.

— Nu-i nevoie. Şi puteai să le laşi pur şi simplu pe biroul meu – nu era nevoie să-ţi pierzi timpul aşteptând aici.

— Scuză-mă, scuză-mă, şopti Laurinda, îndreptându-se spre uşă.

Fata se uită după ea, curioasă.

— Cine-i proasta asta? întrebă ea dispreţuitoare, întorcându-se să studieze cifrele.

— Bună dimineaţa, mamă, spuse Harrison, sărutând-o pe obrazul neted, bine pudrat. Mirosea a *Chanel No. 5* – ca întotdeauna.

— Harrison, am venit să-ţi spun că plănuiesc o mică petrecere, mâine, pentru ziua de naştere a lui Jessie-Ann. Am invitat câţiva prieteni de-ai mei – şi câţiva de-ai tăi. Vine şi Marcus de la Princeton.

— Foarte drăguţ din partea ta, mamă, replică el, întrebându-se de ce nu i-a chemat şi pe prietenii lui Jessie-Ann, din moment ce era ziua ei de naştere, dar am plănuit să luăm cina singuri.

— Sunteţi prea mult singuri, comentă Rachel cu răceală, şi e timpul ca Jessie-Ann să cunoască nişte oameni, oameni adevăraţi; vreau să zic – nu doar genul de persoane pe care le cunoştea când era manechin. Am câteva cauze bune cărora ar putea să le alăture numele ei. În fond, ea e destul de cunoscută şi există societăţi de binefacere pentru copii, care ar beneficia mult de pe urma asocierii ei la acestea. După cum ştii, activitatea asta poate fi solicitantă, zise ea, privindu-l printre gene dar, desigur, că nu ar stânjeni nicidecum viaţa ei de familie cu tine şi cu Jon.

Harrison o privi amuzat. O cunoştea pe mama sa destul de bine, ca să observe că e vorba de unul din micile ei scenarii.

— Îmi pare rău, mamă, replică el clar, dar cred că Jessie-Ann va fi foarte ocupată câteva luni – plănuieşte să-şi deschidă propria ei agenţie de manechine.

— Şi tu îi cumperi localul?

Privirile ochilor lor negri se întâlniră, în timp ce el răspunse:

— Da, aşa-i.

Rachel sări în sus de pe fotoliu.

— Nu crezi că locul soţiei tale e în căminul ei? În fond, Harrison, ea nu e măritată cu un vânzător sau cu un contabil. Ea e doamna Harrison Royle! Şi ce-o să se întâmple cu fiul tău? Nu are el dreptul să o aibă acasă pe mama lui când are nevoie de ea?… Copilul are doar patru luni şi ea se gândeşte deja să-l părăsească… ce fel de mamă e asta?!

— Jon are o guvernantă foarte capabilă şi Jessie-Ann nu l-ar lăsa niciodată singur, replică Harrison direct, şi ştii tot atât de bine ca şi mine, mamă, că ea îl adoră pe Jon… este indiscutabil, că l-ar neglija vreodată.

Rachel îşi netezi părul argintiu prins în coc.

— Dar ştii la fel ca şi mine, Harrison, că Jessie-Ann nu e un om de afaceri. O să te pună pe tine să faci toată treaba, să-i rezolvi toate problemele; o să

te bată la cap cu mărunţişuri când tu ai de condus o corporaţie… oare fata asta nu se gândeşte ce implicaţii se pot ivi?

— Ea mă vede când vin acasă, seara, obosit, nemaidorind nimic altceva decât o băutură şi o cină liniştită împreună…

— Te avertizez acum, că dacă îi permiţi să-şi realizeze intenţiile, serile astea liniştite vor deveni un lucru de domeniul trecutului! Mai gândeşte-te, Harrison, pentru binele tău…

— M-am gândit deja la propria mea emoţie – şi cred că este momentul ca eu – ca noi să ţinem seama de dorinţa ei. Ai dreptate, probabil, că nu e grozav de pricepută în afaceri, dar are dreptul să încerce. Harrison ridică din umeri. Dacă, eşuează, putem vinde oricând proprietatea.

El n-a mai adăugat că tot ceea ce dorea de fapt să spună nu era „dacă eşuează”, ci „când va eşua”, căci ştia că mama sa avea dreptate. Dacă va avea succes, zilele sale liniştite cu Jessie-Ann erau numărate.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, replică Rachel cu răceală, îndreptându-se spre uşă. Şi vă aştept pe amândoi mâine – la opt.

— O să fim acolo, promise el, zâmbind cu tristeţe.

Va trebui, într-un fel, să-i explice lui Jessie-Ann că mama lui le schimbase planurile unei cine liniştite – în doi.

***

La cei douăzeci de ani ai săi, Marcus Royle era o versiune mai tânără a tatălui său, înalt şi atletic, cu un trup musculos, tare – dar cu o coamă de păr blond în timp ce tatăl său avea părul negru. Marcus juca foarte bine tenis şi era un înotător excelent precum şi un marinar mai mult decât competent. Era în primii ani la *Princeton* şi se bucura de viaţă.

La petrecerea organizată de Rachel în onoarea lui Jessie-Ann, adusese cu el o fată de la colegiu, Jenny. El o avertizase de la început că va fi analizată pe toate părţile de bunica lui când o va prezenta, iar bunica fusese în formă, descoperind situaţia familială a lui Jenny cu trei sau patru întrebări indirecte, alese cu grijă, ca să pară obişnuite, aşa că o catalogase corect pe scara valorilor. Bineînţeles că „valorile” erau ale lui Rachel, iar lui Marcus nu-i păsa de ele! Întâmplător, familia lui Jenny era la fel de bine situată ca şi familia Royle – iar averea lor era mai veche, câştigau bani de la căile ferate încă demult, nu doar de două generaţii.

Luând-o pe Jenny de mână, o trase prin mulţime ca să-l cunoască pe tatăl lui şi pe Jessie-Ann. Ca de obicei, mama lui „vitregă” arăta minunat – îmbrăcată în mătase albă, care făcea ca pielea ei aurie să arate moale şi caldă, iar părul ei să aibă culoarea câmpurilor de grâu vara. El spera că tata îşi dădea seama cât de norocos fusese pentru că Jessie-Ann nu era doar uimitor de frumoasă şi ci o persoană dulce. Se citea în ochi dragostea puternică pentru tatăl lui.

— La mulţi ani, Jessie-Ann, îi strigă el sărutând-o pe obraz.

— Marcus! Ce bine-mi pare că te văd. Sper că nu lipseşti de la prea multe cursuri ca să vii aici. Dar n-are importanţă, oricum, sunt bucuroasă că ai venit. O zi de naştere nu poate fi o adevărată zi de naştere fără tine.

— Ea e Jenny Carter-Putnam, spuse el.

Jessie-Ann îi zâmbi fetei drăguţe brunete.

— Mă bucur că ai putut veni, Jenny, spuse ea. Avem nevoie de cineva care să-l ţină în frâu pe Marcus.

— Pentru asta, spuse el sever, ar trebui să nu-ţi mai dau cadoul de aniversare.

— Atunci retrag totul! râse ea. N-am spus-o serios, crede-mă.

— Poţi distruge reputaţia unui tip, făcând asemenea afirmaţii, zise Marcus zâmbind, în timp ce îi întindea o cutie foarte mică.

Desfăcând funda argintie, Jessie-Ann se uită încântată la conţinut.

— Vai, Marcus, ce ingenios eşti, ce minune… uite, Harrison.

Era un portret al ei în miniatură, pictat cu o fineţe deosebită şi cu răbdare de un artist cu un penel delicat, pe un oval neted de fildeş, încadrat într-o bandă îngustă de aur.

— E minunat, Marcus, spuse Harrison, încântat că fiul lui alesese un cadou atât de delicat – şi care sigur că îi dăduse mare bătaie de cap ca să-l realizeze.

— L-am dat la copiat după o fotografie a ta pe care o prefer, îi spuse Marcus. Aşa te văd eu totdeauna, în gând.

— Sunt atât de încântată, Marcus, spuse ea recunoscătoare, mai mult decât atât – sunt emoţionată.

— Nu e mai mult decât meriţi, zise el simplu. Şi ce ţi-a cumpărat tata – probabil Parisul sau ceva la fel de uluitor?

Harrison râse.

— Cadoul meu e mult mai modest.

— Tatăl tău mi-a cumpărat o clădire – pentru *Imagini*. O să-mi deschid, în sfârşit, agenţia mea, Marcus.

El ştia totul despre visele lui Jessie-Ann şi îl cunoştea şi pe tatăl său. O privire rapidă spre chipul lui Harrison îl linişti că, oricum, pentru moment, Harrison părea fericit să o lase pe soţia lui să facă ce dorea. Conflictul dintre ei fusese prea vizibil pentru el.

Ocolind camera cu Jenny alături de el, Marcus îşi salută prietenii de familie şi cunoştinţele, remarcând că nu era prezentă nicio persoană pe care ar fi putut s-o invite Jessie-Ann.

— A fost o petrecere surpriză, Marcus, îi spuse bunica lui, reprobator, când el o întrebase despre asta. Cum puteam eu s-o întreb pe Jessie-Ann numerele de telefon ale prietenilor ei? Asta m-ar fi deconspirat.

El o privi fix, cu uimire, în timp ce ea se depărta să stea de vorbă cu oaspeţii ei, minunându-se de capacitatea ei de a aranja lucrurile în aşa fel încât să iasă pe placul ei.

Luând-o pe Jenny de mână, o conduse prin mulţime spre hol şi spre ascensor.

— Sunt prea mulţi oameni în vârstă aici, pentru noi, explică el zâmbind. Hai să mâncăm ceva de cină şi apoi să mergem la *Palladium*.

Harrison se uită la ceas, apoi la Jessie-Ann. Avea o rezervare pentru cină la ora 9 şi jumătate la un mic restaurant italian pe care ea îl cunoştea.

— Mergem? întrebă el, punându-şi braţul pe umerii ei calzi, mătăsoşi, dorindu-şi să fie singur cu ea.

— Acum, nimeni nu ne va simţi lipsa.

Ea fu de acord, strecurându-se prin mulţime, cu Harrison după ea. În ascensorul silenţios, capitonat cu piele gri de căprioară, el îi zâmbi cu vinovăţie.

— Mama n-o să-mi ierte asta niciodată, spuse el.

— Dar eu te iert, râse ea, sărutându-l.

Micul restaurant italian era un loc pe care-l frecventase Jessie-Ann înainte de a se căsători, şi era plasat chiar după colţ, lângă fostul ei apartament din Central Park West. Ea se gândise că ar fi nostim să revină acolo cu Harrison, departe de localurile elegante, dar restaurantul îşi schimbase proprietarul, iar ea se uita disperată la el, cu o farfurie de paste prea fierte, într-un sos subţire, roşu deschis.

— Totuşi e mai bine decât la petrecerea lui Rachel, spuse Harrison, încurajator, şi râseră amândoi.

Au mâncat pastele şi au băut din belşug vin roşu, aspru, şi Jessie-Ann îi spuse că, în viaţa ei, nu primise un cadou mai frumos de aniversarea ei şi că nu fusese niciodată mai fericită.

Rolls-Royce-ul lor cu şofer îi aştepta să-i ducă acasă, iar în ascensor, Harrison îi dădu în lături părul ei lung, blond şi se uită fix la ea, cu ochii lui negri, intenşi care o atrăseseră de la început.

— Te iubesc, Jessie-Ann Royle, şopti el când uşile ascensorului se deschiseră în apartament.

Înlănţuiţi, unul în braţele celuilalt, trecură prin coridoarele largi îmbrăcate în mătase, îndreptându-se spre camera lor, abia aşteptând să-şi scoată hainele, şi au făcut dragoste cu pasiune în patul lor redecorat în verde ca de măr şi în alb, care îi amintea puţin de vechea ei cameră din Montana.

— Te iubesc, Harrison, murmură ea după aceea. Tu eşti fericirea mea – tu şi cu Jon.

— Atunci, pentru ce ai nevoie de *Imagini?* o întrebă Harrison, zăpăcit.

Era o întrebare la care Jessie-Ann nu era capabilă să răspundă.

Capitolul 8

Caroline se trezi speriată, uitându-se uluită la tavanul pictat ca un cer de noapte cu nori, lună şi stele, amintindu-şi încet că se mutase abia ieri în această mansardă transformată din Lower East Side, New York, ce aparţinea unui prieten artist. Ea fusese de acord să locuiască în apartament în timp ce Timmo Sanshi petrecea şase luni în Italia, ca să găsească noi inspiraţii pentru următoarea lui expoziţie din mai în Manhattan. Fericitul Timmo! Şi ea ar fi avut nevoie de inspiraţie în viaţa ei proprie! Fusese foarte sigură că New York-ul va fi cheia pentru a începe o viaţă nouă, dar până acum nimic nu părea să meargă cum trebuie.

Broadway-ul se dovedea a fi şi mai greu de pătruns decât Shaftesbury Avenue şi, în ciuda cursului de scris rapid la maşină, recent încheiat, niciun producător nu părea să aibă nevoie de un ajutor. În schimb, Caroline îşi luase o slujbă de vânzătoare-ajutoare într-un boutique elegant în Park Avenue, dar, după magazinul Maudie, acesta se părea plictisitor. Clientele bogate voiau să fie transformate în copii exacte după ultimele fotografii de modă din Vogue, deşi de obicei erau mult mai scunde decât manechinele – şi adesea cântăreau cu vreo zece kilograme mai mult! Plictisită de dorinţa lor de a transforma moda în uniformă, Caroline găsise o slujbă ca secretară la o mică galerie din East Side – şi acolo îl întâlnise pe Timmo.

Era scund şi părea fragil, era pe jumătate japonez, cu o coamă de păr negru mătăsos tuns lăţos ca un Beatles, şi ochi negri, miopi în spatele unor ochelari cu lentile groase, care vedea lumea puţin diferit decât majoritatea oamenilor. Tablourile acrilice, oblice, multiperspective ale lui Timmo amestecau forme şi spaţii şi nonculoare într-un mod unic de atrăgător şi îşi făcuse deja un

renume internaţional. Dar, deşi se împrietenise cu Timmo şi cu unii din ceilalţi artişti care expuneau în galerie, Caroline era neliniştită. Contând pe promisiunea de a obţine un post la secţia de artă la Sotheby în Manhattan, ea părăsise galeria, dar când slujba de la Sotheby căzuse în ultimul moment, ea acceptase cu bucurie oferta lui Timmo cu apartamentul lui – fără chirie – în schimbul îngrijirii apartamentului lăsat în custodie. Era un noroc grozav, venit într-un moment când situaţia ei financiară era foarte proastă. Fără să fie nevoită să plătească chirie, era măcar sigură că avea un acoperiş deasupra capului şi îşi putea permite să cheltuiască doar ca să mănânce, până când avea să se ivească ceva.

Caroline se uită la stelele pictate de Timmo, sperând că soarta o împingea într-o direcţie bună şi că slujba la galeria *McConnell* va fi şansa de care avea nevoie. Toată viaţa avusese încredere în soartă şi, cu excepţia unui dezastru sau două – ca atunci când Pericle Jago a intrat în viaţa ei, rareori o abandonase. Ea ştia că norocul era doar o chestiune de a fi în locul potrivit la momentul potrivit.

Strângându-şi pe ea jacheta de la pijamaua de mătase a lui Pericle, ea tremură când aprinse lumina, uitându-se aprobator la micile lămpi de alamă aşezate de-a lungul peretelui interior şi gândindu-se îngrijorată la viitor. Mai avea încă visul acela prostesc de a lucra în teatru – era de acord să înceapă de jos, ar face ceaiuri, s-ar duce după mâncare, ar mătura chiar şi pe jos, orice, doar să bage un picior pe uşă. Dacă ar putea găsi o uşă pe care să pătrundă!

Plimbându-se prin mansardă, examină lucrările lui Timmo. Suprafeţele acrilice masive, gri, antracit şi alb, îi subliniau cumva singurătatea, amintindu-i de Pericle. Înfrigurată de tablourile cenuşii şi de gândurile ei, se uită afară pe fereastră la zăpada ce cădea continuu dintr-un cer ce se

potrivea cu picturile lui Timmo şi avea o privelişte a acoperişurilor şi clădirilor mai ponosite ale New York-ului şi a râului Hudson, cenuşiu-maroniu, trist. Doar cu o seară înainte, aceleaşi ferestre i se păruseră că încadrează un regat magic, festonat cu arcadele luminate ale podurilor din Manhattan, ce promiteau fantezie şi emoţie.

Nu ajută dacă faci mutre, îşi spuse Caroline, încurajator, acolo afară e New York-ul, care aşteaptă o persoană ca ea! Dând drumul la radio, ea fredonă împreună cu Sinatra *„În felul meu”*, aproape urlând la ultimul refren şi forţându-se să aibă o stare de spirit mai optimistă, când îşi pregăti o cafea. Trecându-şi mâinile prin părul ei castaniu, scurt, creţ, făcu nişte mişcări ca să-şi grăbească circulaţia şi apoi, punându-şi capul în triunghiul braţelor, se aşeză într-o poziţie yoga cu capul în jos. Îşi zâmbi, reflectându-se în sticla neagră a uşii, în timp ce cânta cu glas tare *„Am făcut-o în felul meu”*, simţindu-se sută la sută mai bine. Soarta îi zâmbea din nou, era sigură de asta şi, pe undeva, acolo, în Manhattan-ul minunat de strălucitor, trebuia să se găsească şi slujba pe care o visa – sau măcar cea pe care o dorea.

***

Harrison se uita pe fereastră de la etajul cincizeci al biroului său, urmărind zăpada căzând încet, în spirale, şi întrebându-se ce să facă în legătură cu Jessie-Ann. De când deschisese *Imagini* în urmă cu câteva luni, se transformase dintr-o fată veselă, plină de viaţă, fără griji, într-o femeie supusă, cu un aer absent. De câte ori o întreba despre *Imagini* – având grijă să nu spună „care-i problema” ci doar „cum merge?” – ea îi arunca totdeauna un zâmbet strălucitor şi răspundea:

— Grozav, e în regulă. Merge bine, lăsându-l cu sentimentul neplăcut că, pentru prima dată în viaţa

ei, Jessie-Ann nu spunea adevărul.

Se întoarse să se uite la fotografia ei, în rama de argint de pe biroul lui mare din lemn de trandafir, analizând schimbările pe care le adusese *Imagini*. Încruntarea permanentă şi faptul că niciodată nu discuta problemele cu el, nu putea să însemne decât un singur lucru – nu fusese primită cu entuziasm imediat, aşa cum se aşteptase. Sărmana Jessie-Ann, îl durea inima pentru ea, jungla lumii marilor afaceri îi arăta ghearele indiferente, iar ea nu era obişnuită să fie respinsă.

Harrison se plimba prin cameră îngrijorat. Deşi el nu dorise ca ea să deschidă agenţia *Imagini*, nu suporta să o vadă că suferă. Cu mâna pe telefon, se gândea să o sune şi să-i spună, „hai să luăm masa de prânz împreună, ne întâlnim la *21*”, aşa cum făceau de obicei; dar simţea cumva că ea va spune că e prea ocupată, prefăcându-se că totul merge bine.

— Ah, Jessie-Ann, Jessie-Ann, gemu el, reluându-şi mersul prin cameră, tot ce doresc eu este ca tu să fii acolo când vin seara acasă – tu şi Jon… nu trebuie să-mi dai mie dovezi de ce eşti în stare!

El recunoscu faptul că era gelos pe noua ei viaţă independentă, dar cum putea permite geloziei să-l oprească să o ajute? El nu-i sugerase niciodată aşa ceva, pentru că ştia că ea era hotărâtă să se realizeze ca Jessie-Ann Parker, nu ca doamna Harrison Royle, deşi pentru el ar fi uşor să trimită ceva afaceri în direcţia ei. Nu avea altceva de făcut decât să dea un telefon.

Harrison contemplă în tăcere grupul de telefoane de pe biroul lui. Dacă ar face apelul acela, ar pune *Imagini* pe calea succesului – dar în acelaşi timp, asta ar crea posibilitatea s-o piardă pe Jessie-Ann. Dar dacă nu încerca să o ajute, nu se putea împăca cu sine însuşi, ştiind că ea e nefericită. La naiba, tot ce dorea era să o aibă din nou pe vechea Jessie-Ann, fata radioasă din

Montana care îl saluta cu acel „Bună” şi cu un zâmbet larg, direct din inimă, când venea seara acasă. Tocmai spiritul lui Jessie-Ann îl fermecase, chiar mai mult decât frumuseţea ei, iar dacă îi putea da înapoi acest spirit, atunci asta trebuia să facă. Oftând, îşi sună secretara şi dădu telefonul.

***

Imagini avea sediul în jos, pe Third Avenue, înghesuit între câteva clădiri sărăcăcioase – nimic luxos, doar o faţadă goală ca de magazin, dar avea tavane înalte şi spaţii, iar cartierul era în dezvoltare. Uşa lucitoare, de un albastru deschis, cu firma curbă, albastră, de neon – *Imagini* – aşezată deasupra ei, trebuia să-i deschidă lui Jessie-Ann perspectiva unei vieţi noi.

Biroul ei, cu pereţi albi de cărămidă, era acoperit cu plăci roşii care aşteptau chipurile exotice ale noilor ei manechine – pe care trebuia încă să le găsească. Era o canapea modernă din oţel albastru şi piele şi câteva fotolii confortabile, albe, de tweed; biroul ei albastru deschis avea o baterie de telefoane roşii, de la care plănuia să facă toate apelurile acelea internaţionale, plasându-şi manechinele în cele mai importante fotografii, din *Vogue* şi în campaniile publicitare.

Şezând la biroul ei albastru, strălucitor, se uită fix la grămada de plicuri albe, cu numele ei şi adresa de la *Imagini*, bătute corect la maşină, cu litere roşii. Erau acum şaisprezece cu totul, iar după primele două, nu mai avusese nevoie să le deschidă ca să ştie exact ce scria în ele. Tema era crudă şi monstruoasă – şi foarte înspăimântătoare.

Şi oricine era persoana, cunoştea totul despre *Imagini* – aproape înainte de a se deschide. Chiar în prima zi, găsise una când intrase pe uşa agenţiei. Crezuse că era o scrisoare de la Harrison, prin care poate că îi ura succes… dar era aceeaşi murdărie, bătută la maşină cu roşu… şi acum mai era ceva…

nu o ameninţa doar pe ea – de data asta îl menţiona pe Jon!

„Nu eşti destul de bună ca să fii mamă. Trebuie să mori, ca pruncul tău să fie crescut în curăţenie… Şi mă apropii mereu… nici nu ştii când am să apar… a venit timpul răzbunării şi cuţitul e în mâna mea…”

Se uitase temătoare spre ferestrele cu draperii, dându-şi seama brusc că era complet singură. În panică, ridicase telefonul şi formase numărul lui Harrison. Apoi, înainte ca acesta să sune, trânti jos receptorul repede. Era prima ei zi de afaceri şi iată că primul lucru pe care voise să-l facă era să-i ceară ajutorul lui Harrison. Îşi putea imagina o Rachel triumfătoare: „Ţi-am spus doar, a fost de ajuns să stea o singură zi pe picioarele ei şi are deja necazuri… dacă Jessie-Ann ar fi stat acasă cu copilul ei, acolo unde îi e locul, toate astea nu s-ar fi întâmplat!”

La naiba cu Rachel! se gândise ea, luptându-se cu lacrimile. A trăit ani de zile până acum cu scrisorile astea prosteşti – o să se descurce singură cu ele şi de acum înainte. Ridicând din nou receptorul, formă numărul Agenţiei de detectivi *Man Co*.

— Avem de-a face aici cu cineva care are o obsesie patologică, îi spusese Jack Halloran de la Agenţia de detectivi *Man Co*. Dar faptul care ne preocupă acum este schimbarea de ton faţă de scrisorile anterioare. Nu mai este pornografia lor obişnuită, ci e vorba de o ameninţare nouă cu violenţa, ceea ce ne face să fim neliniştiţi, doamnă Royle. Aş vrea să vă mai gândiţi la decizia de a nu-l informa pe soţul dumneavoastră.

— Nu, răspunsese ea mândră. N-am să-l deranjez pe Harrison cu asta. În fond, primeam scrisorile astea cu mult înainte de a-l fi cunoscut pe el. Asta-i problema mea şi nu vreau ca el să se îngrijoreze din cauza mea.

Halloran oftase, pipăise scrisoarea şi citise cu glas tare fragmente care îi atrăseseră atenţia. *„Ar trebui să fii împunsă cu cuţite ascuţite, aşa cum şi alţii au fost săgetaţi de tine”,* citise el sinistru; *„nu eşti destul de bună ca să fii mamă, aşa că trebuie să mori, ca pruncul tău să fie crescut în curăţenie”*; *„a venit timpul răzbunării şi cuţitul e în mâna mea…”*

Vocea lui se opri şi ea se uită la el, cu ochii măriţi de spaimă.

— Nu vreau să spun că ameninţările astea înseamnă neapărat ceva, doamnă Royle, dar sunteţi căsătorită cu un om de afaceri cunoscut, iar acest fapt poate explica întorsătura pe care au luat-o scrisorile. Înainte, autorul părea mulţumit cu epitete – oricât de murdare erau. Nu vreţi să vă răzgândiţi şi să-i spuneţi domnului Royle?

— Vreau ca Harrison să nu fie amestecat în treaba asta, replică ea cu încăpăţânare. E ceva de care trebuie să mă ocup singură.

— În regulă, spuse el cu un oftat exasperat, dar să nu riscăm nimic, de acord?

Chiar de a doua zi, un tânăr solid, în jeanşi şi o jachetă groasă ecosez, arătând la fel de obişnuit ca orice muncitor, sosise să o păzească. Uneori patrula pe strada îngheţată din faţă, alteori şedea în biroul din spate, cu picioarele pe masă, bând la nesfârşit cafele şi foşnind supărător ziarele, în timp ce urmărea cursele zilei. Dar el nu a împiedicat apariţia altor scrisori.

În cele din urmă, Halloran îi spuse că era într-un impas dacă nebunul anonim nu face nicio mişcare şi Jessie-Ann hotărî, pur şi simplu, să ignore toată povestea – în afară de faptul că îl ţinea pe Ed Zamurski în biroul lui din spate. Cu Ed în preajmă, se simţea în siguranţă, dar chiar şi aşa, nu deschidea niciodată scrisorile, pentru că ştia că prin conţinutul lor nu vor face decât să o sperie şi mai rău.

Biroul ei elegant părea apăsător de tăcut şi, împingând la o parte plicurile, Jessie-Ann fixă cu tristeţe telefonul, dorind ca el să sune.

În prima săptămână de la deschidere, şezuse încrezătoare la biroul ei şi îi sunase de la telefonul ei roşu pe toţi cei pe care îi cunoştea; îi sunase pe toţi directorii pe care îi ştia şi la fiecare agenţie de publicitate; îi sunase pe toţi fotografii cu faimă, precum şi pe unii mai puţin cunoscuţi; vorbise cu editorii de modă de la toate revistele de specialitate, de la cataloage şi jurnale de modă, vorbise şi cu toate manechinele pe care le cunoştea.

— Bună, sunt Jessie-Ann, zicea ea bucuroasă, voiam doar să vă informez despre *Imagini*.

Bineînţeles, toată lumea fusese emoţionată să o audă, fuseseră încântaţi de vestea aflată şi dornici să mai audă bârfele ei… dar nimeni nu o mai sunase după aceea. Niciun manechin nu-i trecuse pragul să se roage să fie trecut în registrele ei; nici fotografii sau editorii de modă nu o sunaseră să o solicite pe ea sau serviciile manechinelor ei, deşi îi asigurase că va fi capabilă să le găsească exact tipurile pe care le doreau; şi nici revistele sau agenţiile de publicitate nu au sunat să se intereseze de noile manechine şi de feţele proaspete pe care, după cum îi asigurase ea, le-ar putea livra. Desigur, nu era chiar totul adevărat. Era prinsă în vechiul paradox al găinii şi oului… nu putea să iasă în căutare de chipuri noi, dacă editorii de modă şi agenţiile de publicitate nu-i garantau că-i dau de lucru.

Oftând, puse o casetă în aparat şi închise ochii. *Requiemul* de Mozart acoperea foşnetul ziarului lui Zamurski şi tusea lui enervantă de fumător şi se potrivea perfect cu starea ei de spirit, în timp ce reflecta la viitorul întunecat al agenţiei *Imagini*. Ar trebui oare să sune pe toată lumea pentru a treia sau a patra oară? Şi să devină o persoană la ale cărei telefoane să răspundă totdeauna o secretară

cu un impersonal: „Îmi pare rău, e plecat azi, ce mesaj să-i transmit?” Jessie-Ann cunoştea placa asta… nu se făcuse oare şi ea vinovată în trecut, de câteva ori, de evitarea unor oameni în felul ăsta?

Sunetul nefamiliar, ascuţit, al telefonului îi pătrunse în conştiinţă, tulburând solemnitatea frumoasă a lui Mozart, iar ea sări în sus surprinsă, oprind cu o mână caseta şi cu cealaltă întinzându-se după receptor…

— Aici *Imagini*. Bună ziua, spuse ea pierzându-şi suflul.

— Bună, Jessie-Ann. Stu Stanfield la telefon.

— Stu! Bună, ce mai faci?

Nicholls Marshall era una dintre cele mai mari agenţii de publicitate internaţională din New York, cu birouri la Londra, la Paris şi în Manhattan, iar Stanfield era un director executiv pe care-l întâlnise la interviul ei pentru *„Fata de la Royle”*. Un telefon de la el putea însemna neapărat o afacere.

— Am aflat că ai deschis o nouă agenţie de manechine şi, după cum ştii, noi căutăm tot mereu chipuri noi, bune.

— Sigur, replică ea, întrebându-se agitată unde va găsi acele chipuri noi.

— Desigur că va fi imposibil să folosim chipuri noi pentru campania noastră majoră de publicitate, continuă Stu, dar avem de oferit muncă pentru editarea catalogului şi ştii că asta-i totdeauna o introducere bună pentru manechine noi. Dacă ne poţi oferi fetele care ne trebuie, Jessie-Ann, am dori să facem afacerea cu tine.

Avu o bruscă bănuială că ştia despre ce anume catalog era vorba şi se dezumflă.

— Te gândeşti la catalogul *Royle*? întrebă ea cu o voce slabă.

— Sigur, Jessie-Ann. Pare o ocazie bună să ţinem treaba în familie, replică jovial Stu, şi nu mă pot gândi la cineva mai bun care să coordoneze totul. Cu flerul şi cunoştinţele tale, noi cei de aici,

de la *Nicholls Marshal*, suntem convinşi că vom avea de data asta un catalog cu adevărat mare. Şi sunt sigur că nu trebuie să-ţi spun cât înseamnă ca cifră de afaceri în bani gheaţă… e vorba de patru-cinci sute de pagini.

— Ştiu, Stu. Îmi amintesc catalogul, răspunse ea calm.

— E vorba de persoana potrivită pentru slujba potrivită, iar noi suntem convinşi că persoana aceea eşti tu.

— Mulţumesc, Stu. Apreciez lucrul ăsta, răspunse ea politicos, făcând însemnări pe notesul alb din faţa ei, în timp ce Stu îi dădea amănunte preliminare cu privire la treaba respectivă. Mulţumesc încă o dată, spuse ea liniştită, când el termină. Am să te sun în cursul săptămânii să-ţi comunic ce pot face.

Deci asta era! Harrison şi-a dat seama că singură nu putea porni agenţia *Imagini* şi îi venise în ajutor. Obrajii lui Jessie-Ann ardeau de jenă. Fusese atât de sigură că putea să reuşească, aşa cum plănuise totdeauna. La naiba, nu voia să fie înăbuşită de aureola *Royle*.

Lacrimi de furie şi umilinţă îi alunecară pe obraji, în timp ce se gândea la telefonul lui Stu Stanfield. El vorbea de o sumă mare de bani, dar chiar şi aşa, nu putea accepta comanda. Nu dorea ca ascensiunea ei pe scara succesului să se datoreze unui impuls din partea lui Harrison. Şi, oricum, îşi dădu seama, cu sentimentul înfrângerii, că nu avea de oferit manechine noi şi nici n-avea idee cum să realizeze un catalog întreg.

Se părea că, în fond, Rachel Royle avusese dreptate se gândi ea înăbuşindu-şi un oftat. Rachel fusese atât de îngâmfată şi zâmbitoare cu ocazia vizitei la Jon, în urmă cu câteva zile, încât putea pune pariu că asta se datora faptului că simţise înfrângerea. Ce-ar putea face, se întrebă Jessie-Ann, ştergându-şi lacrimile cu un şerveţel *Kleenex*. Să preia doar secţiunea de modă şi să o realizeze

ea însăşi? Doamna Royle făcând pe manechinul pentru catalogul *Royle* – asta ar fi o lovitură pentru bătrâna Rachel.

***

— Scuzaţi, domnişoară, îi spuse şoferul new-yorkez, făcând-o pe Caroline să tresară din visele ei despre succese pe Broadway, dar circulaţia e oprită tocmai până la strada a Treia – o să ajungeţi mai repede acolo pe jos…

Strângându-şi pe ea haina galbenă mototolită, Caroline înfruntă vântul îngheţat ce sufla printre – „canioanele” New York-ului, în timp ce se grăbea pe Third Avenue în căutarea galeriei *McConnell*. Fata care îi dăduse informaţiile la telefon îi spusese să caute o stradă mică, aproape o alee, între un restaurant vietnamez şi o zarzavagerie italiană; dar cu vântul care îi sufla zăpada în ochi, era imposibil s-o găsească. Trecu de trei ori prin faţa aceluiaşi bloc, înainte de a observa ceea ce, cu siguranţă, era tocmai ce căuta.

Intrând mulţumită în strada laterală şi scăpând de vânt, se uită dintr-o parte în alta căutând galeria, dar nu văzu nimic care să semene a aşa ceva. Strada era tristă şi plină de gunoaie, iar singurul loc care arăta cât de cât mai interesant, era clădirea albă cu uşa de un albastru deschis şi cu o firmă albastră de neon deasupra. *Imagini* era tot ce scria acolo; fără nicio explicaţie care să spună cu ce se ocupa, iar Caroline se uită la ea cu îndoială. După părerea ei, putea fi chiar şi un bordel de clasă. Totuşi, chiar şi aşa, cineva de acolo va putea să-i spună unde era galeria McConnell. Împingând cu eleganţă uşa, intră şi se uită uimită la chipul familiar al lui Jessie-Ann.

— Dumnezeule! exclamă Caroline, nu mă aşteptam să te găsesc aici!

— Ne cunoaştem? întrebă Jessie-Ann, ştergându-şi ochii umflaţi cu un şerveţel ud.

— Nu, nu ne cunoaştem, spuse Caroline cu un zâmbet de simpatie. De fapt, căutam galeria McConnell, dar se pare că am ajuns – ca de obicei – unde nu trebuie! Îmi pare foarte rău, adăugă ea jenată. Am să o întind şi am să te las cu necazurile dumitale.

În ciuda lacrimilor, Jessie-Ann râse.

— Te rog, nu pleca, se rugă ea, dându-şi seama că râsese pentru prima dată, de o săptămâna. Nu pot suporta să mai stau singură cu necazurile mele.

— Chiar aşa de rău e? întrebă cu simpatie Caroline.

Ea aprobă din cap.

— Chiar aşa.

— Uite, sugeră impulsiv Caroline, aici locul pare foarte singuratic. Dacă îmi poţi arăta unde e galeria McConnell, îţi ofer ceva de băut – vin alb sau apă minerală – băuturile bune pentru conştiinţă şi dietă la New York!

Jessie-Ann râse din nou. Ieşind de după biroul ei şi întinzându-i lui Caroline mâna, îi spuse:

— Sunt Jessie-Ann Parker.

— Cred că toată lumea te cunoaşte! exclamă Caroline. Să-ţi spun ceva, când eram la şcoală, prietenii mei aveau pe pereţi fotografiile tale – iar acum văd şi de ce. Chiar şi cu ochii roşii, eşti frumoasă. Nu că îmi pare rău că eşti frumoasă, adăugă ea cu un zâmbet, dar cred că ar trebui să te avertizez că am urât totdeauna fetele înalte!

Trupul masiv al lui Ed Zamurski umplu uşa dintre birouri şi Caroline se uită la el, surprinsă. Era la fel de deplasat în biroul elegant, de oraş, ca un cowboy la o petrecere în grădina unei case parohiale.

— E-n regulă, Jessie-Ann? întrebă el ridicând din umerii mari, într-o jachetă în carouri roşii, decolorată.

— În regulă, Ed. Mă duc până la galeria *McConnell* cu…

— Caroline, le spuse ea zâmbind. Caroline Courtney.

Ed Zamurski făcu câţiva metri în urma lor, când ele se grăbiră pe strada îngheţată în direcţia galeriei. Caroline se gândi că acela trebuie să fie paznicul lui Jessie-Ann… dar de ce naiba o fi având nevoie de aşa ceva? Oare Harrison Royle se temea că soţia lui ar putea fi răpită, sau ce?

Jessie-Ann simţea, pur şi simplu, că îi va place Caroline – era persoana cea mai înviorătoare cu care vorbise de luni de zile. Ea o urmă în galeria McConnell, zâmbind când Caroline aruncă o privire de respingere picturilor abstracte, în ulei, întunecate, de pe pereţi. Apoi îi spuse proprietarului în mod ferm că nu crede că slujba e potrivită pentru ea. După asta, o trase pe Jessie-Ann după ea la *Oak Room*, în Plaza, la un pahar.

— Încearcă să vezi New York-ul ca şi când ai fi turistă, o sfătui ea pe Jessie-Ann cu voioşie. În felul acesta, e mult mai distractiv. Acum ia spune-mi, în mod normal ai fi venit la *Oak Room?* Desigur că nu. Dar, draga mea, uită-te la toţi bărbaţii ăştia!

Ochii ei se rotunjiră de plăcere, văzând atâţia bărbaţi, aparent liberi, bând bourbon cu gheaţă şi discutând probleme de afaceri teribil de importante, făcând-o pe Jessie-Ann să râdă din nou. În scurt timp, se trezi la al treilea pahar de cocktail cu şampanie şi îi destăinui lui Caroline toate problemele ei.

— Vezi, pur şi simplu se pare că nu pot porni, recunoscu ea în final. Mă aşteptam ca telefoanele să sune toată ziua cu oferte de comenzi şi am crezut că manechinele vor sta la rând la uşa mea, cerând să facă un contract cu mine. Vreau să spun că am lucrat cu oamenii ăştia, Caroline – ani în şir!

Caroline se uita prin localul *Oak Room*, cu o figură impasibilă, sorbindu-şi cocktailul cu şampanie, iar Jessie-Ann privi pe furiş la ea, jenată. O făcuse de oaie… Îşi dăduse drumul la

gură… desigur că pe străina asta nu o interesau poveştile ei dureroase.

— Iartă-mă, mormăi ea, împingându-şi scaunul ca să plece, n-ar fi trebuit să-ţi bat capul cu toate problemele mele…

— Şezi jos! comandă Caroline. Nu vezi că mă gândesc?

Ea se încruntă, mestecând o mână de alune, în timp ce Jessie-Ann rămase pe scaun, surprinsă.

— Mie mi se pare, spuse ea în cele din urmă, că nu te gândeşti în termeni suficient de largi. *Imagini* în sine e o idee bună, dar este doar miezul unei idei mult mai ample. Vreau să spun, Jessie-Ann, că n-ar trebui să reprezinţi doar manechinele! Spune-mi, cine câştigă cei mai mulţi bani pe zi – manechinul cel mai bun sau fotograful? Iar răspunsul la cea de a doua întrebare este ceva ce cunoşti din experienţă – cine se menţine mai mult? Oare nu persoana din spatele aparatului de fotografiat este adevărata stea? Iar acea persoană va mai lucra încă şi peste douăzeci de ani – devenind mereu mai bună. Gândeşte-te la asta ca la un teatru, Jessie-Ann! Gândeşte-te la toţi oamenii care sunt implicaţi în crearea unei „stele” – artiştii machieuri, coaforii, creatorul de modă, manechinele şi fotografii. Bineînţeles că tu trebuie să-i reprezinţi pe toţi! Şi de ce să nu mergi chiar un pas mai departe şi să ai propriile tale studiouri? Atunci ai putea oferi tot ce are nevoie un client sub propriul tău acoperiş. Vinde-le un pachet, Jessie-Ann! conchise ea triumfătoare, cu faţa luminată de entuziasm.

Jessie-Ann o privi fix, întrebându-se dacă nu cumva avea dreptate. Bineînţeles că *Imagini* nu va putea convinge fotografi deja cunoscuţi şi manechine de vârf să vină pe o asemenea scenă, dar iniţial, ideea ei nu fusese oare să înceapă cu chipuri noi, proaspete? Asistenţi ai unor fotografi de azi şi frumuseţi din micuţe orăşele erau stelele de mâine…

— Fiecare fotograf care se angajează să lucreze cu tine va obţine studioul tău la un preţ special, decise Caroline, iar *Imagini* trebuie să cumpere aparate de fotografiat pe care să le închirieze fotografilor, pentru că atunci când sunt la început de drum, ei nu-şi pot permite să cumpere aparatele cele mai bune; apoi, vor putea să aleagă dintre manechinele tale şi să angajeze machieurii şi coaforii tăi. Desigur, adăugă ea, cu o urmă de îndoială care se simţea pentru prima oară în voce, va trebui să găseşti un studio şi asta poate costă cam mult. De fapt, ca să porneşti totul din punct de vedere economic, mi-e teamă că vei avea nevoie de mult capital – sau măcar de câteva comenzi cu adevărat mari.

— N-ai să mă crezi! exclamă Jessie-Ann, emoţionată, dar motivul pentru care plângeam azi dimineaţă era că cineva mi-a oferit exact asta – o comandă cu adevărat mare.

— Şi plângeai din cauza asta?

— Comanda e pentru firma *Royle*, recunoscu Jessie-Ann. Ştiu că probabil Harrison a cerut agenţiei aceleia de publicitate să-mi ofere mie să fac catalogul. *Imagini* a fost ideea mea şi cred că nu vreau să am sentimentul că *Royle* mi-a dat o mână de ajutor.

Caroline îşi clătină capul cu păr creţ, auzind nebunia lui Jessie-Ann.

— Primeşte-o, o sfătui ea. Cum crezi că ajung alţi oameni acolo unde ţintesc, dacă nu folosind fiecare legătură pe care au avut-o vreodată? Catalogul *Royle* o să te lanseze pe drumul succesului.

Jessie-Ann simţi brusc că-i revine bucuria ei naturală de a trăi.

— Uite ce-i! exclamă ea. Vechiul depozit din spatele biroului meu e de vânzare. Ar putea deveni un studio grozav, iar eu am destui bani economisiţi ca să-l pot cumpăra, fără să-i spun lui Harrison.

— Şi mai ştii ceva? întrebă Caroline. Eu cunosc tinere manechine la Londra care ar muri să facă poze la New York! O să trebuiască să căutăm aici şi în Europa tineri fotografi interesanţi; o să ne interesăm ce asistenţi sunt în ascensiune. O să dăm anunţuri în ziarul *Womens Wear Daily* şi vom suna din nou la toate cunoştinţele tale de la agenţiile de publicitate şi le vom spune ce gânduri ai. Şi o să avem nevoie de o persoană foarte pricepută la relaţiile cu publicul – cineva care să facă astfel încât *Imagini* să apară ca evenimentul cel mai excitant şi mai senzaţional din lumea modei, timp de ani de zile…

— Caroline, eşti un miracol! exclamă Jessie-Ann, fericită. Tocmai când era să abandonez, ai picat la mine de nu ştiu unde şi îmi dai toate răspunsurile pe care le căutam!

— Bine, răspunse Caroline, pentru că şi eu eram în căutare de nişte răspunsuri. Am nevoie de o slujbă.

Râsul sănătos al lui Jessie-Ann se răspândi în murmurul şi clinchetele orei de cocktail de la *Oak Room*.

— Tocmai voiam să îţi spun că nu mă pot lipsi de tine. *Imagini* are nevoie de tine, Caroline Courtney.

Capitolul 9

Aparatul *Rollei* al lui Danae, nou-nouţ şi ruinător de scump, zăcea nefolosit într-un colţ al micului ei apartament, alături de un *Hasselblad* de la mâna a doua, un *Nikon* şi un *Polaroid*, cu lentilele speciale şi cu trepiedul. Din când în când, ea ieşea pe străzile din Manhattan sau afară la ţară, făcând fotografii cu clădiri uriaşe de sticlă sau cu copaci bătuţi de vânt, developându-le apoi în aşa-zisa cameră obscură care era totodată şi minuscula ei baie. Ea aranjase rezultatele pe pereţii apartamentului până când în final acoperiseră tot spaţiul strâmt şi o costaseră o avere: pentru film, cheltuieli de laborator pentru hârtia specială granulată de care avea nevoie – bani pe care acum nu şi-i mai putea permite. Majoritatea banilor de la tatăl ei fuseseră cheltuiţi pe echipament, iar ce-i mai rămăsese, îi cheltuise pentru plata apartamentului, până la apariţia unei slujbe. Dar până acum, anunţurile ei în ziarele comerciale nu avuseseră drept rezultat niciun angajament şi îşi dădu seama, în mod neplăcut, că trecerea de la asistenta lui Brachman la Danae Lawrence, mare fotografă, implică mult mai multe decât doar să anunţi, pur şi simplu, că stai oricând la dispoziţie.

După şase luni, trebuia în cele din urmă să privească în faţă necesitatea de a căuta o nouă slujbă, dar funcţii de asistent erau destul de puţine şi, umblând pe la agenţiile fotografice, descoperise că fişierele lor erau deja încărcate cu viitori maeştri ca Avedon, Bailey sau Terry O'Neil, toţi la fel de convinşi de talentul lor, ca şi ea.

Danae îşi pusese toate speranţele într-un interviu din dimineaţa aceea cu un agent al unui fotograf şi se uita la el, uimită, când el îi spuse direct că trebuia să fie pregătită să înceapă de la treapta cea mai de jos.

— Dar asta am mai făcut! Adică am fost timp de doi ani asistenta lui Brachman! exclamă ea, revărsându-şi agitată fotografiile color pe podeaua alb-negru de ceramică.

El îşi scutură scrumul de la ţigara cu filtru, privind nerăbdător, în timp ce ea umbla cu mâinile pe ceramica alunecoasă ca să-şi recupereze fotografiile.

— E ca găina şi oul, spuse el. Pozele cu Alieri sunt bune, dar nu ai continuat cu ele. Dacă doreai să te specializezi în fotografii candide, atunci asta ar fi trebuit să faci tot timpul ăsta. Poate ar trebui să te întorci la Brachman – să vezi dacă te poate ajuta, poate o să te lase să faci unele poze, să capeţi ceva credit… asta ar fi ceva. Dar astea… făcu un gest dispreţuitor cu ţigara spre portofoliul ei, astea sunt toate fără nicio importanţă. Bineînţeles, nu zic că nu sunt bune, adăugă el în grabă, întâlnind privirea uimită a lui Danae, dar nu ai credit şi niciun nume cunoscut. De aceea, spuse el, în cele din urmă, ridicând din umeri, nu ai niciun ecou!

Danae se gândi cu amărăciune la fotografiile ei făcute la Londra şi la faptul că Brachman îi furase astfel posibilitatea de a fi cunoscută, precum şi la fotografiile făcute lui Tomaso Alieri, care se pare că erau tot fără valoare, din punct de vedere al renumelui ei. La naiba, se gândi ea luptându-se cu lacrimile. La naiba, ea nu plânsese niciodată… niciodată… nici măcar când fusese mică şi mama ei uita să vină să o ia de la şcoală…

— Uite, ştii ce, spuse agentul, scriindu-i numele pe un carneţel din faţa lui. Am să te ţin minte dacă apare ceva.

— Mulţumesc.

Îşi şterse ochii, ştiind că, desigur, nu fusese sincer.

— Isuse! exclamă el, văzându-i furios lacrimile, când se îndreptă spre uşă, deschizând-o şi expediind-o. Ştii, eu sunt doar un agent, nu sunt

Dumnezeu! Eu nu pot să creez de lucru pentru necunoscuţi. Ţine minte că şi eu trebuie să-mi câştig existenţa – iar 15 % din câştigul lui Danae Lawrence cu siguranţă că n-o să mă îmbogăţească până peste cap!

Îl mai putu auzi încă mormăind furios despre fete care vor să înceapă de sus, în timp ce el trânti uşa biroului şi se întoarse în grabă să răspundă la telefonul care suna tot timpul.

Când ea îşi descuie uşa apartamentului, mai târziu, în aceeaşi seară, suna telefonul. Lăsând să-i cadă jacheta de piele şi portofoliul pe un scaun, alergă să răspundă.

— Bună, Danae, spuse o voce familiară, Rick Valmont la telefon.

— Valmont! exclamă ea, întrebându-se ce naiba putea să vrea. Nu vorbise cu el, de când Brachman o dăduse afară. Păi… bună… vreau să spun, ce mai faci?

— Ascultă-mă, Danae, am plecat de la Brachman şi îmi fac un studio propriu, am câteva comenzi care aşteaptă şi o să am nevoie de asistent. Mi-am amintit că tu erai destul de bună când erai la Brachman, iar acum am aflat că ai nevoie de lucru.

Valmont îi oferea ei o slujbă? Dar ea îl ura pe Valmont, iar el o dispreţuia… sau cel puţin aşa era când erau în competiţie pentru o poziţie mai bună pe lângă Brachman. Dar Valmont mai ştia şi că ea lucra intens şi fără îndoială că plănuia să o folosească, tot aşa cum făcuse şi Brachman – să mute şi să care, mereu la ordinele lui. Ah, era atât de nedrept! Ea ar fi trebuit să-l folosească pe el. Ea era o fotografă cu mult mai bună decât el… ea considerase totdeauna că luminile lui Valmont sunt crude şi observase cât de des trebuise Brachman să-l corecteze… Iar fotografiile pe care le aranja el ieşeau ţepene şi lipsite de graţie şi fără niciun sens. Şi totuşi, iată că intra în afaceri, în timp ce ea nu putea nici măcar găsi o slujbă!

— Eh, Danae, o strigă Valmont nerăbdător, ce spui, da sau nu? Am să-ţi plătesc cât îţi plătea şi Brachman şi poţi să începi imediat.

— Imediat?

Ţinând receptorul la piept, se gândi. Ar însemna că va câştiga bani pentru prima dată de şase luni încoace – dar îi oferea doar acelaşi salariu ca şi Brachman şi neruşinatul ştia că Brachman o plătise puţin, pur şi simplu pentru că era Brachman şi putea s-o facă! Valmont încerca să o obţină ieftin… la naiba, ah, la naiba, asta era o lume a bărbaţilor.

— Lasă-mă să mă gândesc, Valmont, spuse ea, reuşind să-şi menţină vocea calmă. Am să te sun mâine şi am să-ţi spun.

— Să fie mâine dimineaţa devreme, comandă el, sau o să fiu nevoit să caut pe altcineva.

El închise fără să spună la revedere şi Danae trânti jos receptorul, furioasă. Prăbuşită într-un fotoliu, îşi contemplă cizmele de antilopă cu pete de zăpadă care începeau deja să arate puţin cam uzate. Exemplarul din *Womens Wear Daily* pe care-l luase de la chioşc, zăcea pe jos lângă portofoliul ei şi, ridicându-l, răsfoi paginile examinând fiecare fotografie cu gelozie. Anunţul cu *Imagini* îi sări în ochi – o nouă agenţie cu studioul ei propriu, inclus într-un contract complex… oferea de lucru pentru fotografi tineri buni…

A doua zi dimineaţa devreme, ea aştepta la uşă la *Imagini*, învârtindu-se nerăbdătoare în sus şi în jos, pe aleea ce pornea din Third Avenue, uitându-se la uşa lucioasă cu firma *Imagini*, din neon albastru, aşezată deasupra. Se ruga să fie uşa care să-i deschidă drumul spre viitor.

După puţin timp, Danae stătea cocoţată pe marginea biroului albastru al lui Jessie-Ann, urmărindu-le îngrijorată feţele, să vadă o reacţie. Ea scoase un mic oftat de uşurare când Caroline, privind fotografiile ei din New York zâmbi. Dacă

zâmbea, însemna că îi plăceau… trecuse de obstacolul numărul unu! Cu degetele încrucişate pentru noroc, făcu eforturi ca să nu se uite fix la Jessie-Ann în timp ce aceasta se apleca asupra negativelor ei din Longon aşezate în aparatul de luminat, încercând să pară mai nepăsătoare şi liniştită, de teamă că dacă se vedea îngrijorarea, ar putea să le schimbe părerea. Ea nu-şi dăduse seama că *Imagini* putea fi Jessie-Ann, dar asta era un lucru bun pentru că vorbeau acelaşi limbaj… dacă măcar le-ar plăcea fotografiile ei… dacă ar plăcea-o pe ea… dacă… ah, vă rog, vă rog, spuneţi „Da”, se rugă ea, uitându-se din nou peste umăr, încercând să le surprindă expresia de pe feţe…

Fata asta e un geniu, se gândi Caroline cu emoţie, fotografiile ei meritau o expoziţie! Danae înrămase cerul cenuşiu, vântos în ferestrele de sticlă ale zgârie-norilor Manhattanului, dându-le un aspect ireal, ca de pe altă planetă, de parcă ar fi fost turnuri pierdute, tremurând într-un timp al viitorului. Ochiul artistic, educat, al lui Caroline observă compoziţia plină de imaginaţie, contrastul dintre textura aspră şi jocul neted, dramatic, al umbrei şi luminii…

— Sunt minunate, spuse ea, ţinând una la distanţă şi studiind-o admirativ. Uite, Jessie-Ann, sunt fantastice!

— La fel sunt şi astea, fu de acord Jessie-Ann uitându-se în sus spre Danae, dar parcă le-am văzut înainte – în *Vogue* – sub numele lui Brachman.

Danae roşi furioasă, când ele o priviră fix.

— Bineînţeles că da, replică ea, dar asta pentru că Brachman mi le-a furat! S-a îmbolnăvit la Paris, când fotografiam colecţiile din toamna trecută şi m-a trimis pe mine la Londra în locul lui. Ceea ce vedeţi aici e munca mea – eu am ales manechinele, locul de fotografiere, hainele, totul. Desigur nu sunteţi obligate să mă credeţi, adăugă ea cu sfidare, ştiu că pare o nebunie, dar e adevărat.

Brachman mi-a furat munca. Bărbatul ăla e un megaloman. Eu îl cunosc, am lucrat cu el doi ani foarte lungi!

Jessie-Ann se întreba dacă Brachman îi furase lui Danae doar fotografiile… Îl cunoştea pe fotograf – şi reputaţia lui de afemeiat.

— Bineînţeles că te cred, replică ea. Brachman e capabil de orice; viaţa nu are anumite reguli pentru acest geniu autoproclamat. Cum a îndrăznit să-ţi fure fotografiile! Caroline are dreptate, munca ta e minunată. Ah, sunt atât de emoţionată! exclamă ea, traversând camera din doi paşi mari şi aruncându-şi braţele în jurul ei. Vrei să vii la noi, Danae? O să fii prima noastră fotografă. De fapt, o să fii prima în toate! Dar, te avertizez, trebuie să rişti, noi abia acum pornim.

— Sunt a voastră în întregime, răspunse ea, neştiind dacă să plângă sau să râdă de uşurare. Spuneţi-mi ce doriţi şi eu am să fac.

— Danae, spuse Caroline cu un zâmbet, poţi să-ţi alegi ce vrei din tot *Catalogul Royle*. De unde vrei să începi?

Ochii ei se măriră de uimire.

— Vreţi să spuneţi, tot *Catalogul Royle?*

— Da! Ăsta-i primul nostru contract. Şi e tot al tău – sau atât cât vrei din el, strigă Jessie-Ann. Ah, ştiu că e doar o muncă de catalog şi nu zece pagini în Vogue, dar o să avem şi aşa ceva într-o bună zi, ştiu că vom avea. Deci, vrei să fii cu noi?

Ea îşi trecu excitată mâinile prin coama de păr zburlit de culoarea cuprului.

— Sigur că sunt cu voi! Suntem precum *Cei trei muşchetari* – „unul pentru toţi şi toţi pentru unul", cum ar fi spus d'Artagnan… şi vă promit următoarele: Jessie-Ann, Caroline, – le zâmbi pe rând – veţi avea cel mai bun *Catalog Royle* din ultimii cincizeci de ani!

Se auzi o bătaie în uşă şi ele văzură o tânără pereche stând în prag. Băiatul avea poate nouăsprezece ani, stilat, cu o tunsoare gen anii

treizeci, şi un palton vechi negru, cam din aceeaşi epocă. Fata era mult mai înaltă decât el, subţire ca o nuia, cu trăsături alungite şi o gură mare roşie. Părul ei des, negru, era tuns cu o linie perfect asimetrică şi atârna moale şi drept până la umerii fragili. Înfăşurată în straturi de tricotaje în roşu, gri şi negru, arăta superb.

— Bună, spuse el plin de încredere. Mă numesc Hector, sunt coafor. Iar ea e Anabelle – e modelul meu. Am adus-o cu mine ca să-i vedeţi părul. Am şi fotografii, dar m-am gândit că nu e nimic mai convingător decât realitatea, de aceea iat-o aici.

— Dar e fantastică! exclamă Jessie-Ann, încântată. La fel e şi părul ei.

Ochii ei albaştri strălucitori transmiseră mesajul spre Caroline – în sfârşit începea să se întâmple câte ceva. *Imagini* o pornise la drum!

După asta, se părea că locul era mereu aglomerat cu viitori stilişti, manechine şi fotografi, iar Jessie-Ann fu nevoită să se retragă în biroul din spate, împreună cu Ed Zamurski, ca să facă interviuri cu toţi tinerii care veneau, în timp ce Caroline stătea în biroul din faţă şi răspundea la telefoane. Uneori se gândea că telefonul nu se va mai opri din sunat, dar se opri la ora şase, când, în sfârşit, încuiară uşa şi începură munca cea adevărată.

Depozitul din spatele biroului fusese transformat într-un studio simplu, văruit, cu o galerie la un capăt, iar Danae îşi mută acolo imediat aparatura. Hainele pentru *Catalogul Royle* atârnau deja pe bare, gata să fie fotografiate, iar ea şi Jessie-Ann le trecură în revistă ca nişte experte, discutând ce manechine să folosească, despre stil şi format. Discutară ore îndelungate până noaptea târziu, iar Caroline nota de ce anume aveau nevoie; discutase deja cu un şir de tineri şi talentaţi stilişti, până când Danae găsi o fată care îi plăcu şi care înţelegea ce voia de la ea.

După şase săptămâni, *Imagini* avea o duzină de manechine în fişier şi încă un fotograf, precum şi o jumătate de duzină de stilişti, coafori şi machieuri. Danae făcuse deja o bună bucată din munca la *Catalogul Royle*, dând modei lor simple, tradiţionale, un nou aspect strălucitor prin aranjamentele luxoase în camere panelate, luminate de focul din cămin şi pe spaţioase terase pline de flori. Ea crea în studioul de la *Imagini* ambianţa de la Wimbledon, pentru noua linie *Royle* la costumele de tenis, precum şi o elegantă petrecere de tineret la piscină pentru costumele de baie, menţinând culorile deschise şi primare, ca să pară pline de soare. Dar Merry McCall şi linia *„Fata de la Royle”* se fotografia pe Coasta de Vest de către Dino Marley, adus special de la Londra. Asta o necăjea, dar Danae ştia acum că o să ajungă în vârf. În cele din urmă, îşi băgase piciorul prin uşă şi va lucra cât de greu şi cât de mult va trebui, ca să obţină recunoaşterea. Primii germeni ai puterii, care o vor întări în lupta împotriva unora de felul lui Brachman din întreaga lume, erau în mâinile ei – şi era o putere care o va face mai tare decât pe oricare dintre rivalii ei – şi decât pe oricare dintre manechinele sau modelele ei.

Capitolul 10

La etajul zece, Laurinda aştepta ascensorul ca să coboare, sperând că momentul este potrivit. Dacă discuţia pe care o auzise azi-dimineaţă la automatul de cafea era corectă, atunci Harrison zbura la San Francisco şi va pleca din clădire nu mai târziu de 11 şi jumătate. Ea apăsă din nou pe buton, uitându-se îngrijorată la ceas, sperând că nu l-a pierdut, dar era abia 11 şi 25 de minute şi stătea aici de zece minute, controlând fiecare ascensor care cobora. Lipsea de mult din secţia contabilitate, pentru că fusese mai întâi la toaleta femeilor să-şi perie părul şi să-şi dea pe buzele uscate cu noul ei ruj de culoarea cireşelor şi să se stropească din plin cu parfumul pe care şi-l cumpărase ca să-l folosească în ocazii speciale. Şi ce putea fi mai special decât să-l vadă pe Harrison!

Cu excepţia lui Scott Parker, Laurinda nu găsise nimic de admirat la niciun bărbat. Ea îi dispreţuia pe toţi. Dar Harrison Royle era deosebit. Politeţea lui faţă de ea – o trata de parcă ar fi fost egala lui – blândeţea lui şi în special faptul că apăsase pe butonul puterii şi o adusese la New York şi în slujba aceasta – precum şi faptul că a scăpat-o de maică-sa, îi dăduse în ochii ei un statut de zeu.

Cu puţin noroc, nu vor fi în ascensor decât ei doi…

Laurinda se aşteptase ca Jessie-Ann să fie ceva mai prietenoasă cu ea când va veni la New York, gândindu-se că se va putea infiltra uşor în viaţa ei, dar lunile trecuseră şi nu fusese chemată nici măcar o dată în apartamentul luxos al familiei Royle, la o cină sau ca să rămână seara cu micul Jon – ca să nu mai vorbim de petrecerile elegante pe care presupunea că le dădea mereu Jessie-Ann. Şi bineînţeles, că doar rareori reuşise să-l vadă pe Harrison singur în biroul lui, deşi invocase o mie de motive ca să se ducă sus la etajul cincizeci,

până când secretara îi spusese tăios să nu-şi mai piardă timpul şi să trimită corespondenţa prin curier. Dar Harrison fusese acela care se îngrijise să i se găsească Laurindei un mic apartament, iar familia Parker a avut grijă ca mama ei să fie tratată într-o instituţie de stat. Noroc bun, că, în ce o privea pe Laurinda, mama ei putea să rămână acolo definitiv – cu siguranţă că ea nu se va întoarce acolo să o viziteze! Măcar de ar fi fost la fel de uşor să scape de tatăl ei – a, nu din punct de vedere fizic, în sensul ăsta dispăruse demult, dar imaginea lui îi rămăsese fixată în minte Laurindei şi chiar atunci când se forţa să-l uite, el reapărea din subconştient, ca în acele reclame inteligente de la televizor.

Îşi mai putea aminti, de parcă ar fi fost un stop-cadru, pielea lui aspră, cu semne pe ea; îi putea simţi pieptul vânjos, transpirat, când stătea ameninţător deasupra ei; şi putea adulmeca mirosurile lui de transpiraţie stătută şi amoniac… Laurinda îşi putea aminti mersul arogant al tatălui ei şi felul în care părul lui negru lins îi cădea pe frunte, strălucind de grăsime, iar în visele ei simţea cum o împunge cu trupul lui… Singurul lucru de care nu-şi putea aminti în legătură cu tatăl ei era vocea lui… deşi îşi amintea fiecare cuvânt pe care i-l spusese vreodată când erau amândoi singuri, în camera ei. Erau aceleaşi vorbe pe care le folosea ea în scrisorile către Jessie-Ann – pentru că Jessie-Ann era cea care le merita…

Cu un clinchet uşile ascensorului se deschiseră, aducând-o pe Laurinda, brusc, în prezent şi ochii ei uluiţi întâlniră privirea lui Harrison Royle.

— Coborî, Laurinda? întrebă el plăcut.

— Da… da, vă rog, domnule Royle.

Ea păşi înăuntru repede. Harrison era singur şi ea avea la dispoziţie doar câteva secunde, timp în care era cu totul al ei!

— Cum îţi merge? întrebă Harrison, cu un zâmbet obosit, mintea lui fiind la o depărtare de un

milion de mile – sau măcar la câteva mile – doar până la Third Avenue şi *Imagini*. O chemase pe Jessie-Ann să vină cu el azi la întâlnirile preliminare pentru noua *„Fată de la Royle”*, la San Francisco, dar deşi îi spusese că i-ar folosi sfatul, ea era ocupată. De când întâlnise acel mic dinam care era Caroline Courtney, lucrurile începuseră să se mişte la *Imagini*. Desigur, treaba la *Catalogul Royle* le dăduse susţinerea materială de care aveau nevoie, iar acum erau ocupate să finiseze noul lor studio şi să caute noi talente. Toate astea nu însemnau pentru Harrison decât că acum Jessie-Ann era prea ocupată ca să petreacă împreună cu el o săptămână la San Francisco. Ah, fusese tandră şi dulce, dar el trebuia să recunoască faptul că situaţia asta îl durea.

— Arătaţi teribil de obosit, domnule Royle, zise Laurinda cu un zâmbet preocupat.

— Poftim? A, chiar aşa, Laurinda? Ei, asta bănuiesc că e din cauza lucrului. Întreprinderea *Royle* mă ţine în mişcare, răspunse el, întrebându-se ce o apucase pe fata aia să poarte nuanţa aceea de ruj care nu-i venea bine şi parfumul acela pătrunzător de mosc; era atât de puternic, încât îi tăia răsuflarea.

— Cum merge cu slujba? întrebă el, retrăgându-se cât mai mult în colţul ascensorului şi forţându-se să zâmbească. Ai de lucru, nu-i aşa?

Laurinda oftă.

— Tocmai asta-i, domnule Royle, nu prea am de lucru. A, nu-i vina lor, adăugă ea în grabă, doar că eu termin repede şi – ştiţi, de fapt, problema este, domnule Royle, că slujba este într-adevăr prea neînsemnată pentru o persoană cu posibilităţile mele. Ştiu că sunt încă destul de nouă aici, dar sunt mult mai bună decât unii din secţie.

— Îmi pare rău să aud asta, răspunse Harrison, când se deschiseră uşile ascensorului, dar mi-e teamă că nu pot face mare lucru în privinţa asta. Vechimea contează mult în birourile, de felul

acesta, ştii doar. Desigur, Laurinda, nu trebuie să consideri că trebuie să rămâi pe viaţă la *Royle*, doar pentru că lucrurile s-au întâmplat aşa. Noi nu suntem o companie care să împiedicăm pe cineva care lucrează la noi, dar are posibilităţi mai mari.

— Vai, domnule Royle, făcu ea, şocată, nici n-aş visa să vă părăsesc! Decât doar… mă întrebam… a, nu, n-are importanţă… sunteţi grăbit şi oricum, nu vă mai pot cere alte favoruri…

Carson, şoferul lui, aştepta deja, cu uşa de la Rolls deschisă… dar fata arăta aşa de necăjită, încât nu putea, pur şi simplu, să plece… În fond, ea era protejata lui Jessie-Ann…

— Ce este, Laurinda? întrebă el dându-se într-o parte ca să-i lase pe alţii să intre în ascensor. Eşti îngrijorată de mama ta? Ştii că Jessie-Ann şi cu mine vom face tot ce putem ca să te ajutăm?

— Tocmai asta-i, domnule Royle. Mă întreb dacă Jessie-Ann m-ar putea ajuta. N-am vrut să o întreb pentru că ştiu că e tare ocupată… dar, ştiţi, eu sunt o fată dintr-un oraş mic şi mă simt pierdută în compania asta mare, domnule Royle. M-am gândit că poate Jessie-Ann are nevoie de cineva care să o ajute la *Imagini* – mi s-ar potrivi de minune. Simt că acolo aş fi cu adevărat de folos – sunt foarte bună în meseria mea… aş avea grijă ca documentele de contabilitate de la *Imagini* să fie ţinute la zi. Ar fi mai mult ca într-o familie, înţelegeţi, şi aş putea ajuta şi în altele, cum am făcut la tatăl ei.

Ochii negri ai Laurindei străluciră cu o urmă de lacrimi şi Harrison o privi nervos.

— Înţeleg, spuse el, liniştit. Te simţi ca o rotiţă mică într-o maşinărie mare, aici la Royle. Bănuiesc că pentru cineva cu antecedentele tale ţi se pare puţin cam anonimă munca. Am să vorbesc cu Jessie-Ann şi am să văd ce se poate face.

Laurinda îl urmări grăbindu-se prin uşile de sticlă şi urcându-se în maşina care-l aştepta. În timp ce şoferul intră în circulaţia aglomerată de la

amiază, observă că Harrison ridică receptorul telefonului din maşină şi formă un număr. Poate că o suna deja pe Jessie-Ann în legătură cu ea, planul ei acţiona. Curând, va putea fi în apropierea lui Jessie-Ann tot timpul şi atunci va avea grijă ca ea să meargă pe drumul cel drept. O va salva pe Jessie-Ann de răul din ea – şi Dumnezeu s-o ierte dacă n-o să se căiască!

Capitolul 11

Stu Stanfield fu mulţumit cu ce văzu. Fotografiile lui Danae pentru *Catalogul Royle* erau curate, proaspete şi contemporane; reuşise să dea prioritate îmbrăcăminţii, manechinele venind pe planul doi, totuşi aveau şi ele personalitate. Ele erau tinere, dar nu agresiv de tinere, iar cele folosite pentru femei în vârstă şi măsuri mai mari, reuşeau să arate mature şi acceptabile. Chiar şi copiii erau nişte copilaşi obişnuiţi, nu genul acela cărora ai fi avut plăcerea să le dai un picior în fund! Şi, cu toate că fotografiile fuseseră făcute în studiourile de la *Imagini*, ea reuşise să le imprime decorurilor căldură şi soare, astfel încât nimeni n-ar fi ghicit că era doar un decor. Sau mersese pe o cale opusă şi înşirase manechinele în costume de baie în faţa unui fundal clar fals, zburdând, sărind şi jucându-se cu raţe de cauciuc, labe de apă şi vaporaşe-jucărie ţinute strâns în mâini. Iar biblioteca ei somptuoasă, îmbrăcată în lemn de stejar, a fost transformată în seria de fotografii de blănuri sintetice ieftine de la *Royle*, ca să arate destul de maiestuoase pentru o regină.

Stu se lăsă pe spate în fotoliul său de piele, cu mâinile sub cap, zâmbind bucuros. Anul ăsta, *Catalogul Royle* va fura puţin din romantismul Laurei Ashley, plus broşura strălucitoare de turism… peisaje, transatlantice, case frumoase de ţară. Nu mai erau pagini întregi de fotografii plate… Danae Lawrence şi Jessie-Ann revoluţionaseră întregul stil de la *Nicholls Marshall*.

Era bine că Rachel Royle era plecată într-o croazieră, pentru că era sigur că ea nu va aproba catalogul; de fapt, ăsta era probabil eufemismul secolului! Rachel fusese aceea care insistase totdeauna ca acest catalog să se menţină strâns de conceptul original al soţului ei, doar cu schimbări

minore de-a lungul anilor. Iar Stu nu putea spune că greşise, deoarece vânzările prin poştă ale casei Royle nu scăzuseră, dar nici nu crescuseră. El putea simţi fermentând începuturile unei puternice încăierări de familie, dacă Rachel va apuca să se uite în catalog. Dar însuşi Harrison fusese acela care îi instruise să-i dea frâu liber lui Jessie-Ann şi *Imaginilor* şi, desigur, el era dator să se ocupe de mama sa. Să dea Dumnezeu să se poată descurca! O ceartă cu autoritara doamnă, un lucru pe care Stu îl aştepta cu nerăbdare.

Lumina roşie a telefonului clipi cu insistenţă, iar el ridică receptorul, concentrându-se asupra grămezii de fotografii răspândite pe birou.

— Vă caută de la *Imagini*, domnule Stanfield, îl informă secretara.

El aşteptă să audă sunetul de conectare, apoi spuse:

— Bună, Jessie-Ann, ce mai faci?

— Domnule Stanfield, nu e Jessie-Ann. Sunt Laurinda Mendosa, contabila de la *Imagini*. Iertaţi-mă că vă deranjez, dar m-am gândit să vă sun mai întâi pe dumneavoastră, ca să vorbiţi eventual cu serviciul de contabilitate. Laurinda făcu un moment pauză, dar el nu spuse nimic şi ea continuă. Ştiţi, desigur, că *Imagini* e o companie foarte nouă şi ar fi de folos situaţiei noastre financiare, domnule Stanfield, dacă serviciul dumneavoastră de contabilitate ar fi ceva mai prompt cu plăţile pentru *Catalogul Royle*. Au câte o lună sau şase săptămâni întârziere la fiecare plată până în prezent şi ştiţi cât de greu este pentru companiile mici să suporte o asemenea tensiune în privinţa intrărilor de numerar.

— N-am cunoscut această situaţie, comentă Stu, surprins.

— Cei ce se află în poziţia dumneavoastră rareori cunosc aşa ceva, domnule Stanfield, dar este o şmecherie obişnuită a contabililor. V-aş fi recunoscătoare în acest caz, dacă aţi putea avea

grijă să nu se mai întâmple. În fond, n-am dori ca Harrison să se supere prea rău, nu-i aşa?

El privi uimit la receptor. Fata asta îl ameninţa pe el! Şi cum e posibil ca o contabilă de la *Imagini* să-l numească pe Harrison Royle doar Harrison?

— Am să pun pe contabilul şef să se ocupe de asta, domnişoară Mendosa, spuse el, închizând brusc telefonul.

Laurinda se lăsă pe spătarul scaunului ei, cu un mic zâmbet jucăuş în jurul buzelor. Când se va întoarce Caroline, îi va putea spune că de acum încolo cei de la *Nicholls Marshall* vor plăti la timp! Ştia că asta o îngrijorase pe Caroline.

Acum că avea un picior bine plasat la *Imagini*, plănuia să-şi consolideze poziţia, să se facă indispensabilă… buna, experimentata Laurinda, cea demnă de încredere, pe care te puteai baza că-şi îndeplineşte bine sarcinile ce-i revin, precum şi orice alte mărunţişuri diverse pentru care nimeni altcineva nu-şi găsea timp. A, da, în scurt timp se vor întreba cum de au reuşit să se descurce până acum fără ea! Îl pusese deja la punct pe grasul ăla de Stanfield. De acum încolo, o să ştie cine e ea, s-a asigurat de asta, aruncând numele lui Harrison.

Ultima oară când Stanfield fusese acolo, nimerise tot peste Jessie-Ann, îmbrăţişând-o şi sărutând-o, purtându-se nervos, pentru că era soţia lui Harrison. El o lăudase şi pe Danae ridicând-o în slăvi şi discutase cu Caroline despre Londra şi despre artă, dar nu o observase pe Laurinda, care aştepta în spate. Pentru el, ea era doar o funcţionară de birou; dar aici greşise. El nu ştiuse că ea era prietena lui Harrison, că Harrison a avut grijă de ea, a ajutat-o… şi nu ştia că ea se considera îngerul păzitor al lui Harrison şi că în curând ea va fi cea care va avea grijă de el. Harrison avea nevoie de ea, la fel şi micul Jon, iar într-o bună zi, îi vor fi şi ei recunoscători că era acolo, în locul lui Jessie-Ann.

Deschizând sertarul de sus, din stânga, al biroului ei de metal, scoase o cutie de şerveţele Kleenex, pipăind prin straturile moi de hârtie cuţitul de curăţat pomi, cu mâner scurt, pe care-l ascunsese acolo. Lama se îngustase de atâţia ani de folosinţă, iar vârful era rupt de când, odată, într-o furie grozavă, tatăl ei îl aruncase în uşa lor de la bucătărie. El folosise cuţitul ca să cureţe trandafirii şi liliacul, şi îşi petrecuse ore în şir ascuţindu-l pe o curea veche, tare, de piele, până când tăişul devenise de o fineţe lucitoare încât a putut tăia dintr-o lovitură rapidă un pepene verde cu coaja groasă. Laurinda parcă vedea şi acum cele două jumătăţi de pepene, de un roşu coraliu strălucitor, seminţele răspândite şi zeama care picura de pe masa de bucătărie, acoperită cu plastic, pătând imaculata podea de linoleum a maică-sii.

Dar nu era încă momentul pentru asta, îşi spuse ea repede. Mai erau multe de făcut în prealabil. Principala ei problemă era cum să ajungă mai aproape de Harrison. Ea tot nu fusese încă invitată acasă la el, dar Jessie-Ann petrecea cu mult mai mult timp aici la *Imagini*, aşa că nu era de mirare. Singurul mod pe care-l vedea ca să ajungă la Harrison, era prin intermediul micuţului Jon. Avea acum peste un an şi umbla peste tot. Jessie-Ann o punea pe guvernantă să-l aducă tot mai des la *Imagini*, după-amiaza, pentru că era prea ocupată ca să se ducă acasă să-l vadă, şi toate manechinele alea proaste şi coaforii îl tratau de parcă ar fi fost un mic căţeluş, ţinându-l pe rând în braţe, aducându-i jucării şi sărutându-l cu buze rujate. Atentau de pe acum la inocenţa lui. Şi încă de pe acum, viaţa păcătoasă a mamei lui îi era impusă şi lui. Laurinda puse cuţitul la loc, cu grijă, în cutia cu şerveţele Kleenex şi închise sertarul. Timpul era esenţial pentru micul Jon, iar ea va trebui să facă în curând o mişcare oarecare. Dar trebuia să-şi facă cu grijă planurile. Şi acestea trebuiau să fie sigure. Atunci, ea îi va putea elibera pe Harrison şi

pe Jon de corupţia lui Jessie-Ann şi, când totul se va termina, ea îi va lua locul în mod firesc. Ea îl va apăra pe Harrison de rău şi, bineînţeles, micuţul Jonathan va fi ca şi propriul ei fiu.

***

Caroline ieşi, mulţumită de ce realizase, de la şedinţa cu nou-numita companie pentru relaţii cu publicul a *Imaginilor*. Acum, când *Imagini* se lansase solid în afaceri, ea voia ca numele ei să fie pe toate buzele şi cu cât mai curând, cu atât mai bine. Deja numele ei era menţionat în revistele comerciale şi se vorbea despre ea atât pe Seventh Avenue cât şi la bârfele din Madison Avenue. Odată cu contractul pentru *Cosmeticele Avlon*, momentul era potrivit pentru reclamă.

Jessie-Ann fusese cea care iniţiase contractul cu *Avlon*, dar Caroline fusese cea care îi asigurase un triumf final total. Iar munca lui Danae fusese examinată – practic sub microscop – de funcţionarii agenţiei de publicitate ai lui *Avlon*. Noile fotografii pe care le făcuse lui Jessie-Ann – încadrând-o într-un rol diferit, mai liniştit, mai matur şi mai blând, un fel de amestec între Grace Kelly şi Catherine Deneuve, în locul tânărului şi sănătosului animal Jessie-Ann – îl înnebuniseră. Danae avea în buzunarul ei comanda pentru *Cosmeticele Avlon*, iar *Imagini* erau în posesia unuia dintre cele mai lucrative contracte în domeniul reclamei.

Tot ce aveau de făcut acum era să găsească manechinul potrivit. Jessie-Ann refuzase să mai facă muncă de manechin – deşi ar fi putut câştiga o avere. Şi, cu toate că banii reprezentau problema personală cea mai puţin importantă a ei, în ce priveşte însă *Imagini*, aceasta era totuşi problema principală, deoarece voiau să se extindă. Caroline trecu în revistă, în gând, scurta listă a conturilor lor; era mai întâi, cel al lui *Royle*, bineînţeles, şi al

Companiei Naţionale de Turism, care voia o nouă broşură de sezon, apoi era cel al grupului rock care avea nevoie de o copertă de album şi de fotografii publicitare, plus câteva conturi mai mici dar prestigioase. Iar acum era *Avlon*.

Mergând repede, traversă Madison şi se îndreptă în jos, pe Cincizeci şi unu, spre Ţhird Avenue. Soarele strălucea pe neaşteptate în ziua aceea de octombrie ce fusese cenuşie, şi chiar săptămâna trecută ea se mutase în propriul şi mândrul ei mic apartament din Central Park West, aproape de Lincoln Centre. Absolut totul era cum trebuie în viaţa ei… sau aproape totul. Nu mai auzise nicio vorbă de la Pericle Jago, deşi făcuse turul galeriilor pentru el, conform înţelegerii.

Nu că i-ar fi păsat chiar atât de mult când Pericle se căsătorise cu Evita, se gândi Caroline, strecurându-se prin circulaţie ca o adevărată new-yorkeză, dar o deranja să fie considerată o proastă. Şi fusese o proastă în privinţa lui Pericle. Foarte proastă. Nu se va mai întâmpla altă dată, se gândi ea, dând colţul în strada îngustă, unde era *Imagini*. De acum încolo nu se va mai lăsa legată. Va fi liberă şi nu-şi va mai da inima nimănui. Oricum, munca nu-i lăsa timp pentru dragoste, iar viaţa ei era şi mai bună din cauza asta. Recunoaşte, Caroline, îşi spuse în sinea ei, zâmbind în timp ce împingea uşa de la *Imagini*, că şase luni de când ai început să lucrezi la *Imagini* ai fost mai fericită decât oricând în viaţa ta!

Imagini se dezvolta mai repede decât ar fi crezut vreuna din ele. Danae făcea o minirevoluţie în lumea fotografică şi a publicităţii cu aspectul ei inovator, proaspăt, cu fotografiile ei granulate, în alb şi negru – adesea în combinaţii neobişnuite – şi cu tratarea nepăsătoare a hainelor de seară ca şi a celor obişnuite. *Imagini* se dezvoltase deja de la un studio la două şi se întrebau cum să-şi organizeze finanţele ca să se extindă în continuare şi să

cumpere clădirea de alături, care le-ar da suficient spaţiu pentru încă două studiouri.

Lui Caroline îi plăcea să considere că *Imagini* era Broadway-ul într-o capsulă, fiecare studio având spectacolul lui, uneori două, trei, sau chiar patru pe zi.

Dimineaţa, un matineu, iar seara spectacol – şi fiecare avea distribuţia lui, decoruri şi scenariu. Era exact meseria ce-i plăcea lui Caroline şi s-a implicat în ea total, la fel ca şi Danae şi Jessie-Ann. Dar aici se ivea o problemă. Pentru Caroline era bine să joace pe deplin rolul de femeie activă, cu normă întreagă, dar Jessie-Ann avea un soţ şi un copil şi o viaţă de familie care cerea, de asemenea, timp. Lucrurile erau mai simple pentru că Jessie-Ann nu ţinea seama de asta. Caroline oftă, dându-şi jos paltonul, şi se apucă să examineze mormanul de corespondenţă de pe biroul ei. Era singurul nor care-i întuneca orizontul, şi era ameninţător de mare!

— Caroline, pot să-ţi vorbesc un minut? întrebă Laurinda.

Caroline observă bluza albă de mătase, încheiată până sus, a Laurindei şi fusta neagră, care o făcea să pară mai greoaie ca de obicei. Părul ei aspru, creţ, negru, era tras de pe fruntea îngustă şi ţinut cu clame de oţel destul de mari ca să străpungă un curcan. Caroline oftă cu disperare. Deşi fata avea ruj pe buze, avea o culoare nepotrivită. Cireşiul se transforma totdeauna în vineţiu pe pielea ei măslinie. Dându-se un pas înapoi ca să evite parfumul de mosc al Laurindei, ea ar fi dorit să-i fi plăcut fata mai mult, dar se părea cumva că Laurinda nu-şi dădea seama de micile amabilităţi care ungeau mecanismele oricărei relaţii. La ea nu existau zâmbete, nici saluturi politicoase, nici conversaţii uşoare sau bârfe şi nimic din farmecul generos care abundă la manechinele alese cu grijă la *Imagini* ca şi la clienţi. Caroline n-ar fi ales-o niciodată pe Laurinda să lucreze pentru *Imagini* –

fata nu se potrivea nicidecum acolo – dar nu avusese posibilitatea să aleagă. Laurinda îi fusese băgată pe gât, ca să se exprime astfel. Chiar şi Jessie-Ann, care era cea mai bună fiinţă şi care o ajutase iniţial pe Laurinda, dăduse înapoi când Harrison sugerase ca ea să lucreze la *Imagini*. Oricum, ea era acum aici şi trebuia să recunoască, fata îşi făcea bine munca.

— Laurinda, spuse Caroline cu amabilitate, te-ai gândit vreodată să-l laşi pe Hector să se ocupe de părul tău? El e cu adevărat un geniu, ştii doar – uită-te numai la ce a făcut cu coama mea neastâmpărată!

Îşi scutură viguros buclele scurte, râzând când părul se aranja frumos la locul lui.

— Mulţumesc, răspunse Laurinda înţepată, dar îmi place părul meu aşa cum este. Nu simt nevoia unui stil elegant aşa ca…

Se opri brusc, dar Caroline ştia că voise să spună „aşa ca tine şi ca Jessie-Ann”. Ea ridică din umeri; asta era problema Laurindei.

— Foarte bine, Laurinda. Ce voiai? întrebă ea, din nou, foarte oficial.

— Am vrut să-ţi spun că l-am sunat pe Stu Stanfield şi am aranjat ca să facă plăţile la timp, în viitor, pentru *Catalogul Royle.*

Faţa ei se lumină cu o jumătate de zâmbet triumfător, în timp ce Caroline o privea curioasă, întrebându-se cum de şoricelul ăsta avusese curajul să-i telefoneze lui Stanfield. Să-l suni pe şeful uneia din cele mai mari agenţii din Manhattan şi să-l obţii la telefon era o realizare asemănătoare cu un telefon dat lui Dumnezeu.

— M-am gândit că era timpul să fie pus cu botul pe labe, continuă Laurinda, şi i-am explicat domnului Stanfield că, fiind o societate nouă, avem nevoie să menţinem intrările în numerar.

— Şi ce a spus domnul Stanfield?

Laurinda îşi aranjă părul cu mâna şi zâmbi din nou.

— A, ne-am înţeles, mai ales atunci când i-am explicat că s-ar putea ca lui Harrison să nu-i placă treaba asta.

Caroline îşi strânse buzele, scoţând un fel de fluierat emfatic.

— Isuse! Ai spus aşa ceva?

— Sigur că da. Şi a mers. Ei, oricum, asta a fost. Introduc toate conturile noastre în noul nostru sistem de calculatoare, Caroline, şi curând vom putea controla cum stăm, exact într-un singur minut. Şi atunci o să mă apuc să-i urmăresc.

— Mulţumesc, Laurinda.

Caroline urmări ieşirea greoaie, uşor clătinată a fetei, încă uluită de faptul că Laurinda folosise un mic şantaj asupra lui Stanfield. Lui Jessie-Ann n-o să-i placă – n-o să-i placă defel. De fapt, hotărî Caroline cu prudenţă, ar fi mai bine dacă Jessie-Ann n-ar şti nimic despre micul episod al Laurindei. S-ar enerva rău, aflând că numele lui Harrison fusese folosit în beneficiul *Imaginilor* – mai ales că era vorba de plata datorată de compania lui. Era un noroc că ea era plecată cu Danae, pentru că asta va fi o chestiune pe care ea, Caroline, o va ţine secretă.

Până la ora trei, Caroline se ocupă de aproape toată corespondenţa acumulată pe biroul ei şi se gândea la o ceaşcă de cafea – deşi o ceaşcă de cafea de una singură nu părea să aibă vreo valoare; când erai alături de altcineva, plăcerea era mai mare. Dar studiourile erau goale în după-amiaza aceea; prima şedinţă urma să aibă loc abia la ora şase. Până şi Ed Zamurski plecase – definitiv. Jessie-Ann îi arătase câteva din scrisorile acelea înspăimântătoare şi inima Carolinei se strânsese de groază în faţa unei asemenea murdării degenerate… era mai rău decât o simplă pornografie; era drojdia viselor unui nebun sexual! Dar Jess considerase că nu mai avea nevoie de Ed – studiourile erau totdeauna pline de lume şi ea nu mai era singură niciodată, aşa că nu avea de ce să

se teamă şi, curios, nu mai primise asemenea scrisori de luni de zile.

— Bună! Sunteţi *Imagini*?

Inima lui Caroline zvâcni şi gura se uscă, uitându-se la figura din faţa ei – o figură pe care o cunoştea bine. Calvin Jensen avea păr des, uşor ondulat, blond închis, dat pe spate de pe o frunte lată şi îi ajungea până la umeri. Avea ochi înguşti verzui, oase mari, maxilarul lat şi ferm şi bronzul auriu permanent al unui manechin de renume, care umblă prin toată lumea.

— Sunt Calvin Jensen, spuse el cu un accent lent, vestic. Aici sunt *Imaginile*, nu-i aşa? Mă aflu oare unde trebuie?

— Bineînţeles că da, îşi trase sufletul Caroline. Ia loc, te rog, domnule Jensen!

Calvin râse, arătându-i dinţii puternici, pătraţi, perfect albi, fără coroane sau croşete. Calvin era de felul lui perfect din punct de vedere fizic. Şi, deşi umerii lui laţi erau acoperiţi de cea mai moale jachetă de piele neagră (de la *Armani)*, şoldurile înguste şi picioarele puternice erau îmbrăcate în tweed fin (de la *Versace)* iar pieptul bronzat era acoperit cu o cămaşă albă simplă (de la *Ferre)*, Caroline era prea conştientă de ceea ce se afla sub toate astea. Calvin producea impactul imediat al unui animal sexual frumos şi cine era ea să-i reziste?

— Eşti englezoaică, spuse el, lăsându-şi cu graţie trupul mare pe un fotoliu alb de tweed. Tocmai am fost la Londra cu o treabă. Oraş plăcut – oameni plăcuţi. Dar n-am întâlnit pe nimeni care să vorbească aşa ca dumneata. Sună ca într-un film.

Caroline râse.

— Chiar aşa sună? Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău. Îmi place. Sprijinindu-şi cotul de biroul ei, Calvin o privi fix în ochi. Am instincte bune, să ştii, şopti el, simt când pot avea

încredere în cineva şi ştiu că mă pot încrede în tine. Cum te cheamă?

— Caroline… Caroline Courtney.

— Perfect, draga mea, absolut perfect. Da, îmi place cu adevărat… Caroline Courtney, hm? Un nume de mare clasă pentru o fată de mare clasă. Ce faci aici la *Imagini*?

— Lucrez aici, recunoscu ea, roşind. De fapt, sunt asociata lui Jessie-Ann. Eu conduc partea economică, angajez oameni şi organizez planificarea studiourilor, în timp ce ea are grijă de manechine şi de partea de creaţie. Împreună cu Danae, bineînţeles. Danae este fotografa de la *Imagini* şi va deveni în curând a treia asociată.

— Am auzit de ea, spuse Calvin, tărăgănat, menţinându-şi privirea la Caroline, până când ea coborî ochii, jenată. De fapt, aş putea spune că pentru asta am şi venit aici. M-am certat destul de rău cu Hilary Gough de la *Modelmania*, fosta mea agentă.

Caroline îşi ţinu răsuflarea… fosta lui agentă?… Oare Calvin îşi căuta o nouă agenţie? Doamne, oricine în New York – oricine în lume – l-ar accepta într-un minut. Calvin lucra tot timpul, era virtual o maşină de făcut bani…

— Am avut şi o mică răfuială cu Brachman, continuă Calvin, aşezându-se comod în fotoliu şi sprijinindu-şi picioarele pe biroul lui Caroline, în timp ce ea se uita fascinată la cizmele lui italiene de cowboy, în valoare de şase sute de dolari, făcute din pielea cea mai moale şi mai suplă pe care o văzuse vreodată.

— Spune-mi, ce părere ai despre astea? întrebă el scoţând o serie de polaroide din sacul de piele *Vuitton* pe care-l purta pe umăr. Hai, Caroline, te rog, spune-mi părerea ta sinceră!

Ştergându-şi palma ce se umezise brusc de fusta ei galbenă de in, Caroline luă fotografiile cu grijă, evitând să-i atingă mâna. În ele apărea Calvin, bronzat şi cu adevărat frumos şi nu purta altceva

decât o pereche de chiloţi. Ea le răsfoi, încruntându-se. În unele purta şort de boxer, în altele o vestă şi pantaloni… dar cumva tot aspectul lui sexy fusese diluat de poza convenţională a unui milion de reclame anodine de lenjerie, apărute de-a lungul anilor.

— Sunt o porcărie! exclamă ea dispreţuitoare. Cum a putut Brachman să-ţi facă aşa ceva?

Calvin se aplecă peste birou apropiindu-se.

— Nu pot să-mi dau seama. Crezi că o fi gelos? Vreau să spun că tipul îmbătrâneşte şi toate astea… Fie că e aşa, fie că se gândeşte că sunt homo… sau poate că el o fi?

Caroline râse.

— O să trebuiască să vorbeşti cu Danae despre asta, ea e expertul nostru în probleme de Brachman. Danae a lucrat cu el doi ani.

— Da? Chiar aşa… deci, am să-ţi spun, Caroline, nu era să las să mi se ruineze cariera din cauza fotografiilor ăstora îngrozitoare şi i-am spus exact asta şi lui Brachman. Îi zâmbi. Poţi să-ţi imaginezi ce s-a întâmplat – tipul a înnebunit, mi-a zis câteva lucruri neplăcute despre caracterul meu… „Nu-i nevoie să treci la afronturi personale, i-am zis, n-am făcut altceva decât să afirm că pozele astea sunt mizerabile!” Te întreb eu pe tine, ce-i rău în asta? Ochii lui înguşti, verzi, străluciră spre ea de sub sprâncenele blond-cafenii şi continuă: Oricum, Brachman o cheamă pe Hillary Gough, ea vine furioasă şi se repede la mine… La mine! „Doamnă, i-am spus eu, oare ai uitat un lucru? Eu sunt clientul dumitale, nu acest bătrân fost fotograf. Dacă vrei să-l reprezinţi pe el, n-ai decât. Eu – am plecat”. Şi exact asta am şi făcut – doar că i-am arătat şi lui Brodie Flyte polaroidele astea, înainte ca ele să ajungă înapoi la el.

Caroline îşi linse cu nervozitate buzele, absorbită de povestea lui Brodie Flyte, născut Broderick Feinstein, era un tip aspru şi dur din Bronx, care ajunsese în domeniul modei direct de

pe stradă. El era acum unul dintre cei mai mari creatori de modă ai Americii şi încasările lui – cu linia de produse de serie şi croitoria de înaltă clasă – erau deja cotate la aproape un miliard de dolari pe an. Ea citise undeva că se ocupa acum de lenjeria unisex pentru piaţa de masă, ca să treacă de cifra de un miliard.

— Şi ce a spus Brodie Flyte? întrebă ea, interesată.

— Brodie e un vechi amic al meu. L-am cunoscut de când a început şi i-am făcut totdeauna prezentările. A aruncat doar o privire – aşa cum ai făcut şi tu – şi a zis „Astea-s rahat. Ce joc face fundul ăsta?” Calvin rânji, văzând expresia şocată a lui Caroline. Aşa vorbeşte Brodie, explică el. Doar hainele lui arată rafinat.

Ea izbucni în râs.

— Ei, şi ce?

— I-am spus că am părăsit-o pe Hilary şi *Modelmania* iar el a zis: „Călătorie sprâncenată – ce-ar fi să încerci ceva nou? Nu am aflat decât lucruri bune despre *Imagini*… Jessie-Ann Parker îşi cunoaşte meseria şi are o nouă fotografă straşnică”. Aşa că, el se lăsă pe spătarul fotoliului, zâmbind mulţumit, iată-mă. Iar dacă fotografa asta este atât de bună pe cât se vorbeşte de ea, Brodie şi cu mine am vrea ca ea să facă reclamele pentru *Linia trupului*.

Caroline era prea uimită ca să poată răspunde… noua lenjerie a lui Brodie Flyte ar putea ridica *Imaginile* – sau să le doboare… lor le va reveni răspunderea să vină cu aspectul potrivit ca să transmită mesajul prin acest simplu şort simplu de box, aceste bluze şi veste de bumbac care pot fi al dracului de sexy, atât pe fete cât şi pe bărbaţi.

— Agenţia de publicitate se numeşte *Monahan, Karnelian, Marks,* îi spuse Calvin. Ei au să-ţi dea amănunte despre companie. Eu vin doar pentru fotografii.

Zâmbind cu zâmbetul lui uimitor de alb, se ridică şi îşi aruncă pe umăr sacul de piele.

— Trebuie să plec, îi spuse el lui Caroline, uitându-se intens în ochii ei. Sunt în drum spre sala de sport – o oră de gimnastică, douăzeci de lungimi în bazin, o jumătate de oră pe Nautilus… şi apoi, ce faci diseară la cină?

— Încă nu m-am gândit, şopti ea timid, minunându-se de rezistenţa lui. Dacă ar face ea toate astea, n-ar mai vrea decât să se târască acasă în pat.

— Minunat. Ce-ar fi atunci să vin la tine la cină? La opt, e bine? Îmi dai adresa?

Caroline mâzgăli adresa ei pe spatele unei cărţi de vizită de la Imagini.

— Grozav, făcu Calvin, băgând-o în buzunarul de la cămaşă. Aplecându-se iar peste birou, îşi puse mâna sub bărbia ei. Ridicându-i faţa spre el, o privi fix un moment prelungit, iar ea aşteptă fără suflu, conştientă de moliciunea pielii lui bronzate, de strălucirea aurie mai închisă a părului lui decolorat de soare şi de gura lui fermă, pasionată – atât de aproape de ea.

— Eşti o femeie foarte frumoasă, domnişoară Caroline Carstairs, spuse el în cele din urmă, răsucindu-se şi îndreptându-se spre uşă.

— Courtney, strigă ea după el. Nu Carstairs, ci Courtney.

— Ne vedem la opt, Courtney.

Făcând semne cu mâna, ieşi pe uşă şi dispăru.

Caroline se lăsă moale în scaun, pulsul bătându-i repede şi cu gura uscată de emoţie. Uitase totul despre *Imagini* şi Brodie Flyte… Calvin Jensen venea la cină.

Capitolul 12

Activitatea la *Compania de publicitate pentru lenjerie* a lui Brodie Flyte devenise prioritară, iar Danae nici nu avea timp să se bucure de cele relatate în coloanele de scandal ale ziarelor în legătură cu scandalul lui Brachman şi fotografiile lui plicticoase care îl făcuseră să piardă cea mai mare comandă a anului. Şi o pierduse în favoarea fetei care fusese cândva asistenta lui! Ea se gândise totdeauna că atunci când va veni momentul, îl va savura cu încetul, bucurându-se de căderea lui Brachman, dar acum era prea absorbită de probele pentru *Linia trupului de la Flyte*, care îi acaparau întreaga atenţie.

După discuţii nesfârşite cu cei de la agenţia de publicitate *Monahan, Karnelian, Marks*, informaţiile pe care le primiseră fuseseră destul de vagi, lăsându-i foarte multă libertate de creaţie. Desigur, la început s-au împotrivit puţin, când le-a spus că vrea să folosească o fată şi pe Calvin. Ideea ei era să-i folosească împreună ca pe nişte îndrăgostiţi, pe un pat nedesfăcut; dar le promisese că va găsi manechinul cel mai tânăr şi cu aspect inocent. Se jurase că, dacă lasă totul în seama ei, le va da ceva plin de bun gust şi deosebit – ceva care va atrage cu adevărat atenţia publicului.

— E cam contradictoriu, spusese ea cu un zâmbet gata de luptă. În fond, dacă voiaţi ceva convenţional, ar fi trebuit să rămâneţi la Brachman.

— Doar să nu depăşeşti măsura, Danae, îi atrase atenţia Konrad Karnelian. Vreau să vindem oricui în ţară această lenjerie – şi asta îi include pe prostănacii din ţara gâturilor roşii, din ţara cu iarbă albastră, pe cea din Rocky Mountains şi pe new-yorkezii şmecheri.

— Bine, răspunse scurt Danae, am să vă dau exact ceea ce vreţi – tot ce vă cer e să mă lăsaţi s-o

fac în felul meu.

— Eşti angajată, fu de acord Brodie Flyte, plăcându-i încrederea în sine a fetei, dar fă afurisita asta de treabă cum trebuie, că altfel dai de dracu.

— Domnule Brodie! exclamă Danae. Ăsta nu-i un stil de a vorbi pentru un magnat al lenjeriei!

Brodie oftă.

— Ai dreptate, cucoană. Am petrecut atâta vreme printre cuţitarii din Seventh Avenue, încât cred că am uitat cum se vorbeşte cu o persoană drăguţă.

El rânji spre ea şi Danae îi răspunse la fel. Brodie Flyte era simpatic, mărunt, brunet şi uşuratic… dar deşi ea ştia că el era „interesat”, lucrurile nu mergeau mai departe – sau atât de departe pe cât ar fi voit ea să meargă. Ea se concentra asupra carierei sale ca femeia-dinam, magiciana lumii aparatului de fotografiat.

***

Prima problemă apăru când îi spuse lui Calvin că va trebui să împartă reclamele cu o fată.

— Isuse Cristoase, făcu el uitându-se plângător la Caroline, asta înseamnă moarte adevărată pentru un bărbat manechin. Nu voi fi decât fundal pentru o păsărică sexy.

— Nicidecum, promise Danae. Păsărica va fi atât de inocentă, încât publicul va fi preocupat de onoarea ei! Haide, Calvin, e o şansă ca să ieşi din tiparele lui *Versace*. O să arăţi grozav în şorturile de mătase ale lui Brodie şi cu o bluză de bumbac, alături de o fată…

— Tu ce părere ai, Courtney? întrebă Calvin, luându-i mâna.

Arăta atât de nesigur, iar Caroline simţi că el voia ca ea să decidă în locul lui.

— Eu aş avea încredere în Danae, răspunse ea calm, e un geniu. Vei avea cele mai bune fotografii

pe care le-ai făcut vreodată – sunt gata să pun pariu că vor fi considerate opere de artă.

— În regulă, dacă doamna spune da. Calvin îşi întoarse zâmbetul strălucitor spre Danae, strângându-i cu căldură mâna. Avem un contract. Anunţă-mă când încep.

— Lasă un număr de telefon unde te putem găsi, spuse ea.

— O, cred că mă găseşti la Courtney aproape în fiecare seară, răspunse nonşalant Calvin.

Danae ridică din sprâncene şi Caroline roşi.

— Nu e chiar aşa cum spune el, şopti ea. Calvin a venit doar la cină, săptămâna trecută, şi se pare că s-a simţit ca acasă.

Danae ridică din umeri şi spuse zâmbind:

— Pot să mă gândesc că se pot întâmpla şi lucruri mai rele. Asigură-te doar să nu dispară. Ne vedem peste câteva săptămâni, Calvin. Între timp, trebuie să mă urc diseară într-un avion spre Londra. Ba cred că va trebui să plec mâine. În seara asta, fac o copertă de album pentru *Phil Edgar* şi *Hurricane*. Iar azi mai am de făcut şi nişte cumpărături.

— Zău? întrebă Calvin interesat. Unde?

— La *Yves Saint Laurent*, răspunse distantă Danae, unde altundeva?

— Dar de ce? întrebă Caroline.

— Pentru că mi-am promis că, dacă voi reuşi, voi purta numai produse *Saint Laurent* – iar acum a sosit momentul. Calvin, Brodie şi noul meu manechin îmi vor asigura averea.

— Nu e vorba de asta… voiam să te întreb de ce te duci mâine la Londra… şi oricum, despre ce nou manechin e vorba?

— Cel pe care mă duc să-l caut la Londra, bineînţeles. Avem nevoie de o fată cu totul nouă, cu un aspect nou – inocenţă şi sex. Şi unde găseşti mai bine o asemenea combinaţie de vedetă decât în Europa? La Londra am contacte bune şi, dacă va fi necesar, voi cutreiera străzile oraşului până voi

găsi exact ceea ce caut. Aşa că uraţi-mi toţi noroc – pentru că succesul lenjeriei lui Brodie Flyte, răspândite în toată ţara, depinde în întregime de mica mea expediţie.

***

Era adevărat, Calvin se simţea ca acasă în micul apartament al lui Caroline. Apăru la cină, în acea primă seară, cu părul încă ud de la duş, ţinând în mâinile lui mari, pătrate, un buchet de trandafiri de culoare crem-gălbui. Avea un zâmbet pe care Caroline l-ar fi putut considera aproape timid, dacă nu ar fi fost vorba de bărbatul cel mai fotografiat din lume.

— Îmi amintesc de Anglia şi de tine, spuse el, dându-i florile şi depunând un sărut blând pe obrazul ei cald.

Ea aranjă florile în bolul mare de cristal pe care-l descoperise într-un magazin de antichităţi pe Second Avenue, apoi îi oferi o băutură.

— Ai cumva *Badoit*? o întrebă el când ea era gata să ia ginul şi apa tonică.

— Îmi pare rău, doar *Perrier*.

— Bine, atunci, cu lămâie… dar am să-ţi trimit o ladă sau două de *Badoit*. Eu o beau totdeauna, apă gazoasă naturală, e mai bună, să ştii.

Cufundat într-unul dintre micile ei fotolii victoriene de catifea, el îşi sorbi băutura, în timp ce Caroline îşi turnă un gin cu apă tonică pentru ea. Calvin avea ceva deosebit – nu doar frumuseţea, deşi, cu sinceritate, ea nu văzuse pe nimeni care să aibă atâta graţie elegantă şi care (să recunoaştem) să fie atât de sexy ca bărbatul din faţa ei. Calvin făcea un gest artistic şi din sorbitul unui pahar cu apă! Se întreba dacă nu cumva felul lui absolut deschis şi simplitatea lui o descumpăneau. La el nu exista nimic din manevrele subtile ale lui Pericle. Ea ştia că, de fiecare dată, Calvin Jensen va spune exact ce

gândeşte, indiferent dacă-ţi place sau nu. Aşa cum făcuse şi cu Brachman.

— Ce-ai pregătit la cină? întrebă el curios. Miroase frumos.

Caroline alergase de la birou la *Grace Balducci* pe Third Avenue, adunând mai multe delicatese într-o rapidă trecere în revistă a raioanelor; pepene galben parfumat din Israel, căpşuni proaspete din California, cozi de homar din Maine, baghete coapte în dimineaţa aceea la Paris, unt din Normandia, paste *tagliatella* cu spanac, proaspete, roşii de seră pe care le amestecase cu ardei roşu ca să facă un sos, asezonându-l cu mărar proaspăt. Calvin era o namilă de om dar era slab, iar ea simţea că va mânca şi va mânca… şi de aceea cumpărase foarte mult, ca să fie sigură că este destul.

— E o surpriză, îi zâmbi ea. Vrei, te rog, să deschizi sticla de vin?

El scoase dopul fără să se uite la etichetă, mirosindu-l critic.

— Bun, făcu el aprobator, da, e bun.

Umplu paharele supradimensionate şi se aşeză pe un scaun, la masă, în faţa ei.

— Mai întâi avem paste, spuse Caroline, întrebându-se de ce se simţea atât de prosteşte de nervoasă, în timp ce ochii lui verzi priveau în ochii ei, apoi avem cozi de homar cu o salată uşoară, iar la desert, fructe.

— Şi pâine bună, proaspătă, de la Paris, adăugă el mulţumit. Un tip s-ar putea obişnui cu aşa ceva, Courtney, ştii asta?

— Vorbeşte-mi despre tine, sugeră Caroline, sorbind din vinul *Puligny Montrachet*.

— Eu? Eu sunt doar un tip din California – San Diego, aproape de graniţa cu Mexicul. Tatăl meu lucrează la aerospaţiale, iar mama a fugit cu un alt tip când aveam şaisprezece ani – cică din cauză că tata nu era acasă niciodată, că lucra tot timpul. Am urmat un an la colegiul *Santa Barbara* şi pe urmă

am fost ales de o revistă, care făcea un număr despre tinerii din colegii. După aceea, am prezentat îmbrăcăminte de tenis, apoi am făcut nişte poze cu bărci cu pânze… de atunci, am început să urc. Am douăzeci şi patru de ani, sunt necăsătorit şi trăiesc simplu. Ce părere ai de o asemenea biografie?

Caroline râse.

— Aş dori ca a mea să fie la fel de puţin complicată.

Ochii verzi, pe jumătate închişi, ai lui Calvin îi întâlniră pe ai ei.

— Bine, Courtney, spuse el blând, o să trebuiască să-mi spui ce anume îţi complică viaţa, nu?

Iar mai târziu, după cină, la jumătatea celei de a doua sticle de vin, ea îi povesti. Şezând pe canapea, având capul sprijinit de pieptul lui Calvin, braţul lui înconjurându-i umerii, ea îi spuse totul despre Pericle şi Evita – toată povestea mizerabilă. Doar că acum părea şi mai nesuferită, când o spunea cu glas tare.

— Uită-l, draga mea, tipul e un nemernic, a fost singurul comentariu al lui Calvin.

Apoi căscă şi spuse:

— Isuse, am o treabă mâine dimineaţă, aşa că trebuie să fac nani… şi se îndreptă spre uşă. Stai aşa, spuse el, întorcându-se brusc şi adresându-i-se. Mulţumesc foarte mult, doamnă, pentru o seară încântătoare. Şi o masă grozavă. Pot să mai vin şi mâine seară?

Caroline râse. Din partea oricui altcuiva, asta ar fi însemnat o obrăznicie, dar Calvin, cu felul lui de a fi, era tot atât de inocent şi atrăgător ca un căţeluş frumos.

— Poţi veni, fu ea de acord, dar nu-ţi pot garanta în fiecare seară un asemenea banchet. Sunt o femeie care munceşte.

— Ba sigur că poţi, replică el. Eşti o superfemeie, nu-i aşa? apoi o cuprinse în braţe şi o

sărută pe gură de data asta, îndelung, şi era atât de plăcut, foarte plăcut…

Asta fusese în urmă cu şapte seri şi de atunci Calvin fusese la ea la cină în fiecare seară. Caroline: bănuia că, în ciuda tuturor bunelor ei intenţii, inima îi domina iar mintea. Făcea mari eforturi să nu permită asta – deşi sărutările lui erau delicioase, chiar dacă nu făcuse încă nicio încercare de a o seduce. Şi asta era o chestiune care o îngrijora când rămânea singură noaptea, în pat, după plecarea lui Calvin. De ce nu o făcea oare? Ce nu era în regulă la ea? Pentru că, era sigură că, la Calvin Jensen nu era nimic în neregulă.

Capitolul 13

Dino Marley îi umplu din nou paharul de şampanie lui Danae, analizând-o critic. Arăta palidă şi obosită, în ciuda machiajului şi a elegantului costum negru pe care-l recunoscu că era de la *Saint Laurent*. Şi asta nu doar datorită oboselii în urma călătoriei cu avionul.

— Arăţi puţin altfel decât ultima dată când ne-am văzut, comentă el, de parcă viaţa – sau succesul – te-au copleşit.

— Vrei să spui că mi-am pierdut veselia de a trăi a fetiţei care eram, oftă Danae, sorbindu-şi vinul.

— Doar în parte, fu el de acord, cu un zâmbet, dar bănuiesc că viaţa e dură când eşti sus?

— Nu te pune pe tine mai jos, Dino Marley, replică ea, tu eşti în vârf de mai mulţi ani decât ai vrea, probabil, să-ţi aminteşti. Eu sper că doar primii ani sunt mai duri. Dar sunt aici pentru acelaşi lucru ca şi rândul trecut – aş vrea să mă ajuţi. Caut o fată nouă pentru compania de publicitate a lui Brodie Flyte *Linia trupului*. Vreau pe cineva total necunoscut – sau măcar care n-a fost vânat de agenţii. Londra e cel mai bun loc din lume ca să găseşti genul ăsta de talent – iar eu am circa o săptămână ca să rezolv. Ai vreo idee?

— Niciuna, răspunde Dino, vesel, dar ştiu pe cineva care are. Fostul meu asistent, Cameron Mace… el cred că a întâlnit – şi sedus – cel puţin 50 la sută din noile tinere care speră şi cutreieră oraşul ăsta. Şi, probabil, că le-a şi fotografiat pe majoritatea. Cam e omul care te poate ajuta.

— Cam – desigur!

Îşi amintea acum cât de mult o ajutase când fotografiase pentru Brachman.

— S-a instalat independent acum. O să-l chem aici mâine pe la patru, îi promise Dino, să vină cu fotografiile.

Cam fusese, cu siguranţă, ocupat, se gândea Danae, în timp ce frunzărea încet mormanul de fotografii, a doua zi după-amiază. Unele fotografii erau bune şi unele chipuri interesante, dar nu aveau ceea ce căuta ea. După o oră, împinse la o parte teancul de fotografii, necăjită. Văzuse una sau două care ar fi avut şanse, dar nu o şocaseră aşa cum sperase… ea mai căuta încă acea calitate aparte, insesizabilă, şi pur şi simplu, nu o găsea în ochii fetelor acelora.

Thalia Weston, frumoasa secretară, intră plină de importanţă în cameră.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnişoară Lawrence, spuse ea cu un zâmbet, dar Dino a găsit fotografiile astea în vechile fişe. S-a gândit că poate aţi dori să le vedeţi.

Fotografiile erau toate ale unei singure fete. Era foarte tânără, vizibil fără experienţă şi copilăroasă, cu maxilarul lat şi ochii mari, speriaţi. Dar gâtul ei era incredibil de lung şi graţios, iar umerii îţi rupeau inima de cât de slabi erau; în unele fotografii exista o urmă de atracţie, deşi arăta mai mult decât puţin speriată. Danae îşi închipui fata aceea copilăroasă, inocentă, îmbrăcată cu rochii sofisticate, care respirau sexualitate şi decadenţă… sau cu *Linia trupului* unisex a lui Brodie Flyte. Ea îşi dădea seama acum exact cum trebuie să fie fotografiile publicitare. Chipul acesta era inspiraţia de care avusese nevoie!

— Unde-i Cam? o întrebă ea pe Thalia.

— A trebuit să plece pentru o treabă, domnişoară Lawrence, nu se mai întoarce în seara asta.

— Trebuie s-o găsesc pe fata asta! exclamă Danae. Trebuie să ştiu cine e. Trebuie s-o găsesc… chiar acum.

Odată ce hotărâse, nu mai putea de nerăbdare s-o cunoască, să constate dacă ce văzuse în fotografiile lui Cam exista într-adevăr în

realitate… Pur şi simplu, nu mai putea aştepta până mâine…

Thalia se uită la fotografii.

— E uşor, spuse ea cu un zâmbet, am adresa ei la fişier. Asta-i Gala-Rose.

— Gala-Rose, şopti Danae. Ah, Gala-Rose, am să te fac faimoasă… curând, toată lumea o să-ţi cunoască numele.

***

Soneria făcu o uşoară încercare să sune, apoi tăcu, de parcă nu se putea pune în mişcare din cauza unei nefolosiri îndelungate. Gala se uită uimită la uşa de lemn maronie, zgâriată; nimeni nu sunase vreodată la soneria ei – doar când venea cel ce aduna chiria. Acesta făcea rondul tuturor camerelor în fiecare vineri seara, iar cei care nu puteau plăti reuşeau totdeauna să fie plecaţi de acasă. N-avea nicio importanţă totuşi, bărbatul acela era totdeauna acolo când ei se întorceau.

Soneria mai scoase un nou sunet aspru ca o tuse. Apoi auzi o bătaie ascuţită în uşă. Gala simţi o teamă rece. Azi era joi, nu-i aşa? Nu greşise… nu, nu putea greşi. S-ar putea oare ca omul care strângea chiria, al cărui nume străin nu-l înţelesese niciodată, să fi făcut o eroare?

N-o să răspundă, se hotărî Gala. În cartierul ăsta, o fată nu deschide uşa doar pentru că cineva sună!

— Gala-Rose? strigă o voce ascuţită de femeie americană. Eşti înăuntru?

Persoana de afară bătea acum tare în uşă.

— Ascultă, Gala-Rose, spuse vocea, cu blândeţe, dacă eşti acolo, te rog deschide, îţi sunt prietenă.

Gala se uită la uşă, cu ochii ei cenuşii, măriţi de şoc.

— Dar eu n-am prieteni, murmură ea. Nu mai am de când Jake…

— Te rog, pleda Danae, te rog, Gala-Rose, nu te teme, lasă-mă să intru.

Gala aşteptă în tăcere, cu o mână tremurândă dusă la gât.

— La naiba, urlă Danae, bătând în uşă, am venit tocmai de la New York să te găsesc. Deschide uşa asta afurisită – acum!

Gala sări la uşă şi trase zăvorul, uitându-se la fata zăpăcită, cu părul roşu din faţa ei.

— Isuse! gemu Danae, făcându-şi loc înăuntru.

Cele două femei se priviră una pe cealaltă în tăcere un moment, apoi Danae întinse mâna.

— Danae Lawrence, fotografă, anunţă ea. Am obţinut adresa ta de la Marley.

Ea îi zâmbi Galei, încercând din greu să nu lase să se vadă consternarea în privire. Gala-Rose, manechinul pe care plănuia să-l prefacă în stea prin intermediul revistelor, panourilor, posterelor şi chiar al casetelor video, era doar un copil dureros de slab, cu ochi pierduţi şi păr blond tuns aiurea – era un copil abandonat, îmbrăcat în haine cenuşii, de nedescris. Singurele ei pete de culoare erau griul rece, limpede, pozitiv al ochilor ei şi şosetele roz *Day-glo*.

Danae vorbi repede despre munca ei ca fotografă şi cum venise la Londra să caute chipuri noi şi văzuse fotografiile ei la Dino Marley, în timp ce Gala stătea acolo părând prea uluită ca să facă altceva decât să asculte. În timp ce ea se plimba prin odaie, ochii Galei o urmăreau ca un şarpe hipnotizat de mangustă.

— Vino aici, o chemă Danae, la fereastră. Lasă-mă să mă uit la faţa ta.

— Îmi pare rău, domnişoară, spuse Gala, liniştită, dar aţi făcut o greşeală. Eu nu sunt manechin. N-am lucrat niciodată ca manechin. Fotografiile pe care mi le-a făcut Cam au fost singurele care mi-au fost făcute şi atunci aş fi dorit să nu mi le fi făcut.

Privirile lor se întâlniră şi o scânteie de emoţie trecu printre ele.

— Ştiu exact ce vrei să spui, Gala-Rose, răspunse blând Danae, înţeleg. Dar ştii, au fost fotografii bune. Şi, uitându-mă la tine chiar şi acum, aşa cum eşti, pot vedea că ai ceva special.

Ţinându-i capul aplecat într-o parte, ea apucă în mână bărbia Galei, întorcându-i faţa spre lumina de la fereastră, ca să-i vadă în amănunţime profilul.

— Uimitor, spuse ea, în cele din urmă. Îţi dai seama, Gala-Rose, că ai o faţă virtual simetrică? Aproape nimeni nu are două profile asemănătoare, dar tu ai! Toate măsurile feţei tale sunt egale… Nu sunt perfecte din punct de vedere clasic, dar ai o frumuseţe de un tip special. Este genul care cere un pic de muncă, adăugă ea veselă, dar merită. Dar trebuie să te scot de sub murdărie.

Gala se uită urât la fiinţa şic, cu părul roşu şi costum scump, negru şi alb.

— Doar pentru că sunt săracă nu înseamnă că sunt nespălată, replică ea.

— Bravo, Gala-Rose, râse Danae, ai dreptate. Bineînţeles că nu eşti nespălată. Fă ceva pentru mine, Gala, vrei? Umblă puţin prin cameră, da, spre capătul celălalt şi înapoi… Ştiu că poate să ţi se pară o nebunie, dar vorbesc serios… aşa, întoarce-te când ajungi la uşă, acum opreşte-te, chiar acolo, lasă-ţi oasele să se aşeze cum vor… da… bine.

— Dar de ce? întrebă Gala. Despre ce-i vorba?

— Vreau să-ţi dau de lucru, explică Danae, lucru ca manechin. Este vorba de o foarte importantă campanie publicitară – de la o coastă la alta a SUA… este vorba despre bani, Gala-Rose, despre faimă şi avere… deşi o să trebuiască să te dezvăţăm mai întâi câteva lucruri. E vorba de un nivel superior, Gala-Rose, iar tu eşti fata care-mi trebuie!

Danae se uita nerăbdătoare la Gala, în timp ce fata se uita pur şi simplu la ea, cu gura căscată.

— Aşteaptă o clipă, comandă ea, scoate puloverele astea umflate şi să-ţi vedem umerii – şi restul corpului…

Roşind, Gala scoase straturi de jerse, apărând în lenjeria ei cenuşie, prea des spălată.

— Nu eşti anorexică, nu-i aşa? întrebă Danae, bănuitoare, văzând oasele lungi, elegante, ieşind prea pronunţat prin carnea translucidă a Galei. Anorexicele dau prea mare bătaie de cap.

— Cu siguranţă că nu sunt anorexică! răspunse Gala, aproape lăcrimând nervoasă. Doar că nu-mi pot permite să mănânc cum trebuie.

Ea se uită urât la Danae, iar Danae îşi aminti de trecutul nu prea îndepărtat, când Brachman o pusese pe ea în faţa aparatului de fotografiat la Paris şi o acuzase că se îngrăşase…

— Pentru că acum îmi pot permite să mănânc cu regularitate, îşi amintea ea că îi răspunsese.

— La naiba cu toate astea, strigă Danae. Hai să mergem amândouă să cinăm, Gala-Rose.

Urcându-se cu Gala într-un taxi, îi comandă şoferului să le ducă la un restaurant în apropiere, nu unul prea elegant, dar cu mâncare bună.

— E un restaurant indian, spuse şoferul, îndreptându-se spre Queensway. Are cea mai bună mâncare – şi care merită banii – din Anglia.

Comandând un bogat meniu indian, cu care ar fi putut hrăni şase persoane, Danae privi cu fascinaţie cum Gala mesteca *tikka* de pui şi *marsala* de miel, udându-le cu bere rece ca gheaţa. În fiecare mişcare a fetei, era ceva de o graţie înnăscută care îi tăia răsuflarea. Gala-Rose era ceva atât de special, încât se simţea privilegiată că ea va fi aceea care o va lansa. Gala-Rose era naivă, neobişnuită, cu totul nouă… Iar ea, Danae Lawrence, putea crea această fată, putea crea această figură nouă! Era aproape ca şi când ai da naştere unei fiinţe noi, se gândi ea, întâlnind

privirea limpede, satisfăcută, a Galei, în timp ce îşi ştergea gura cu şervetul, scoţând un oftat de satisfacţie deplină. Danae îi zâmbi, simţindu-se ca profesorul Higgins cu Eliza Doolittle în primul act din *Pygmalion*.

— Deci, vii cu mine la New York? întrebă ea.

— Când? şopti Gala.

— Ce-ai zice de mâine?

— Mâine!

— Cel mai târziu săptămâna viitoare. Avem mult de lucru cu tine, Gala-Rose, înainte de a deveni figura anului.

— Figura anului, murmură Gala, gândindu-se brusc la Jake.

Oh, dragul, scumpul Jake, oare nu spusese el mereu că, într-o bună zi, va veni cineva şi va vedea exact ce văzuse el la ea? Dacă era sau nu o frumuseţe, nu era sigură… dar fata asta voia ca ea să lucreze. Va fi manechin, în cele din urmă şi dragul Jake, blândul Jake, acum mort, avusese dreptate.

Capitolul 14

Guvernanta englezoaică a lui Jessie-Ann îşi strânse buzele şi dădu din cap când Jonathan, cu un picior îndoit sub el, se târî repede pe podeaua studioului alunecând într-o parte şi căpătând viteză pe scândurile alunecoase. Când îşi atinse ţelul – platoul luminat puternic şi plin de lume – se aşeză pe fund, ochii lui albaştri strălucind interesaţi, bucurându-se de căldura emisă de lămpile cu halogen şi urmărind mişcările, hotărându-se dintr-odată că ar vrea şi el să ia parte la acţiune.

— Jonathan, exclamă guvernanta, îndreptându-se hotărâtă spre el, cu braţele deschise, gata să-l înhaţe de acolo.

— A, lasă-l, strigă Phil Edgar, chitarist şi cântăreţ precum şi compozitorul celor mai multe cântece de succes ale grupului *„Hurricane”*, majoritatea imprimate în cele şase albume de platină pe care grupul le-a realizat în ultimii cinci ani. Copilul se simte bine, se distrează, zise el cu voce tărăgănată, nu-i aşa, Jonathan? Ei? Ce mai ştii să spui, copile, în afară de „oh” şi „ah”, şi „mama”?

Ghemuindu-şi trupul de aproape doi metri, jos, la nivelul lui Jon, Phil privi cu seriozitate în ochii mari albaştri ai lui Jon, iar copilul îi răspunse cu aceeaşi privire.

— Zău, protestă guvernanta, luminile astea sunt mult prea puternice pentru el, o să-i strice ochii.

Stând în uşă, Laurinda urmărea scena fără niciun zâmbet. Ia uită-te la vagabondul ăsta mare şi depravat de star rock, îşi zise ea. Oare nu fusese odată arestat, acuzat de a fi avut legături sexuale cu o minoră? Mai târziu totul se muşamalizase, dar probabil că e al naibii de vinovat. Probabil că i-a plătit pe părinţii fetei ca să-şi retragă plângerea… ea ştia cum se muşamalizează treburile astea… secrete de familie… Şi iată că acum el îl atingea pe

micuţul Jon, îl ridica, îi rânjea cu rânjetul acela prostesc şi îl zvârlea în sus, în timp ce ceilalţi tipi din grup râdeau. Laurinda avea chef să întindă mâna şi să-l pălmuiască pe Phil Edgar, i-ar fi plăcut să-l zgârie pe ochi.

Phil se plimba prin decor cu Jon sub braţ şi cu chitara atârnată pe umăr. Se aşeză pe fotoliul central, ca pe un fel de tron şi îl aşeză pe micul Jon pe genunchiul său, apoi, zâmbind, îi oferi copilului să se joace cu chitara lui de zece mii de dolari. Chipul copilului se lumină când se uită în sus la Phil, apoi iar în jos, la fascinantul obiect nou din faţa lui. Degetele lui încercară să exploreze corzile, scoţând mici zgomote când trăgea de ele.

— Asta-i muzică, micuţule, zâmbi Phil, ai perspective să devii o stea a rockului.

— Nu, zău! mormăi guvernanta, îndreptându-se spre uşă. Unde-i doamna Royle? întrebă ea trecând pe lângă Laurinda ca un nor de furtună.

— În biroul ei, îi spuse Laurinda, ţinându-se după ea, dornică să audă ce se va vorbi.

Guvernanta bătu în uşă şi intră.

— Doamnă Royle, strigă ea, ignorându-l pe bărbatul care şedea în faţa lui Jessie-Ann, cu faţa roşie de furie. Trebuie să vă vorbesc. Imediat.

— Jessie-Ann se încruntă. Era o greşeală din partea guvernantei să-i întrerupă întâlnirea cu Carlo Menaghi, vicepreşedintele de la *Cosmeticele Avlon*, afară de cazul când s-ar fi întâmplat ceva cu Jon…

— Ce este? întrebă ea îngrijorată. Unde-i Jon?

— Tocmai asta-i problema, doamnă Royle, micul Jon e acolo în studioul doi – sub toate luminile alea fierbinţi, cu tipii aceia îngrozitori de rock and roll. Ba chiar stă pe genunchiul bărbatului aceluia.

— Bărbatul? întrebă Jessie-Ann, mirată. Vrei să zici Phil Edgar?

— Exact, doamnă!

Chipul guvernantei era îngrozit iar în spatele ei, Jessie-Ann o zări pe Laurinda în uşă; ochii adânciţi ai fetei erau fixaţi asupra ei, cu o strălucire rece care îi răci brusc inima.

— Stai puţin, exclamă Carlo Menaghi, vrei să spui că Phil Edgar e în studioul acela cu un copil care stă pe genunchiul lui? Aş vrea să văd aşa ceva! Singurul lucru pe care îl are de obicei Phil pe genunchi e o fată foarte frumoasă… Jessie-Ann, asta-i o premieră!

— Haide, exclamă ea râzând, să mergem să vedem.

Grăbindu-se pe lângă guvernanta furioasă, găsiră că în studio domnea pacea şi liniştea. Danae umbla prin decor, rearanjând obiecte şi mormăind comenzi asistentului ei. Părul ei de culoarea cuprului era deja în dezordine, în ciuda cordeluţei galbene. Mânecile bluzei albe de satin erau suflecate până la cot. Se învârtea în picioarele goale printre cei cinci bărbaţi care formau grupul *„Hurricane”*, aranjându-i conform unei viziuni interioare despre ce era nevoie.

— Hector, strigă ea, vreau să aibă părul bine pieptănat, te rog.

— A, Danae, mormăiră ei cu bunăvoinţă, ce-i cu povestea asta cu pieptănatul?

— Monica, o chemă ea pe stilistă, ignorându-l. Vreau cinci cămăşi albe cu gulere tari, frumos călcate.

Monica înghiţi în sec şi se îndreptă spre telefon.

— Isuse, exclamă Phil, vrei să mă faci să arăt ca taică-meu?

— Exact, zâmbi larg Danae. Sau aproape exact. Titlul noului album nu e *„Întâlnirea de duminică”*? Bun, o să vă lăsăm obrazul neras şi părul lung, precum şi feţele voastre tinere degenerate – feţe tinereşti, se corectă ea printre râsete, pentru că voi, băieţi, aveţi acum toţi peste douăzeci şi cinci de ani, dar o să vă îmbrăcăm în hainele bune de duminică. Cămăşi albe închise

până la gât, părul bine pieptănat – poate cu un pic de apă, ca să stea lipit. Asta o să fie o fotografie de familie – aşa cum se pot găsi într-un album de familie din vremea lui Eduard. Iar Phil, tu o să stai chiar acolo, în mijloc, cu Jon pe genunchi. E perfect, exclamă ea cu emoţie, e grozav.

Jessie-Ann şi Carlo ieşiră încet din studio, zâmbind. Danae avea totul sub control, fluidul ei creator se răspândea, băieţii din grup erau bucuroşi iar micul Jon se simţea în al nouălea cer, jucându-se cu chitara şi fiind în centrul atenţiei.

— Totul e în regulă, îi spuse Jessie-Ann, liniştitoare, guvernantei. Danae îl foloseşte pe Jon în fotografiile alea, aşa că veţi mai rămâne aici un timp. Controlează doar să fie uscat şi apoi stai cu ochii pe el. Bine?

Zâmbetul ei strălucitor nu o linişti pe guvernantă; aceasta o porni furioasă spre studio, cu spatele drept, îmbrăcat în alb, nemulţumită.

Oftând, Jessie-Ann se lăsă în fotoliu, sunând-o pe secretară să aducă nişte cafele. Era din ce în ce mai greu să împace viaţa de familie cu munca ei, iar guvernanta nu contribuia în niciun fel ca lucrul ăsta să fie mai uşor! Iar acum îl vedea tot mai puţin pe Harrison – nu ştia cum se făcea, dar el era plecat când ea putea ajunge acasă mai devreme şi tocmai când ea era ocupată până peste cap, Harrison era la New York. Iar în ultimul timp se părea că pleca mai des.

Desigur, totul era din vina ei, dar ea îi explicase că lunile acestea erau critice pentru *Imagini*, dar că în curând totul se va aranja şi va fi minunat. Dar acum trebuia să muncească din greu şi asta cerea mult timp! Nu-i plăcea să se simtă vinovată că se bucura de munca pe care o făcea, pentru că îl iubea cu adevărat pe Harrison şi, când erau împreună, viaţa era minunată… totuşi, deşi Harrison afirma totdeauna că o înţelegea, ea se întreba dacă era adevărat. Singurul mod în care putea să-l aibă pe Jon aproape, era să-l aducă aici, dar guvernanta era

atât de dificilă! Era o guvernantă de tipul celor cu sânge albastru, care lucrase la o prietenă a lui Rachel şi nu era defel tipul de persoană pe care Jessie-Ann l-ar fi ales ea însăşi. Ea ar fi dorit o fată tânără, pe cineva căreia să-i placă jocurile copilăreşti şi să se joace ca Jon, aşa cum i-ar fi plăcut ei însăşi să facă, cineva care să-i schimbe scutecele şi să aibă grijă să mănânce tot ce trebuie şi să-l ducă la medicul pediatru pentru controale. Avea nevoie de o fată destul de flexibilă ca să se potrivească stilului ei schimbător de viaţă.

— E o viaţă dură, comentă Carlo, citindu-i expresia tulburată. Nu-i era greu să înţeleagă ce o frământă. Trebuie să vă recunosc meritele voastre, ale femeilor: după ce munciţi din plin o zi întreagă, trebuie să jonglaţi şi cu toate celelalte lucruri.

Jessie-Ann zâmbi hotărâtă.

— Exact aşa este, Carlo, o jonglerie. Dar asta-i problema mea. Acum, hai să vorbim despre reclama pentru îngrijirea pielii, din luna octombrie…

***

Harrison umbla prin holurile goale ale apartamentului, oprindu-se ici-colo să studieze câte o pictură, un Cézanne din micul birou, care îi plăcea în mod special, uriaşul Rubens care domina salonul, o grădină engleză mistică de David Oxtoby aflată în bibliotecă. Luă o bucată netedă de cristal de rocă, cizelată minunat de austriacul Gernot Schluifer şi o examină cu atenţie, trecându-şi duios degetele peste liniile ei delicate. Punând-o la loc, continuă, cercetând ici un obiect, colo o carte legată în piele, admirându-le şi punându-le la loc şi întrebându-se tot timpul când se va întoarce acasă Jessie-Ann.

Privi ceasul simplu lunar *Blancphain*, pe care ea i-l dăduse la ultima lui aniversare. Era 8:30 şi ea promisese că va fi acasă în urmă cu o oră. Se

gândea că ar putea să o sune, dar probabil că mai era ocupată… oare şi Merry era aşa ocupată la Washington?

La Washington D C. Era locul unde avea loc în mod curent prezentarea *Royle Road*, care folosea o jumătate de duzină de manechine pentru a prezenta noua linie a modei.

Meredith McCall, *„Fata de la Royle”,* era manechinul tipic american cu picioare lungi – o Jessie-Ann, se gândi Harrison, cu păr lucios castaniu şi ochi veseli şi un zâmbet atât de cuceritor! Linia Royle purtând numele ei, se vindea imediat ce ajungea pe umeraşe, iar tipul Merry McCall era la preţ în campusurile universitare din toată ţara. Merry făcuse ca această linie de îmbrăcăminte să aibă mare succes, prin frumuseţea ei evidentă şi prin vitalitatea ei. Iar Merry era cea care stabilea ritmul activităţii, zburând din oraş în oraş, ca să apară în persoană în fiecare magazin, făcând turnee în campusuri cu prezentarea modei, apărând în toată America la spectacole de televiziune şi dând interviuri la micul dejun sau noaptea târziu, arătând ca fata pe care fiecare bărbat ar fi dorit să o aibă alături!

Harrison intenţionase să apară doar la prima prezentare a modei *Royle* de la San Francisco, dar, spre surprinderea lui, asta i-a făcut plăcere. De atunci, se străduise să prindă spectacolul într-o duzină de locuri diferite, zburând cu avionul său cu reacţie *Gulf Stream* şi căzând literalmente pe capul lor direct din cer. Îşi recunoscu lui însuşi faptul că se ducea să o vadă pe Merry – era amuzantă. Lucra mult, dar era totdeauna veselă şi arăta totdeauna minunat. Şi avea totdeauna timp pentru el. De fapt, tot ce avea de făcut acum era să ridice receptorul şi să spună: „Voi fi acolo peste câteva ore, Merry, ce-ai spune de o cină după spectacol?” şi era sigur că ea va fi încântată să-l vadă. În plus, gândi periculos Harrison, ştia că şi el va fi încântat să o vadă.

Cumva, Merry McCall îl făcea să simtă că el conta în viaţa ei într-un fel în care nu conta pentru Jessie-Ann. Să fie oare din cauză că atunci când el şi cu Merry s-au întâlnit, erau amândoi pe teren neutru, ea departe de viaţa ei de acasă şi el departe de a lui – fiind totuşi antrenaţi amândoi în acelaşi joc, al prezentării modei *Royle Road?*

El intră în camera copilului, ridicând de pe jos cuburile de construit ale lui Jon şi mângâind absent coama calului de lemn cu leagăn, dar acolo i se părea şi mai pustiu, în lipsa sunetelor fără înţeles ale lui Jon, care îl întâmpina cu bucurie când îl vedea sau imaginea lui blândă când dormea.

Întorcându-se grăbit în biroul său, Harrison îşi turnă puţin Bourbon. Îi spusese deja lui Warren, valetul, că nu va mai avea nevoie de el în seara aceea şi, în afara ticăitului ceasurilor, uriaşul apartament era total tăcut. Se gândi cu părere de rău la animalele pe care şi le dorise totdeauna când fusese copil; unele mici, de oraş, i-ar fi prins foarte bine, i-ar fi plăcut un căţeluş Shetland şi, poate, o pisică siameză albăstruie, dar mama lui nu admisese niciodată animale de casă, pretinzând că îi provocau crize alergice de astm, deşi Harrison nu asistase la niciunul.

— Foarte bine, acceptase ea, în cele din urmă, n-ai decât să iei un câine şi o să mă vezi suferind o criză, dacă asta doreşti.

Aşa că, bineînţeles, nu şi-a luat niciodată. Poate ar trebui să-şi ia unul acum, se gândi Harrison, cel puţin ar avea companie. Se uită fix la telefon, sperând că va suna, dar ştia că Jessie-Ann era pierdută în propria ei viaţă agitată.

Se întrebă dacă nu cumva era vina lui. Chiar de la început, o ridicase pe un piedestal ca pe tânăra americană ideală, care arată minunat, fie că plimbă câinii, fie că participă la o serbare la şcoală sau la o premieră la operă. Văzuse în ea fata care va fi nu numai imaginea perfectă a unei soţii, dar care, chiar dacă nu i-ar fi făcut ea însăşi plăcintă cu

mere, ar fi avut măcar grijă să-i ofere aşa ceva, din când în când. Şi asta la el acasă, nu într-un restaurant. Şi, de preferat, în faţa unui foc plăcut, într-o seară liniştită, întunecată, de toamnă, eventual vizionând finalul unui meci bun la televizor sau audiind acordurile blânde ale lui Vivaldi pe casetă… şi poate având alături un copil sau doi, care să se joace frumos, pe covor, la picioarele lor. Dar acum, ea era Jessie-Ann cea de la *Imagini*.

Se căsătorise cu ea ca să scape de cei zece ani de singurătate, şi când colo, constată că este singur! Şi, dintr-odată, îi apăru posibilitatea braţelor primitoare ale lui Merry McCall ca fiind deosebit de atrăgătoare.

Uitându-se din nou la ceas, întinse mâna după telefon şi îl sună pe Matt Gabler, pilotul său, aranjând să-l întâlnească la aeroportul *La Guardia* peste o jumătate de oră. Apoi, telefonă la hotelul *Watergate* din Washington D.C. şi lui Merry McCall.

Capitolul 15

Calvin stătea întins, cât era de lung, pe canapeaua de catifea bleumarin a lui Caroline, cu picioarele lui lungi, îmbrăcate în pantaloni de doc, atârnând peste un braţ al acesteia şi cu favoriţii lui pantofi vechi de sport, albi, ţinuţi în vârful degetelor lui groase. Purta un pulover albastru de caşmir şi, ţinând mâinile încrucişate sub cap, se simţea la fel de bine ca o pisică somnoroasă.

Caroline şedea în faţa lui în fotoliul victorian de catifea, cufundată într-un teanc gros de hârtii pline de coloane de cifre – conturile lunii respective, pe care i le dăduse pe cap Laurinda exact când pleca acasă în seara aceea. Din când în când, îşi ridica privirea şi întâlnea ochii pe jumătate închişi ai lui Calvin, pierdut parcă într-un vis – cum părea adesea să fie, sau privea pur şi simplu la el, admirându-i frumuseţea graţioasă ca a unui tablou dintr-o galerie.

Îl cunoscuse pe Calvin în urmă cu trei săptămâni şi, în afara ocaziilor când era plecat pentru a lucra ca manechin, îşi făcuse apariţia în apartamentul ei în fiecare seară. Uneori, când lucrase la *Imagini* chiar mai târziu ca de obicei, sosise acasă şi îl găsise sprijinit de uşa ei, cu mâinile la piept aşteptând-o, iar imaginea lui venind zâmbitor spre ea pe coridor ca să o întâmpine, îi înveselea inima într-un fel în care Pericle n-o făcuse niciodată. Totuşi, până acum, Calvin nu făcuse nimic mai mult decât să o sărute la sosire sau la plecare… sărutări dulci, tandre, prelungite. Erau oare acestea sărutările unui frate pentru o soră? se întreba Caroline. Nu… cu siguranţă că nu… În buzele acelea calde era senzualitate. Dar, dintr-un motiv oarecare, Calvin nu mergea niciodată mai departe.

Dând deoparte hârtiile, Caroline se uită la ceas. Era aproape zece şi, în afară de sticla de şampanie pe care o adusese Calvin şi câteva felioare de

brânză *Gruyère*, nu mâncaseră încă nimic. După câte îşi amintea ea, frigiderul era gol şi, oricum, New York-ul strălucea dincolo de ferestrele ei şi ea simţea că dorea să se cufunde în tumultul oraşului, chiar dacă ar fi fost vorba doar de un simplu restaurant, unde să fie împreună… şi poate că după aceea ar merge şi la o discotecă sau la un club… Calvin le cunoştea pe toate.

Îngenunchind alături, se aplecă peste el şi se uită în ochii lui.

— Bună, spuse ea.

Calvin îi zâmbi, un zâmbet atât de dulce, încât dori să-l sărute, acolo, atunci. Dar n-o făcu.

— Bună, spuse Calvin. Ai terminat?

— Da, şi mor de foame. Dar tu?

El îşi trecu un deget pe obrazul ei.

— Sigur, aş mânca ceva.

— Hai să ieşim, Calvin, exclamă Caroline, ochii ei căprui strălucind. Vreau să mănânc mâncăruri sofisticate şi să dansez până în zori.

Calvin îşi trecu degetele prin buclele ei scurte, mătăsoase.

— Cum vreţi dumneavoastră, doamnă, fu el de acord, ieşind din confortul canapelei.

Caroline alergă în dormitor, schimbându-se în grabă din pantalonii bej de in şi bluza de bumbac într-un costum moale de jerse de mătase de la *Jean Muir*; îl cumpărase la *Maudie* în urmă cu un deceniu, aşa se părea, dar care era totuşi unul din costumele ei favorite. Fusta scurtă, neagră, se oprea exact deasupra genunchilor, iar jacheta închisă, cu decolteu adânc – încheiat în faţă cu mici năsturaşi – stătea lipită de ea cum numai acest material moale şi sexy era capabil s-o facă. Cu ciorapi negri dantelaţi şi pantofii negri de antilopă cu tocuri înalte, cu un colier fals fantezi cu agat negru şi diamante, cu cercei uriaşi asortaţi, cu o urmă de pudră şi roşu de obraz, cu umbre la ochi, ruj de buze şi parfum *Ysatis*, era gata de plecare.

Calvin avea o barbă nerasă de două zile, pentru că nu lucrase şi, pur şi simplu, îşi băgase picioarele în vechii pantofi de sport şi îşi pusese o haină neagră şifonată de in. Caroline se gândi că orice alt bărbat ar fi arătat, pur şi simplu, neglijent, dar Calvin reuşea să arate şic.

— Ei, întrebă ea interesată, unde mergem?

El o privi cu ochii aceia ai lui leneşi, verzi.

— Am crezut că ai tu ceva în gând.

— Dar tu nu ai vreun loc preferat unde ai vrea să mă duci? întrebă ea, uimită.

— Sigur, da, aşa cred – dar, de ce nu alegi tu, Courtney? Eu sunt dispus să accept orice spui tu.

Calvin zâmbi cu zâmbetul lui uşor şi Caroline decise că n-avea importanţă cine hotăra unde să meargă.

— Este un local italian nou, drăguţ, pe East cincizeci şi cinci, sugeră ea, luându-l de braţ şi împingându-l spre uşă. Ce-ar fi să-l încercăm?

Deşi era târziu, restaurantul era încă plin. Caroline îl aşteptă pe Calvin să strecoare obişnuitele hârtii împăturite în mâna chelnerului, dar el privea în jur, uitând de asemenea tranzacţii. Vor trebui să aştepte veacuri până să se elibereze ceva, se gândi ea, scotocind în geantă după o hârtie de zece dolari. Chelnerul o luă în palmă discret, zâmbindu-i.

— În cinci minute, madame, e bine? Pot să vă sugerez să beţi ceva la bar? Poftiţi pe aici, vă rog.

— Ce bei, Courtney? întrebă Calvin, cocoţându-se pe un scaun înalt, alături de ea.

Caroline se decise pentru un *Kir Royale*. În seara asta va fi antrenant. Cumva, se simţea mai „împreună”, mai intim cu Calvin aici, în acest restaurant aglomerat, decât atunci când erau amândoi la ea în apartament. Poate asta va fi seara în care Calvin o va săruta cu adevărat, aşa cum ştia că voia să fie sărutată de el.

El făcu semn cu mâna spre sala restaurantului unor cunoştinţe, iar ea se uită curioasă peste umăr.

— E Brodie Flyte, îi spuse el, cu Marisa Kell, manechin.

Caroline nu-l cunoscuse încă pe Brodie şi se uită la el cu interes. Apoi, Marisa se întoarse şi făcu şi ea semn cu mâna, trimiţându-i lui Calvin un sărut. Caroline se uită fix la bulele rozalii ale şampaniei ei, *Kir Royale*, fiind brusc roasă de gelozie.

— Marisa e foarte frumoasă, mormăi ea, făcându-se că-şi soarbe băutura.

— Da, am lucrat adesea cu ea, spuse Calvin. Suntem prieteni vechi.

— Iar noi suntem doar prieteni noi, comentă Caroline, fără să poată ascunde sarcasmul din vocea ei.

— Prieteni noi? Toasta cu paharul său: Mai mult decât atât, Courtney, tu eşti prietena mea cea mai bună!

Ea înghiţi băutura. Cea mai bună prietenă nu însemna chiar ce avusese ea în gând.

Chelnerul le făcu semn că masa lor se eliberase. În drum, Calvin se opri să-i salute pe Brodie şi pe Marisa, aruncând un sărut pe obrazul pal, neted al fetei. Sărutul ei de răspuns lăsă urma moale, roşie a buzelor ei, imprimată pe obrazul lui şi Caroline ar fi dorit s-o şteargă, dar se mulţumi să zâmbească politicos când fu prezentată.

— Ai ruj de buze pe faţă, spuse ea râzând, când se instalară la masa lor din colţ.

Calvin îşi frecă fără rezultat obrazul. Impulsiv, ea se aplecă şi îi curăţă pielea cu batista ei.

— Mulţumesc, Courtney, zise Calvin, studiind atent lista. După câteva momente, o închise şi întrebă: Ce să mâncăm?

Ea îl privi surprinsă.

— Păi, ce ţi-ar face plăcere? E o listă foarte bogată, sunt multe lucruri de ales.

— Ăsta-i necazul, sunt prea multe. Alege tu pentru mine, draga mea.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, el îi zâmbi uşor, aşteptând ca ea să hotărască.

Chemând chelnerul, Caroline comandă pentru amândoi paste făinoase, friptură cu sos tomat şi mărar, şi apoi *carpaccio*, felii subţiri de carne de vită cu usturoi şi sos de muştar.

— Doriţi vin, domnule?

Chelnerul se uită la Calvin în aşteptare, iar el ridică, pur şi simplu, din umeri şi se uită la Caroline.

— Roşu sau alb? întrebă ea.

— Roşu, spuse el.

— Bravo! răspunse Caroline, râzând. Până la urmă ai luat o hotărâre.

— Pentru că nu sunt bun la treburi din astea, spuse Calvin explicativ, implorând-o, şi pentru că ştiu că orice ai alege, o să fie bun.

În mijlocul unei înghiţituri de paste, Caroline înţelese de ce Calvin nu făcuse încă dragoste cu ea. Calvin era, pur şi simplu, incapabil să ia o decizie; era ca un băieţel pierdut, avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă, avea nevoie de cineva care să-i planifice mesele, să-i aranjeze munca şi somnul liniştit. Şi avea nevoie de ea, ca să facă primul pas.

— Calvin, spuse ea, luând paharul de *Barolo Reserva*, să închinăm un toast.

— Pentru ce toastăm, Courtney? întrebă el, ridicându-şi paharul.

— O să afli mai târziu, şopti ea, în timp ce el îi luă mâna peste masă şi i-o strânse, dar între timp să toastăm pentru prietenie.

Întorşi la apartamentul ei, el mai rămase la uşă, aşteptând ca ea să-l poftească înăuntru.

— Doar ştii că poţi oricând să vii înăuntru, Calvin, îi spuse ea.

— Courtney, părinţii mei m-au educat să nu-mi permit libertăţi cu o doamnă – iar tu eşti cea mai doamnă dintre toate fetele pe care le-am întâlnit vreodată.

— Ăsta-i motivul că nu faci dragoste cu mine? întrebă ea stând în continuare cu uşa deschisă. Mă

consideri că sunt prea doamnă?

— Poţi privi lucrurile şi aşa, răspunse el blând, fixând-o cu privirea lui printre gene, să ai relaţii sexuale e simplu… nu e ceva pentru care să fi trebuit să alerg şi, de cele mai multe ori, se rezumă la atât. E plăcut, e cald, înseamnă companie, dar când s-a terminat, s-a sfârşit. Calvin ridică din umeri, sprijinindu-şi trupul suplu de uşa ei. Cu tine, Courtney, am avut sentimentul că e cu totul un altfel de joc.

Când privirile lor se întâlniră pline de dorinţă, Caroline îl luă de mână şi îl trase în apartament. Aruncându-şi pantofii, ea împinse uşa cu piciorul ca s-o închidă.

— Uite ce, Calvin Jensen, şopti ea, băgându-se în cercul braţelor lui, ce-ar fi să căutăm să aflăm?

Sărutarea lui Calvin fu diferită de data aceasta, făcând-o să deschidă gura, gustând-o, ţinând-o strâns lângă trupul lui tare, subţire. Caroline simţi un fior care o străbătu când îşi ridică gura de pe a ei şi se uită la ea atât de intens încât părea că doreşte să-şi fi imprimat imaginea ei pe creier. Apoi, brusc, o apucă şi, ridicând-o uşor în braţe, o duse spre dormitor.

— Lasă-mă să te dezbrac, spuse el, aruncându-şi jacheta pe jos.

Caroline se uită cu disperare la jacheta ei cu şirul de nasturi prinşi cu minusculele borduri de material, ca în epoca edwardiană. Dar mâinile lui Calvin erau îndemânatice şi nasturii fură descheiaţi într-un minut, iar el îi dădu jos mica jachetă moale de pe umeri… precum şi bucăţica de sutien de dantelă de culoarea piersicii… Calvin o sprijini când era în picioare la marginea patului, ca să-şi scoată fusta strâmtă şi ciorapii iar apoi, când se prăbuşi din nou pe pat, el se întinse peste ea sărutând-o blând, mai întâi pe gură, apoi pe ochii închişi, pe frunte, pe lobul urechii, pe pulsul mic de la baza gâtului… Împingându-l la o parte, Caroline se încurcă în nasturii cămăşii lui.

— Aşteaptă, spuse ea, acum vreau să te dezbrac eu.

Îi scoase cămaşa, plimbându-şi palmele peste pielea netedă a spatelui lui. Apoi îi deschise cureaua împletită de piele maronie, aşteptând în timp ce el îşi scoase jeanşii franţuzeşti.

Calvin îngenunche la picioarele ei, cu mâinile pe şoldurile ei, sărutându-i interiorul pulpelor, îi sărută scobitura din spatele genunchilor, îi ţinu picioarele în mâinile lui şi îi sărută degetele calde cu unghii roşii; apoi, când simţi că nu mai putea suporta, îşi agăţă degetele de slipul ei de mătase, scoţându-l blând, îngropându-şi obrazul în acel loc cald, parfumat, sărutând-o şi gâdilând-o până când, tremurând, ea îl rugă să se oprească… îl dorea…

— Draga mea, ah, draga mea, gemu Calvin când o pătrunse, ah, Courtney, dragostea mea, îi şopti când ea îşi înfăşură picioarele în jurul lui. Eşti făcută din mătase şi satin, îi şopti el la ureche.

Iar ea gemu de plăcere la mângâierile lui experte. Vibrând de pasiune, el strigă, scuturat de un lung orgasm:

— Isuse, Courtney!

Culcată liniştit în braţele lui, simţindu-şi trupul de parcă s-ar fi întors de pe altă planetă, Caroline îşi dădu seama că, în pat, Calvin nu mai avea nimic din acel băieţel dezorientat.

***

Treptat, el se mută în apartamentul ei, aducându-şi întâi preţiosul sac *Vuitton*, care conţinea tot ce avea mai important în viaţă: ultimele fotografii, vechea poză cu câinele lui, Bugsie, schimburi curate şi ciorapi, apă de colonie *Eau Sauvage*, o pereche de jeanşi vechi şi câteva pulovere de caşmir de la *W. Bill* din Bond Street, Londra.

Spuse într-o duminică învârtindu-se prin apartament:

— Locul ăsta ar avea nevoie de o pisică!

În seara următoare, sosi ţinând o corcitură de siamez, subţire, gri-argintiu, care îi alunecă lin din braţe, ca un bob de mercur. Motănaşul îi fixă pe amândoi cu o privire limpede, galbenă, şi începu să inspecteze locul dintr-un colţ în celălalt. În sfârşit, satisfăcut, se încolăci pe canapea, instalându-se confortabil.

— E al tău, Courtney, spuse Calvin. O să aibă grijă de tine când eu sunt plecat la lucru. L-am luat la kilogram. Îl cheamă Cosmo Oţel, pentru că are culoarea asta gri a oţelului. Eu i-am dat numele, adăugă el cu mândrie.

Puţin câte puţin, apărură tot mai multe lucruri ale lui Calvin, răspândite printre obiectele mai puţin exotice ale lui Caroline – rachetele de squash, lăsate după un meci, dincolo de uşa de la intrare, reviste din Italia, Franţa, Austria; corespondenţa luată de la apartamentul lui şi lăsată peste tot, în majoritate nedesfăcută şi purtând timbre dintr-o jumătate de duzină de ţări diferite. Arzând de curiozitate, Caroline examină scrisul de pe plicuri, încercând să descifreze dacă erau scrise de femei, dar reuşi să reziste tentaţiei de a le deschide pentru a afla. Apoi, au apărut hainele lui, lucruri frumoase de la case mari de modă, precum şi colecţia lui de jachete vechi mototolite; erau două duzini de perechi de pantofi de sport identici de la *Gucci* şi cel puţin trei duzini de cămăşi de la Paris, Roma şi Londra; mai erau ustensilele de sport, casetele şi cărţile.

După o lună, Caroline decise că trebuiau să ia împreună un apartament mai mare, care să aibă loc suficient pentru lucrurile ei şi ale lui. Ea fu aceea care găsi locul, alergând în răstimpul dintre şedinţele urgente de la birou. Caroline fu aceea care organiză mutarea şi găsi timp să facă din noul lor apartament un loc graţios, cu mobile plăcute, draperii, covoare… era o mică enclavă englezească la etajul douăzeci şi unu al unui

zgârie-nori din Manhattan; puteau vedea, din patul lor uriaş, turnuleţul clădirii Chrysler, împodobit cu luminiţe verzi ca un pom de Crăciun.

Calvin nu fusese niciodată mai fericit în viaţa lui. Convieţuirea alături de Caroline era la fel de plăcută, de parcă ar fi trăit alături de un vechi prieten, iar în plus, ea era cea mai excitantă relaţie sexuală pe care o avusese vreodată. Între ei apăruse o nouă dimensiune de senzualitate, iar într-o lungă duminică liniştită – singura zi liberă a lui Caroline şi singura zi în care el nu trebuia să plece din oraş – rămaseră târziu în patul lor spaţios; draperiile erau pe jumătate trase, Cosmo Oţel stătea încolăcit la picioarele lor, iar ei leneveau şi făceau dragoste. Se opreau din când în când să pregătească un bol de *muesli* pentru Calvin şi ceai cu pâine prăjită pentru Caroline, aruncând pe podea secţiuni din *Sunday New York Times*, pe măsură ce le răsfoiau. Când se înseră, se sculară leneşi. Mai târziu, îmbăiaţi, împrospătaţi şi îmbrăcaţi fără pretenţii, în pulovere şi jeanşi, se plimbară prin jurul blocului spre micul restaurant franţuzesc din vecinătate, să ia cina.

Aceste duminici erau cele mai plăcute zile din întreaga experienţă a lui Calvin şi, pentru prima oară în viaţa lui, era absolut sigur de un lucru. O adora pe Caroline Courtney. Ea dăduse un sens vieţii lui încurcate, grăbite. Se simţea mai bine când era cu ea, mai în siguranţă… nu mai trebuia să se gândească mereu ce să facă în continuare. Caroline avea grijă de el, atât din punct de vedere al afacerilor cât şi acasă.

Când erau împreună, Calvin era la fel de mulţumit ca şi Cosmo Oţel, pisoiul. Doar atunci când trebuia să călătorească, ceea ce făcea des, devenea neliniştit şi nesigur, şi atunci singura lui consolare era micul grup cu care lucra şi călătorea. Apropierea dintre membrii grupului şi sentimentul de a fi despărţiţi de restul lumii, dădea naştere la relaţii de tipul amorurilor de pe vapor… totdeauna

existau tinere manechine dornice şi un Calvin singur, căruia îi părea rău că e despărţit de Caroline… iar ele erau atât de drăguţe şi lui îi plăceau relaţiile sexuale, aşa cum erau.

Capitolul 16

La indicaţiile lui Danae, Hector îi deschisese Galei culoarea părului, un blond Monroe, tunzându-l scurt la spate, ca gâtul ei să pară mai lung şi mai delicat. I l-a lăsat mai lung în vârful capului, dându-i forma unui franj zimţat inegal astfel încât, în lumina soarelui, arăta ca o aureolă uşoară argintie. În compensaţie, îi făcuse la spate o tunsoare dreaptă ca o linie, lipindu-i părul cu gel, astfel că părea un dandy foarte tânăr, foarte blond din anii 1920.

— Îmbrac-o într-un smoching şi o să fie greu să-ţi dai seama dacă e băiat sau fată! îi spuse el, triumfător, lui Danae.

— Straşnic, Hector! exclamă Danae, inspectând-o aprobator. Este exact ce am dorit.

Gala se privi îngrijorată pe sub noul ei franj, bucuroasă că Danae părea mulţumită. Ea era în stare să-şi fi ras părul, dacă Danae ar fi spus că aşa trebuie, pentru că voia cu tot dinadinsul să-i facă pe plac, să reuşească pentru ea… ar fi făcut orice pe lume ca Danae să obţină un succes…

— Bine, Gala, acum am să-ţi arăt ce vei purta pentru treaba asta, anunţă Danae. Vino aici.

Pachetele cu lenjeria lui Brodie Flyte erau întinse într-o parte a studioului, iar Danae desfăcu câteva ca să le vadă Gala.

— Bun, spuse ea, hai să te văd cum arăţi în astea. Luă în mână o pereche de pantalonaşi croiţi ca pentru băieţi – doar că erau de mătase liliachie. O mică vestă, ca un costum de baie de concurs, cu răscroiala mare sub braţ, care lăsa omoplaţii liberi, se asorta cu ei, iar Gala îi strânse în mână cu neîncredere. Danae luă şi o versiune masculină a aceluiaşi compleu, din bumbac alb la fel de moale şi fin ca şi mătasea, dar, în viziunea lui Brodie Flyte, mai masculini.

— Ăştia sunt ai lui Calvin, spuse ea.

— Cine-i Calvin? întrebă Gala, nedumerită.

— Calvin e tipul cu care o să lucrezi la treaba asta, replică ea, umblând prin grămada de lenjerie.

— Calvin Jensen e un manechin renumit, Gala. Ai noroc să lucrezi cu el încă de la început, întrerupse Hector. În plus, e un tip grozav.

Gala se uită nemulţumită la lenjerie, apoi la Danae.

— Nu am înţeles că o să lucrez cu un bărbat, spuse ea roşind.

— O să lucrezi cu încă un manechin! explodă Danae. Iar dacă el poate să se dezbrace în faţa aparatului de fotografiat, atunci poţi şi tu.

— Da, da, desigur… Mă duc să-mi îmbrac astea, şopti Gala, grăbindu-se spre camera de îmbrăcat.

— E puţin cam timidă noua ta puicuţă, observă Hector, lustruindu-şi unghiile.

— O să treacă peste asta, replică Danae calm, sau cel puţin sper că va trece. Mă gândesc, Hector, că ar fi tare bine să treacă peste asta – pentru binele meu şi al ei.

Ei râseră împreună când Gala apăru din camera de îmbrăcat, purtând pantalonaşii liliachii şi vesta şi, în ciuda hotărârii ei de a-şi înlătura inhibiţiile prosteşti, se fâstâci când o priviră.

Danae se învârtea în jurul ei, examinând-o, aşa cum face un antrenor cu o iepuşoară bine crescută, înainte de marea cursă. În luna de când sosise la New York, Gala fusese la ore de exerciţii fizice în fiecare zi, lucrase pe aparate Nautilus, luase lecţii de dans şi ridicase greutăţi sub supravegherea unui instructor cunoscut. Înotase douăzeci de bazine şi făcuse câte o jumătate de oră yoga, dimineaţa şi seara, precum şi meditaţie, noaptea, înainte de culcare, ca să se liniştească după intensa activitate din cursul zilei. Danae nu o slăbise deloc; o cicălise, o bruftuluise, o încurajase… ba chiar înotase cu ea. Şi o însoţise la ore. Danae crea o

nouă stea şi Gala trebuia să fie în formă perfectă, înainte de a se afla în faţa camerei.

Cu dieta ei bogată în vitamine dar cu calorii scăzute, Gala nu mai era slabă; faţa ei înflorise din nou cu moliciune de fetiţă şi se vedea o urmă de rotunjime în obrajii ei – numai că de data asta se vedeau şi oasele. Obrajii ei aveau goluri delicioase, iar orbitele ochilor arătau de parcă ar fi fost sculptate în fildeş. Gala avea picioare lungi perfecte cu exact atâta musculatură încât să pară o tânără atletă în faţa obiectivului aparatului folosit cu pricepere. Şoldurile ei erau la fel de drepte ca ale unui băiat, cu un fund rotund tare, avea talie lungă şi piept mic, aşezat sus.

— Gala, spuse Danae, bucuroasă, tu ai putea declanşa o modă nouă în privinţa siluetei, arăţi grozav.

Gala se relaxă. Danae considera că arată bine şi, de fapt, chiar dacă ar fi fost fotografiată în lenjerie intimă, nu se părea că avea prea mare importanţă. În fond, era ca şi când ai purta un costum de baie, doar puţin mai dezvăluitor…

— Încearcă şi lucrurile celelalte, comandă Danae şi după aceea Isobel va experimenta nişte farduri.

Danae aproape că nu o scăpase din ochi pe Gala, de când o adusese la New York; fata locuia în noul ei apartament-studio de la marginea Satului Green Wich şi, când se ducea la orele ei sau la *Imagini*, o făcea sub supraveghere. Singurele părţi din Manhattan pe care le văzuse Gala erau doar cele zărite din taxiuri, între Sat şi strada Vest Cincizeci şi cinci, unde erau sălile de gimnastică sau în drum spre Third Avenue şi *Imagini*. Îşi petrecea serile singură, dacă Danae lucra târziu – aşa cum se întâmpla deseori – mâncând salată de pui cu sos de iaurt cu grăsime puţină şi uitându-se la televizor, trecând de la un canal la altul, dornică să devoreze toată strălucirea pe care o oferea America. Nu vizitase încă Central Park sau Empire State

Building; nu gustase un *hot-dog* sau o *pizza* şi nu fusese niciodată la vreunul din remarcabilele restaurante ale New Yorkului. Dar fusese la *Bloomingdale*.

Jessie-Ann o dusese la faimosul magazin şi o înzestră cu o garderobă simplă, elementară. Danae lăsase instrucţiuni ca Jessie-Ann să arunce toate lucrurile pe care le avea Gala şi să o îmbrace din cap până-n picioare, aşa că au trecut din raion în raion, alegând lenjerie şi pijamale, halate de baie şi papuci, jeanşi, cămăşi şi pantofi de sport *Reebok*. Au cumpărat o jachetă largă cu umeri vătuiţi, nişte pantaloni de in, câteva fuste, câteva pulovere mari, cordoane, pantofi şi o uriaşă geantă moale pe care Gala o privea cu un amestec de plăcere şi necaz, pentru că nu avea nimic de dus într-o asemenea geantă frumoasă.

— Gala, draga mea, spuse Jessie-Ann cu afecţiune, eşti persoana cea mai modestă pe care am întâlnit-o vreodată. Nu eşti absolut deloc lacomă. Eu cunosc o duzină de manechine pe care, dacă le-aş fi adus aici, ar fi cerut o sumedenie de lucruri! Şi pe cele mai scumpe.

— Eu aş prefera să câştig bani, mai întâi, răspunse Gala. Mă nelinişteşte gândul că am făcut „cumpărături pe datorie”… aşa se numeşte creditul în Yorkshire, explicase ea cu un zâmbet, văzând expresia uimită a lui Jessie-Ann.

Cu toate astea, noile haine îi făcuseră mai multă plăcere decât avusese de luni de zile şi, cu toate că erau simple, fuseseră alese cu flerul lui Jessie-Ann. Acum, Gala se simţea pregătită pentru America. Nu mai era nevoie să-i fie ruşine de felul cum arăta, făcea parte din „scenă”.

La o ceaşcă de cafea, îi povestise lui Jessie-Ann, în secret, despre copilăria ei şi cum păstrase totdeauna fotografiile ei prinse pe pereţi, ca imagine a perfecţiunii, farmecului şi succesului, dorindu-şi să poată să fie ca ea. Jessie-Ann râsese, arătând exact aşa cum o ştia prea bine Gala din

fotografii şi îi spuse Galei că ea va fi, probabil, un manechin mult mai bun decât fusese ea. Nu era adevărat, desigur, totuşi Gala se gândi că era drăguţ din partea lui Jessie-Ann să spună aşa ceva.

— Bine, băieţi, strigă Danae. Mâine Calvin o să fie aici şi putem aduna manechinele noastre. Am nevoie de câteva repetiţii pentru asta. În regulă, Gala?

— În regulă, zâmbi larg Gala.

Totul era bine. Danae ştia exact ce avea de făcut.

Capitolul 17

Marcus ocupa una din camerele cu sobe din Blair Hall, aceeaşi în care locuise tatăl lui când fusese la *Princeton*. Aspectul şi starea ei generală de dezordine studenţească se schimbaseră probabil foarte puţin faţă de epoca lui Harrison. Marcus şi colegul lui de cameră ajunseseră de comun acord la concluzia simplă că, dacă îţi laşi hainele şi costumele de sport, cărţile şi hârtiile şi resturile obişnuite ale vieţii, exact acolo unde le-ai aruncat, lucrurile se aşază ele singure în rafturi. Dacă voiai un lucru, trebuia, pur şi simplu, să scotoceşti printre lucruri, ca la o săpătură arheologică, până ce, în cele din urmă, ajungeai la zona dorită – şi îl găseai. Sistemul lor era garantat, dar camera lor cu ferestre gotice avea un aspect care i-ar fi rupt inima oricărei mame.

Tocmai când căuta bluza lui gri favorită şi ajunsese deja pe la fundul maldărului de lucruri, Marcus dădu peste un exemplar vechi de două săptămâni din revista *People*, deschisă la o fotografie a tatălui său cu Merry McCall. Deşi întârziase la antrenamentul nautic şi ar fi trebuit să se afle deja la remiza de bărci de pe lacul Carnegie, se simţi obligat să se oprească şi să se uite mai atent la ea. Erau prinşi în lumina unui flash, în timp ce părăseau un restaurant din San Francisco pe nume *Fog City*. Merry se uita în sus la Harrison, cu un zâmbet de adoraţie, iar tatăl lui îi înconjura cu braţul umerii ei frumoşi şi se uita la ea cu un aer de tandră indulgenţă. „Cuplul obişnuit, Merry McCall şi Harrison Royle, luând masa împreună – din nou… În timp ce drăguţa Jessie-Ann stă acasă şi se îngrijeşte de cei doi copilaşi ai ei: *Imagini* şi fiul ei, Jon…”

Cuplul obişnuit? Tatăl lui şi Merry McCall? Marcus citi din nou fraza, jenat. Harrison îi spusese chiar în urmă cu câteva săptămâni că

prezentarea de modă itinerantă era principalul factor stimulator al vânzărilor astronomice ale liniei *„Fata de la Royle”* şi el îşi închipuia că tatăl lui pleca adesea la locul ultimei prezentări ca să supravegheze proiectul său îndrăgit. Nu cumva oare o supraveghea doar pe Merry McCall?

Punând revista pe masa lui de lucru, singurul loc ordonat din jumătatea lui de cameră, Marcus privi fix fotografia, timp îndelungat, înainte de a se întoarce şi a se îndrepta spre uşă. Luându-şi bicicleta din stelaj, pedală furios prin campus, în jos pe Eim Drive, apoi la stânga pe Faculty Road, spre lacul Carnegie şi remiza de bărci.

La aproape doi metri şi optzeci şi cinci de kilograme, Marcus avea trupul slab şi puternic şi umerii largi muşchiuloşi ai unui campion de canotaj şi era membru al echipei de la *Princeton*. Încă de copil, avusese două pasiuni: bărcile şi construcţiile. În timpul vacanţelor cu tatăl lui în via Martha şi la Eleuthera învăţase arta navigaţiei. Mai târziu, dar tot când era încă foarte mic, în timpul unor lungi călătorii cu Harrison prin Europa, îşi descoperise dragostea pentru arhitectură. Marcus era totdeauna acela care se ruga să se oprească pentru a explora o mănăstire ruinată din Franţa sau o mare moschee bizantină la Istanbul sau un palat veneţian din *quattrocento*. Absolvirea şcolii de arhitectură la *Princeton* era o ambiţie a lui, un fel de trofeu ce trebuia cucerit. Doar aşa va putea să-şi realizeze ambiţia de o viaţă, să înveţe cum să creeze acel tip de clădiri pe care le considera a fi sculpturi în care se locuieşte. Lucra deja în direcţia ţelului său arhitectural şi, în acelaşi timp, se bucura de plăcerea fizică ce i-o dădea participarea la echipa de canotaj. Iar între timp, reuşea să ducă o viaţă socială destul de intensă. Marcus era la fel de atrăgător ca şi tatăl său, moştenise o mare parte a farmecului blond al mamei sale decedate, şi avea în plus o anumită tandreţe proprie lui. Era un tânăr sigur de locul lui

în lume şi de valoarea sa. Era sensibil şi era plăcut să fii în compania lui; îi plăcea să citească sonetele lui Shakespeare şi poemele de dragoste ale lui Donne; îi plăcea muzica lui Satie şi a lui Mozart precum şi a lui Dire Straits şi Bruce Springsteen. Avea prietene, cărora le împărtăşea adesea visele, iar uneori împărţea patul cu ele; avea prieteni în compania cărora se simţea bine. Viaţa lui era plină de muncă şi distracţii.

Dar când ajunse cu bicicleta la remiză şi o puse în stelaj, gândul lui Marcus nu era la antrenamentul ce urma să-l facă pe lacul Carnegie. În timp ce scruta cei 2.000 de yarzi ai cursei de canotaj, controlând viteze şi direcţia vântului, înainte de a ajunge la remiza bărcilor, mintea lui nu era nici la petrecerea din seara aceea pe care o dădea Janie Ardley, cu care avea o legătură destul de plăcută; Marcus se gândea la Jessie-Ann.

Chiar când ridică barca împreună cu ceilalţi membri ai echipei, lăsând-o apoi jos, în lac, când ajunseră la apă, el se întreba dacă ea văzuse revista şi dacă nu cumva mai apăruseră şi alte materiale în revistele de bârfă sau în ziarele de scandal. Tocmai expresia „cuplu obişnuit” îl îngrijorase… aceasta implica faptul că Merry şi tatăl lui fuseseră adesea văzuţi împreună. Desigur, Merry era *„Fata de la Royle”* şi totul ar putea părea perfect normal; în fond, tatăl său era foarte ataşat de noul proiect de la *Royle*. Marcus trase mai vârtos de vâsla lui, în ritm cu numărătoarea antrenorului, întrebându-se între timp dacă tatăl lui se ataşase cumva de Merry McCall. În urmă cu câteva luni, ar fi îndepărtat ideea asta ca nebunească, dar în ultimele rânduri când fusese acasă, i se păruse că Jessie-Ann mergea într-o direcţie şi Harrison în alta. Oare putea tatăl lui să fie atât de ataşat de Merry încât să pună în pericol tot ce împărtăşise cu Jessie-Ann? Sau era, pur şi simplu, furios pe ea că-l neglija? Nu încăpea îndoială că Jessie-Ann era adânc implicată

în *Imagini* şi că nu mai avea timpul pe care îl dorea Harrison.

Cârmaciul le comandă să se odihnească, iar el se sprijini de vâslă, transpiraţia udându-i părul des, deschis, şi muşchii care doreau să se destindă. Dacă se întâmpla ceva, era din vina amândurora. Cum pot să fie atât de proşti, se întrebă furios, când erau pe cale să piardă atât de mult? Pentru că era sigur că tatăl lui o iubea pe Jessie-Ann, la fel cum era sigur că ea îl iubea pe Harrison.

Să fie al naibii dacă o să stea deoparte şi o să-i lase să încurce lucrurile. Va pleca cu maşina la New York chiar în după-amiaza asta, o va găsi pe Jessie-Ann la *Imagini* şi, fără ca ea să-şi dea seama, va încerca să afle dacă ea a auzit zvonurile. Apoi îl va întâlni pe tatăl său, singur, şi va descoperi care era adevărul. Iar dacă zvonurile erau adevărate, el va face tot posibilul să-l convingă pe tatăl său că era nebun şi că risca să îi piardă pe Jessie-Ann şi pe micuţul său fiu, Jon, precum şi tot ce însemnau ei în viaţa lui.

***

Imagini era într-o stare de agitaţie surdă. Danae dorise să înceapă lucrul la campania de publicitate *Linia trupului* pentru Brodie Flyte, la ora 2:30, în după-amiaza aceea, dar trebuise să amâne din cauza unei certe îngrozitoare cu Calvin, care refuzase să i se tundă părul, ca să arate ca al Galei. Ea va da drumul la program la ora patru.

Caroline îi venise în ajutor, desigur. Îl luase pe Calvin deoparte, încercând să-l facă să fie raţional, mângâindu-l liniştitor pe păr, de parcă ar fi fost un copil nefericit.

— Ţii minte când ne-am întâlnit prima oară? îl întrebase ea blând. Nu ţi-am spus oare încă de atunci să laşi totul pe seama lui Danae şi o să ai cele mai bune fotografii pe care le-ai făcut

vreodată în viaţa ta? Ai încredere în ea, Calvin, ea ştie ce face.

— O să-mi blocheze alte contracte, răspunse Calvin, îngrijorat de nesiguranţă. Ei sunt obişnuiţi să arăt aşa.

— Atunci, poate-i momentul pentru o schimbare, argumentă Caroline. O să fii tot Calvin – doar că vei arăta altfel.

Caroline aproape îl convinsese, în cele din urmă, când el o văzu pe Gala-Rose.

Calvin o privi fix, cu suspiciune, în timp ce dădea mâna cu ea. Gala avea un halat de baie lung, alb şi niciun fel de machiaj. Cu părul ei platinat cu cărare într-o parte şi lipit la spate cu gel ca să stea fix pe capul ei frumos ca o mică scufiţă strălucitoare, ea arăta timidă şi stângace.

— Isuse, mormăi el către Caroline, când se întoarse spre ea, copila asta arată ca păpuşa unui ventrilog. Oare asta-i vreo glumă a lui Danae?

— Ai încredere în ea, Calvin, insistă Caroline. El clătină din cap cu îndoială.

— Îmi distrugi cariera, Courtney, replică el, aşezându-se resemnat în faţa oglinzii, în timp ce Hector îşi apucă foarfecele. Sper că ştiţi ce faceţi.

Isobel lucră pe Gala, folosind formula la care ajunseseră ea şi Danae cu o seară înainte. Pe profilul din dreapta, ea folosi un fond de paloarea porţelanului, un pic de roz-levănţică scotea în relief scobitura obrajilor, iar o urmă de ametist accentua adâncimea orbitelor Galei. Aplică un gri închis pe gene şi îi umplu sprâncenele cu cele mai slabe şi mai uşoare linii de creion levănţică, desenându-i gura moale cu violet. Pe profilul stâng al Galei, Isobel folosi un fond auriu, colorându-i pomeţii cu un coraliu sănătos şi adăugând soare pe faţa ei bronzată, cu fard de pleoape galben şi o sclipire de praf auriu care să se potrivească gurii coralii strălucitoare. Partea dreaptă a trupului ei era pudrată cu o paloare imaculată, în timp ce partea stângă era unsă cu machiaj de corp auriu. Gala se

învârtea când într-o parte, când în alta, uitându-se la două imagini în oglindă şi constatând două personalităţi total diferite. Într-una era o micuţă nimfă a pădurii, un Puck care nu ieşise niciodată din verdeaţa întunecoasă a pădurii la lumina limpede a câmpiilor; iar în cealaltă părea un tânăr atlet alergător cu picioare aurii, din Grecia antică, gata pentru prima sa Olimpiadă.

— Fantastic! declară Danae, uitându-se critic la ea. Bine, Isobel, acum dă-i drumul la Calvin. Iar Gala, de tine am nevoie pentru câteva fotografii de probă.

Gala o urmă ascultătoare, evitând privirea uluită a lui Calvin când trecu pe lângă el… Doamne, ce frumos era, şi atât de… de new-yorkez! Făcuse treburi din astea de o mie de ori şi ştia exact la ce să se aştepte, dar ea presupunea că era obişnuit să lucreze cu manechine experimentate. El călătorise în toată lumea şi, la fel ca şi Jessie-Ann, apăruse în toate principalele prezentări de modă europene. Calvin era o stea! Cu inima cât un purice, Gala se aşeză pe marginea unui pat îngust cu cearceafuri de mătase, în timp ce Danae măsura intensitatea luminii şi striga comenzi către asistentul ei, Forstie White, care muta de colo-colo lămpile cu halogen, fără să se plângă.

Jessie-Ann stătea pe margine, zâmbind încurajator când ochii speriaţi ai Galei îi întâlniră pe ai ei.

— E-n regulă, draga mea, îi strigă ea, repezindu-se să o îmbrăţişeze în fugă, suntem toţi aici să te ajutăm – o să iasă minunat. Ai idee cât de fantastic arăţi? Sinceră să fiu, nu ştiu care jumătate din tine e mai frumoasă… Eşti zdrobitoare, Gala-Rose, crede-mă, pentru că e adevărat!

Calvin intră nonşalant în studio, îmbrăcat doar în pantalonaşii micuţi ai lui Brodie. Trupul lui bronzat strălucea în urma îngrijirilor experte ale lui Isobel, iar părul lui blond tuns scurt avea cărare

într-o parte, jos, şi era lipit spre spate, ca să se asorteze cu al Galei.

Inima lui Caroline se opri o clipă când îl văzu intrând în cercul de lumini şi însăşi Jessie-Ann, care era obişnuită cu frumuseţea, rămase cu gura căscată.

— Caroline, şopti ea, Danae a noastră ştie cu siguranţă ce face. Uită-te la perechea asta!

Când se aşezară pe pat, profilul stâng al Galei era spre aparat. Trupul ei neted se sprijinea de al lui, iar Calvin puse braţele lui puternice în jurul ei.

— Mai aproape, comandă Danae. Iar tu, Frostie, mai umflă puţin materialul ăla în fundal, te rog… Vreau să arate de parcă acum s-au dat jos din pat. Gala, eşti niţel cam ţeapănă – ce-ai zice de un pahar de vin ca să te relaxezi puţin?

— Nu! strigă ea, amintirea îngrozitoare a lui Cam şi a serii aceleia din studioul lui Marley revenindu-i brusc…

E-n regulă, îşi spuse nervoasă, aici nu e cum a fost la Cam, aici totul e profesionist. Acum sunt un manechin adevărat şi lucrez cu cei mai buni.

— O să fie în regulă, să ştii, îi şopti Calvin Galei la ureche, e doar o muncă, dragă. Sprijină-te mai aproape de mine, simte-te cu adevărat confortabil. Danae o să ne spună ce vrea să facem. Ţi-a spus cineva vreodată că ai nişte ochi fantastici? Desigur că da, sunt gri ca cerul englezesc, pun pariu.

— Eu sunt din Yorkshire, şopti Gala, permiţându-şi să se aplece puţin mai aproape spre el – dar Calvin era atât de… atât de gol. La fel era şi ea, doar aceste micuţe obiecte de lenjerie intimă…

— Am fost odată acolo, spuse Calvin, surprinzând-o, cu văile şi toate oile şi zidurile joase de piatră… a fost frumos. Am locuit într-un han vechi, ciudat, sus în ţinutul mlăştinos, la Grassington.

— Ai fost la Grassington? chicoti uimită Gala.

— Sigur, am fost, draga mea, am circulat prin jur cu maşina – şi mi-a plăcut… Asta nu mă face să fiu aproape ca unul din familie? adăugă el cu un zâmbet.

— Aproape, recunoscu ea zâmbind.

Calvin îşi strânse braţele în jurul ei, în timp ce Frostie termină de aranjat cearceaful.

— Bine, strigă Danae, începem.

***

Era 7:30 şi Gala aştepta în camera de îmbrăcat, înfăşurată în halatul ei de baie voluminos şi tremurând de oboseală. Crezuse că se terminase totul, dar pare-se că făceau doar o pauză de o oră şi apoi vor începe din nou, folosind un stil cu totul diferit. Faţa ei fusese curăţată de machiajul exotic şi părul îi fusese din nou spălat şi uscat de Hector, arătând de data aceasta tapat şi aureolat, ca de înger. Urmărindu-şi imaginea din oglinda lungă cu becuri pe margine, se gândea că semăna cu un pui bine spălat şi pe jumătate jumulit. Cu un oftat, îşi ridică pe o masă picioarele care o dureau şi muşcă nemulţumită din sandvişul cu pui. Un pahar de şampanie aştepta neatins pe masă, alături de picioarele ei şi, în timp ce mestecа, se uită la bulele care se ridicau mereu în sus şi dispăreau. Puse din nou jos sandvişul. Pur şi simplu, nu putea mânca. Era încă prea încordată. Lăsându-se pe spate în fotoliu, ea închise ochii, retrăind ultimele câteva ore… Trupul cald al lui Calvin lângă al ei, cearceaful de mătase şifonat şi sânii ei pe jumătate expuşi; roşeaţa fierbinte care îi colorase obrajii şi îi făcuse să zâmbească, senzaţia… senzaţia bărbăţiei lui alături de ea. Totuşi, Calvin nu o făcuse să simtă ce simţise la Cam în seara aceea, şi nici măcar ce simţise pentru Jake… poate că ce simţise pentru Cam era dorinţa de sex, iar pe Jake ştia că-l iubise. Îi era recunoscătoare lui Calvin pentru că o

ajuta, făcând-o să se simtă mai în largul ei, când era cu el.

— Ne prefacem doar, fetiţo, îi spusese el. Eu mă prefac că sunt nebun după tine, iar tu te prefaci că îţi plac… iar cum o să arate asta în fotografie, este treaba lui Danae. Tu şi cu mine ne facem meseria noastră aici, pe patul ăsta, restul o priveşte.

Danae îi avertizase că, după pauză, vor abandona starea de spirit romantică, sexy. Îi avertizase să fie vitali şi vioi, bucuroşi de viaţă. Vor sări în aer, le spusese ea, vor sta în mâini, vor face tumbe… apoi, săptămâna viitoare, vor face nişte fotografii de vară, la plajă… se părea că treaba pentru *Brodie Flyte* nu se va încheia niciodată.

***

Marcus aşteptă mai bine de un minut înainte de a vorbi, stând pur şi simplu în uşă şi analizând fetiţa blondă abandonată, cu tunsoare de înger şi cu gura cea mai dulce şi mai moale. Ea ţinea ochii închişi iar el se uita fix la faţa ei, la curbele delicate ale pleoapelor ei de alabastru şi la nasul ferm, drept, la curba blânda a pometţilor ei. Cine putea fi oare?

— Îmi pare rău că vă deranjez, şopti el, scuzându-se, când ochii Galei se deschiseră surprinşi, dar nu e nimeni altcineva pe aici.

— S-au dus cu toţii după colţ la *Blakey*, răspunse ea iute. E pauză şi le era foame.

— Şi dumitale nu-ţi este? întrebă Marcus, observând sandvişul neterminat.

Gala se uită la el speriată. Ea era singură în studio şi nu-l mai văzuse până atunci – avea totuşi ceva familiar.

— Au să se întoarcă imediat, îi spuse ea, strângându-şi mai mult halatul. De fapt, ar trebui să vină chiar acum.

— E-n regulă. Am să aştept. Am venit de fapt să o văd pe Jessie-Ann.

În cazul ăsta, probabil că a venit aici pentru afaceri, se gândi Gala, uşurată. Oricine ar fi fost, avea o faţă frumoasă, o faţă demnă de încredere. Şi era foarte atrăgător. Îi plăceau ochii lui căprui şi coama lui de păr blond închis, care atârna în dezordine, venindu-i drept în ochi. Cine era oare? se întreba ea, în timp ce se priveau fix unul pe celălalt, în tăcere.

— O cunoşti pe Jessie-Ann? întrebă ea, în cele din urmă.

Marcus îi zâmbi.

— Sigur că o cunosc, e mama mea vitregă.

Gala se ridică sufocată.

— Mama vitregă?

— Pare o nebunie, nu-i aşa? Dar Jessie-Ann e căsătorită cu tatăl meu. Eu sunt Marcus Royle.

El îi oferi o strângere de mână fermă, iar Gala îşi muşcă buza jenată. Aproape că fusese dură cu fiul domnului Royle… ce prostie din partea ei…

— Vă rog să mă scuzaţi… se bâlbâi ea. N-am ştiut cine sunteţi.

— Bineînţeles. Marcus se lăsă pe scaun alături de ea, iar privirile lor se întâlniră în oglindă. Şi? întrebă el.

Ea se uită la el uimită.

— Cine eşti dumneata? Adică nu, mai bine nu-mi spune… Eşti Titania, eşti Wendy fără Peter, eşti Tinkerbelle sau Puck… Cine eşti? Sunt dezorientat… Nu pot alătura un nume unui chip atât de rar. Eşti oare un manechin faimos? Ar fi cazul să te cunosc?

Gala râse şi Marcus se gândi că nu mai auzise un sunet atât de vesel în toată viaţa lui.

— Sunt doar Gala-Rose, răspunse ea, ghemuindu-se mai adânc în halatul ei şi zâmbindu-i în oglindă, şi nu sunt cunoscută. Dar Danae şi Jessie-Ann îmi spun că voi fi celebră când va fi

lansată campania pentru *Linia trupului de la Brodie Flyte.*

— Spune-mi, Gala-Rose, făcu el aplecându-se mai aproape, ce trebuie să facă un biet muritor ca mine ca să obţină ca un manechin ce-va-deveni-curând-celebru să ia cina cu el?

Gala râse. Toate temerile şi grijile ei, toţi nervii şi inhibiţiile ei dispăruseră brusc. Marcus Royle era cald şi sincer – şi era plăcut. Şi nu-şi amintea să fi cunoscut acest sentiment foarte des.

— Să iau cina cu dumneata? repetă ea cu un zâmbet poznaş. Păi, mai întâi va trebui să o întrebi pe Danae.

— Danae?

Expresia lui Marcus, un amestec de mirare şi groază, o făcu să râdă.

— Danae m-a adus aici de la Londra. Ea îmi organizează într-un fel viaţa – iar până acum, n-am avut voie să ies – la cină – sau pentru orice altceva.

— O să schimbăm situaţia asta, chiar acum, spuse Marcus cu fermitate, luându-i mâna în mâna lui. Iei masa cu mine în seara asta. Te rog!

Gala îşi trecu un deget peste şirul de bătături din palma lui.

— Vâslesc, explică el, când ea se uită la el întrebătoare, dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ea zâmbi, ochii ei gri fiind la fel de limpezi şi de translucizi ca un lac de pădure.

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea timid. De fapt, nu-şi putea închipui nimic în toată lumea asta largă, care i-ar face mai multă plăcere decât să ia cina cu Marcus Royle.

***

Patul fusese înlocuit cu un fundal de cer strălucitor de albastru, cu nori mânaţi de vânt, iar reflectoare fierbinţi luminau scena cu puterea unui soare de amiază. Calvin, schimbat deja în şort de box albastru deschis şi vesta de alergări, aştepta

calm să primească instrucţiuni. Pe sub halat, Gala purta acelaşi costum, în roşu aprins.

— Nu cred că am să pot face asta, îi şopti ea lui Marcus, din nou, neliniştită.

— Ba bineînţeles că poţi. Oricum, trebuie să stau de vorbă cu Jessie-Ann, spuse el plin de tact, îndreptându-se spre uşă şi aproape împiedicându-se de fata care stătea în spate, în umbră.

— Îmi pare rău, exclamă el apucând-o de braţ. Sper că nu te-am lovit, călcându-te pe picioare.

— Nu-i nimic, mormăi Laurinda.

— Eşti sigură? ezită Marcus.

De fapt, o călcase tare pe picior. Trebuie s-o fi durut rău, dar nu o observase acolo în întuneric.

— Sigur, răspunse Laurinda, scuturându-se de mâna lui şi plecând. E-n regulă.

— Atunci, încă o dată, îmi cer scuze.

Ea îl urmări dispărând pe uşă, cu o strălucire de interes în ochii ei supăraţi. Ăsta o fi băiatul lui Harrison? Ce căuta el aici? Ce mai avea de gând-acum Jessie-Ann? Ai crede că lucrurile au mers destul de departe pentru o singură zi, fără ca Marcus Royle să mai apară în scenă. După şedinţa aceea ruşinoasă de după-amiază, când au făcut-o pe acea sărmană fată tânără, Gala, să se dezbrace aproape goală şi să se tăvălească pe pat cu Calvin… nu era nevoie să fii specialist ca să ştii ce simţea Calvin cu umflătura aceea mare ascunsă în pantaloni… Doamne, o făcea să tremure numai gândindu-se… nu dorise să se uite, îi aducea în memorie toate amintirile ei urâte, ca şi când ea ar fi fost culcată în patul acela… dar nu fusese în stare să-şi ia ochii de la scenă. Danae îl pusese pe Calvin să stea deasupra Galei, el se sprijinise cumva de braţe, ţinându-şi trupul departe de ea… iar Laurinda văzuse expresia din ochii lui, privirea fierbinte, arzătoare, schimbată între ei doi. Jessie-Ann va trebui să adauge inocenţa pierdută a Galei la lista relelor făcute de ea în săptămâna asta, deoarece era sigur că fata era de-acum coruptă. Şi

iată acum cum îl fixa pe Marcus Royle… toată caldă şi radioasă. Era de ajuns s-o facă pe Laurinda să vomite, privirea asta… Îi aducea în minte toate amintirile acelea urâte ale felului în care tatăl ei obişnuia să o privească pe Jessie-Ann, dorind-o…

— Bine, voi doi, strigă Danae, ţineţi-vă de mână şi, când număr până la trei, începeţi şi săriţi!

Pândind în umbră lângă uşă, departe de luminile puternice, fierbinţi şi de cercul fermecat al oamenilor frumoşi, Laurinda privea fix, în tăcere.

***

Jessie-Ann lăsă jos receptorul şi îl sărută pe Marcus, strângându-l tare în braţe.

— Ce bucuroasă sunt că te văd! exclamă ea. Măcar un membru al familiei e acasă! Rămâi peste noapte? Harrison e plecat şi m-am gândit că poate tu şi cu mine am putea cina împreună.

— Tata e plecat? întrebă Marcus, indiferent.

Jessie-Ann oftă.

— Nu ne organizăm prea bine vieţile în momentul de faţă. Eu sunt totdeauna liberă când Harrison e plecat – iar când eu sunt ocupată, tocmai atunci, bineînţeles, el e acasă!

Ochii ei albaştri erau melancolici, cu gândul la Harrison, şi Marcus îşi dădu seama că nu ştie de bârfe. Totuşi, era gata să pună pariu că, dacă ceva era adevărat, jumătate din New York ar fi vorbit deja despre asta. Nu se spune, de obicei, că soţia este ultima care află? Ah, la naiba, se gândi el posomorât, era într-adevăr o problemă aici… va trebui să-l prindă pe tatăl său şi să încerce să-l facă să înţeleagă situaţia, înainte de a merge prea departe.

— Îmi pare rău că nu l-am găsit pe tata, spuse el, firesc. Când se întoarce?

— A, luni sau marţi. Are întâlniri în oraş toată săptămâna viitoare.

— În legătură cu cina, spuse Marcus zâmbind, ar fi trebuit să mă prinzi mai devreme. Am o întâlnire.

— Jane?

El negă din cap.

— Gala-Rose, replică el cu un zâmbet nonşalant. De ce eşti atât de surprinsă? E cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată – mamele vitrege fiind excluse, bineînţeles.

— Bine, râse ea, dar o să trebuiască să treci de Danae mai întâi! Dar, cunoscându-te, sunt sigură că ai reuşi să farmeci orice femeie-cerber care mânuieşte sclavii. Distrează-te, Marcus. Şi ai grijă de ea – e fragilă.

— Am să am, promise el.

Şi chiar intenţiona să o facă.

Capitolul 18

Laurinda şedea pe podea în apartamentul ei, cu o foarfecă mică ascuţită în mână, înconjurată de reviste dezmembrate şi de ziare. Purta o pereche de mănuşi subţiri chirurgicale, la fel cum făcea când bătea la maşină scrisorile, fiindcă era prea inteligentă ca să fie prinsă lăsând amprente digitale. În partea ei stângă, era o grămadă îngrijită de tăieturi pe care le adunase în ultimele două luni, toate reprezentând fotografii ale lui Harrison şi Merry. Nu erau chiar atât de multe, dar nu încăpea îndoială în mintea Laurindei că Jessie-Ann îl împinsese pe Harrison în braţele altei femei – şi nu era cea nimerită! Femeia trebuia să fie ea, Laurinda – ea era destinată să-i ia locul lui Jessie-Ann ca să poată avea grijă de Harrison şi de fiul lui. Iar după ruşinoasa comportare din ultimele săptămâni de la *Imagini*, ea ştia că era momentul să acţioneze. Mai întâi, îl va salva pe micul Jon şi apoi se va îngriji de Jessie-Ann.

Laurinda se uită în jur în micul ei apartament. Nimeni nu venise vreodată aici; era la fel de izolată de parcă ar fi trăit într-o fermă din Montana, dar era un bloc de garsoniere pentru oameni tineri care se luptau să reuşească în Manhattan, trăind din credite şi cu optimismul tinereţii. Un copil ar fi la fel de nepotrivit aici ca şi un elefant. Trebuia să găsească alt apartament, mai departe, în suburbie, unde ea s-ar putea pierde în mulţimea obişnuită a femeilor cu copii.

Ar fi uşor. Va trebui însă să-şi facă planul cu atenţie. Întrebarea era dacă Jessie-Ann va anunţa poliţia sau va aştepta o notă prin care să i se ceară o răscumpărare din partea răpitorului? Şi îşi va da oare seama că Laurinda era cea care îl răpise? Desigur, exista acest risc, dar ar putea pune pariu că lui Jessie-Ann îi va fi frică să anunţe poliţia ca răpitorii să nu-i facă vreun rău copilului. Laurinda

îşi putea prefigura în minte nota de răscumpărare, scrisă cu litere roşii, ca şi celelalte, aşa încât Jessie-Ann să ştie că ţinta era ea. Numai că ceea ce voia ea drept răscumpărare nu erau banii ci pe Jessie-Ann. Timpul pe care-l va pierde neducându-se la poliţie îi va da Laurindei suficient răgaz ca să-şi realizeze restul planului.

Luând mica grămadă de tăieturi, le duse la masă şi le introduse într-un plic. Apoi luă maşina veche de scris din locul unde era ascunsă şi începu să-şi compună scrisorile ca să le aibă pregătite pentru ziua cea mare. Şi chiar în după-amiaza aceea, intenţiona să ia metroul spre Queens unde să caute un apartament. Voia ceva potrivit pentru o femeie cu un copil, pe o stradă aglomerată, unde să nu fie prea vizibilă. Se va asigura, spunându-i proprietarului că e o mamă singură şi că acum băiatul ei stătea cu bunicii în Montana, dar că va reveni la ea curând. Şi apoi, când o va prinde pe Jessie-Ann, în sfârşit, singură, îi va spune cu adevărat ce gândea despre ea, adevărul… întreg adevărul… nimic altceva decât adevărul…

Ea urmărea literele care se imprimau pe foaia de hârtie, compunând obscenităţi, cu un zâmbet de satisfacţie, ca un copil de grădiniţă, bucuros de primele sale încercări de a alcătui cuvinte.

***

Harrison se uită în sus surprins, cu un zâmbet de plăcere în colţurile gurii, când Marcus intră pe uşă. Nu se întâmpla des ca fiul lui să vină să-l vadă la birou.

— Îmi pare bine că te văd, fiule, exclamă el. Dar ce te aduce aici la mijloc de săptămână? Sper că nu ai probleme la colegiu!

El râse când spuse asta, pentru că Marcus fusese totdeauna unul dintre cei mai serioşi băieţi din câţi cunoscuse – muncea din greu, avea calificative

bune şi era în echipa de canotaj. Ce mai putea cere un tată?

— Am venit aici din două motive. Aşezându-se în faţa tatălui său, Marcus se aplecă peste suprafaţa lustruită, liberă a biroului şi-i spuse sincer: Îmi vine greu să-ţi spun asta dar… ei bine, tată, am citit recent câte ceva în coloanele de scandal – despre tine şi Merry McCall. Bănuiesc că totul e mult umflat şi disproporţionat de presă, dar sunt îngrijorat pentru Jessie-Ann. N-aş vrea să o văd rănită.

Harrison se lăsă pe spate în fotoliul lui turnant, evitând privirea lui Marcus. Băiatul pusese problema atât de delicat pe cât putea; nu-l întrebase dacă era ceva între el şi Merry, îi pusese doar întrebarea pe care Harrison şi-o punea foarte des – ce se va întâmpla cu Jessie-Ann când va afla? Cu siguranţă că nu voia sa-i producă nicio durere… o iubea şi încă o mai dorea, cu disperare. Dar Merry umplea un gol din viaţa lui pe care nu se aşteptase să-l constate.

— Ai dreptate, Marcus, replică el, în cele din urmă, presa umflă lucrurile. Merry şi cu mine suntem adesea împreună când vizitez prezentarea modei *Royle*, dar nu e nimic care trebuie să vă îngrijoreze, pe tine sau pe Jessie-Ann.

Marcus recunoştea că taică-său l-a dus cu vorba, dar el îşi realizase scopul. Tot ce era între tatăl său şi Merry era treaba lor, dar era al naibii de sigur că nu-l va lăsa pe tatăl său să pună în pericol viaţa lui Jessie-Ann – şi dragostea dintre ei – fără să se lupte.

— Ştii că Jessie-Ann n-a aflat încă nimic despre asta, spuse el. Bănuiesc că e prea ocupată cu *Imagini* ca să aibă timp să citească presa de scandal, i-ar frânge inima, tată, dacă ar apărea nişte… nişte neplăceri. Şi mă gândesc că ţi-ar frânge-o şi pe a ta.

— Ţi-ai realizat ce aveai în gând, răspunse Harrison, cu răceală, şi apreciez ce spui. Pot să te

asigur că nu am intenţia să-i fac rău lui Jessie-Ann. Acum, adăugă el tăios, adunând nişte hârtii şi aruncându-le în servieta lui neagră de piele, am o întâlnire în oraş şi am întârziat deja. Am putea oare lua cina diseară?

— Îmi pare rău, am şi eu o întâlnire. E o întâlnire importantă, adăugă el, uitându-se serios la tatăl lui. Am cunoscut-o abia acum câteva săptămâni, dar sunt îndrăgostit de fata asta, tată.

Harrison ridică din sprâncene.

— Îndrăgostit? La timpul potrivit, ni se întâmplă tuturor.

— E un lucru serios, tată – sau va fi dacă reuşesc să o conving pe Gala că e serios.

Harrison se uită la ceas; era deja în întârziere cu cinci minute.

— Îmi pare rău, Marcus, dar într-adevăr trebuie să plec. De ce nu treci să o vezi pe Jessie-Ann? Şi nu te îngrijora în privinţa dragostei. La vârsta ta, vine şi se duce.

— Nu de data asta, replică Marcus, liniştit.

— Pot să te duc undeva? întrebă Harrison în ascensor. Mă aşteaptă maşina jos.

— Mulţumesc. Am să merg pe jos.

— La revedere, fiule. Sună-mă, poate luăm cina cu toţii mai încolo, în cursul săptămânii. Adu şi fata aia nouă după care eşti atât de înnebunit. Stai puţin, totuşi, trebuie să fiu la Chicago la sfârşitul ăsta de săptămână…

— E-n regulă, tată, altă dată.

— Bine. Îmi pare bine că te-am văzut, fiule.

E rău de tot, se gândi Marcus trist, în timp ce maşina cea mare porni, că atât Harrison cât şi Jessie-Ann sunt prea ocupaţi ca să vadă ce li se întâmplă şi prea ocupaţi ca să-l asculte pe el, când avea ceva important să le spună.

Capitolul 19

Plicul, cu numele şi adresa ei scrise la maşină cu roşu, zăcea pe biroul lui Jessie-Ann, în corespondenţa de dimineaţă şi, de îndată ce-l văzu, vechea spaimă o făcu să-i crească pulsul şi să-i bată tare inima. Cum oare se numea reacţia atavică la teamă sau ameninţare? Luptă sau fugă… asta era. Iar ea voia să zboare departe de asta! Luând plicul de un colţ, îl aruncă în coşul de hârtii, dar apoi se uită la el liniştită. De data asta, era ceva deosebit cu acest plic, era umflat şi greu. Se forţă să-şi ia privirea de la coşul de hârtii; orice ar fi fost, nu dorea să ştie. Plicul rămase acolo, între resturile de gunoaie ale zilei, până după-amiaza târziu. Studiourile fiind tăcute şi secretarele plecate după ziua de lucru şi neputând să reziste curiozităţii, ea îl scoase, încercând să se hotărască dacă să-l deschidă sau nu.

Laurinda se opri în uşă, cu o mică strălucire triumfătoare în priviri, urmărind cum se schimbă expresiile de pe faţa lui Jessie-Ann… nesiguranţă… furie… teamă. Laurinda simţi plăcerea sălbatică de a avea putere asupra unei alte persoane; Jessie-Ann era în mâinile ei – putea să o manipuleze oricum dorea. Ea era cea care, acum, făcea muzica – şi va avea grijă ca Jessie-Ann să danseze pe această muzică… va dansa, şi va dansa, şi va tot dansa!

Faţa se îmbujora de excitare, când intră în cameră.

— Iată cifrele de la *Avlon*, Jessie-Ann. M-am gândit că trebuie să afli că folosesc vechea şmecherie şi nu plătesc la timp. Le-am amintit, ca de obicei.

Jessie-Ann se uită la Laurinda, fără să o vadă de fapt. Se mai gândea încă la plic, întrebându-se ce conţinea, de era atât de diferit…

— Şi va trebui să fim atenţi la acei fotografi care nu sunt la *Imagini* şi care închiriază studiourile şi angajează modelele noastre, continuă Laurinda. Mă ţin de Dickson Cross de câteva luni deja, dar a pretins mereu că încă nu a fost plătit de clientul său, *Blissful Fashions*.

— Da? întrebă ea, fără să asculte.

— Da. Dar am rezolvat şi asta. Am dat telefon la *Blissful* şi i-am întrebat când intenţionează să-l plătească pe Cross, pentru că ne e dator nouă şi nu ne plăteşte până nu-i achită ei ce au să-i dea. Mi-au spus că l-au plătit pe Cros încă de acum şase săptămâni.

— Zău?

— Desigur, am pus iar mâna pe telefon şi i-am spus domnului Dickson Cross că, dacă nu plăteşte, asta a fost ieri, o să apară pe lista neagră la *Imagini* şi nu va mai putea folosi aceste studiouri. Cecul a şi sosit azi-dimineaţă.

Ea îl flutură în faţa lui Jessie-Ann.

— Foarte bine, răspunse ea neatentă.

— Te simţi bine, Jessie-Ann? întrebă Laurinda, bucuroasă. Arăţi foarte obosită – sau poate eşti supărată de ceva.

— Ai dreptate. Sunt obosită. Mă duc acasă. Sunt sigură că am să mă simt mai bine mâine dimineaţă. Cu o singură mişcare rapidă, aruncă plicul voluminos înapoi în coşul de hârtii. Luându-şi geanta, ea se îndreptă spre uşă. Noapte bună, Laurinda, spuse peste umăr, mulţumesc pentru toate informaţiile. Ne vedem mâine.

Laurinda se uită urât după ea, apoi luă coşul şi recuperă scrisoarea. Jessie-Ann n-o să scape chiar aşa de uşor. O să găsească plicul ăsta din nou pe biroul ei mâine dimineaţă – şi în fiecare dimineaţă – până va fi obligată să-l deschidă.

***

Sărutându-l pe Jon şi spunându-i noapte bună înainte de culcare, Jessie-Ann închise ochii, strângându-l pe băiat la piept, de parcă îi era teamă să-i dea drumul. Jon era înalt pentru cele douăzeci de luni ale lui, cu un trup subţire, elastic şi genunchi rotunzi, împodobiţi cu fel de fel de zgârieturi şi vânătăi, tribut adus firii lui aventuroase. Cu smocul lui de păr negru şi ochi mari albaştri, micul Jon Royle avea un farmec de spiriduş care îţi răpea inima. El o îmbrăţişa strâns pe mama lui, drept răspuns, apoi se smuci să se elibereze, îndreptându-se spre calul balansoar pentru o ultimă călărie înainte de culcare.

— Leagănă-mă, mami, leagănă-mă, comandă el, simţind starea ei de spirit îngăduitoare şi folosind minutele în plus cât avea ocazie.

Jessie-Ann îl legănă şi zâmbi văzându-i încântarea când micul căluţ se balansa mai repede.

— Ţine-te bine, Jon, îl avertiză ea, nu vreau să cazi iar.

Era atât de drăguţ în treningul galben şi cizmele micuţe de cowboy – de care nu voia să se despartă! Guvernanta trebuia să le pună la picioarele patului, ca să le poată vedea, şi tot ele erau primul lucru pe care-l cerea dimineaţa. Cizmuliţe roşii de cowboy, se gândi ea cu un val de dragoste, doar atât le trebuie ca să fie fericiţi! Ea ar fi dorit ca Harrison să fi fost acolo ca să-l sărute de noapte bună, dar în ultima vreme Harrison era seara mai mult plecat, decât acasă. Cu o senzaţie neajutorată de gol în stomac, se întrebă unde greşiseră oare? Se vedeau din ce în ce mai rar, dar atunci când erau împreună îşi vorbeau oare cu adevărat? Ea îl iubea… era sigură de asta şi el era cumva iubitor faţă de ea, într-un mod cam absent însă. Dar unde era oare pasiunea care îi legase chiar de la început? Şi ce anume se întâmplase să-i facă să piardă din vedere priorităţile din viaţa lor? Ea ştia că o mare parte a problemei era timpul pe care îl petrecea muncind,

dar oare asta era în întregime vina ei? Harrison era şi el plecat acum atât de des…

— Încă, mami, încă, se miorlăi Jon, cu faţa plină de veselie.

— Gata, băiete, spuse ea ferm, a trecut ora de culcare. Jos cu cizmele astea şi în pat.

— Unde-i tata? întrebă el, stând culcat pe perna cu Garfield.

— Tata lucrează, murmură ea, aplecându-se să-l sărute. Mâine o să fie acasă.

— Acasă, mormăi Jon, somnoros, cu pleoapele deja închise.

— Noapte bună, dragostea mea mică, şopti Jessie-Ann, punând un ultim sărut pe fruntea lui caldă.

Jon căscă, ţinând ochii închişi. Va adormi încă înainte ca ea să iasă din cameră.

În micuţa cameră de zi, masa era pregătită pentru o persoană. Salată, pui rece, o jumătate de sticlă de şampanie răcită – băutura ei favorită şi, de obicei, un bun mijloc de înviorare după o zi lungă. Valetul se grăbi să deschidă sticla şi să-i toarne un pahar, apoi ieşi închizând încet uşa.

Zgomotul circulaţiei intense pătrundea slab în apartament, iar prin ferestrele mari se vedea un cer albastru închis, luminat de jos de strălucirea becurilor de pe stradă, de circulaţie şi de un milion de ferestre sclipitoare. Brusc, se simţi foarte mică şi foarte singură.

— De ce, vai, de ce, imploră ea cerul Manhattanului, de ce merg lucrurile atât de rău acum, când toate celelalte merg bine?

Imagini a ajuns cu adevărat în titlurile ziarelor cu fotografiile erotice pentru *Brodie Flyte*. Calvin, îmbrăcat doar în lenjeria indiscretă a lui Brodie Flyte, prezentat pe panouri uriaşe, din Sunset Boulevard din Los Angeles, până în Times Square din New York, a făcut toată populaţia feminină a ţării să tremure de plăcere. Iar androgina Gala-Rose, cu dubla ei personalitate, era subiectul

preferat al New Yorkului: pentru o clipă, părea un băiat sau o nimfă, cu picioare lungi mătăsoase împletite cu ale lui Calvin, gura ei moale, palidă, copilărească era aplecată fără suflu asupra lui, iar capetele lor blonde, tunse scurt, asemănătoare, făceau să se nască o întrebare excitantă cu privire la îmbrăţişarea lor; în momentul următor, părea o fată băieţoasă bronzată, cu sânii pe jumătate descoperiţi pe nişte cearceafuri de mătase şifonate, culcată în braţele lui Calvin. Şi apoi, în contrast, erau reclamele cu ei doi sărind cu veselie copilărească, mână-n mână, într-o zi albastră, însorită, numai culoare şi graţie şi viaţă veselă, fericită.

Danae urcase spre stele, călcând pe trupul lui Calvin, se gândi Jessie-Ann, prost dispusă, iar Caroline se îndrăgostise de el. Ei, nu o putea învinui, care femeie ar putea rezista dorinţei de a avea grijă de Calvin? Iar acum, New York-ul, totdeauna gata să apuce ceea ce e nou şi diferit şi să arunce vechiul, s-a prins de Gala ca de cadoul personal al Angliei acordat industriei modei. Danae publicase un reportaj fotografic pe zece pagini în *Vogue*, care făcuse valuri în toate mediile de comunicare… Gala în jeanşi şi pulover, cu picioare lungi graţioase şi farmec naiv; Gala – cu bucle false şi îmbrăcăminte de casă de modă, catifea neagră scurtă şi picioare lungi, lungi, cu faţa ei copilăroasă fardată ca să arate ca o mică femeie uşoară ieşită la agăţat; Gala într-o rochie de bal de organdi, de 10.000 de dolari, arătând, cu părul ei scurt, ca un înger căzut din cer; şi Gala, obişnuită, în propriile ei haine, cu o jachetă amplă în carouri şi pantaloni bufanţi, prinşi în talie cu un cordon de piele împletit, de peste cincisprezece centimetri lăţime, şezând pe podea la *Imagini*, cu picioarele încrucişate, cu cearcăne de oboseală sub ochi, la sfârşitul unei zile lungi.

Fotografiile Galei erau pretutindeni unde te uitai, în toate revistele, prin toate chioşcurile de

ziare şi apăreau deja zilnic în coloanele de scandal, care o prezentau la petreceri – totdeauna însoţită cu grijă de Danae – ca să susţină *Linia trupului de la Brodie Flyte* şi, de asemenea, să facă reclamă pentru *Imagini*.

Şi, desigur, Danae urca tot mai sus. Avea mai mult de lucru decât putea face faţă – programul ei la *Imagini* fiind ocupat din plin pentru următoarele zece luni. Chiar atunci, era plecată pentru o comandă, pe o insulă, împreună cu Gala. Danae era acum parteneră egală, alături de Jessie-Ann şi Caroline şi *Imagini* avea mai mult de lucru decât putea efectua. Jessie-Ann presupunea că *Imagini* ar fi putut pluti la suprafaţă chiar şi numai cu comenzile pentru *Royle*, dar având în vedere că *Avlon*, şi *Brodie*, şi *Vogue* le foloseau cu regularitate şi că ceilalţi fotografi tineri aduceau şi ei afaceri bune, *Imagini* erau gata să zboare de-a binelea.

Atunci, se întrebă Jessie-Ann, după ce-şi realizase ţelul, tot ce dorise şi pentru care muncise, de ce oare i se părea dintr-odată că totul era fără importanţă? Ştia răspunsul la întrebarea asta. Pentru că lipsea Harrison care să o aştepte şi să se bucure de realizările ei, lipsea Harrison care să o felicite, lipsea Harrison cu care să împărtăşească totul, la naiba!

Se plimbă prin cameră, gândindu-se cu gelozie la Merry McCall, spunându-şi că era bucuroasă că nu trebuia să facă efortul de a fi *„Fata de la Royle”* şi de a arăta totdeauna foarte bine, totuşi recunoscu faptul că, în mod curios, era geloasă pe Merry. Ar fi putut fi ea acolo, pe drum, cu Harrison… ar fi putut fi ea cea lipsită de griji, veselă, în loc să fie omul de afaceri hărţuit, care devenise. Desigur, era puţin îngrijorată că Harrison petrecea atât de mult timp pe drum cu echipa de reclamă a lui *Royle* – şi cu Merry – zburând în fiecare săptămână ca să-i prindă din urmă, la Chicago sau Houston, sau la San Francisco, dar ea

avea totală încredere în el. Totuşi, se întreba neliniştită când se vor termina toate astea.

Se lăsă obosită într-un fotoliu, scoţându-şi pantofii de antilopă negri cu piele de crocodil, de la *Maud Frizon* şi înfundându-se în pernele răcoroase de mătase, căutând locul cel mai moale ca să-şi sprijine capul obosit, care o durea. Nu era chiar totul rău, aprecie ea necăjită; Danae era în vârful lumii fotografilor, Gala se transformase, iar Caroline era îndrăgostită – trei din patru, nu era rău pentru echipa de la *Imagini*. Doar ea, a patra, era total şi disperat de nefericită.

Capitolul 20

Acum, când, în cele din urmă, obţinuse succesul binemeritat, cu S mare, Danae hotărâse să se menţină la ceea ce dorise chiar de la început. Cu exemplul lui Brachman întipărit pentru totdeauna în memorie şi cu vechiul adagiu *„Începe aşa cum vrei să continui”* drept motto, decisese că doar ceea ce era cel mai bun avea să fie destul de bun pentru ea. Nu că ar fi intenţionat să fie dificilă – deşi la nevoie, va fi îngrozitor de dificilă! Dar ştia instinctiv că, pentru a rămâne în vârf, trebuia să te înconjori de oamenii cei mai buni. Ea folosea doar manechinele cele mai bune – iar asta nu însemna în mod necesar cele bine cunoscute, ci cele pe care ea le considera astfel; şi îşi făcuse o regulă ca toate prezentările să fie alese de ea personal. Danae raţionaliza apariţiile Galei-Rose ca zahărul în timpul războiului, acceptând pentru protejata ei doar prezentările de modă cele mai importante, ba chiar şi în aceste cazuri folosind-o cu zgârcenie, pentru că ştia prea bine că New York-ul putea înghiţi o fată proaspătă şi s-o scuipe şase luni mai târziu – nemaidorind-o pentru că fusese prea mult expusă. Şi, bineînţeles, numai ea o fotografia pe Gala-Rose.

Micul avion din Insulele Caraibe o ducea pe Danae şi anturajul ei format din patru manechine, plus un machieur şi Isobel care o machia totdeauna pe Gala, Hector – coaforul, o stilistă, o editoare de modă de la *Vogue*, şi asistentul lui Danae, plus o grămadă de îmbrăcăminte, pălării, accesorii, pantofi, bijuterii şi echipamentul ei de fotografiat. Avionul tocmai se pregătea să aterizeze pe mica insulă Harbor, un loc pe care Danae îl considera destul de departe de cele bătute de obicei, ca să se potrivească stilului ei şi ca să înviorze numărul din ianuarie al revistei *Vogue* cu puţin soare şi eleganţă de plajă. Prin hubloul aplecat, ea analiză o

porţiune de plajă albă mărginită cu palmieri, linsă de o mare în zece nuanţe de albastru, care îţi tăia răsuflarea. Mai departe era o lagună aquamarin, claritatea ei de cristal şi curbele minunate rivalizându-le pe cele ale piscinei cu dale negre aparţinând unicului hotel al insulei, *Harbor House*.

Peluza luxuriantă şi bungalourile răspândite frumos între mare şi lagună ofereau tot confortul în interiorul holurilor îmbrăcate în *terra-cotta*.

Micul avion se înclină din nou, făcând ca grupul să scoată sunete de groază prefăcută şi râsete. Hubloul lui Danae încadra brusc doar un cer nepătat, strălucind ca emailul albastru în soarele după-amiezei. Succesul venise atât de repede, se gândi ea uitându-se la albastrul acela, încât uneori avea senzaţia că, dacă s-ar opri să se gândească la asta, întreaga structură delicată s-ar putea prăbuşi. Viaţa ei era o furtună de activitate, dar era activitate creatoare! Brodie Flyte îi dăduse un impuls, dar conceptul ei, fotografiile ei fuseseră acelea care atrăseseră atenţia întregii naţiuni. Nu fuseseră toate bune, desigur, apăruseră unele critici din partea unor localnici din diverse colţuri ale ţării care avuseseră obiecţii la fotografiile ei erotice care împodobeau şoselele şi străzile lor de pe panouri de peste trei metri înălţime. Dar publicitatea proastă a declanşat un şi mai mare interes faţă de seriile de reclame, iar *„Linia trupului de la Brodie Flyte”* se vânduse în cantităţi nevisate.

Însuşi Brodie o invitase la dineu – la *Le Cirque* (doar ce-i mai bun pentru Danae Lawrence, fotografa as, spusese el). El o ţinuse de mână tot timpul mesei, deşi ea se plânsese că aşa îi venea foarte greu să mănânce, dar au băut multă şampanie şi au râs şi ea se simţise bine în compania lui, mai bine decât cu oricine, din câte îşi putea aminti, cu excepţia lui Brachman. Totuşi, n-ar fi dorit ca lucrurile să meargă mai departe

decât o ţinere prietenească de mână şi un sărut de noapte bună.

— Asta doar pentru că sunt un tip dur, fără valoare, din Bronx, mormăise Brodie, prost dispus, când se oprise la uşa apartamentului ei şi ea îi spusese, foarte ferm, „Noapte bună”.

— Eu nu ştiu cum să tratez o fată ca tine, asta-i problema, nu-i aşa?

— Brodie, oftase ea, uită povestea cu băiatul-din-Bronx. Ştii la fel de bine ca şi mine că eşti un bărbat atrăgător, creator, sensibil, în cele mai bune relaţii cu majoritatea doamnelor importante din ţara asta. Dacă ele nu au a se plânge, de ce aş avea eu? Eşti un om fermecător, Brodie Flyte, şi tu ştii asta!

— Atunci, dacă sunt atât de al naibii de fermecător, de ce nu mă laşi să rămân aici?

Aerul de inocenţă necăjită de pe chipul lui aspru o făcuse să râdă, dar fusese hotărâtă să se ţină de planurile ei – deşi Brodie era fermecător; şi mai era interesant şi atrăgător. Dar ea se jurase să-şi pună toată energia în muncă. Şi, în plus, ştia, pur şi simplu, că Brodie Flyte îi va crea necazuri – va cere prea mult. Prea mult timp, prea multă pasiune, prea multă energie. În orice alt moment al vieţii ei, Danae ar fi putut spune da!… dar nu acum.

— Du-te acasă, Brodie, îi spusese ea, împingându-l prin uşa deschisă. Am de lucru mâine.

— Şi eu am, se plânse el.

— Atunci, amândoi avem nevoie de somn, nu-i aşa? Îţi mulţumesc pentru o seară minunată. Dineul a fost delicios şi m-am bucurat că am fost împreună.

— Femei care au făcut carieră! se plânse Brodie, băgându-şi mâinile în buzunare şi pornind în jos pe coridor. Sună-mă, Danae, când mai slăbeşte presiunea afacerilor, urlă el peste umăr.

Şi cu asta, basta. Uneori, singură în apartamentul ei după o zi lungă, când încă mai era

plină de energia şi excitarea ei, Danae luase în consideraţie ideea să-l sune, dar Brodie nu era tipul de bărbat care să se mulţumească cu o noapte ocazională… Aşa încât, în cele din urmă, nu-l sunase niciodată şi îşi petrecuse serile cu Gala.

Gala avea acum apartamentul ei propriu, în aceeaşi clădire cu Danae, aşa încât de acum înainte, putea fi cu un ochi pe ea, iar Gala spusese că o face să se simtă mai în siguranţă ştiind că ea era acolo, doar cu două etaje mai sus. Sărmana, nesigura, micuţa Gala nu voise deloc să părăsească raiul apartamentului lui Danae, temându-se că singurătatea pe care o simţise în camera ei din Paddington va reveni; dar când apăru Marcus pe scenă, vederile ei se schimbară.

Danae nu se gândise că dragostea ar putea intra în viaţa Galei-Rose atât de repede; o considerase cumva totdeauna pe Gala ca fiind a ei. Ea fusese aceea care îi spusese Galei cum trebuie să arate, cum trebuie să se îmbrace, cum să se comporte cu presa şi la ce festivităţi de publicitate trebuie să participe. Danae îi alesese apartamentul şi îi controla dieta. Gala-Rose fusese proprietatea ei – până la apariţia lui Marcus Royle.

Era uluitor, se gândi ea când avionul atinse pista albă prăfoasă, modul în care Marcus o schimbase pe Gala. Ieşise chiar în oraş cu Marcus, în urmă cu câteva săptămâni, fără măcar să o întrebe dacă îi dă voie, deşi aveau de lucru ceva important pentru *Vogue*, a doua zi. Iar după ce Danae petrecuse o noapte de insomnie învârtindu-se prin apartament, Gala se întorsese la ora şase dimineaţa, arătând extenuată, cu uriaşe cearcăne ca nişte vânătăi violete pe sub ochii ei gri. Au luat cina la *21*, i-a spus ea lui Danae cu exactitate, apoi au dansat în cluburile acelea fantastice pe care le cunoştea Marcus, trei cluburi diferite, apoi s-au dus să ia micul dejun la un mic restaurant non-stop în Sat – „şi am vorbit, şi-am tot vorbit…”

Danae se uitase urât la ea, în tăcere, cu sprâncenele încruntate, dezaprobatoare, iar apoi o informă pe Gala că nici cu Marcus Royle şi nici cu altcineva – fie el şi un prinţ englez – Gala nu avea voie să iasă în oraş în seara din ajunul unei vizionări de modă. Orice vizionare – ca să nu mai vorbească de cea care avea, probabil, să-i schimbe întreaga viaţă!

— Doar e cea mai importantă zi din viaţa ta, declarase ea furioasă, în timp ce Gala se pierdea în faţa ochilor ei, şi tu o strici nedormind toată noaptea. Uită-te la tine! O trăsese pe Gala în faţa oglinzii, obligând-o să se uite la imaginea ei obosită, să analizeze daunele pe care le produsese, până îi dăduseră lacrimile. Pentru Dumnezeu, nu plânge! se văitase Danae, strângând-o în braţe. O să ţi se umfle ochii şi o să arăţi şi mai rău…

— Ce putem face? şopti Gala, făcând eforturi să-şi reţină lacrimile de remuşcare.

— O să mergem chiar acum la club, declarase Danae, conducând-o spre uşă. O să faci douăzeci de bazine în piscină, apoi o să faci saună şi apoi iar la piscină, să te răcoreşti. Apoi au să-ţi facă cel mai straşnic masaj din viaţa ta, plus un tratament facial. O să bei un suc de fructe şi o să ciuguleşti o salată – şi o să te simţi de parcă ai fost într-o vacanţă de o săptămână.

Totul mersese bine, iar într-una dintre fotografii folosise chiar cearcănele de sub ochii Galei ca să îi sublinieze trăsăturile. Gala purta o rochie minusculă, scurtă, strălucitoare, sexy şi sandale fine cu tocuri înalte, iar Danae o pusese să tragă după ea, pe jos, capa de sobol, lăsând capul în jos, ca o fetiţă bogată obosită, în drum spre casă după o petrecere, cu un steguleţ de hârtie şi un balonaş pe care le mai avea în mână. De atunci, Gala îi ascultase întotdeauna poruncile, deşi Marcus se mai ivea la orizontul lui Danae ca o ameninţare.

— O să fim înapoi până în paisprezece? întrebase Gala chiar săptămâna trecută.

— De ce? întrebă ea suspicioasă. Ce-i graba asta?

— Marcus ar vrea să mă ia la meciul *Harvard-Princeton*, răspunsese ea roşind. Dar vreau să spun că nu-i nimic dacă nu ajungem. Nu-mi pasă deloc.

— O să fim înapoi, răspunsese Danae brusc, ştiind că-i păsa chiar foarte tare. Dar nu-i plăcea să vadă că puterea ei asupra Galei îi scăpa puţin câte puţin de sub control. Ea o crease pe fată: ea trebuia să culeagă rezultatele noii imagini a Galei şi nu Marcus Royle! Ea nu o voia pe Gala îndrăgostită – voia doar ca ea să lucreze!

— Nu-i aşa că-i frumos? exclamă Gala în timp ce traversau curtea mică acoperită cu pietriş şi intrau în umbrarul văruit care ţinea loc de salon al aeroportului.

— N-am mai văzut în viaţa mea culori atât de strălucitoare. După asta, Anglia o să mi se pară cam decolorată.

— Să nu crezi asta, replică Danae, sunt tot atâtea culori într-un peisaj verde din Anglia câte sunt în marea albastră de aici. E doar o chestiune de adaptare a vederii – şi de filtre! În regulă, acum, să începem! Haideţi să ne mişcăm, strigă ea, îndrumându-şi trupa şi dându-i ordine asistentului ei. Controlează dacă au sosit maşinile, vezi unde-i reprezentantul hotelului, o să avem nevoie de hărţi ale insulei şi de maşini…

— Danae, relaxează-te, zise oftând Maralyn, editoarea de modă de la *Vogue*, obosită. Cum rămâne cu oprirea de la Miami şi apoi cu întârzierea de la Barbados? Au trecut douăsprezece ore de când am plecat din New York. Hai să mergem pur şi simplu la hotel să facem o baie şi, cu voia Domnului, să bem şi să mâncăm ceva în cameră. Şi apoi, în privinţa mea, cel puţin, la pat. La filmări o să ne gândim mâine.

— Tu o să te gândeşti mâine, îi aruncă Danae, eu o să mă gândesc în seara asta.

Micul ei grup o privi cu tristeţe.

— Hei, Danae, se plânse Hector, nu mai fi un fel de conducătoare de sclavi.

Ea arunca săgeţi furioase, şezând tăcută în maşină, în drum spre *Harbor House*. Ea nu se considera conducătoare de sclavi, se afla aici ca să facă o treabă şi era hotărâtă să fie fotografiile cele mai bune, cele mai perfecte pe care le făcuse vreodată. Ea o să se străduiască să devină tot mai bună, de fiecare dată, căutând modalităţi de a face ca fiecare poză să fie diferită, mai dramatică, mai îndrăzneaţă. Era hotărâtă ca nimeni să nu poată spune vreodată că munca lui Danae Lawrence a devenit rutină. Şi era pregătită să-şi consacre toată energia şi tot timpul muncii ei, chiar dacă ceilalţi nu făceau la fel. Desigur, cu excepţia Galei-Rose, care va face totdeauna exact ce îi va cere Danae.

***

Barul *Veranda* al hotelului *Harbor House* era o terasă mare de lemn, cu o tejghea de bambus şi cu scaune înalte, deschisă din trei părţi spre noaptea întunecată, albastră ca safirul. Pe terasă erau mese joase, împletite, fotolii cu perne moi şi un ventilator cu o paletă mare de lemn, care mişca aerul cald tropical dând naştere unei oarecare brize. După ce făcu un duş, se bărbieri şi se răcori, în sfârşit, lui Vic Lombardi, îmbrăcat în pantaloni albi de bumbac şi o cămaşă albastră largă, i se părea că aici e locul cel mai apropiat de rai pe care-l văzuse în ultimele trei luni. Băutura cu rom, în pahar înalt, preparată de Julio, barmanul blând, zâmbitor, era răcită perfect, iar perspectiva unei cine, când va sta la o masă adevărată, cu o faţă de masă adevărată, de in, scrobită, şi cu şerveţele asortate şi va fi servit cu mâncare adevărată de nişte chelneri cu mănuşi albe, era un lucru ce trebuia savurat lent, la fel ca şi băutura. Era mai bine decât să stai chircit într-o junglă mlăştinoasă, mestecând o raţie de două zile de orez rece,

amestecat cu ce mai putea obţine de la luptătorii de guerillă, cu care se obişnuise Vic în ultimele luni. De fapt, această perspectivă mai cerea o băutură. În plus, se gândi Vic, va avea şansa să observe mişcarea grupului aceluia cu aspect exotic care se revărsase în bar în urmă cu o jumătate de oră, oamenii arătând la fel de osteniţi cum se simţea şi el.

Urmări, indispus, cum plecară, unul câte unul, până când rămaseră doar fata cu părul roşu şi tânăra blondă cu aer de copil abandonat.

— Ah, pentru Dumnezeu, Gala-Rose, exclamă Danae, când fata căscă din nou, poţi să pleci şi tu! Cheamă serviciul în cameră şi cere să-ţi trimită un sandviş cu pui, fără maioneză şi pe urmă dormi, că altfel mâine o să arăţi ca o epavă.

— Dar credeam că nu filmăm mâine. Nu trebuie să găsim, mai întâi, locurile potrivite?

— Sigur că da, răspunse ea înţepată, dar o să fie minunat dacă n-o să mai ai iar cearcăne sub ochi. Şi ţine minte, fereşte-te de soare, mâine. Nu vreau urme de bretele peste tot şi, oricum, Isobel o să-ţi dea cu bronzul necesar, dintr-o sticluţă.

— Dar e atât de frumos, se plânse Gala, aş vrea să înot şi să zac la soare… bine, e-n regulă, adaugă ea repede, surprinzând expresia uimită a lui Danae. Ştiu, am venit aici să lucrez.

Sărutând-o pe Danae pe obraz, se târî obosită de-a lungul verandei, prin grădinile tropicale parfumate, înapoi la bungaloul ei.

Luându-şi aparatul *Nikon*, Danae îl îndreptă spre fata care se depărta potrivind obiectivul până obţinu luminozitatea potrivită, şi făcu o fotografie rapidă a palidei şi blondei Gala într-o rochie albă, pe fundalul vegetaţiei tropicale de culoare verde închis, cu un şal lung, fin, plutind în spatele ei în briza uşoară… o fată fantomatică în junglă…

Ea se aşeză la bar pe un scaun înalt din bambus, uitându-se supărată drept înainte.

— Ce doriţi, domnişoară? întrebă Julio, lustruind un pahar.

— A, nu ştiu, şopti ea, orice, dar mult, proaspăt şi foarte rece.

— Încearcă asta, arătă Vic spre paharul lui înalt, plin de gheaţă, fructe şi frunze de mentă. Este versiunea de la *Harbor House* a unui punci de plante.

Ochii verzi ai lui Danae îl priviră cu răceală. Nu era pregătită pentru o conversaţie cu turiştii în seara aceea; tot ce dorea cu adevărat era doar o băutură. Totuşi, acesta arăta diferit de obişnuitul tip bronzat, aflat aici în vacanţă, pentru băutură şi femei. Avea ceva peste treizeci de ani, ghici ea, dar era prea mărunt şi, oricum, prea slab. Avea ochi căprui deschis şi păr negru uşor ondulat şi arăta aşa cum se simţea ea, rece şi prudent.

— Mulţumesc, replică ea. Poate că am să iau.

Vic se uită cum scoate un film nou din geantă şi încarcă din nou aparatul. Avea un păr grozav, se gândi el, de culoarea unui apus de soare tropical şi ochi frumoşi, deşi erau puţin cam reci.

— E o distracţie chestia asta? întrebă el, când Julio puse băutura în faţa ei.

Danae îl privi rece ca gheaţa.

— Bineînţeles că nu.

— Îmi pare rău, ridică el din umeri, zâmbind, dar dacă mă gândesc mai bine, poate că în locul băuturii ăleia poate ar fi fost mai bine să fi luat o ceaşcă de cafea fierbinte – ţi-ar putea topi ţurţurii de gheaţă.

Danae îşi trase scaunul mai departe de el, spre bar.

— Nu simt acum în mod special nevoia de companie.

— Destul de corect.

Terminându-şi băutura cu o înghiţitură lungă, Vic îl salută din cap pe Julio şi o porni leneş în direcţia sufrageriei. Dacă doamna nu dorea companie era în regulă, în ce-l priveşte. În plus, tot

ceea ce dorea acum, era cina aceea. O visase destul de des.

Sufrageria era exact aşa cum şi-o închipuise în nopţile acelea lungi, infestate de gângănii din sălbăticia El Salvadorului, umblând cu picioarele obosite care-l dureau, cu urechile încă asurzite de bombardamentele zilnice, cu ochii atenţi mereu peste tot, dar visând la o sticlă de şampanie bună pusă frumos la răcit într-o frapieră argintie, cu picături reci pe lături. Să viseze la barurile pe care le cunoştea sau la dineurile delicioase în restaurante civilizate era o şmecherie pe care Vic o folosea adesea în călătoriile lui în jurul lumii ca reporter special al postului de televiziune NBC. Constatase că asta îi menţinea mintea sănătoasă în cele mai dificile momente de stres. Iar aceste momente nu erau acelea în care se petreceau toate acţiunile, pentru că atunci nu avea timp să se gândească; atunci grija lui era să-şi ţină capul jos şi să-şi facă meseria – iar prin asta să transmită oamenilor ştiri reale, să le prezinte aspectele, sunetele şi mirosurile războiului, şi nu doar vorbe şi hărţi şi modele de plastic. Vic Lombardi cu echipa lui – un cameraman şi un sunetist – cutreierase toate punctele fierbinţi ale globului deja de şase ani şi nu-şi putea închipui alt mod de viaţă mai interesant. Dar ştia să se bucure de lucrurile bune ale vieţii când avea o pauză de câteva zile.

Alesese din lista de vinuri o şampanie *Pol Roger*, recolta *Winston Churchill 1979*, atât în onoarea marelui om de stat al cărui nume îl purta, cât şi pentru că era foarte bună, iar sticla aştepta în frapiera cu gheaţă lângă masa lui, arătând exact aşa cum şi-o imaginase toate săptămânile astea. Câteva perechi mâncau liniştite la mesele drapate în pânză de in roz, iar un bărbat masiv, un insular, în smoching alb imaculat, cânta la pian melodii delicate de Satie, Ravel şi Debussy, precum şi de Jerome Kern, Rogers şi Hart, la fel cum cântase

ultima dată când Vic fusese aici. Satisfăcut că totul se schimbase doar în bine la Harbor House, el îşi îndreptă atenţia spre lista de bucate.

— Scuză-mă! îi zise fata cu părul roşu ce stătea lângă masa lui, trecându-şi mâna prin părul deja zburlit şi zâmbindu-i cuceritor. Îmi pare rău, continuă Danae. N-am vrut să fiu nepoliticoasă, am crezut că eşti doar un turist oarecare pe-aici…

Vic lăsă capul pe spate, râzând.

— Şi, ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea despre mine? întrebă el, trăgând un scaun ca să stea şi ea alături de el.

— Păi, după aceea, te-am recunoscut. Mă simt atât de prost că n-am ştiut de la început!

— Nu aveai niciun motiv să ştii. În plus, de obicei nu arăt chiar atât de curat la televizor, replică el, în timp ce ea se aşezase.

— Îţi admir cu adevărat munca, exclamă ea, aplecându-se în faţă pe scaunul ei, dar trebuie să fie îngrozitor să fii acolo afară, cu toate gloanţele alea care zboară.

Vic ridică din umeri, fără să zâmbească.

— Desigur, e înspăimântător, dar asta mi-e meseria. Sunt reporter şi ăsta-i singurul mod ca să le transmit ştiri celor de acasă.

Danae îşi apucă aparatul ei, *Nikon*, emoţionată.

— Mă întreb… vreau să spun, te-ar deranja? Fapt este că ai o faţă foarte interesantă, domnule Lombardi. Mă întreb dacă te-ar deranja dacă ţi-aş face câteva fotografii?

Ea se uită la el atât de intens încât Vic se gândi că întreaga ei fericire trebuie că depinde doar de o fotografie pe care să i-o facă lui. Ridică din umeri..

— Dacă e atât de important pentru dumneata, domnişoară…?

— Danae. Danae Lawrence. Într-adevăr, e important. Sunt fotografă profesionistă. Poate ai văzut ceva din lucrările mele? El părea uimit şi ea continuă grăbită. Reclamele la *Linia trupului*, pentru *Brodie Flyte*? Dar cele zece pagini cu Gala-

Rose din numărul din septembrie al revistei *Vogue*? Cosmeticele *Avlon*…? Nu?

Faţa i se întristă când el clătină din cap, dar Vic îi zâmbi cu simpatie.

— Îmi pare rău, Danae, dar am lipsit din ţară atât demult, bănuiesc că am rămas în urmă cu epoca. Deci, asta faci aici, fotografiezi o prezentare de modă?

— Abia am sosit în seara asta, dar toţi ceilalţi sunt atât de obosiţi încât s-au dus la culcare.

— Dar tu nu te duci?

Vic îi făcu semn chelnerului să toarne şampania.

— Eu, niciodată. Aştept doar să se facă ziuă, să pot pleca să caut locuri de filmare. Ard de nerăbdare să încep! Ei îmi spun că sunt o conducătoare de sclavi, recunoscu ea ruşinată, dar mie îmi place ceea ce fac şi aş vrea ca şi ei să simtă la fel. Mai cu seamă, Gala-Rose.

— Blonda aceea ca o trestie?

— Ea e. Probabil că pretind prea mult de la oameni. Mă aştept ca şi ei să aibă energia mea, ataşamentul meu…

— Iar pentru ei, probabil, asta nu înseamnă decât că fac nişte fotografii de modă.

Danae îl privi suspicioasă. Oare nu era un accent de sarcasm în vorbele lui?

— Uite ce, Danae Lawrence, am să fac un pact cu tine, zise Vic. Ia cina cu mine şi apoi poţi face toate fotografiile pe care le vrei.

Danae îl privi în ochii lui căprui deschis, amintindu-şi ultima dată când un bărbat îi spusese vorbele astea – Tomaso Alieri la Roma – şi amintindu-şi cum se terminase acea seară.

— E un pact, fu ea de acord şi râse.

— Ce-i atât de nostim? întrebă el.

— A, nimic… Într-adevăr nimic, răspunse ea, zâmbind în continuare.

— Atunci, ar trebui să încerci să râzi mai des, spuse el blând. Îţi stă bine, domnişoară Lawrence.

— Vorbeşte-mi despre dumneata, îl rugă ea în timp ce mânca o spumă de peşte prins lângă insulă în acea dimineaţă. Sorbind mai mult din minunata şampanie şi ascultându-l vorbind, ea se gândi că îi plăcea cum arată, îi plăcea pielea lui uşor măslinie şi trupul lui puternic, slab. Şi îi plăcea faţa lui cu maxilarul ferm, sensibilă, cu mici riduri care radiau în jurul ochilor lui tineri-bătrâni… ochi pe care voia să-i prindă pe film. Şi voia să fotografieze cupa de şampanie prinsă în mâna lui mare, ca o fragilă floare de cristal.

Sprijinindu-se pe un cot, Danae îl urmărea fascinată cum mânca pofticios mai multe feluri superbe. Nu văzuse pe nimeni bucurându-se atât de mult de mâncare, de când Gala-Rose mâncase la restaurantul indian în seara aceea de la început.

— Sunt născut şi crescut la New York, îi spuse el, deşi, după cum probabil ai ghicit, familia mea e italiană… imigrantă, în Lower East Side, apoi în Bronx şi apoi în confortul suburban din Long Island – de-a lungul a trei generaţii. Totuşi, nu locuiesc în partea elegantă din Long Island, mărturisi el cu un zâmbet. Tata e şofer de taxi. A câştigat destul ca să ne trimită la colegiu, pe fratele meu şi pe mine, fără să-i mai rămână prea mult, dar el şi cu mama sunt fericiţi împreună, în casa lor confortabilă, mică. Cred că-i face plăcere când mă vede la televizor, deşi mama mea nu se mai uită la ştiri din cauza mea. A zis că singura dată când m-a văzut, s-a speriat ca de dracu. Ea nu poate înţelege de ce vreau să-mi petrec viaţa săpând adăposturi în Beirut sau relatând despre o grămadă de trupuri ucise în India sau în El Salvador. Mama se roagă pentru mine în fiecare seară, îi spuse el lui Danae, în timp ce îşi sorbeau şampania. Şi îmi place să cred că asta mă ajută. E ca şi când aş purta un talisman.

— Dar de ce faci meseria asta? întrebă ea. De ce îţi rişti viaţa pentru un reportaj de ştiri de televiziune?

Vic zâmbi cu acelaşi zâmbet din colţul gurii pe care-l observase în reportajele lui.

— Cineva trebuie s-o facă. Altfel, cum naiba am şti noi toţi ce se întâmplă cu adevărat? Nu poţi trece prin viaţă cu ochelari de cal. Măcar arătând lumii faptele războiului, lipsa de sens a întregii chestiuni, uciderea unor nevinovaţi… poate devenim toţi mai conştienţi şi, eventual, doar eventual, poate se întreprinde ceva în legătură cu asta.

— Atunci nu o faci doar de dragul aventurii? insistă ea.

Vic goli paharul lui de şampanie şi mai comandă o sticlă.

— Poate că puţin e şi aşa ceva, recunoscu el. Între timp, mă aflu în odihnă şi recreere, câteva zile, până la noi conflicte în America Latină şi sunt sigur că aş vrea să mă bucur de aceste zile alături de tine, Danae Lawrence.

Ochii lui frumoşi căprui ridicau o întrebare pe care Danae o evită, punând la ochi aparatul de fotografiat şi încadrându-l în lentile.

— Întrebarea rămâne valabilă, comentă Vic, lăsându-se pe spate în fotoliul confortabil.

— Sunt aici ca să lucrez, răspunse ea cu voce înăbuşită.

— Şi cum rămâne cu toată energia aceea economisită? Tu şi cu mine ne asemănăm, Danae Lawrence. Tu eşti o aventurieră, la fel ca şi mine, numai că într-o lume diferită. Pun pariu că scena revistelor de modă din New York este chiar mai dură decât războiul în junglă! Dar chiar şi aventurierii trebuie să ştie că doar munca face ca o persoană să devină plicticoasă.

Fără să vrea, Danae râse, ţăcănind cu Nikon-ul ei.

— Întoarce puţin capul spre stânga, comandă ea, aşa… nu, doar o idee mai încoace. Bine. Am prins. Acum, uită-te în depărtare… Dumnezeule, eşti

minunat de bun pentru fotografiat, ai o faţă atât de încântătoare, numai unghiuri şi planuri întrerupte.

— Aşa vorbeşti cu toate modelele tale? întrebă el, întinzând mâna şi depărtând aparatul.

— Nu sunt nici pe departe atât de interesante, replică ea, cu excepţia Galei-Rose, bineînţeles.

— Bineînţeles. Ochii lui se îngustară, când îi întâlni privirea. Vrei să vii să dansezi cu mine, Danae?

— Mi-ar plăcea, fu ea de acord toate bunele ei intenţii fiind brusc date la o parte.

El întinse mâna, iar când ea şi-o lăsă într-a lui, un mic curent electric păru să treacă între ei… o legătură magică ce se putea observa în privirea lor.

***

Braţele lui Vic o înconjurau şi capul ei se sprijinea pe umărul lui, în timp ce dansau în ritmurile uşoare, senzuale, latine ale unui grup de cinci persoane care cânta în fiecare seară la *Clubul Căpitanului* din hotel. Nu avusese de gând să facă una ca asta, se gândi visătoare Danae, trebuia să fie în camera ei, plănuind acţiunea de mâine, dând muncii întreaga ei concentrare. Dar iată, era aici, prinsă în braţele acestui străin şi atât de conştientă de bătăile inimii lui alături de ale ei, încât nu se putea gândi la nimic altceva. Îşi dădea seama de mirosul pielii lui şi de slaba aromă a coloniei sale; degetul ei trasă linia muşchiului pe umărul lui, acolo unde se afla mâna ei şi, în timp ce îşi ridică ochii spre ai lui, simţi că e copleşită de o emoţie nouă, senzuală.

Cu un oftat mulţumit, ea îşi retrase privirea, îngropându-şi capul în umărul lui; mai existaseră şi alţi bărbaţi în viaţa ei, prieteni şi amanţi – şi Brachman – dar niciodată până atunci nu cunoscuse acest impact fizic imediat. Se simţea neajutorată în a opri ce avea să se întâmple… şi mai mult, nici nu voia să oprească. De fapt, ştia că

dacă cineva ar fi întrebat-o chiar acum ce-şi dorea cel mai mult pe lumea asta, ar fi răspuns că vrea să facă dragoste cu Vic Lombardi.

Muzica se opri şi ei făcură o pauză, stând în continuare cu braţele unul în jurul celuilalt.

— S-a ridicat luna, şopti Vic, lunecând cu mâna pe braţul ei gol şi trimiţând mici fiori în tot trupul ei. Ai vrea să te plimbi pe malul mării?

Aerul tropical nocturn îi învălui, când porniră mână-n mână spre marginea apei. Mici valuri înspumate şopteau nisipului, sunetul moale amestecându-se cu fâşâitul uscat al frunzelor de palmier şi cu ţârâitul necontenit al greierilor. Se opriră, absorbind frumuseţea scenei, o frumuseţe care, în orice alt moment, ar fi făcut-o pe Danae să pună mâna pe aparat şi să plănuiască felul în care să o folosească drept decor. Dar acum, nimic nu mai conta decât acest bărbat al cărui aspect nonşalant ascundea o intensitate a ţelului ei. Ea se răsuci în cercul braţelor lui… şi atunci Vic Lombardi începu să o sărute, iar ea ar fi vrut ca el să nu se mai oprească…

Bungalourile hotelului *Harbor House* erau răspândite pe un teren de treizeci de acri, bine depărtate unele de altele şi ascunse de paravane din spaliere cu flori agăţătoare şi leandri înfloriţi. Parfumul exotic al unei flori care se deschide noaptea umplea aerul, iar ei, înlănţuindu-se cu braţele, urcară micile trepte spre bungaloul lui, ţinându-şi pantofii în mână şi scuturându-şi nisipul de pe picioare pe dalele răcoroase de *terra-cotta*.

— Un duş, murmură Danae, între sărutări, am prea mult nisip…

Vic o sărută în timp ce îi descheie bluza albă de satin fără mâneci, făcând-o să cadă de pe umerii ei şi dezvelindu-i pieptul înalt, ascuţit. El îşi scoase cămaşa şi o ţinu aproape, iar senzaţia trupului lui lângă al ei era aproape mai mult decât putea suporta Danae.

— Frumoasă, dulce Danae, şopti el, aplecându-şi capul şi sărutându-i micile sfârcuri coralii…

Ea gemu, apucându-i părul des negru, trăgându-l mai aproape. Voia să-l absoarbă în trupul ei, să-l atingă, să-l guste… Îl dorea cu disperare…

În baia luxoasă, Vic dădu drumul la duş şi apoi îşi scoaseră restul de haine. El stătu gol în faţa ei, simbolul dorinţei lui atrăgându-i privirea, mâinile, gura. Nu-i putea rezista. Îngenunche în faţa lui, îi gustă pasiunea până când el o îndepărtă brutal, cu trupul tremurând.

— Aşteaptă, aşteaptă, se rugă el, băgând-o sub duş, apoi îi veni lui rândul să îngenuncheze în faţa ei. Cu infinită blândeţe, Vic îi curăţă picioarele, spălând nisipul de pe ele. Îi săpuni trupul neted şi Danae îşi lăsă capul pe spate gemând de plăcere, în timp ce el o explora.

— Te rog, făcu Danae, te rog, Vic… ah, te rog…

Trupul ei se strânse într-o mare, copleşitoare plăcere, când el o ridică strângând-o aproape, mai aproape şi mai aproape, umplând-o cu pasiunea lui… până când, încă ameţiţi, rămaseră strânşi, sub apa rece amestecată cu transpiraţia lor, ce alunecă în mici râuleţe din părul lor în jos pe spate.

— Danae, ah, Danae, şopti el, sărutându-i blând faţa şi netezindu-i părul ud a cărui culoare devenea mai închisă din cauza apei. Arăţi ca un cupru vechi etrusc, spuse el, dându-se un pas înapoi ca să o privească. Cât de frumoasă eşti, o sirenă udă, sălbatică… Venus ieşind din mare… sau, în cazul ăsta, de sub duş.

Râseră, sfărâmând interludiul erotic. Vic o îmbrăcă într-un uriaş halat de baie alb şi îi înfăşură părul roşu într-un prosop, în stil de turban. Cu genunchii încă tremurând, Danae îl urmă afară pe terasă, care dădea spre marea şopotitoare, luminată de lună.

În timp ce priveau calea lunii peste valurile paşnice ale mării, ea întoarse capul ca să-l studieze pe bărbatul care trezise în ea o pasiune pe care nu

ştia că o poseda. Profilul lui Vic, o siluetă pe fundalul cerului albastru-negru şi fără lumină directă, arăta mai tânăr şi mai vulnerabil. Părul lui negru se ondula uşor în timp ce se usca, venindu-i peste frunte, şi el ridică o mână nerăbdătoare împingându-l înapoi, răsucindu-se ca să-i întâlnească privirea. Pentru prima dată în viaţa ei, Danae simţi că era în pericol să se îndrăgostească.

— Ei, iubito? întrebă el, fixând-o cu privirea aceea intensă.

Nu trebuia decât să se uite la ea în felul ăsta, ca să simtă un tremur în tot corpul, se gândi Danae.

— Ei? întrebă şi ea.

— Tocmai mă întrebam ce e deosebit la tine. Asta nu e o întâlnire oarecare, Danae Lawrence, îţi dai seama, nu-i aşa?

Ea acceptă din cap, trasându-i liniile feţei cu un deget moale.

— Nu simt astfel pentru fiecare fată pe care o întâlnesc – chiar şi după trei luni de trai în sălbăticie! E mai mult decât o simplă reacţie a trupului la o fată drăguţă; e o pasiune mai adâncă, ceva ce nu pot explica – tot ce ştiu este că nu mai vreau să-ţi dau drumul.

Ea ştia că el avea dreptate, că au simţit o pasiune adevărată, de tipul aceleia despre care scriu poeţii şi pentru care îndrăgostiţii tragici s-au sinucis. Dar ea mai ştia că trebuia să fie cu mintea limpede, trebuia să ţină minte că era o fată cu carieră… Danae Lawrence, fotografă de renume. E doar o pasiune, se linişti ea, numai pasiune, asta-i tot – nu-i dragoste. Dar lui Vic îi spuse:

— Nu-mi da drumul! Strecurându-şi braţele în jurul lui şi strângându-se mai aproape, îi şopti: Ah, te rog, nu-mi da drumul în noaptea asta.

Şi apoi, gura lui se lipi de gura ei dornică, deschisă, iar mâinile lui o mângâiau şi magia începea din nou… sub acel cer albastru, cald, de noapte, cu zgomotul mării şi al palmierilor şi al

greierilor în urechi şi cu măreţia trupului lui pe al ei.

Capitolul 21

Gala fusese foarte îngrijorată în legătură cu Danae, când aceasta nu apăru la întâlnirea de la ora şapte, la micul dejun. Desigur, nu era singura care nu se arătase – celelalte manechine se întorseseră pe partea cealaltă, ascunzându-şi capetele sub cearceafuri când Gala se dusese în camerele lor ca să încerce să le trezească. Iar Maralyn, editoarea de modă, lăsase pe uşă un cartonaş cu *„Nu deranjaţi”*, în patru limbi, iar dedesubt scria: „Asta e pentru tine, Danae Lawrence!” La fel era şi cu ceilalţi. Nimeni nu părea gata să iasă şi să se bucure de această minunată dimineaţă strălucitoare. Nici măcar Danae, deşi Gala bătuse şi tot bătuse la uşa ei. În cele din urmă, întrucât nimeni nu încuia uşile pe insula Harbor, ea intră în cameră strigând-o pe Danae, dar patul ei era nedesfăcut.

E-n regulă, îşi spuse Gala, întorcându-se la bungaloul pe care îl împărţea cu Jane, manechinul cu părul negru. Probabil că Danae nu dormise până la cinci şi mai era şi acum pe-afară, căutând locuri de filmare. Probabil îşi dăduse seama că ceilalţi nu se vor trezi şi, după cum îi era obiceiul, făcea treaba singură. Camerista i-o fi aranjat deja patul.

Sorbind un pahar cu suc de portocale pe terasă şi uitându-se la priveliştea unei mări aproape nemişcate, încercând să analizeze punctul exact unde aceasta se unea cu cerul, Gala îşi imagină că în grădina raiului trebuia să fi fost exact la fel ca aici. Flori luxuriante atârnau pe toate zidurile şi din pomi, iar frunzişul bogat avea o culoare verde strălucitoare, specială. Limpezimea strălucitoare a luminii soarelui făcea ca peisajul aproape să vibreze din cauza culorilor, într-un fel cum nu se întâmpla la ţară, în Anglia ceţoasă, cenuşie, spălată de ploi. Dar ar fi cu adevărat grădina raiului, dacă Marcus ar fi fost aici cu ea.

Nu se gândise că ar fi posibil să simţi într-atât lipsa cuiva pe care l-ai cunoscut doar de câteva săptămâni, dar avea sentimentul că îl cunoştea pe Marcus dintotdeauna. Bineînţeles că nu-i va spune lui Danae, dar Marcus îi telefonase aseară… doar ca să-i spună „Bună” şi „Îmi lipseşti” şi „Te iubesc…”

Uneori, se gândi Gala, sorbindu-şi sucul, se simţea ameţită de dragoste. Era o emoţie care creştea în spirală, care te învârtea şi te învârtea, mai întâi încet, apoi atât de repede încât ţi se tăia răsuflarea şi simţeai că inima ţi se ridică în gât şi capul îţi pluteşte de o bucurie curată. Iar fericirea era o emoţie total nouă pentru ea. Gândindu-se înapoi la copilăria ei, nu-şi putea aminti nici un singur moment în care să fi simţit plăcerea nemărginită pe care i-o dădea simplul fapt de a fi împreună cu Marcus Royle. Au existat momente când fusese bucuroasă, ca de pildă atunci când lucrase cu Debbie Blacker şi când se împrietenise cu Jake, dar fericită n-a fost niciodată. Era un sentiment care îi imprima un zâmbet pe faţă şi o făcea să izbucnească uşor în râs; i se umplea inima de emoţii noi, minunate, când îl ţinea pe Marcus de mână şi se plimba cu el prin Central Park sau şedea alături de el într-un separeu roşu, mâncând pizza şi bând vin roşu aspru din Italia; sau când dansa cu el, trup lângă trup, în vreo discotecă strălucitoare din Manhattan… tot ce făcea împreună cu Marcus era o plăcere curată. Dar nu făcuse încă dragoste cu el.

Ea se uită fix la albina mare, galbenă, care căzuse în paharul ei. Luând o lingură, o pescui, punând-o pe masă unde ea îşi scutură aripile şi îşi întinse picioruşele, uscându-se la soare. Nu că n-ar fi dorit să facă dragoste cu Marcus, dar nu merseseră niciodată chiar atât de departe. Se ţineau aproape unul de celălalt, schimbând sărutări pasionate, până se simţea în delir de plăcere, dar Marcus nu mergea niciodată mai departe. Îi

netezea părul scurt, drept, iar cu mâinile lui puternice îi mângâia faţa, curba lungă a spatelui, iar ea stătea nemişcată, aşteptând momentul când i-ar putea atinge sânii… dar nu o făcuse. Şi, bineînţeles, nu putea fi ea prima care să-l atingă, adică, pur şi simplu, nu putea face una ca asta… deşi ar fi dorit foarte tare.

Poate că e nevoie de timp, se gândi Gala, cercetând adâncurile lipsei ei de experienţă, pentru a putea da un răspuns. Poate că lucrurile astea nu se întâmplă chiar imediat… pasiunea are nevoie de timp ca să se acumuleze.

Dacă Danae n-ar fi fost atât de potrivnică prieteniei ei cu Marcus, i-ar fi cerut sfatul. Dar uneori se părea că parcă merge pe sârmă între ei doi. Danae o acuza că-i permite lui Marcus să-i monopolizeze timpul, când ar trebui să se concentreze asupra carierei ei, în loc să alerge la *Princeton* toată vremea, iar Marcus îi spunea că era dominată de Danae şi că ar trebui să aibă propriile ei păreri. El nu înţelegea că Danae o salvase pur şi simplu. Fără Danae, ea n-ar fi fost nimic. Ba mai rău, ar fi redevenit Hilda Mirfield – şi probabil că s-ar fi întors la Garthwaite, să lucreze în cârciuma locală, sau aşa ceva. Danae o făcuse să devină, în cele din urmă, Gala-Rose. Şi pentru asta o va iubi în veci pe Danae. Nu exista ceva ce nu ar face pentru Danae. Singura problemă era că nu exista nimic ce n-ar fi făcut şi pentru Marcus!

Oftând, Gala decise să se ducă pe plaja aceea minunată, să înoate, dar apoi, amintindu-şi instrucţiunile lui Danae, se gândi că ar fi mai bine să se acopere cu o loţiune, cu o cămaşă şi o pălărie mare de pai şi să stea culcată la umbră, aşteptând-o pe Danae să se reîntoarcă.

***

Grupul, aşezat la mese în restaurantul cu umbrar de pe plajă, s-a bucurat de o masă de prânz delicioasă, suplimentată de câteva căni mari de cristal cu băutura specială răcoritoare de la *Harbor House*. Plină cu fructe şi gheaţă, băutura părea nevinovată, atât la vedere cât şi la gust, ascunzând amestecul mortal de vin şi rom. Erau într-o stare de spirit foarte voioasă când Danae, într-un costum de baie alb şi ascunzându-se după ochelari negri *Rayban*, veni veselă spre ei dinspre piscină.

— Bună, Danae! strigară ei zâmbind. Suntem aici de la ora şapte! Te-am aşteptat! Unde-i aparatul *Nikon*, Danae? Ai umblat după locuri de filmare, Danae? Şi: Bine, Danae, când o pornim? Suntem aici, prezenţi şi cum trebuie, pregătiţi să mergem. Dă semnalul!

Ei se topiră în chicoteli în timp ce, ignorându-i pe toţi ea se aruncă într-un fotoliu împletit plin de perne şi comandă chelnerului „un pahar de suc de fructe, foarte mare şi foarte rece”. Scoţându-şi ochelarii, ea le răspunse sfidătoare zâmbetelor lor în cunoştinţă de cauza.

— Îmi plac cearcănele de sub ochii tăi, mormăi Maralyn, şi semnele alea vineţii de pe braţe… mm, de fapt arăţi minunat, Danae – văd o mare îmbunătăţire. Exact ca o femeie împlinită!

Vic apăru la celălalt capăt al piscinei şi, cu un semn vesel către Danae, se aruncă înăuntru şi începu să străbată bazinul.

— Acum, adăugă Maralyn, îmi pun întrebarea: oare aceasta să fie sursa micului tău zâmbet satisfăcut ce ţi se vede pe faţă?

Gala remarcă noua tandreţe din privirea lui Danae, în timp ce ea îl urmărea pe bărbatul din piscină şi modul uşor, relaxat, în care stătea aşezată în fotoliul ei. Asta nu era Danae cea de ieri, Danae cea încordată, ca un arc, dornică să-şi elibereze energia în muncă, mânându-i spre fapte noi şi mai grozave. Danae arăta aşa cum se simţea ea când era cu Marcus!

Luându-şi ochii de la trupul bronzat, puternic, al lui Vic, Danae zâmbi sfidătoare.

— Avem cu toţii nevoie de o mică relaxare, spuse ea, punând paharul rece la obrazul ei care ardea şi bucurându-se de răceala lui. Diseară o să lucrăm.

— Da, ura, se bucurară ei, făcându-i semn chelnerului să mai aducă o cană de băutură răcoritoare *Harbor House*, o să bem pentru asta.

— Stai aşa, ai spus diseară? întrebă Maralyn.

— Desigur că da, răspunse Danae, gândindu-se la plaja aceea sub lumina lunii şi la micile valuri fosforescente, la podoaba palmierilor ce arătau ca nişte siluete pe fundalul cerului albastru închis şi la Gala-Rose în rochie albă, dispărând în înserarea verde strălucitoare. Simţi că-i revine vechiul val de energie creatoare, doar că de data asta era temperat de ceva – o anumită cunoaştere deosebită pe care nu o avusese înainte şi care acum avea să fie reflectată în munca ei. Nu exista nimic – nicio experienţă sau emoţie, care să nu poată fi tradusă şi folosită. Ceea ce se întâmplase împreună cu Vic în seara anterioară nu va face decât să se adauge la imaginile pe care le crea prin munca ei.

***

Nu încăpea îndoială că Vic îi stricase programul – şi echilibrul. Nopţile lungi senzuale petrecute făcând dragoste o făceau să înceapă ziua mai târziu ca de obicei – spre încântarea manechinelor. Cu excepţia Galei-Rose care, în mod supărător, se scula şi aştepta pe terasă, sorbindu-şi sucul ca o fată cuminte, exact la ora şapte dimineaţa!

Danae se simţea vinovată când, proaspăt ieşită din braţele lui Vic şi după un duş cam rece, apărea, în cele din urmă, la micul dejun pe la opt şi jumătate. Bineînţeles că făcuseră şedinţa aceea de fotografiat timp de o noapte întreagă, prinzând mai întâi apusul de soare şi apoi înserarea, apoi

noaptea înstelată de un albastru adânc, apoi aşezaţi în jurul unui mic foc de tabără pe plajă făcut de conducerea hotelului şi întreţinut de mâini ajutătoare, sorbind şampanie şi aşteptând ca primele semne ale zorilor să lumineze orizontul. Şi prinsese exact acel moment, cu Gala-Rose fotografiată ca o naiadă într-o rochie fâlfâitoare, gri-perlă, de şifon, ce se lipea de trupul ei fin din cauza brizei din zori, faţa ei întoarsă în sus fiind pictată în rozaliu şi auriu de primele raze ale soarelui, încât parcă ar fi întruchipat zorile creaţiei. După această şedinţă, Danae înţelese că avea comanda în buzunar şi că orice altceva ar mai fi făcut în insula Harbor, ar fi fost mai puţin reuşit; dar i-a cărat în împrejurimi, la plaje pustii şi cascade de junglă, fotografiind lucruri uşoare, pline de soare şi de flori, care vor face ca paginile de iarnă ale revistei *Vogue* să vibreze de viaţă şi culoare, de promisiunea unei lumi bune, mai însorite, mai strălucitoare.

Ignorând zâmbetele şi privirile lor insinuante, Danae cina singură cu Vic în fiecare seară, dornică să-l înţeleagă mai bine. Nu era drept să nu-l cunoască cu adevărat pe bărbatul pentru care simţea atâta pasiune – şi dorea să cunoască toate laturile personalităţii lui Vic Lombardi, inclusiv cea prezentă.

— Vorbeşte-mi mai mult despre tine, îi ceru ea, când sorbeau cea de a treia şampanie obişnuită, înainte de cină.

El o privi leneş.

— Ce-i de povestit? întrebă el, gândindu-se cât de drăguţă era în acea rochie galbenă de mătase şi cu părul de culoarea cuprului lăsat liber.

— Cum erai ca băieţel? insistă ea.

— O zgâtie ca orice alt copil italian din blocul meu, aşa cred, răspunse el zâmbind.

— Nu… nu asta, vreau să spun ce ambiţii aveai?

— Ambiţia mea era să mănânc cel mai mare sandviş de la *Emilio Deli* – viţel, salam şi ardei –

cât de des posibil. Şi trebuie să-ţi mărturisesc, doamnă, că era un fel de sandviş de erou!

— Bine, bine, exclamă Danae râzând. Abandonez. Nu mai pun întrebări.

— Atunci e rândul meu?

— Ce vrei să ştii? întrebă ea, îndreptându-se în scaun şi prefăcându-se serioasă.

— Care sunt ambiţiile tale? Vic sorbi din şampanie, urmărind-o cu ochii îngustaţi. Hai, o îndemnă el, văzând-o că ezită, tu nu vorbeşti niciodată despre tine. Hai, spune tot!

— Ţi-am vorbit despre familia mea, despre viaţa mea… răspunse ea defensiv.

— Şi ambiţiile? Poţi să-mi spui şi asta, făcu el luându-i mâna, pentru că ţi se văd pe tine, strălucind ca un far. Eşti o doamnă ce te-ai consacrat unei cariere, Danae Lawrence. Mă întreb doar…

Ea aşteptă cu sufletul la gură să audă ce voia să ştie, dar el îşi sorbi, pur şi simplu, şampania şi nu mai adăugă nimic.

— Într-adevăr, m-am dedicat acestei meserii, zise ea cu sinceritate, aplecându-se spre el. Sunt bună în ceea ce fac, Vic. Am douăzeci şi şapte de ani şi am ajuns în vârf într-o lume dură. Ai idee ce înseamnă să te menţii acolo? Iată, eu am succes anul acesta – nu crezi că va trebui să nu mă opresc şi să încerc orice subtilitate a meseriei, să vin mereu cu idei noi, să scot de fiecare dată un număr câştigător, ca să fiu şi anul viitor tot în frunte?

— Înţeleg, răspunse el serios. Doar că mă întreb…

— Ce anume?

— Merită oare? Fotografiile de modă, zise el ridicând din umeri, sunt distractive, e adevărat. Dar sunt frivole, de moment, un spectacol trecător. În fond, tu nu faci decât să vinzi rochii unor femei care ar putea la fel de bine să se ducă într-un magazin şi să le aleagă de pe umeraşe. Cu alte cuvinte, unde-i satisfacţia muncii? Ce obţii din

asta? În afară de nişte bani buni, pe câte bănuiesc, şi a faptului că numele tău apare cu litere mărunte pe o pagină din *Vogue?*

— Sunt litere mari, replică Danae, supărată, şi sunt plătită al naibii de bine pentru talentul meu, Vic Lombardi!

— Sunt sigur de asta, oftă Vic. Luându-i mâna, i-o întoarse cu palma în sus şi i-o sărută cu tandreţe. Sunt sigur, Danae, dragă. Şi meriţi fiecare cent. Nu pun la îndoială talentul tău de netăgăduit, nici inteligenţa ta. Oricum, în ce mă priveşte, eu mă rezum să citesc revistele *Time*, *Newsweek* şi *Economist*, când îl găsesc, şi apoi *Janes Defence Weekly*… şi dă-mi voie să-ţi spun că fotografiile din *Janes* sunt adesea neclare, făcute din satelit, ale unor depozite nucleare, sau ale ultimelor avioane secrete prinse de un aparat spion. Nu citesc reviste din domeniul tău.

— Niciodată? N-ai citit niciodată *Town and Country, Harpers Bazaar, Tatler, Harper and Queen*…?

Expresia ei de uimire ultragiată îl făcu să râdă şi lui Vic îi păru puţin rău că o pusese la zid în felul ăsta, dar ar trebui totuşi să ştie că în lume sunt şi lucruri mai importante decât fotografiile de modă.

— Cât costă o mică expediţie ca asta a voastră? întrebă el, turnând din nou şampanie.

— O grămadă de bani. Şi toată şampania pe care putem să o bem.

— *Touché*, replică el. Eu o plătesc pe a mea.

— Faci un joc greşit, Vic Lombardi, replică ea.

— E nostim. Tocmai gândeam şi eu acelaşi lucru despre tine.

O durea faptul că îi considera munca trivială şi frivolă, dar Danae încerca să fie raţională, spunându-şi că el venea dintr-o lume serioasă, unde fotografiile erau imagini despre viaţă şi moarte. Cum se putea aştepta ca el să înţeleagă sau să aprecieze succesul ei… pentru că avea, într-adevăr, succes, acolo, în lumea reală a New

Yorkului, unde moda avea importanţă. Rămaseră un timp în tăcere, apoi Danae spuse:

— Am putea uita, pur şi simplu, toată conversaţia asta?

— Sigur, replică el, şi îmi cer scuze dacă am depăşit limitele.

— Atunci, ce-ai zice, să luăm cina? întrebă ea, încercând să refacă vechea lor intimitate.

— Încheiem târgul, dacă promiţi că nu vorbeşti despre moda din *Vogue*, iar eu promit să nu vorbesc despre *Janes Defence Weekly.*

— Nici n-aş mai suporta, exclamă ea, făcându-şi cruce pe inimă cu o groază prefăcută. Dar oare el lua lucrurile în serios? Dorea să menţină relaţiile cu Vic Lombardi, exact aşa cum erau – o poveste de dragoste pasionată pe o insulă, destinată, ca şi amorurile pe un vapor, să se evapore când se despart pentru a reveni la vieţile lor adevărate.

Era duminică dimineaţa devreme, a şaptea zi, iar Danae plănuise, aşa cum cerea Dumnezeu, să se odihnească, dorea să-şi petreacă toată ziua şi toată noaptea singură cu Vic, explorând insula cu un Jeep închiriat, rămânând la unul din hanurile micii insule. Vor fi doar ei doi, fără ceilalţi care să se uite mereu peste umărul ei, făcând glumele lor nesfârşite! Marţi vor părăsi cu toţii insula, dar Danae nu voia să se gândească la asta, refuzând să accepte realitatea până nu va deveni iminentă.

Dormeau, goi şi calzi, ea cu un picior peste Vic, el cu braţele în jurul ei, trupurile lor potrivindu-se perfect, armonios, când sună telefonul.

— Isuse, exclamă Vic, trezindu-se dintr-un somn adânc, şi apucând receptorul.

— Ce este? mârâi el.

Danae îşi dădu părul din ochi, sprijinindu-se în cot şi urmărindu-l în timp ce el îşi lua rapid notiţe.

— Bine, spuse el. Şi. Da, Bill, da, am înţeles. Şi apoi… Am să fiu acolo. Ne vedem, omule.

Căzând înapoi pe pernă, el privi în tavan.

— Ce este, dragul meu? întrebă Danae.

Dar ea ştia deja adevărul.

— Trebuie să iau primul zbor înapoi spre Barbados, îi spuse Vic direct, iar de acolo la Londra şi apoi la Delhi. Sunt iar tulburări în Amritsar şi vor să mă duc acolo.

— Înţeleg, răspunse ea, încercând să-şi ţină în frâu emoţiile care începeau să se destrame pe la capete. În cazul ăsta, va trebui să-ţi faci bagajul… Vreau să spun că nu ai prea mult timp. Mai bine să te ajut.

— Nu e nevoie, spuse el blând, sunt obişnuit să mi-l fac singur. Am devenit destul de priceput la asta de-a lungul anilor.

— Sigur, mormăi ea, aşezându-se, cu cearceaful strâns la piept, dorind să nu-i vină să plângă…

Isuse, era ridicol… era doar un tip pe care-l întâlnise pe o insulă de vacanţă şi care nu era deloc tipul ei de bărbat. Dacă l-ar fi întâlnit la New York, probabil, că nu ar fi avut să-şi spună nici două cuvinte unul altuia… Vic făcea parte din lumea lui şi ea din a ei. Oare nu-i explicase el asta destul de clar în seara trecută?

— De ce trebuie să faci asta? cuvintele ei izbucniră înainte să fi putut să le oprească. De ce trebuie să te duci… riscându-ţi viaţa?

— Iubita mea! Vic o ţinu aproape, cu grijă, de parcă ea ar fi fost cel mai preţios porţelan şi el se temea să nu se spargă. Sunt ziarist. Asta-i munca mea. Asta-i viaţa mea, Danae.

— Înţeleg, izbucni ea, dându-i lacrimile. Tu ai viaţa ta, iar căile noastre, pur şi simplu, nu se întâlnesc decât doar pe teritorii neutre ca acesta.

— Şi tu ţi-ai ales viaţa ta, draga mea, spuse el, ţinând-o de umeri şi uitându-se în ochii ei.

— Iar tu o dispreţuieşti! exclamă ea, lăsând ca furia să-i ascundă disperarea că trebuie să-l părăsească.

— Nu o dispreţuiesc, replică el cu grijă, doar… m-am întrebat.

Apoi se grăbi să-şi împacheteze lucrurile şi, în mai puţin de o jumătate de oră, ea stătea pe terasă şi se uita la jeep-ul cu prelată al hotelului *Harbor* care îl ducea spre aeroport, de unde va pleca mai departe, spre est. Şi va ieşi din viaţa ei.

Capitolul 22

Brodie Flyte e un tip simpatic, se gândi Danae. Era atrăgător în modul lui aparte de luptător de stradă, era fermecător şi avea un dar al conversaţiei amuzante neîntrerupte, care o făcea să râdă fără să se poată abţine. De asemenea, reuşise foarte bine în viaţă şi era foarte bogat. Atunci, se întreba ea în timp ce lua cina cu el la *Four Seasons*, de ce se mai aştepta ea încă să simtă fiori când un tip ca Brodie îţi spune că e nebun după tine?

— Nu am încotro, se plângea Brodie, jeluitor. Ce-mi trebuia mie decât să mă îndrăgostesc de o fotografă care, de câte ori o să ne certăm, o să facă fotografii care să prezinte hainele altor creatori de modă ca fiind mai frumoase decât ale mele. M-am luptat cu treaba asta, dar am pierdut… Sunt gata să accept competiţia, fotografic vorbind. Vrei să fii iubita mea, Danae Lawrence?

— Ah, oftă ea, dramatic, pentru o clipă am crezut că eşti gata să-mi propui căsătoria.

El îi zâmbi dezarmant, ochii lui arătând obosiţi iar obrazul îi era albăstrui, cu o barbă crescută de două zile, pentru că lucra zi şi noapte la noua sa colecţie, dar cămaşa lui bleu pal era imaculată iar costumul era o perfecţiune a croitoriei. După părerea lui Danae, arăta aşa cum ar trebui să arate un creator de modă: elegant dar obişnuit, aspru şi masculin… Atunci, la naiba, de ce nu simţea nimic?

— Mai întâi, lucrurile mai importante, spuse el cu veselie. Vrei un inel de logodnă, nu-i aşa? Mergem mâine la *Hary Winston* sau la *Van Clef*, sau la *Cartier?* Tu alegi. Tot ce vreau e să-ţi dau o şansă să constaţi dacă poţi convieţui cu un tip nebun ca mine. De fapt, Danae, lucrul ăsta nu e adevărat, adăugă el, brusc serios. Nu ţi-am cerut direct să te căsătoreşti cu mine pentru că mă

temeam că ai să spui nu. M-am gândit că, în felul ăsta, aş putea să te conving treptat.

— Brodie… Danae îşi trecu îngrijorată mâna prin părul ei roşu, întrebându-se ce să-i răspundă. Uite ce, spuse ea, în cele din urmă, nu putem lăsa legătura noastră aşa cum e acum pentru câtva timp? Sunt totdeauna bucuroasă când sunt cu tine, Brodie… Îmi placi, aproape mai mult decât oricare tip pe care-l cunosc…

— Îţi plac? ridică el o sprânceană întrebător. Aproape? Nu prea sună bine, dragă… Aş putea suporta acel „îmi placi”, cel puţin un timp, până aş putea să te conving să reformulezi fraza, dar „aproape” – asta mă face să mă gândesc că există un tip care îţi place mai mult decât mine? E adevărat?

Danae clătină din cap, uitându-se în jos la aranjamentul perfect de fructe în formă de petale de pe farfuria mare, albă din faţa ei… dar, bineînţeles, că Brodie avea dreptate; ea nu fusese capabilă să se elibereze de imaginea lui Vic Lombardi înotând puternic în sus şi în jos în piscina ca cerneala din insula Harbor, sau de profilul lui ca o siluetă pe fundalul cerului de noapte de un albastru regal, nici de ochii lui provocatori când pusese sub semnul întrebării valoarea celor ce făcea ea cu talentul ei, şi nici de cele ce simţise când el o ţinuse aproape, trup lângă trup, în nopţile acelea calde, tropicale, pasionate…

— E-n regulă, Danae, spuse Brodie, luându-i mâna, peste masă. Am încercat să folosesc vechiul stil de colegiu, asta-i tot. Mai rămânem prieteni?

— Dacă mă mai vrei ca prietenă! Ochii ei cafenii-verzui îi întâlniră îngrijoraţi privirea, iar Brodie Flyte se blestemă că fusese un prost, dar îi plăcea cu adevărat fata asta; îi intrase sub piele cu acel amestec de duritate încăpăţânată şi vulnerabilă…

— Sigur că te vreau ca prietenă, replică el, sărutându-i mâna, şi oferta rămâne în picioare,

Danae. Oricând vrei tu.

Dar când maşina se opri mai târziu la apartamentul ei, Brodie nu-i sugeră să vină să bea ceva. Se aplecă doar şi o sărută uşor pe obraz.

— Sună-mă săptămâna viitoare, dragă, îi spuse el, o să luăm masa de prânz. Bine?

Danae îşi decorase apartamentul ei spaţios în culorile care o caracterizau, negru şi alb, umplându-l cu un amestec eclectic de tehnică înaltă şi piese postmoderniste, adăugând pete de culoare prin picturi dramatice abstracte prinse pe pereţi, dar în seara asta i se părea impersonal şi singuratic… doar o colecţie de obiecte şi de idei. Pe un perete erau rafturi de cărţi, din oţel strălucitor, cuprinzând şiruri de albume legate în piele neagră, pline cu fotografiile pe care le făcuse şi pe care le considerase pe măsura talentului ei. Cu amintirea apartamentului ei anterior, înghesuit şi cu lucrările ei prinse pe orice suprafaţă disponibilă, ea hotărâse să nu-şi mai expună niciodată lucrările în casă, cu excepţia celei din dormitorul ei, o reproducere de doi metri a primei fotografii pe care i-o făcuse Galei, cu ochi mari, inocenţi, şi gura moale, senzuală.

Scoase un album din raft şi se aşeză în genunchi pe scândurile podelei lucioase, lăcuite în negru, şi îl deschise. Nu era nevoie să întoarcă paginile ca să găsească ce căuta; albumul se deschise singur la fotografia luată de aproape a lui Vic Lombardi, făcută în Insula Harbor. Îi ştia faţa din amintire, fiecare linie tensionată; fruntea lată şi părul negru; ochii frumoşi; bărbia hotărâtă şi nasul sever… Era o faţă fără compromisuri, se gândi ea închizând albumul cu un oftat, şi era nebună că îşi lăsa amintirile să o copleşească, iar nişte ziarişti fanatici, ca Vic Lombardi, să-i schimbe viaţa. Primise doar o singură veste de la el, de când se despărţiseră – o carte poştală foarte colorată a unui templu din India – iar inima ei proastă bătuse neregulat în timp ce o citea… „Îmi lipseşti, Danae

Lawrence” era tot ce scria în ea… şi o semnase simplu „Vic”. Nu „cu drag”, „nu te îmbrăţişez”, nu „sărutări”, nu declaraţii pasionate că nu poate trăi fără ea, când ea era cu adevărat înspăimântată că poate nu va fi în stare să trăiască fără el.

Dar la fel de bine trebuia să privească şi ea lucrurile în faţă, trebuia să se obişnuiască. Vic trecuse prin viaţa ei ca o cometă – şi îl văzuse cam tot atât de puţin. Mai apărea doar la televizor cu regularitate, transmiţând dintr-un loc îndepărtat sau din altul, în care nicio persoană în toate minţile n-ar vrea să stea. După primele câteva săptămâni, se autoconvinse să nu mai caute emisiunile de ştiri ca să-i zărească faţa şi se cufundase tot mai mult în munca ei şi în ocazionalele ei întâlniri cu Brodie.

Ridicând receptorul, chemă serviciul ei de secretariat.

— Bună, Danae, zise fata. Te-a căutat Gala-Rose, a spus că o să sune mai târziu.

Mai târziu? se gândi Danae. Gala ar trebui să fie în pat la ora asta, aveau mâine şedinţa pentru *Avlon Junior* şi trebuia să arate foarte bine pentru fotografiile alea de aproape. Îşi notă automat celelalte mesaje, gândindu-se tot la Gala. Luând din nou receptorul, formă numărul Galei, dar ea nu răspunse, întorcându-se, se îndreptă gânditoare spre fereastră, privind afară la orizontul strălucitor al Manhattanului, simţindu-se şi mai singură decât mai înainte. Deci Gala ieşise – probabil cu Marcus Royle, care părea să-i monopolizeze fiecare moment liber!

Ducându-se neconsolată în dormitor, îşi scoase hainele şi se urcă în pat, tremurând la atingerea cearceafului pe trupul gol. Strângându-se ghem, închise ochii, se îmbrăţişă cu braţele, întrebându-se de ce fusese atât de proastă să-l respingă pe Brodie Flyte de dragul amintirii unui străin în trecere, ca Vic Lombardi.

***

Extraordinar cât de luminoasă arată Gala azi, se gândi Danae, uitându-se prin lentilele aparatului *Haselblad*. Orice o fi făcut aseară, era clar că nu avusese un efect negativ asupra ei – dimpotrivă fata strălucea de-a dreptul. Ochii ei aruncau scântei şi pielea arăta fără cusur… Gala arăta ca tipul de fată care tocmai venise după o excursie rapidă pe dealuri sau care a condus un yaht de-a lungul coastei până la Vineyard Haven – deşi lucraseră toată ziua! Era uimitor cât de repede învăţase Gala arta de a arăta diferit în faţa aparatului; părea să fie capabilă acum să-şi schimbe fără efort personalitatea în raport cu ce anume cerea Danae – şi cu ce-i cerea meseria. Era perfectă pentru campania publicitară ce se adresa tinerilor între cincisprezece şi douăzeci şi patru de ani, pentru că tot conceptul se baza pe o piele superb de curată şi strălucitoare de sănătate, iar azi Gala personifica ambele aceste idealuri.

— Minunat, Gala-Rose, arăţi fantastic! îi strigă Danae apărând din spatele aparatului. O să facem câteva polaroide doar ca să controlăm lumina.

Ea se uită la asistentul ei, Frostie White, în timp ce acesta făcu pozele, examinându-le pe fiecare pe măsură ce se uscau.

— Nu pot greşi, Gala, strigă Danae veselă. Nici nu trebuie să fac încercări – tu faci toată munca în locul meu!

Gala se uita la lentile şi îşi imagina că era într-un loc minunat cu Marcus, că mergea poate pe o plajă liniştită, cu vântul în păr şi cu nisipul răcoros între degetele de la picioare… că el îi lua mâna şi, din când în când, se întorcea şi se uita la ea, privind-o drept în ochi… şi apoi poate că o va săruta.

— Grozav, Gala… fantastic… menţine aerul ăsta visător în ochi doar câteva momente, apoi vom încerca ceva diferit.

Gala îşi aminti de Marcus, care o aşteaptă în camera lui de la *Princeton*. Plănuise să ia trenul de 5:30, iar privirea ei se muta îngrijorată la ceasul de pe peretele studioului. Era deja 4:15 şi Danae continua să fotografieze. Chiar dacă va termina într-o jumătate de oră, va fi foarte greu, va trebui să încerce să găsească un taxi, apoi să se lupte să traverseze New York-ul la o oră de aglomeraţie – şi machiată complet, pentru că nu va avea timp să se demachieze – şi nu-i plăcea ca Marcus să o vadă cu machiajul ei de manechin de modă. Când era cu el, voia să fie ea însăşi.

— Isuse, Gala! Ce s-a întâmplat? strigă Danae. L-ai pierdut – aşa într-o clipă. Brusc, arăţi ca o soţie din suburbie, nervoasă, într-o zi proastă!

Gala se uită la ea rănită, în timp ce Danae o chemă pe stilistă.

— Hai, Monica, îmbrac-o cu hainele englezeşti… poate atunci o să-şi recapete inspiraţia.

— Dar, m-am gândit… începu Gala, dar văzând expresia furioasă a lui Danae, se opri.

— Da, Gala, la ce te-ai gândit? Că am terminat pe ziua de azi? Ţi-am văzut ochii pe ceas. Unde crezi că te afli, Gala-Rose? Într-o fabrică unde sună clopoţelul la 4:30 şi punem cu toţii jos uneltele şi plecăm acasă, iar schimbul următor ne ia locul?

Se uită furioasă la Gala, gândindu-se în acelaşi timp cât de grozav arăta. Dispăruse copilul părăsit, patetic, din Londra – arăta ca o fată subţire, şic, cu o frumuseţe stranie din… de unde? Nu din New York, nici din California… nu, Gala era europeană. Şi căpătase o asemenea… vitalitate… ia te uită acum la ea, priveşte urât spre mine… n-ar fi făcut aşa ceva în urmă cu câteva luni… Şi, la naiba, n-ar trebui să facă asta nici acum!

— I-am promis lui Marcus că am să prind trenul de 5:30, spuse Gala. Nu mi-am dat seama că o să

lucrăm atât de târziu… În fond, suntem aici de la zece dimineaţa…

Danae simţi că i se scurge energia. Mersese în continuare, ştiind că şedinţa se desfăşura grozav, iar acum Gala o dăduse gata.

— Tot mereu e Marcus, în ultima vreme, nu-i aşa? se înfurie ea trântind aparatul *Nikon* pe masă. Doar la el te gândeşti mereu. Când nu e aici, eşti bosumflată şi când este, tot ce doreşti este să fii cu el! Niciun gând la munca sau la răspunderile tale…

— Danae, nu-i adevărat… protestă Gala. Ştii că am să lucrez cât de târziu vrei, oricând vrei… Nu l-am pus niciodată pe Marcus înaintea muncii noastre…

— Şi cu mine cum rămâne? urlă Danae. De mine nu-ţi mai pasă? Eu sunt aia care te-a adus aici, ţi-aminteşti de mine? Eu te-am salvat din gaura aia în care trăiai la Londra… nu Marcus Royle!

— Desigur că tu, şi am să-ţi fiu totdeauna recunoscătoare, murmură Gala, cu lacrimi alunecându-i pe obraji. Cum pot să-ţi dovedesc asta? Ţi-am spus deja că am să lucrez… am să-l sun pe Marcus chiar acum şi am să-i spun că nu pot veni.

— Nu te obosi! replică Danae, lacrimi de autocompătimire curgându-i necontrolate pe faţă şi apoi pe cămaşa ei albă de satin. Eu te-am creat, Gala-Rose, şi acum Marcus vrea să mi te fure. La naiba, nu-i cinstit!

— Dar tot manechinul tău am să fiu, Danae, n-am să lucrez niciodată cu altcineva, pleda Gala în hohote, îţi promit că o să-ţi stau totdeauna la dispoziţie, oricând vei dori, ca şi acum…

— Ah, da? Aş vrea să văd asta când Marcus spune, „Hei, Gala, vino la *Princeton* pentru meciul cu *Yale*” şi, în aceeaşi după-masă, avem o şedinţă de lucru. Sau dacă am nevoie de tine în Europa, o să te învârţi ca o somnambulă şi o să te uiţi

plictisită spre aparat, pentru că ţi-e dor de iubitul tău. Dragoste! Pfiu, urăsc dragostea!

Învârtindu-se pe călcâie, ieşi furioasă din camera de îmbrăcat, lăsând-o pe Gala plângând neajutorată. Ştergându-şi propriile-i lacrimi pe mâneca bluzei ei de satin, Danae urcă scările şi deschise brusc uşa biroului, trântind-o apoi după ea.

— Vai, vai, făcu Vic Lombardi, zâmbind din fotoliul ei de piele neagră, *Eames*, de lângă fereastră. Ce se întâmplă? Un război în lumea modei? O furtună în ceaşca revistei *Vogue*?

— Tu? Ah tu! urlă Danae, scuturându-şi părul de culoarea cuprului din ochi şi bătând furtunos din picior. Al naibii să fii, Vic Lombardi! De ce a trebuit să apari tocmai acum?

Capitolul 23

Chiar şi lenevind pe canapeaua ei, Vic arăta mai viu decât arătau majoritatea oamenilor când alergau pe stradă, se gândi Danae când întinse mâna după aparat, întrebându-se dacă era posibil să prindă pe film această energie nemărginită tensionată… nu color, bineînţeles, o faţă ca a lui puternică avea nevoie să fie bine definită de umbra şi textura alb-negrului Dar nu putea face nimic, ambianţa era total nepotrivită. Ochii care priveau în obiectivul ei văzuseră prea multă tragedie, ştiau prea multe, în timp ce apartamentul ei stilizat părea ireal de straniu, în comparaţie cu realităţile lui Vic…

— Bănuiesc că te simţi mai bine, comentă el, punând jos ceaşca pe măsuţa de oţel, alături de rămăşiţele mâncărurilor chinezeşti luate pentru a fi servite acasă, aflate în cartoanele lor.

— Ce vrei să spui cu „mă simt mai bine”, întrebă Danae, suspicioasă.

— Văd că ai luat iar în mână aparatul de fotografiat, aşa că mi-am închipuit că te simţi mai bine. Oare din cauza bucătăriei chinezeşti? Sau pentru că am spus eu ceva anume?

Danae râse.

— Îmi pare rău, Vic. N-am vrut să fiu brutală. Şi aşa… neprimitoare.

— Atunci, eşti bucuroasă că mă vezi?

— Nu te-aş fi chemat aici, în seara asta, dacă nu eram bucuroasă, replică ea, ocupându-se cu descărcatul aparatului dar evitându-i privirea.

Vic se aplecă în faţă, rezemându-se în coate, sorbind din cafea şi urmărind-o. Nu trebuia să fii un geniu ca să observi că Danae fusese mai necăjită astăzi decât recunoscuse, dar până atunci nu pomenise nimic despre asta.

— Nu cumva ai vrea să-mi spui ce a fost cu scena aceea de azi după-amiază? întrebă el.

Ea îl privi precaută, apoi se întoarse la aparatul ei, introducând un film nou.

— E clar, ridică el din umeri, dar oricând vrei s-o faci, eu sunt un auditoriu bun.

— Ar fi un lucru prea trivial pentru urechile tale intelectuale, replică Danae perfid. Apoi, lăsând jos aparatul, se uită la el ruşinată. Îmi pare rău, Vic. N-am vrut să spun asta. Doar că, vezi tu, planurile mele au fost puţin date peste cap azi-dimineaţă şi brusc, m-am simţit dezorientată, ca şi când tot pentru ce am muncit în ultimii câţiva ani ar putea dispărea brusc. A, ştiu, toată lumea crede că eu sunt dură şi neînduplecată. Ei nu ştiu cât de greu mi-a fost. Nimeni nu porneşte în felul ăsta, nu-i aşa, Vic? Vreau să spun că am fost doar un copil obişnuit ca toţi ceilalţi, am mers la şcoala de balet şi am jucat mingea – toate treburile astea. Femeile care fac carieră nu se nasc – ele se făuresc!

— Ceea ce ai tu nevoie, tânără Danae, este o schimbare, replică Vic, cu vechiul lui zâmbet vesel. Iar eu sunt exact tipul care poate să ţi-o ofere. Plec mâine la Washington. Am o nouă sarcină – să fac reportaje despre luptele intestine din capitală, ca variaţie. Merg pe urmele diplomaţilor, Danae – petreceri, recepţii, limuzine şi şampanie. De ce n-ai veni cu mine? Adu-ţi aparatul şi prinde câteva chipuri ale băieţilor cu putere şi ale fetelor la lucru – şi joacă-te. Pot să-ţi garantez că va fi plin de surprize… Şi, în plus, vreau să fii cu mine. Ce zici?

De ce n-ar apuca şi ea fericirea, atât cât se poate? se gândi Danae, pentru că era sigură că, alături de acest bărbat, cu viaţa lui plină de evenimente, de acţiune rapidă, mereu pe drumuri, fericirea nu putea dura. Iar la Washington, ar putea vedea din interior centrul puterii… Ar face, cu siguranţă, un eseu fotografic măreţ. La naiba cu toate, se hotărî ea, aruncând răspunderea pentru *Imagini* ca pe o haină prea grea.

— Am să vin cu tine, Vic, spuse ea, cu ochii strălucind.

— Ce te-a convins? întrebă el zâmbind. Washington-ul sau eu?

— Amândoi, răspunse ea simplu.

Luându-i din mâini aparatul, îl aşeză cu grijă pe masă.

— Mă aşteptam să spui asta, şopti el cuprinzând-o în braţe, pentru că ăsta era singurul motiv pentru care am acceptat o asemenea sarcină. Ori, amândouă, Danae şi Washington, ori renunţa la Washington.

Sprijinindu-şi capul pe umărul lui, Danae oftă mulţumită… avea nevoie de Vic Lombardi în seara asta, avea nevoie de siguranţa lui calmă, de forţa lui. Deoarece sub toată încrederea ei, uneori era încă nesigură şi speriată. Când îşi ridică faţa şi gura lui se apropie de a ei, îi trecu orice îndoială, iar supărarea pe Gala şi toate îngrijorările privind cariera ei dispărură. Era doar Danae îndrăgostită.

***

— Asta-i, spuse Vic, conducând-o de la taxi în sus pe scări, în hotelul *Watergate*, în drum spre a treia petrecere în seara aceea. Aici se încheie toate înţelegerile – la recepţiile ambasadelor, la cocktailuri ale industriaşilor şi la dineuri organizate de doamnele din societate. Hotărârile guvernamentale se finalizează pe coridoarele hotelului, iar contractele cele mai bune se încheie în toaleta bărbaţilor. Până acum am întâlnit vreo jumătate de duzină de spioni şi tu nici măcar n-ai recunoscut vreunul!

— Ba, cu siguranţă că da! răspunse ea. Ce zici de tipul ăla de colo, care fumează un trabuc mare la recepţia presei, chiar acum? Pun pariu că a vândut câteva secrete la vremea lui.

— Acela, draga mea ignorantă, Danae, era unul dintre cei mai respectaţi senatori ai naţiunii

noastre, replică Vic, trăgând-o cu el într-o cameră deja aglomerată, unde avea loc o recepţie de bun venit pentru o companie de balet dintr-o insulă, şi care nu cu mulţi ani în urmă, era aproape să provoace căderea unui preşedinte. Apucând două pahare de la un chelner în trecere, el o conduse spre un loc mai liniştit, la fereastră, oftând în timp ce îi înmâna şampania.

— Dumnezeu ştie pentru ce mă aflu aici, murmură el.

— Am crezut că ştii pentru ce, replică ea, ochii ei întâlnindu-i pe-ai lui, într-o privire adâncă, intimă.

— *Touché*, rânji el, şi ai dreptate. Dumnezeu ştie cu siguranţă de ce mă aflu aici. Pentru că te iubesc.

Un pic de şampanie se vărsă din paharul ei pe cămaşa lui, iar ea îl privi uimită.

— Mai spune o dată, Vic Lombardi, îl rugă ea, mai spune asta o dată… rar şi limpede…

— Eu… te… iubesc… Danae… Lawrence, repetă el, atât de tare şi clar, încât oamenii se întoarseră să se uite şi să zâmbească. Deşi verşi şampania pe mine.

— Iartă-mă, iartă-mă… ah, vreau să zic… eşti sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur, replică el, părând uimit, de ce mă mai întrebi?

— Doar, pentru că… păi, nimeni nu s-a îndrăgostit de mine până acum, recunoscu ea.

Chiar aşa să fie? se întrebă el cu tandreţe. Uită-te la ea, dulceaţa asta mică şi dură din Manhattan, care îi spune tristă că nimeni nu a iubit-o vreodată. Isuse, ar fi dorit să o cuprindă cu braţele, aici şi acum, şi să-i spună că asta n-are importanţă.

— Hai să ieşim de aici, zise el, apucând-o de mână. Vreau să fiu singur cu tine… ah, cât de tare îmi lipseşte insula…

— Şi căsuţa, şi plimbările pe plajă sub clar de lună, şopti ea, în timp ce el o trăgea prin mulţime. M-am gândit atât de mult la tine, mi-ai lipsit atât…

— La hotelul *Four Seasons*, spuse Vic şoferului de taxi, şi vezi că ne grăbim…

Apartamentul lor era luxos şi plin de flori, iar patul era uriaş şi aştepta şi se doreau atât de tare unul pe celălalt… Danae se pierdu iar în braţele lui, înecându-se în senzaţii şi simţuri pe care nu ştiuse că le posedă. Dragostea pe care o făceau era grăbită şi disperată, de parcă s-ar fi temut că s-ar putea să nu mai aibă vreodată ocazia… dar vor mai avea, se gândi ea, cu siguranţă că vor mai avea. Era ceva prea puternic pentru a fi o simplă legătură, era sigură că, aşa ceva nu se putea termina doar după câteva zile furate şi petrecute împreună la Washington – într-un răgaz rupt de răspunderi şi de realitate.

— Şi eu te iubesc, şopti ea, înlănţuindu-şi trupul cu al lui. Nu mă părăsi…

***

Danae îşi mută aparatul de pe un umăr gol pe celălalt, pentru că îi făcea un semn roşu pe piele. Rochia ei scurtă, de seară, de la *Saint Laurent*, cu corsajul strâmt, din catifea neagră de mătase, fără bretele şi cu fusta albă de tafta umflată, era fermecătoare, dar nu lăsa niciun loc potrivit unde să-şi atârne aparatul foto, fără ca acesta să arate foarte nelalocul lui. De fapt, după patru zile petrecute în circuitul social şi politic al Washingtonului, se simţea străină. Era ruptă din mediul ei, se simţea umilă… făcea parte dintr-o categorie uşoară într-o lume serioasă.

— Aici nu am putere, se plânsese revoltată, înainte de a pleca la acest bal de binefacere pentru fondul „Salvaţi copiii!” – sau era cel cu „Prietenii operei” în seara asta? Pierduse şirul…

— Numai pe terenul meu mă simt rege!

— Regină, o corectase el, zâmbind.

— Obsedatule, replicase ea.

Dar vorbise serios. La Washington, se simţea pierdută, ca şi când talentul ei nu conta. Ea nu însemna nimic pe coridoarele puterii adevărate. Iar pentru ea, puterea fusese totdeauna adevărata atracţie.
— Aici erai! exclamă Vic. Te-am pierdut în mulţime.
— Iau doar nişte poze cu chipuri, mormăi ea, ridicând aparatul.
— Aceleaşi vechi feţe sclipitoare, o încercă el. Sunt toţi la fel, nu-i aşa, Danae? Şi astea sunt femeile cărora tu te străduieşti să le placi.
— Nu-i aşa, spuse ea, înfruntându-l furioasă. Industria modei este o parte importantă a economiei acestei naţiuni şi eu ajut la propăşirea ei. Fotografiile mele ajută să se vândă mărfuri în valoare de milioane de dolari.
— Bine… e în regulă. Dacă asta poate să te facă fericită. Desigur că eşti bună la treaba asta, Danae. Pun pariu că tu vinzi mai mult ca oricine.
— La naiba, ţipă ea printre dinţi, de ce mă tot înţepi mereu?
Luându-i mâna, el o trase mai departe de mulţime.
— Pentru că eu cred că eşti prea talentată pentru toate astea; eşti prea puternică, prea reală ca să rămâi pentru totdeauna în lumea asta strălucitoare. Ai nevoie să te extinzi, să creşti, trebuie să-ţi dovedeşti că poţi mai mult. Şi ştiu că poţi face asta. De aceea te înţep, Danae.
— Şi ce anume îmi sugerezi să fac, mai exact? întrebă ea roşindu-se de furie. Te aştepţi să-mi abandonez cariera pentru care am muncit – să renunţ la tot ce câştig? Pot să-ţi spun doar atât, Vic Lombardi, asta e de o duzină de ori mai mult decât primeşti tu! Tu nu m-ai putea îmbrăca la *Saint Laurent*, pentru Dumnezeu!
Vic se uită la ea cu răceală.
— Ai dreptate, spuse el, în cele din urmă. N-aş putea. Şi banii sunt adevărata piatră americană de

hotar în privinţa succesului, nu-i aşa? Scuză-mă, Danae, dar am de lucru. În fond, trebuie să-mi câştig şi eu pâinea.

Întorcându-se cu spatele, el dispăru în mulţimea elegantă.

Isuse, se gândi Danae, cuprinsă de o cumplită durere de cap. Ce se aşteaptă să fac? Să zbor la Beirut? Să-mi risc viaţa, cum face el, ca să fac fotografii cu blocuri dărâmate şi femei bătrâne în rochii negre? Doar nu l-am răbdat pe Brachman şi nu m-am muncit toţi anii aceştia ca să mă las împuşcată! Sunt bună la ceea ce fac, la naiba, toată lumea spune că sunt cea mai bună. Ce naiba fac eu aici? Îşi aminti cu vinovăţie de şedinţele amânate… Îşi risca acum cariera pentru un bărbat! Şi oare nu-şi jurase ea totdeauna că nu va permite să se întâmple una ca asta?

Luptându-se cu lacrimile, se îndreptă spre toaleta doamnelor. Aplecându-se peste chiuvetă, îşi dădu cu apă rece pe faţă. N-avea rost, lucrurile nu vor merge bine niciodată între ei. Deşi îl iubea pe Vic, erau despărţiţi de modul de a privi lumea… Mai bine să dispară pur şi simplu, se gândi ea, adunându-şi poşeta şi aparatul; o să plece în linişte şi o să se întoarcă la New York, acolo unde e lumea ei. Erau şanse ca Vic să fie atât de ocupat, încât nici măcar să nu îi simtă lipsa.

Capitolul 24

Campusul idilic de la *Princeton*, cu pajiştile verzi bine îngrijite şi clădirile frumoase – un amestec de stil colonial, gotic şi modern, îi păru ochilor uluiţi ai Galei plin de fete drăguţe, încrezătoare. Chiar cu Marcus, care o ţinea de mână, se simţea deplasată.

— Uite, asta-i, anunţă Marcus, deschizând larg uşa spre camera lui.

Gala se uită uluită la haosul din interior. Apartamentul ei nou-nouţ era mic, dar ea îl ţinea curat ca un ac de gămălie nou.

— Ei, cum ţi se pare? întrebă el cu mândrie. Tatăl meu a avut exact aceeaşi cameră, acum mai mult de douăzeci de ani.

— Şi era mai ordonată atunci? întrebă ea, îngrozită de haos.

El eliberă un scaun, aruncând pe jos o serie de cărţi şi pulovere.

— Crezi că aici e brambureală? Ar trebui să vezi şi altele cum arată! Să ştii, Gala-Rose, că asta e una dintre cele mai bune camere din campus. Hai să-ţi arăt unde dorm.

Luând-o de mână, o duse spre un alcov în formă de L, unde două paturi înguste stăteau cocoţate pe picioare lungi de lemn, aproape de tavan. Spaţiul de sub ele era o îngrămădeală de haine şi teancuri strâmbe de cărţi şi, în ciuda dezaprobării, Gala râse.

— Dar de ce dormi atât de sus? întrebă ea.

— Cu paturile aşezate mai sus de podea, avem mai mult spaţiu şi, după cum observi, probabil, ne este necesar. Bine. Acum, ai văzut totul – ştii unde îmi petrec viaţa – când nu sunt cu tine, bineînţeles. Acum te duc la bar la *Conte*, să luăm o pizza.

***

La *Conte* pe Witherspoon era plin, iar Marcus părea să cunoască pe toată lumea. Gala privi atentă la fetele pe care le saluta Marcus, observând felul cum purtau părul – drept, strălucitor şi lung, uneori strâns la spate cu elastic, în coc sau coadă de cal. Purtau bluze de tricot sau bluze cu guler şi şorturi bermuda, arătându-şi picioarele lungi, bronzate. Unele aveau pulovere legate neglijent în jurul şoldurilor sau pe umeri şi toate ţineau în braţe cărţi sau rachete iar în ochii Galei, toate aveau un aer vag de omul potrivit la locul potrivit. Uimită de autoîncrederea lor, se uita fix la ele, invidiindu-le accesul la o lume liberă, tinerească, pe care ea nici n-o visase că există, deşi era de aceeaşi vârstă cu ele. Ar fi dat orice să fie una din fetele acelea fără griji, inteligente, care umblau atât de natural prin campusul verde al *Princeton*-ului şi care arătau că aparţin locului aceluia.

Marcus urmărea diferitele expresii ce se perindau pe faţa ei, întrebându-se ce gândea. Frumuseţea delicată, încântătoare ascundea o mulţime de incertitudini. Cum se face că o fată care a trecut prin ce a trecut ea – şi a supravieţuit – să fie atât de uluitor de naivă! Era fata cea mai nesigură pe ea pe care o întâlnise vreodată şi cea mai vulnerabilă. Povestea vieţii ei îl emoţionase adânc. Se îndrăgostise de Gala-Rose imediat, dar ea avea un simţ atât de fragil în privinţa autoaprecierii, încât îi era teamă să nu i-l tulbure cu gesturi greşite. El dorea să-i capete încrederea, să o convingă că el nu-i va face niciodată vreun rău, că o va iubi totdeauna – pentru că aşa era. Ea îl fascina, îl intriga, îl atrăgea cu simplitatea ei şi cu lipsa ei de prefăcătorie. Gala era celebră, chipul ei era cunoscut în toată America, dar el ştia că ea nu-şi dădea seama că fiecare fată se uita la ea cu invidie, analizându-i aspectul, stilul, simpla prezenţă. Azi, pentru că nu lucra, nu era machiată, iar părul ei de culoarea mierii cădea într-un franj drept, simplu, peste ochii ei depărtaţi. Purta o fustă

largă de doc şi o bluză de pânză albastră de cowboy, prinsă la gât cu un ac mare de argint şi turquoise şi pantofi simpli, fără tocuri. Gala arăta ca o fată tânără, foarte îngrijită, cu unghiile lăcuite cu o surprinzătoare culoare roşie, iar părul îi mirosea delicios a parfum de plante.

— Dau un ban pentru gândurile tale, şopti el.

— A… mă gândeam… ei, n-are importanţă.

— Dă-mi voie să-ţi spun eu. Te gândeai cât de drăguţe sunt fetele astea. Sigur că sunt. Iar ele se gândesc cât de grozav arăţi tu. Nu le-ai prins cum se uitau fix la tine? Probabil că n-au mai văzut până acum un manechin celebru şi, cu siguranţă, nu aşa frumoasă.

— Dar fetele astea sunt de vârsta mea, Marcus, şi uite că sunt în şcoala asta minunată, fără niciun fel de griji şi cu un viitor minunat în faţa lor. Eu mă simt la ani lumină depărtare de toate astea.

— Tinerii ăştia au trebuit să muncească al dracului de mult ca să intre aici, răspunse Marcus, tăios, iar mulţi dintre ei trebuie să aibă şi slujbe ca să-şi poată permite să studieze. Poate ţie ţi se pare că e un mare club şi că tot ce facem e să ne pierdem timpul pe aici şi să mergem la petreceri, dar suntem un grup foarte serios. Noi ne folosim timpul aici ca să ne asigurăm un viitor, să ne făurim o carieră. Tu ai făcut-o într-un mod diferit, asta-i tot – recunosc că a fost o cale mai dură, mai singulară, dar eşti exact la începutul unei cariere îndelungate şi pline de succes. Tu nu înţelegi că fetele astea ar avea motive să te invidieze pe tine? Că în ochii lor, tu eşti cea norocoasă, cea care trebuie admirată, copiată?

Ea se uită fix la el, întrebându-se de ce ar invidia-o ele – în fond ea nu era nimic, în realitate – era doar un trup pe care se atârnau haine, un chip pentru fotografiile lui Danae pentru reviste.

Întorcându-i mâna cu palma în sus, el i-o sărută blând.

— Ce să mă fac cu tine, Gala-Rose? gemu el.

— De asta îţi place ţie să fii cu mine? întrebă ea cu suspiciune. Vrei să fii văzut cu un manechin celebru?

Marcus nu ştia dacă să râdă sau să se supere pe ea.

— Am să uit că ai spus asta, Gala, zise el liniştit.

Ea privi la el, căindu-se. Cum putuse spune un lucru atât de prostesc? Marcus Royle nu avea nevoie de un manechin la braţul lui ca să atragă atenţia. El era atrăgător, bogat, încântător – şi atât de drăguţ… Putea să-şi aleagă o duzină de manechine dacă voia, putea să iasă cu oricare din fetele din campusul acela.

— Îmi pare rău, şopti ea, nu vreau să ne certăm.

— În regulă, fu el de acord, dar e momentul să vorbim despre influenţa sub care te ţine Danae Lawrence. Nu înţelegi că ea îţi conduce viaţa? Dacă Danae îţi spune că arăţi grozav, o crezi. O laşi pe Danae să-ţi spună ce să mănânci – sau, mai curând, ce nu mănânci – şi pun pariu că n-ai să-i mărturiseşti că ai luat o pizza azi după-amiază. Danae îţi spune la ce oră trebuie să fii în pat, când poţi să te scoli – şi unde… la ora de gimnastică, la clubul de sănătate, la studiou, la petrecere… La naiba, trebuie să mă adresez lui Danae până şi când vreau să-ţi dau o întâlnire!

— Dar, Marcus, exclamă ea disperată, trebuie să înţelegi că fără Danae n-aş fi ajuns nicăieri – nimic! Danae m-a scos din şanţ, m-a transformat, m-a făcut să fiu Gala-Rose…

— Asta-i o prostie. Danae nu te-a creat, Gala, ea doar a scos în evidenţă ceea ce erai! Ea a făcut partea uşoară, lustruindu-te ca să te potriveşti cu ce avea ea nevoie. Dar ea avea nevoie de fapt de tine, de Gala-Hilda, de persoana ta, de persoana care ai devenit. Tu eşti manechinul faimos, nu marioneta lui Danae Lawrence! Şi, în plus, adăugă el, aplecându-se peste masă şi uitându-se intens în ochii ei, eu te iubesc pe tine – Gala-Hilda-Rose.

Lacrimi de fericire îi înţepau pleoapele… el o iubea, acum era sigură de asta… el nu dorea doar imaginea de pe panouri şi din reviste, el dorea cu adevărat acea personalitate de nedefinit care era ea.

— Şi eu te iubesc, şopti ea, uitând de chelnerul-student cu bluza de tricot în dungi roşii, care aştepta lângă masă, cu o uriaşă pizza fierbinte în mână.

— Ei, voi ăştia, strigă el nerăbdător, despărţiţi-vă. Fiţi mai prezenţi aici… pizza să fie jumătate cu salam, jumătate cu ciuperci, e bine?

Îşi despărţiră mâinile de nevoie, iar el puse pizza pe masă între ei.

— Două beri, strigă el, vinee, imediat…

— Vrei să te măriţi cu mine, Gala? întrebă Marcus, peste pizza.

— Da, şopti ea, fericită. Ah, da, Marcus. Am să mă căsătoresc cu tine.

Încrucişându-şi degetele pe sub masă, Gala spera că el va înţelege totuşi că ea trebuia să vorbească mai întâi cu Danae… şi să se asigure că ea va înţelege…

Capitolul 25

O croazieră în jurul lumii era un lucru pe care Rachel Royle îl plănuise destul de des cu soţul ei dar, când ajungeau la cumpărarea biletului pentru apartamentul luxos de pe puntea transatlanticului, Morris găsea întotdeauna o duzină de alte activităţi care aveau prioritate. Desigur, era vorba de muncă; ea îi spunea totdeauna că munceşte prea mult, tot atât de des pe cât îi spunea că trebuie să ia o vacanţă. Dar Morris era, prin natura lui, foarte muncitor, munca era cea care conta în viaţa lui – şi foarte probabil că din cauza ei murise.

Era păcat, se gândi Rachel, că Morris nu profitase de ocazie cât fusese în viaţă, pentru că, deşi, în cele din urmă, a trebuit să o facă de una singură, croaziera în jurul lumii cu transatlanticul *Regina Elisabeta II* fusese foarte plăcută.

Inspectându-şi ţinuta în oglinda Rolls-ului, ea îşi îndreptă o şuviţă rebelă de păr alb, admirându-şi faţa uşor bronzată. Era mai curând o culoare bună ce exprima sănătate, mai degrabă decât o expunere la soare, pentru că, în mod firesc, fusese foarte atentă şi folosise cu regularitate crema antisolară de la *Estée Lauder* şi purtase o pălărie cu boruri largi. Se instală mai comod pe pernele confortabile gri, în timp ce Warren conducea maşina luxoasă de la debarcaderul şapte, înscriindu-se în traficul de pe Wall Street şi îndreptându-se spre casă.

Croaziera fusese o experienţă bună. Desigur, la bord fuseseră şi unele persoane pe care nu ţi-ar face plăcere să le inviţi acasă – ca de pildă, grupul mai tânăr, mai extravagant, apoi mai erau destui dintre aceia care credeau că, pur şi simplu, dacă aveau bani destui, aceasta le dădea dreptul să fie admişi în clubul exclusiv căruia ea îi aparţinea în mod firesc. Cei din micul ei grup, cum îi plăcea să îi considere, se descoperiseră repede unul pe altul, printr-un proces reciproc de recunoaştere şi

eliminare, şi se simţiseră foarte bine, stând împreună, mergând la cocktailurile şi petrecerile pe care le dădeau fiecare şi jucând apoi bridge în calmul şi liniştea sălii de joc, fără să simtă nevoia să se ducă în apropierea acelei infernale discoteci. În general, se gândi Rachel, se distrase bine. Noii ei prieteni discutaseră deja între ei să reţină locuri la croaziera din anul următor… şi nu auzise ea oare că erau unii care se duceau în fiecare an? Rachel înţelegea acum de ce o făceau deşi, dacă cineva i-ar fi sugerat aşa ceva mai înainte de a fi trăit ea însăşi experienţa croazierei, ar fi râs de ei ca fiind absolut ridicoli.

Acum, când ajunsese din nou acasă şi pe pământ ferm, se cam temea că îi va lipsi viaţa de pe vapor. De fapt, apartamentul ei mare i se va părea foarte gol în seara aceasta.

Totuşi, se gândi Rachel, uitându-se pe fereastră la circulaţia din Manhattan, avea şi compensaţii. Îl va vedea pe nepotul ei cel mare în seara asta, deoarece azi era ziua ei de naştere şi el venea totdeauna la masă de ziua ei. Şi, desigur că Harrison şi Jessie-Ann vor fi şi ei acolo. Va afla veşti despre nepoţelul cel mic, Jon, şi despre mersul afacerilor, ce mai era nou, ce mergea bine şi ce nu. Inclusiv despre *Fata de la Royle* şi despre noul catalog. Şi avea în geantă o listă de invitaţii încântătoare pe care urma să le analizeze – i se solicita prezenţa în diverse vile din Dallas şi Houston, ca şi la o plantaţie în Virginia, precum şi în nişte adevărate palate din Anglia şi Franţa… toţi erau oameni minunaţi. Desigur, va organiza şi ea câteva primiri în plus; era foarte plăcut să fii din nou acasă şi să comanzi.

***

Gala era acum unul din manechinele cel mai bine plătite, iar Danae o sfătui să-şi cumpere un apartament. Ideea de a-şi cumpăra un cămin al ei

propriu i-ar fi părut un vis imposibil, fără încurajarea lui Danae şi fără ajutorul ei, dar acum, micul apartament era al ei. Mai avea încă mult de plătit, totuşi, era al ei. Îl decorase în întregime în alb, înlăturând amintirea înfricoşătoare a camerelor sordide gri-maronii în care fusese obligată să locuiască la Londra.

Gala se bucura de canapelele şi covoarele ei complet albe, de perdelele simple, albe, de mătase şi de baia în faianţă albă. Chiar şi micuţa bucătărie avea un cuptor alb. Hainele şi le atârna de îndată ce le dezbrăca, pantofii erau aşezaţi în dulapurile spaţioase, iar ea umbla în picioarele goale, ca să nu murdărească covorul alb, moale. Deseori, ea împrospăta enormele buchete de flori albe, înghesuindu-le pe rafturile de sticlă, pe măsuţa de cafea şi pe frumosul birou – o versiune mai mică, incoloră, a celui albastru al lui Jessie-Ann, primit cadou de la ea cu ocazia mutării în casa nouă. Marcus îi dăduse o scoică albă, mare, perfect curbată, pe care o găsise odată pe plajă la Eleuthera, iar ea o ţinea pe noptiera lăcuită în alb, lângă un ceas deşteptător de email alb (care îi era foarte necesar pentru că, ferească Dumnezeu, să întârzie vreodată la şedinţele cu Danae).

Marcus stătea trântit pe canapeaua ei albă cu picioarele pe bucata de sticlă ce constituia masa ei de cafea, cu mâinile sub cap, arătând foarte confortabil. Dar pe faţa lui fină, atrăgătoare, tânără, se citea o expresie de încăpăţânare.

Gala şedea pe marginea scaunului, cu o cută de îngrijorare între ochi şi cu mâinile împreunate strâns. Se gândea că, în această stare de spirit, Marcus arăta exact ca Harrison în fotografia de pe biroul lui Jessie-Ann, aceeaşi bărbie puternică, acelaşi nas proeminent, arogant şi cu o gură fermă. Ea nu-l întâlnise niciodată pe Harrison Royle, dar putea pune pariu că Marcus era ca o aşchie din copac.

— Ştii ce, sugeră Marcus. Am să te duc în oraş la cină, ce-ai zice de localul acela mic, franţuzesc, unde am fost acum câteva săptămâni, acela care ţi-a plăcut mult? Sau obişnuitul *Cornegie Deli*. Te las pe tine să alegi, îi zâmbi el.

— Eu nu trebuie să mănânc mâncăruri din acelea, răspunse Gala, automat.

— Atunci hai să mergem la localul franţuzesc, mie îmi convine.

— Marcus, te rog. Ştii că trebuie să te duci la bunica ta în seara asta, mi-ai spus tu singur că te duci întotdeauna la ea de ziua ei de naştere.

— Bine, atunci am să mă duc. Dar îmi cunoşti condiţiile.

Şi îşi încrucişă din nou picioarele pe măsuţa de cafea, lăsându-se mai jos pe canapea, arătând de parcă ar fi fost fericit să-şi petreacă următoarele câteva ore exact acolo unde se afla.

Gala scoase un oftat de disperare; el ştia de ce nu voia ea să vină cu el la bunica lui. În primul rând, Rachel Royle nu o invitase şi pe ea – de fapt bunica lui nici nu ştia că există! Iar Gala nu era deloc sigură că doamna Royle ar fi bucuroasă de legătura ei cu Marcus. Ea simţea că acesta nu era un lucru pe care să i-l arunce în faţă într-o seară ca asta – fără nicio discuţie preliminară. În plus, din câte auzise despre Rachel Royle, atât de la Jessie-Ann cât şi de la Marcus, era mai mult decât speriată de o întâlnire cu ea.

— Haide, Gala, o îndemnă Marcus, zâmbindu-i cuceritor, vii cu mine? Te rog! O să fie în regulă, îţi promit. Jessie-Ann o să fie acolo şi tu ştii că te iubeşte, şi o să fie şi frăţiorul meu Jon – care te adoră.

— Şi tatăl tău – care nu mă cunoaşte!

— Tata nu e o problemă. El o să cadă sub vraja ta, imediat. E sensibil la femei frumoase.

— Deci, rămâne bunica ta, spuse Gala, încordată. Cum o să se simtă ea când aduci o

persoană complet străină la o întâlnire intimă de familie?

— Dar tu faci parte din familie, Gala. Tu o să fii soţia mea.

Ridicându-se de pe canapea, se duse să îngenuncheze lângă ea pe covorul alb. Scoţând din buzunar o cutiuţă albastră de la *Tiffany*, i-o oferi.

— Primul inel pe care tatăl meu l-a dat mamei, când aveau doar şaptesprezece ani, era făcut din pocnitorile de Crăciun, îi spuse el. După aceea, când s-au logodit, tata a comandat o copie la *Tiffany* – cu diamante şi smaralde veritabile. Când a fost înmormântată, purta amândouă inelele. Dar la *Tiffany* au păstrat în registre acest model şi l-au comandat pentru tine. Pentru noi. Ştiu că mamei mele i-ar fi făcut plăcere ca tu să-l porţi.

Lacrimi de fericire îi umplură ochii, când el îi puse inelul în deget.

— Marcus… e atât de frumos…

Ea privea copleşită la inelul care arăta lumii că Marcus Royle o iubeşte.

— E minunat, şopti ea când el o cuprinse în braţe. Te iubesc atât de mult.

— Acum când eşti în mod oficial o viitoare Royle, murmură Marcus, sărutându-i tandru degetele, vrei să vii cu mine la cină la ziua de naştere a bunicii?

Gala ezita în continuare.

— Nu sunt sigură că e momentul potrivit ca să le spui… nu putem să păstrăm asta ca un secret al nostru? Doar pentru un timp!

Chiar când pleda în faţa lui, se gândea nu numai la ce va zice doamna Royle ci şi cum va reacţiona Danae… ah, de ce era viaţa atât de complicată? se gândi ea, îngrijorată.

— Nu sunt de acord, replică Marcus ferm. Vreau să fii soţia mea şi vreau al naibii de mult ca toată lumea să o afle! Iar tu ar trebui să faci la fel.

Ştia că el avea dreptate, ar trebui să fie mândră că Marcus o iubeşte… se vor căsători şi vor trăi

fericiţi până la adânci bătrâneţi, la fel ca fetele pe care le invidiase din romanele Barbarei Cartland, pe care le citea pe sub masa de la recepţie când nu era agitaţie la sala de gimnastică. Brusc, viitorul i se păru plin de optimism şi fericire; cu Marcus alături, putea face faţă lumii… totul va merge perfect, era sigură.

Marcus o săruta, iar ea îşi strecură braţul în jurul gâtului lui, strângându-l mai aproape, trecându-şi degetele prin părul lui des de la ceafă. Simţea chiar bătaia fermă a inimii lui lângă sân…

Ridicându-şi gura de pe gura ei, el şopti:

— Te iubesc atât de mult, foarte mult, Gala…

Ea îşi lăsă capul pe spate, fericită de atingerea lui, când el o sărută lent pe gât, apoi mâinile lui îi cuprinseră sânii, iar ea nu dorea ca el să se oprească din mângâiere… voia doar să facă dragoste… să nu-i dea drumul niciodată…

— Gala, nu putem… nu trebuie… gemu Marcus ţinând-o departe de el.

— E bine, şopti ea, dându-şi seama că mâinile lui tremurau, ţinând-o. Vreau să…

— Şi eu vreau, Doamne, cred că îţi dai seama de asta!

Ochii gri ai Galei erau mari şi plini de o dorinţă egală cu a lui, dar ea era fata cea mai inocentă pe care o întâlnise în viaţa sa; felul dulce în care voia să se dăruiască chiar acum, felul în care reacţiona, îl făcu să ezite.

— Nu vreau să te grăbesc, şopti el, ţinându-i strâns mâinile în ale sale. O să ne căsătorim curând, pot să mai aştept…

Ochii Galei erau ameţiţi de dragoste pentru el şi în ea izvora o fântână de tandreţe neatinsă. Avea un sentiment de dragoste atât de pură şi de adevărată încât ştia că nu e un rău dacă face dragoste cu Marcus… voia doar să-i dea toată iubirea ei.

— Nu-i nevoie să aşteptăm, dragul meu, murmură ea, punându-şi obrazul cald lângă al lui.

O să ne iubim unul pe celălalt totdeauna, aşa că de ce trebuie să aşteptăm?

Simţea mâinile tari dar blânde ale lui Marcus pe trupul ei, se topea în ochii ei, apoi îi săruta gura cu putere, fără să-şi reţină pasiunea… şi atunci Gala ştiu instinctiv că a face dragoste nu însemna doar să dai… sărutările, mâinile, trupul lui… şi ea dorea să-l atingă, să-l guste, să-l ia… Ochii Galei s-au închis în extaz, când Marcus o posedă… încă nu ştiuse că aşa era dragostea… că totul va fi atât de frumos…

Capitolul 26

Jessie-Ann şedea la masa ei de toaletă, periindu-şi părul şi privind la imaginea lui Harrison din oglinda de argint. Arăta obosit şi absorbit de gânduri, de parcă era copleşit de atâtea lucruri. Oare era îngrijorat de ceva la Royle? Sau poate că nu se simţea bine? Ştia că el lucrase mult în ultima vreme – prea mult – tot mereu zbura undeva, la Los Angeles, în Orientul îndepărtat, în Europa. Aruncând jos peria, ea veni prin dormitor, spre el.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, spuse ea, luând capetele lavalierei negre de mătase şi zâmbindu-i.

Harrison era deja îmbrăcat pentru cina de la Rachel şi, în timp ce îi înnoda expertă funda, se gândea cât de frumos arăta soţul ei. Îşi înclină capul într-o parte, observând noile riduri de pe faţa lui.

— Bună, spuse ea blând.

— Bună şi ţie, murmură Harrison cu un zâmbet slab.

— Ţi-am spus vreodată că te iubesc?

— Pe câte-mi amintesc, cred că mi-ai spus asta.

Ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei cu seriozitate.

— Eu nu spun niciodată ceea ce nu cred, replică ea, un zâmbet slab atingându-i colţurile gurii.

— Atunci să consider că încă mă mai iubeşti?

Era spus cu un aer atât de melancolic, încât inima lui Jessie-Ann se muie.

— Eu nu m-am schimbat, Harrison, şopti ea. Pot fi vinovată că sunt prea implicată în *Imagini*, dar asta nu înseamnă că nu te iubesc. Doar că… se pare că avem o problemă în a face legătura unul cu altul în ultima vreme, nu prea vorbim între noi…

— Eşti o femeie ocupată, Jessie-Ann, remarcă el, ridicând umerii în haina de seară.

— Şi tu eşti un bărbat foarte ocupat! sări ea brusc, în fond, nu era doar vina ei.

— Adevărat.

— La naiba, Harrison, îmi pare rău. Doar că… ei, bănuiesc că nervii mei sunt puţin tensionaţi în ultima vreme. Poate ai avut dreptate, în fond, poate n-ar fi trebuit să încep cu *Imagini*. Dar acum sunt angajată şi e ca şi când ai un copil pe care îl iubeşti tare: vrei să-l hrăneşti, să-l îngrijeşti şi să-l vezi crescând, până îşi capătă locul cuvenit în lume. Şi tot timpul apar atâtea probleme, adăugă ea, gândindu-se la scrisoarea murdară pe care o primise chiar în dimineaţa aceea.

— E ceva în legătură cu care aş putea să te ajut?

Harrison arăta îngrijorat şi imediat ea se simţi vinovată.

— Eu ar fi trebuit să-ţi pun întrebarea asta. Tu eşti cel care arăţi de parcă ai fi moştenit toate grijile omenirii! Nu ne-am luat o vacanţă de peste un an, spuse ea. Poate de aşa ceva avem nevoie, de câteva săptămâni la Eleuthera. Am putea-o lăsa acasă pe guvernanta asta bătrână şi mizerabilă şi l-am avea pe Jon numai pentru noi.

— Ideea asta mi se pare grozavă. Când putem pleca?

Ea se întristă brusc, când îşi aminti de obligaţiile ei.

— Păi, sunt cam ocupată în următoarele câteva săptămâni. Deschidem cele două noi studiouri şi sunt destul de bine închiriate… şi ar trebui să fiu acolo pentru viitoarele şedinţe pentru *Avlon*, fiindcă nu mă pot baza pe Danae, de teamă să nu fie luată de val. E puţin cam distrată în ultima vreme.

— Să mă anunţi, replică Harrison brusc. Se uită la ceas. Suntem în întârziere la cina de aniversare a lui Rachel. Îmbracă-te, Jessie-Ann.

— Îmi pare rău, dragul meu, mormăi ea, contrariată, în legătură cu vacanţa. Am să mă străduiesc, îţi promit. Mi-e dor să fiu singură cu tine – departe de toate. Aş vrea să… să ne regăsim din nou unul pe celălalt.

Harrison o privi serios.

— Nu crezi că ar trebui să te grăbeşti? Aminteşte-ţi că Rachel o fi avut ocazia să se uite în noul Catalog Royle. S-ar putea să fie război în seara asta, Jessie-Ann.

Isuse! Uitase desigur că Rachel nu văzuse încă acel catalog, căci fusese plecată trei luni în croazieră.

— Nu te îngrijora, adăugă el, primele cifre ale vânzărilor sunt mult mai mari. *Imagini* se justifică – deşi nu încape îndoială că ea tot o să facă scandal din cauza schimbărilor.

Jessie-Ann îşi puse o rochie scumpă, simplă, de şifon şi aşteptă ca Harrison să-i încheie micii năsturei din spate; el o sărută uşor unde umblaseră degetele lui, iar ea se întoarse, uşurată.

— Am crezut că eşti supărat pe mine, exclamă ea zâmbind din nou.

— Cum aş putea să fiu supărat pe tine, când arăţi aşa! răspunse el blând. Acum grăbeşte-te.

— Sunt gata, sunt gata, exclamă ea, învârtindu-se prin cameră, intrând în sandalele argintii şi luându-şi poşeta. Bine, Rachel, sosim!

***

Rachel aşteptă până o auzi pe Parsons, camerista ei, conducându-i pe primii oaspeţi în salon. Uitându-se la ceasul frumos de aur şi email albastru de pe biroul ei de sub ferestrele ce dădeau spre Park Avenue, observă că erau în întârziere cu zece minute. Tipic pentru Jessie-Ann, se gândi ea dispreţuitoare. Cum o fi putut fata asta păstra o slujbă în care punctualitatea însemna bani, asta nu înţelegea. *Catalogul Royle* se afla pe biroul ei, coperta lui lucitoare prezentând un grup de familie, aşa cum fusese totdeauna de când Morris Royle preluase întreprinderea de la tatăl lui. Doar că acum era altfel. Fotografia nu prezenta familia asta ca o unitate solidă, problemă fundamentală pentru americanul mijlociu şi pe care-şi clienţii

întreprinderii *Royle* se aşteptau să o vadă în revistă. Această familie nu era a unor oameni care petrec serile lungi de iarnă lângă foc, cu o mamă care croşetează sau pregăteşte masa de seară şi cu tatăl cufundat în citirea ziarului, în timp ce băiatul îşi arată patinele noi cu rotile, iar sora lui adolescentă îşi arăta rochia nouă în carouri. Desigur, în realitate nu erau chiar aşa, se gândi Rachel, dar, într-un fel, copertele *Catalogului Royle* lăsaseră totdeauna această impresie. Ştiai exact ce vei găsi în interior: produse de bună calitate, nimic prea aventuros pentru că nu-ţi puteai permite să fii prins în schimbări rapide ale modei, mobilă solidă, bunuri de gospodărie de marcă, tot ce aveai nevoie de la bucătărie la grădină – totul era acolo, în paginile demne de încredere ale lui Royle. Dar fiecare membru al acestei familii, care arăta modern, ţinea o literă aurie strălucitoare. Tatăl ţinea un R – un tată mai tânăr decât cel folosit în mod normal la *Royle* şi prea frumos şi atletic, de parcă putea ieşi să joace baseball în loc să privească meciul la televizor. Mama îl ţinea pe O, cu o faţă drăguţă, discret machiată, şi trupul bine făcut, elegantă, într-o bluză de mătase şi o fustă de in, prezentându-se ca o femeie din ziua de azi. Sora, cocoţată pe un braţ al acelui Y auriu, purta un maiou de balerină şi pantaloni strâmţi din tricot şi afişa un zâmbet larg, iar un băiat mai mic se ţinea de un L răsturnat, ca să-şi menţină echilibrul pe patinele cu rotile. O pereche de bebeluşi, în pijamale, una roz şi una galbenă, erau sprijiniţi de E, în timp ce apostroful care puncta numele era agăţat de un cui mare pe un fundal de cer albastru deschis, iar un căţeluş, care arăta ca scăpat de la serviciul de ecarisaj, ţinea un picior în sus pe S-ul auriu de la sfârşit.

Rachel fierbea. Toată treaba era de un prost gust extrem. Fotografia era un dezastru. Interioarele arătau prea costisitoare; clienţii lui *Royle*, vor fi îndepărtaţi în felul ăsta. Cât priveşte paginile cu

costume de baie – ehei! Erau ultragiant de sexy – chiar şi ea putea vedea asta! Era un dezastru, iar cifrele de vânzare de la Royle pe trimestrul acesta o vor dovedi, cu siguranţă.

În seara asta, Harrison trebuia să răspundă pentru multe, se gândi ea supărată. Atât îi trebuie, să-i ia apărarea lui Jessie-Ann. Înţelegea acum de ce avuseseră grijă să nu-i arate rezultatele înainte de a pleca în croazieră. Nu se va mai întâmpla aşa ceva, se jură ea, va avea grijă ea personal de asta! Cu catalogul sub braţ, porni spre salon, oprindu-se surprinsă când îl văzu pe Marcus cu o fată alături de el.

— Bunică Royle, exclamă el, venind spre ea şi aruncându-şi braţele în jurul ei. La mulţi ani – şi bine ai venit acasă! Doamne, bunico, ce-au făcut! Parcă te-au micşorat, în croaziera aia! Nu ţi-au dat nimic de mâncare? Nu cântăreşti mai nimic, eşti uşoară ca un fulg. Ridicând-o în braţele lui puternice, o învârti împrejur.

— Marcus! Te rog! exclamă ea, zâmbind fără să vrea. Îl găsise irezistibil totdeauna pe nepotul ei, chiar de mic copil. Era cu adevărat un copil fermecător iar acum, când Morris nu mai era, Marcus era cel ce deţinea cheia inimii ei.

— N-am ştiut că aduci un oaspete, spuse ea uitându-se direct la Gala.

— E un oaspete foarte special, bunico, oaspetele meu de onoare, replică Marcus. Pot să ţi-o prezint pe logodnica mea, Gala-Rose? Gala-Rose, asta e bunica mea, Royle.

— Ai spus, logodnica? întrebă Rachel, uluită.

— Sigur că da, bunico. Sunt foarte mândru să spun că Gala a fost de acord să se căsătorească cu mine.

Rachel închise ochii, ţinând încă strâns catalogul. Era prea mult – prea ridicol, ca el să se gândească la căsătorie – sau măcar la logodnă. Era mult prea tânăr, era încă în colegiu… şi, oricum, cine era fata asta? Nu era dintr-o familie pe care s-

o cunoască personal – iar ea cunoştea pe toată lumea. Deschizând din nou ochii, ea întâlni privirea provocatoare a lui Marcus, dar, pentru prima oară în viaţa ei, Rachel nu-şi găsea cuvintele.

— Eu, bine… tatăl tău ştie ceva despre asta? spuse ea în cele din urmă.

— Dumneata eşti prima, bunico. Abia am aflat-o noi înşine, nu-i aşa? Îi zâmbi Galei. Hai, bunico, nu ne feliciţi? Cel puţin vino s-o cunoşti pe Gala – pentru asta e aici, ca să o poţi cunoaşte.

— Bineînţeles că nu am să te felicit pentru ceva ce consider că este doar un moment de nebunie tinerească între tine şi domnişoara Rose, parcă, nu-i aşa? zise ea, privind spre Gala.

— Gala-Rose – ca Jessie-Ann, murmură Gala, ţintuită locului de privirea rece a lui Rachel.

Femeia mai în vârstă o inspectă de sus până jos şi, instinctiv, Gala se înălţă mai mult, ridicându-şi capul arogant.

Eu sunt Gala-Rose, manechinul celebru, îşi spuse ea în tăcere. Am succes şi câştig mai mulţi bani decât am crezut vreodată că e posibil… iar Marcus Royle mă iubeşte, port inelul lui – şi urma trupului lui, sunt mândră de mine. Şi mândră de Marcus. Să fiu afurisită dacă am să mă prăbuşesc sub puterea acestei femei bătrâne…

— Gala-Rose? continuă Rachel, egal. Bine, dragă, văd că eşti foarte tânără, dar trebuie să-ţi spun acum că, dacă îţi închipui că o căsătorie cu un membru al familiei Royle o să-ţi aducă în plasă, în cele din urmă, o avere în tribunalele de divorţ – pentru că e clar că divorţul va fi inevitabil sau poate chiar plănuit din partea ta – dă-mi voie să te informez, odată pentru totdeauna, că Marcus nu va avea banii lui proprii până nu capătă fondurile lui, la vârsta de douăzeci şi şapte de ani. Dacă ai de gând să te căsătoreşti, atunci trebuie să fii pregătită să-l întreţii în stilul larg cu care e obişnuit. După cum ştii, Marcus, adaugă ea întorcându-se spre

nepotul ei, plănuisem să-ţi las ţie cea mai mare parte a averii mele, dar dacă continui cu prostia asta, atunci am să-ţi tai numele din testamentul meu.

— Stai puţin, bunico, exclamă Marcus. I-am cerut Galei să se căsătorească cu mine. Cu mine, Marcus – nu cu averea familiei Royle! Doamne, bunică Royle, ai crezut întotdeauna că lumea se învârte în jurul afacerii familiei şi a banilor ei – ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că de data asta greşeşti!

— E-n regulă, Marcus, spuse Gala, vocea ei răsunând tare în camera în care se lăsase brusc tăcerea. Doamnă Royle, nu e nevoie să ne ameninţi, pe mine sau pe Marcus, cu banii dumitale. Eu câştig o grămadă de bani ca manechin, iar Marcus poate dispune de fiecare bănuţ, dacă-l vrea.

— Ha, încă un manechin! sări Rachel. Ca şi când câştigul tău se poate compara!

Harrison se opri la uşă, văzând scena încordată din salon. Ochii lui se întâlniră o clipă cu ai lui Jessie-Ann, apoi reveniră la Marcus şi la frumoasa blondă care o înfrunta pe mama sa într-o adevărată bătălie.

— Ce naiba se întâmplă? îi şopti el lui Jessie-Ann. Şi cine-i fata?

— Dacă presupun bine, şopti ea, trăgându-l pe Harrison înapoi în hol, aş zice că Marcus tocmai i-a spus lui Rachel că e îndrăgostit de Gala-Rose. Poate chiar că vrea să se însoare cu ea.

— Îndrăgostit? Să se însoare? Dar cine e ea? Cum de nu am cunoscut-o, dacă Marcus ţine la ea atât? Şi, oricum, e prea tânăr ca să se căsătorească.

— Gala-Rose este manechinul lui Danae, din Anglia, e o fată încântătoare, foarte dulce, blândă şi care are un mare succes. Tu nu ai întâlnit-o niciodată, Harrison, pentru că în ultima vreme nu eşti acasă destul de des ca să cunoşti pe cineva. Şi nu-ţi aminteşti câţi ani aveai când te-ai îndrăgostit

prima oară şi te-ai căsătorit? Cum e tatăl, aşa e şi fiul, nu aşa se spune?

— La naiba, Jessie-Ann, pe Michelle am cunoscut-o toată viaţa… asta-i altceva. Vreau să spun, de cât timp o cunoaşte Marcus pe fata asta… de săptămâni? De câteva luni?

Ea se uită la el puţin cam tristă.

— Ar putea să nu fie cel mai bun exemplu ce merită a fi citat, spuse ea liniştită, dar cu cât timp ne-am cunoscut noi înainte de a ne căsători… doar câteva săptămâni. Mai puţin decât câteva luni. De ce te aştepţi ca Marcus să se comporte altfel decât tatăl lui? În plus, sunt sigură că o iubeşte pe Gala. Zău, Harrison, e cel mai dulce lucru pe care l-ai văzut vreodată, doi oameni frumoşi, tineri, îndrăgostiţi la disperare. Ca Romeo şi Julieta!

Ochii negri ai lui Harrison îi întâlniră pe ai ei, dar nu putu să le citească expresia – erau prea multe gânduri, prea multe… schimbări…

— Bine, replică el, gânditor, atunci poate ar fi mai bine să intrăm acolo şi să lămurim situaţia – înainte ca mama mea să manevreze astfel încât să oprească mersul dragostei adevărate. Luându-i mâna, i-o sărută uşor. Mă bucur că m-am căsătorit cu tine, Jessie-Ann, murmură el, chiar dacă te-am cunoscut doar câteva săptămâni. Dar…

— Dar? întrebă ea cu ochii albaştri măriţi.

— Dar… mai bine să ne ducem în ajutorul celor doi tineri.

Mână-n mână şi zâmbitori, intrară în salon.

— La mulţi ani, mamă, spuse Harrison, şi bine ai venit acasă. Se pare că ţi-a priit croaziera, arăţi foarte bine, deşi puţin… cam încordată! Ochii lui negri sclipiră când o sărută pe amândoi obrajii, apoi o ţinu la distanţa braţelor, examinându-i faţa de gheaţă. Da, arăţi foarte bine, mamă. Ce păcat că nu ai reuşit să-l faci pe tata să meargă cu tine.

— E bine că tatăl tău nu e aici în seara asta, replică Rachel, ţinând la vedere voluminosul *Catalog Royle*, între acest… dezastru şi acest…

acest fiasco, zise ea, arătând spre Marcus şi Gala care stăteau mână-n mână în mijlocul camerei. Probabil că se răsuceşte în mormânt!

— Nu ţi se potriveşte să fii melodramatică, Rachel, exclamă Jessie-Ann, sărutând-o pe soacra ei, cum îi era datoria.

— Îmi pare bine că te văd, Marcus, zise Harrison, îmbrăţişându-l. Şi ea e Gala-Rose, bineînţeles. Am auzit multe despre dumneata de la Jessie-Ann. Luând mâna Galei în mâinile lui, adăugă: Trebuie să spun că tot ce mi-a spus era extrem de laudativ, iar acum văd că avea dreptate.

Gala simţi un mic tremur de uşurare undeva în centrul stomacului. Cel puţin, nu va trebui să se lupte cu toată familia Royle în seara asta.

— Pot să-ţi spun de pe acum că Gala şi cu mine ne-am logodit şi ne vom căsători, zise Marcus, aşteptând îngrijorat reacţia tatălui său.

— Logodiţi? Adevărat? Ei, poate e puţin cam brusc, dar bănuiesc că ştiţi amândoi ce vreţi. După cum mi-a amintit Jessie-Ann acum câteva minute, şi eu m-am căsătorit de tânăr. Aşadar, ce drept am eu să mă opun? Felicitări amândurora. Asta înseamnă că trebuie să-mi sărut viitoarea noră?

Faţa Galei se lumină de uşurare.

— Desigur că da, exclamă ea, aruncându-şi impulsiv braţele în jurul lui Harrison şi vă mulţumesc, domnule Royle.

— Mai e doar un singur lucru, spuse el. Insist ca Marcus să termine colegiul.

— Nimic nu mă poate opri, răspunse el zâmbind. O să fie o cursă lungă, tată, dar într-o bună zi *Royle* îşi va avea propriul arhitect care să-i plănuiască noile magazine.

— Prostii, exclamă Rachel, uitându-se furioasă la ei; făcu un adevărat act de voinţă ca să nu bată cu piciorul în podea – lucru pe care nu-l făcuse în viaţa ei. Îmi cunoşti părerea, Marcus, şi am să o discut cu tatăl tău mai târziu. Se pare că ai de gând nu numai să mergi înainte cu nebunia asta, ci să

abandonezi şi întreprinderea *Royle*! Arhitectură, auzi colo, asta îţi mai lipsea! Şi pot să te întreb, cine o să conducă afacerile familiei când tatăl tău o să se retragă? Un străin? Oricum, aşa cum merg treburile, nu prea cred că vor mai exista noi magazine *Royle*! Aruncând catalogul lucios pe o masă lăcuită de abanos, ea scurtă urât la Jessie-Ann. Să presupun oare că toată mascarada asta e realizarea ta?

— Desigur, nu-mi pot aroga tot meritul, răspunse modestă Jessie-Ann, e o producţie scoasă de *Imagini*.

— E ruşinos! exclamă Rachel, cu nările încordate fremătând de furie. Cum îndrăzneşti să schimbi imaginea lui Royle şi să superi generaţii de clienţi devotaţi?

— Tocmai asta-i, replică Jessie-Ann, simţindu-se brusc veselă. De data asta, Rachel era cea pusă la zid; era învăluită şi în minoritate. *Catalogul Royle*, continuă ea, era învechit şi fără stil – trebuia să fie adus în pas cu vremea. Am folosit doar oameni obişnuiţi, aşa cum îi vezi mergând pe orice stradă din suburbii. Şi eu ştiu asta, pentru că am crescut pe una din acele străzi.

— Gunoi, sări Rachel, bătând în copertă cu o unghie imaculată dată cu ojă roz. Uită-te la asta… la animalul ăsta!

— Ştii cum sunt câinii, răspunse Jessie-Ann, poţi să fii sigură că o să se poarte necuviincios într-un moment nepotrivit. Ne-am gândit că adăugăm un strop de realitate.

Rachel se întoarse spre fiul ei… era sigură că el urăşte catalogul la fel de mult ca şi ea, în ciuda loialităţii faţă de soţia lui, dar va îndrăzni oare să nege faptele?

— E clar, zise ea, că cifrele vânzărilor din ultimele două luni trebuie să dovedească faptul că această nouă imagine e un dezastru pentru *Royle*, Harrison. Sugerez să ne reducem pierderile reeditând pur şi simplu catalogul de anul trecut,

adăugând intercalări cu articolele de sezon şi cu produsele pe care avem interes să le promovăm. Trebuie să revenim la formatul nostru vechi imediat şi să organizăm un nou catalog de îndată ce este posibil. Fără îndoială că fotografii pe care firma *Royle* i-a folosit ani de zile – şi care ne sunt loiali – vor face o treabă satisfăcătoare în stilul stabilit de tatăl tău.

— Nu e chiar aşa, mamă. Harrison nu voia s-o supere mai mult, dar ea trebuia să afle adevărul. Noul catalog s-a dovedit imediat a fi un succes. Cifrele de vânzări au crescut cu un masiv 37% peste cele din anul trecut în aceleaşi luni. Nu numai atât, dar *Catalogul Royle* devine un obiect de colecţie. Se discută despre el pe Madison Avenue – la fel şi *Imagini*. De catalogul nostru se ocupă ziarele, revistele şi televiziunea din întreaga ţară. De fapt, mamă, cred că firma *Royle* ar trebui să le mulţumească celor trei tinere femei răspunzătoare de el: Jessie-Ann, Danae Lawrence şi Caroline Courtney. Împreună, ele au scos firma Royle din anii patruzeci şi au adus-o în anii optzeci şi cred că vorbesc în numele restului conducerii când spun că suntem cu toţii încântaţi de rezultate.

Rachel apucă marginea mesei negre lăcuite, întrebându-se dacă nu cumva va leşina. Dar nu, ea nu era tipul celor care se prăbuşesc, ea a avut totdeauna curajul convingerilor ei şi nu era să se schimbe acum, chiar dacă trebuia să-şi schimbe puţin tactica. Nu voia să-l îndepărteze pe Harrison părând iraţională, nici, din acelaşi motiv, să-şi piardă nepotul.

— Nu pot să mă opun acelor cifre, spuse ea plat. Poate că am greşit. Bănuiesc că sunt o femeie mai bătrână decât credeam. Mi se pare că în seara asta spun doar lucruri greşite.

Se aşeză obosită pe micul scaun auriu, a cărui tapiserie fină o cususe ea însăşi, privindu-i pe cei patru printre gene.

— Presupun că ai putea deschide şampania, Harrison, se pare că avem de sărbătorit ceva în plus, în afară de ziua mea de naştere.

— Noi plecăm, bunico, spuse Marcus, luând-o pe Gala de mână şi îndreptându-se spre uşă.

Jessie-Ann se uită surprinsă la Rachel. Vocea ei suna puţin spartă; să fi zărit oare lucirea unei lacrimi în ochiul ei?

— Adu-o pe Gala s-o cunoască pe bunica ta, Marcus, spuse Rachel, reuşind să zâmbească. Se pare că va trebui să mă înclin judecăţii voastre mai bune şi să vă las pe voi, ăştia tineri, să continuaţi. O să bem pentru logodna ta şi pentru catalogul de succes al firmei *Royle*. Apoi vom lua cina. Jessie-Ann, vrei să-l suni pe Parsons şi să-i spui că Gala-Rose rămâne la cină? apoi vreau să-mi spuneţi ce face celălalt nepot al meu.

Urmărind-o pe Rachel cum îi permite Galei să depună un sărut pe obrazul ei neted, rece, Jessie-Ann se întreba ce avea de gând, pentru că era al naibii de sigur că nu era caracteristic pentru Rachel să dea înapoi în orice situaţie ar fi fost. De un lucru era sigură, acesta nu era ultimul ei cuvânt în privinţa căsătoriei lui Marcus şi nici a catalogului.

***

Mai târziu, în noaptea aceea, Jessie-Ann stătea ghemuită în braţele lui Harrison, încă strălucind de dragostea pasionată pe care o făcuseră, simţindu-se mai fericită decât fusese de luni de zile. Se întrebă dacă, văzându-i pe Marcus şi Gala atât de fericiţi, asta îl făcuse cumva şi pe ei amândoi să înţeleagă ce pierdeau. Dragostea pe care o făcuseră fusese aproape un act de consolare, parcă ar fi sfidat soarta care voia să le ia ceea ce aveau. Brusc, priorităţile ei în viaţă îi deveniră clare – bărbatul şi copilul ei. Poate acum, când Caroline are ferm sub control *Imagini*, ea ar putea începe să se desprindă din afaceri, puţin câte puţin, şi să înceapă să-şi

petreacă mai mult timp cu Harrison. Pentru că acum, când stătea să se gândească, viaţa fără *Imagini* era suportabilă, dar viaţa fără Harrison era de neconceput.

Capitolul 27

Era luni dimineaţa, ora zece şi Caroline se uita fericită prin noul ei birou. *Imagini* se dezvoltase rapid şi avea acum în total patru studiouri cu un birou de primire şi o recepţioneră nouă, tânără, foarte eficientă. Fiecare dintre cele trei partenere avea acum biroul ei propriu, spaţios, iar într-o cameră lungă, aerisită, Laurinda supraveghea contabilitatea, urmărind rău-platnicii ca un câine de vânătoare pe urmele unei vulpi, iar două tinere secretare băteau necontenit la maşinile lor de scris.

Caroline îşi decorase singură biroul, folosind nuanţe reci de gri şi alb. Avea acolo un covor moale: gri-porumbel şi o canapea de catifea gri-bleu, un birou pătrat, lăcuit în alb, şi numeroase plante cu frunze mari verzi. Efectul era simplu şi odihnitor. Punând pe birou un braţ cu trandafirii ei preferaţi şi margarete galbene, ea îşi atârnă mica jachetă de la *Anne Klein* pe cuierul-pom lăcuit în alb, oprindu-se lângă fereastră să vadă cum arată noile plante în vasele lor albe. Frunzele lor se înălţau sub lumina soarelui şi Caroline zâmbi mulţumită. Acasă cu Calvin, şi la *Imagini* erau singurele locuri din întreaga lume unde dorea să se afle.

Avusese nevoie de un spaţiu suplimentar pentru că, într-un fel, biroul ei devenise un fel de paradis al grupului efemer pe care îl constituiau clienţii de la *Imagini*. Caroline era cea la care alergau manechinele în lacrimi când se hotărau să facă tărăboi din cauza felului cum arăta părul sau machiajul lor. Şi Caroline era cea care, cu puţin farmec şi o ceaşcă de ceai fierbinte, le făcea să simtă că îi păsa într-adevăr de cariera lor şi de problemele pe care le aveau cu prietenii lor. Şi aşa era. Întotdeauna, la biroul ei se rătăcea, în căutare de coca-cola, câte un membru al grupurilor de

rock, care veneau pentru fotografii de album sau publicitate.

— Coca-Cola se găseşte în frigider, le spunea ea tăios.

Fuseseră momente când nu avusese încotro şi trebuise să închidă ochii la anumite lucruri, dar să fie afurisită dacă va încuraja vreo chestie cu droguri!

Nu încăpea îndoială că îşi găsise meseria, se gândi ea, ocupată cu desfacerea corespondenţei de dimineaţă. La *Imagini* era la fel ca pe Broadway, dar în pilule, fiecare din cele patru studiouri având propriul lui spectacol – un matineu dimineaţa şi un spectacol seara, cu propria distribuţie de personaje şi propriul scenariu. Ea conducea *Imagini* eficient, ocupându-se personal de clienţi. Cea mai recentă lovitură a ei fusese angajarea unui bucătar, astfel încât clienţii să nu mai trebuiască să alerge după colţ la *Blakey* sau să trimită după mâncare. Bufetul avea acum mâncăruri gătite de un specialist de mare clasă şi era subiectul de discuţie al lumii modei şi publicităţii, constituind unul dintre acele mici stimulente care aduceau noi clienţi, poate chiar mai repede decât altele.

Eficienţă, politeţe, amabilitate, erau cuvintele la ordinea zilei pe care Caroline le-a impus la studiouri.

„Ce amabil din partea dumneavoastră că aţi ales *Imagini*”, le spunea ea noilor clienţi. „Sunt sigură că nu veţi regreta decizia dumneavoastră şi vă rog să nu uitaţi să ne daţi amănunte despre orice doleanţe speciale în privinţa mâncării şi a vinului. Bucătarul nostru e grozav”. Sau: „E atât de drăguţ din partea dumneavoastră” răspundea ea, zâmbind larg, când îi mulţumeau la sfârşitul unei şedinţe. Scria totdeauna scrisori curtenitoare nu doar executivilor de la agenţiile de publicitate şi editorilor de reviste de modă, ci şi membrilor, mereu în schimbare, ai grupurilor de rock de

succes, pentru ale căror fotografii de publicitate Danae era foarte căutată.

„Aşteptăm cu nerăbdare să vă vedem aici din nou”, le scria ea, „ne-a făcut plăcere să vă fotografiem. Vă mulţumim că aţi folosit *Imagini*.”

Ea avea grijă să existe mereu o cantitate suficientă de vin rece sau şampanie la gheaţă, pentru clienţii care îi vizitau şi se ocupase ea însăşi de echipa de la CBS care venise să facă un spot publicitar de zece minute despre *Imagini*, spot care s-a transmis în toată ţara, la oră de vârf, exact după ştiri, făcând ca numele lor să devină dintr-odată un cuvânt la ordinea zilei.

Nu mai era o problemă să capete de lucru; comenzile curgeau. Problema era să fie plătite! Şi tocmai conturile mari le creau cele mai multe necazuri. Cu o seară înainte, Laurinda îi prezentase bilanţul cifrelor lunare, din care se vedea că intrarea numerarului era într-adevăr îngrijorătoare. Extinderea aceasta fusese foarte costisitoare, în ciuda faptului că Jessie-Ann s-a lansat şi a cumpărat construcţiile adiacente cu propriile ei economii. Costul mereu în urcare al transformărilor, plus noile echipamente de care au avut nevoie au fost cele care au secat bugetul la *Imagini* şi depăşirea contului în bancă reprezenta o cifră care o făcea pe Caroline să înghită în sec! Desigur că plăţile vor intra în cele din urmă, se gândi ea, tăind un plic cu un cuţitaş cu mâner de perle şi desfăcând o nouă notă de plată. Dacă nu ar fi fost afacerea permanentă cu *Royle* – şi erau deja avansaţi bine la catalogul pentru anotimpul următor – *Imagini* putea să se fi trezit la ananghie.

Punând-o într-un teanc pe care să-l dea Laurindei, ea se gândi la logodna Galei cu Marcus Royle. Nu putea afirma că era o surpriză totală, pentru că în mod vizibil erau atât de înnebuniţi unul după celălalt, încât asta era singura concluzie logică pentru toată lumea, cu excepţia lui Danae. Şi ce va spune Danae în legătură cu asta era cu

totul altă chestiune. Slavă Domnului, că era plecată din oraş pentru câteva zile. Cel puţin se mai prelungea un timp această situaţie confuză, deoarece cu siguranţă că va fi un scandal când va afla că protejata ei o şterge.

Dacă se gândea bine, nici nu ştia exact unde plecase Danae. Pur şi simplu, venise şi spusese: „Îmi iau câteva zile libere; mă întorc la timp pentru şedinţa cu Marriot, săptămâna viitoare. La revedere”. Şi dispăruse. Ei bine, se gândi Caroline, sper că e vorba de un bărbat şi că e fericită – Danae e prea mult timp singură, lucrează prea intens. Se concentrează pe munca ei şi nimic altceva nu mai are importanţă pentru ea. Fiecare are nevoie de o pauză, din când în când, se gândi ea, şi nimeni mai mult decât propria lor fotografă de renume.

— Caroline! Jessie-Ann băgă capul pe uşă. Eşti singură?

Caroline se uită la ea, încruntată.

— Eşti groaznic de palidă! Ce s-a întâmplat?

— Am primit mai înainte un telefon de la Rachel Royle, explică Jessie-Ann, nefericită. Voia să ştie dacă am auzit de zvonurile despre Harrison şi Merry McCall. Auzi, Harrison şi Merry McCall, Caroline! Mi-a spus că sunt fotografii cu ei doi peste tot, în fiecare revistă şi în coloanele de scandal.

— Păi, bineînţeles că sunt, interveni Caroline. Merry este *„Fata de la Royle”* şi Harrison e mereu plecat să facă reclamă liniei lor de modă…

Ea privi faţa îndurerată a lui Jessie-Ann, dorind să creadă ceea ce spusese mai înainte.

— I-am zis că n-am citit nimic de felul ăsta şi că treburile stau minunat între Harrison şi mine…

— Vrea, pur şi simplu, să te atace din cauza catalogului, asta-i tot, exclamă Caroline cu indignare, încearcă să se amestece în viaţa ta personală.

— Adevărul este, Caroline, spuse tristă Jessie-Ann, că până la sfârşitul săptămânii trecute, lucrurile mergeau foarte prost între noi. Ah, ştiu că totul e din vina mea, trebuia să-mi petrec mai mult timp acasă şi să nu fiu atât de ocupată cu punerea pe picioare a *Imaginilor*, nici să fiu atât de grăbită să-mi satisfac propriile ambiţii… şi se pare că am fost prea ocupată ca să am timp să citesc bârfele despre propriul meu soţ! El a fost plecat atât de mult timp pe drum cu Merry…

— Sunt sigură că totul a fost în legătură cu afacerile, replică loială Caroline. Nu mi-ai spus tu cât de bucuroasă ai fost la sfârşitul săptămânii trecute?

— E adevărat, recunoscu ea, luminându-se. Poate că nu-i decât imaginaţia mea de vină, acum când Rachel mi-a vorbit despre bârfele alea.

— Ştii cât de grozavi eraţi totdeauna, tu şi Harrison împreună, exclamă Caroline. Eu vă invidiam mereu.

— Până când l-ai întâlnit pe Calvin, încheie Jessie-Ann, râzând.

— De acord.

Îşi zâmbiră una celeilalte, cu înţelegere.

— În regulă, mă întorc la lucru, spuse Jessie-Ann. Am o întâlnire cu Brodie Flyte peste o jumătate de oră, deşi bănuiesc că el spera să o vadă pe Danae. Apropo, unde-i Danae?

Caroline ridică din umeri.

— Tot ce ştiu, e că Danae se întoarce săptămâna viitoare.

Jessie-Ann ridică sprâncenele spre cer.

— Un iubit secret? Sau a plecat singură cu aparatele ei? Pun pariu că e vorba de a doua variantă. Brodie Flyte o să o ducă greu cu Danae a noastră. La revedere.

Traversă covorul gri-porumbel al lui Caroline, întorcându-se din uşă cu un zâmbet.

— Ştii ce? Cred că-mi place biroul tău mai mult decât al meu. O să trebuiască să schimb

combinaţia aia de roşu cu albastru…

— Atunci, aşteaptă până o să ni se facă plăţile! exclamă Caroline râzând.

Dar zâmbetul ei dispăru când se închise uşa. Nu era nicio îndoială că Rachel Royle ţintea inima lui Jessie-Ann şi încă cu un pumnal otrăvit. Caroline mai spera totuşi că lui Harrison îi venise mintea la cap şi îi mulţumi lui Dumnezeu că iubitul ei, Calvin, nu era un om atât de dinamic ca Harrison. Ea nu şi-l putea imagina pe Calvin alergând peste continente după vreo fată, se simţea prea confortabil în legătura lor şi în căminul lor, ca să se străduiască să alerge după fete, iar Caroline ştia că atunci când nu călătorea pentru treburile lui, o va aştepta totdeauna să sosească acasă de la lucru. Va sta culcat pe canapea, cu picioarele goale, cu părul blond răvăşit şi cu Cosmo Oţel, motanul argintiu, culcat între picioarele lui. Va avea grijă să existe o sticlă din şampania lor favorită în frigider la răcit şi, eventual, vor face dragoste înainte de cină – sau după – sau chiar ambele, în funcţie de starea lor de spirit. Plină de fericire, râse din toată inima. Dorea să-şi arunce braţele în jurul lui Calvin chiar acum şi să-i mulţumească, pentru că o făcuse atât de fericită, atât de suprem de fericită.

Capitolul 28

Caroline privi uimită când Danae ieşi furioasă din studio, urlând peste umăr către asistenta ei, Frostie:

— Pentru Dumnezeu, adună-ţi minţile!

De când se întorsese de la Washington, în urmă cu o lună, Danae părea cu nervii la pământ. Chiar mai rău, se gândi Caroline. Era ca o femeie posedată de diavol. Artiştii machiori şi coaforii mocneau nemulţumiţi din cauza orelor suplimentare pe care erau acum obligaţi să le facă, în timp ce manechinele se certau unele cu altele, uitându-se furioase la Danae şi mormăind în spatele ei că era greu de lucrat cu ea.

Stilista, Monica, mânca mereu bomboane din cauza nervilor, iar sărmana Frostie purta aparatele de colo-colo, ţinându-şi în frâu temperamentul ei de vulcan în erupţie.

Era atât de incorect din partea lui Danae să se poarte astfel cu oamenii, se gândi Caroline. Ea nu i-ar învinui niciun pic, dacă, pur şi simplu, ar pleca şi ar lăsa-o baltă. Dar fotografiile lui Danae erau fantastice; lucrările ei erau cerute de toate revistele importante şi ea era adorata editorilor de modă şi a celor ce se ocupau cu publicitatea. Dacă lucrai cu Danae, te scăldai în gloria ei renumită, aşa că nimeni nu o lăsa baltă. Dar atmosfera la *Imagini* se schimbase drastic. Lui Caroline îi plăcea totdeauna să considere *Imagini* ca un club de teatru în care toată lumea se cunoştea şi îşi respectau unul altuia talentele specifice, dar acum avea sentimentul unui spectacol de provincie în preajma unui apropiat dezastru! Danae Despotul era numele pe care-l auzise vehiculându-se în spatele lui Danae, iar ea se temea că aveau dreptate.

Bineînţeles că era implicat un bărbat – oare nu era totdeauna asta? se gândi ea cu tristeţe, coborând scările la studioul 3 ca să vadă ce se mai

întâmplase de data asta. Gala îi spusese că problema era Vic Lombardi, reporterul de la ştiri de televiziune pe care Danae îl întâlnise în Insula Harbor. Şi, bineînţeles, că Danae fugise cu el la Washington, lăsându-i mască şi pradă unui grup de clienţi înnebuniţi, faţă de care au trebuit să-şi ceară scuze. Ei bine, dacă acesta era modul în care Danae voia să-şi spele păcatele, nervozitatea ei depăşea orice limite.

Ea se opri la uşa studioului 3, trăgând cu urechea ca să aibă o idee despre ce se petrecea acolo, dar nu era decât tăcere. Nici muzică, nici voci, nici plânsete… şi nici râsete. Fuseseră „cei trei muşchetari”, după cum le poreclise Danae la început… dar acum nu mai era vorba de „unul pentru toţi şi toţi pentru unul”. Atât Jessie-Ann cât şi Danae se implicau prea mult în problemele lor personale, pe seama *Imaginilor*. Şi la baza acestei situaţii erau bărbaţii!

Deschizând uşa, Caroline privi scena înspăimântător de tăcută: o văzu pe Gala, într-o rochie de mătase neagră strâmtă, scurtă, sprijinită de peretele alb, cu pantofii de antilopă cu tocuri foarte înalte aruncaţi într-o parte, cu un aer de oboseală teribilă pe faţa foarte frumos machiată. Chiar şi când era obosită, fata avea o frumuseţe magică, se gândi Caroline, zâmbindu-i încurajator. Frostie şedea în scaunul ei, aplecată primejdios pe spate, clătinând o cutie de Coca-Cola şi arătând palidă dar stoică. Monica sugea ultima bucăţică de bomboană pe băţ, hârtia celor două mâncate înainte fiind aruncată cocoloş la picioarele ei. Hector fuma tăcut într-un colţ, deşi fumatul era strict interzis la *Imagini*, în timp ce Isobel şedea pe masa plină de gunoaie din camera de îmbrăcat, ţinându-şi capul în mâini, uitându-se fix la imaginea ei tristă din oglindă. Un şir de haine minunate de la mai multe case de modă americane de renume aşteptau atenţia lui Danae, împreună cu

valize deschise, pline de accesorii – pantofi, cordoane, genţi, bijuterii, panglici, eşarfe.

— Presupun că nu e cazul să întreb ce s-a întâmplat? zise Caroline cu un oftat.

— Doar ce se întâmplă de obicei, asta-i tot, mormăi Monica, un scandal tipic de-al lui Danae.

— Nu chiar tipic, o corectă Gala cu dezgust. Doar că a pierdut patru ore întregi fotografiind rochia asta şi nu e mulţumită cu nicio fotografie – o acuză pe Monica, pentru că nu i-a dat aerul potrivit cu accesoriile ei, ţipă la Hector că părul meu nu stă bine, deşi am încercat o jumătate de duzină de alte pieptănături şi tot nu i-a plăcut niciuna. Isobel a schimbat culorile machiajului de la auriu la bronz, la roz aprins, a încercat să-mi facă o figură sofisticată şi una inocentă – dar niciuna nu a satisfăcut-o pe Danae. Sărmana Frostie nu poate face nimic cum trebuie.

— Şi pentru toate astea o învinuieşte pe Gala, adăugă Hector. Danae a ţinut-o pe sărmana fată sub luminile alea fierbinţi de la ora unsprezece dimineaţa – n-a lăsat-o nici măcar să şadă pentru că rochia, fiind atât de strâmtă, o să se şifoneze… Monica trebuie să o cojească literalmente de pe ea, de fiecare dată când Isobel trebuie să-i refacă machiajul. E destul de rău pentru noi ceilalţi, dar Dumnezeu ştie cum de înghite Gala o asemenea batjocură! Ştii, fetiţo, spuse el întorcându-se spre Gala, tu eşti chipul numărul unu în Statele Unite. Nu eşti obligată să accepţi rahatul ăsta – tu poţi să alegi ce slujbă vrei şi ce fotograf îţi place.

Gala se uită fix la picioarele ei umflate, acolo unde o strânseseră pantofii cu tocuri înalte şi cu o jumătate de număr prea mici.

— Sunt sigură că Danae nu vrea să ne supere, murmură ea. Doar că nu vede în obiectiv ceea ce caută… pur şi simplu, nu-i reuşeşte. Şi se simte nemulţumită! Nu puteţi s-o înţelegeţi?

— Sinceră să fiu, eu nu pot, replică Frostie, cu răceală. Ea ştie, la fel de bine ca şi mine, că atât tu

cât şi rochia arătaţi grozav de bine… ea, de fapt, n-are de făcut mare lucru ca să-i facă fericiţi pe clienţi, ci doar să găsească un unghi decent şi o lumină bună, ceea ce am avut.

— Se comportă de parcă ar fi un nu ştiu ce Rembrandt sau cam aşa ceva, adăugă Hector, revendicativ, şi ne înnebuneşte pe toţi.

Stând în deschizătura uşii, Danae îi privea cu răceală.

— Chiar aşa, Hector? Bine, dacă vă înnebunesc prea tare, atunci poţi pleca – înainte de a te da eu afară.

— Îmi convine! mârâi Hector uitându-se urât la ea.

— Hei, voi doi, strigă Caroline repede, nu-i nevoie să duceţi lucrurile chiar atât de departe. În regulă, Danae, are o zi liberă. Avem cu toţii dreptul la aşa ceva, inclusiv tu, Hector. Sunteţi cu toţii oameni de creaţie, ştiţi cum e când lucrurile merg foarte bine – şi cât de ucigător este când orice faci este lipsit de acea scânteie aparte. Lăsaţi-o pe Danae să răsufle. Ea se străduieşte să realizeze ceva deosebit.

— Mă străduiam, o corectă Danae, dar nu o mai fac. Pur şi simplu, vă părăsesc!

Se uitară la ea, înmărmuriţi.

— Ce faci? întrebă Caroline.

— Vă părăsesc.

Danae se trânti pe un scaun, lăsându-se pe spătar şi trecându-şi mâinile prin părul ei roşu, încurcat, care arăta deja de parcă ar fi fost atacat de un ciclon.

— Am chemat-o pe editoarea de la *Vogue* şi i-am spus că nu am nimic nou de adăugat la aceste haine. Am un manechin de prima mână şi eu sunt cea mai bună fotografă care există – dar pur şi simplu, urăsc ce am lucrat.

— Ai sunat-o pe editoarea de la *Vogue* şi i-ai spus asta?

— Sigur că da.

Danae se uită atât de intens la plafon, de parcă acesta ar fi fost capodopera lui Michelangelo din Capela Sixtină, şi era uşor încruntată. Arăta ca un copil care ştie că a fost obraznic, se gândi Caroline furioasă, dar care mai ştia şi că-i are pe cei mari în buzunar.

— Şi s-ar putea să ştim şi noi ce a spus editoarea de la *Vogue*? adăugă ea cu răceală.

— Sigur. A fost de acord cu noua mea idee.

Privirea lui Danae trecu la Gala, care încă se mai sprijinea de perete, temându-se să se aşeze ca să nu şifoneze rochia, ţinându-şi în mână piciorul care o durea.

Ei aşteptară ca Danae să continue, dar ea nu spuse nimic.

— Ei? o îndemnă Caroline, care a fost noua ta idee?

— I-am spus, pur şi simplu, că hainele astea sunt prea asemănătoare, nu e nimic nou în ele, iar ea a fost de acord cu mine. I-am spus că aceste cârpe au nevoie de farmec de modă veche – de felul cum găseai în anii douăzeci şi trei. Am nevoie de decoruri minunate şi de schimbări îndrăzneţe, care să le transforme în îmbrăcăminte magică pentru femei senzaţionale… genul de femei pe care bărbaţii le consideră provocatoare. Crezi că poţi face faţă la aşa ceva, Gala-Rose? întrebă ea batjocoritor.

Gala ridică din umeri.

— O să fac orice vrei tu să fac, Danae.

Hector se uită la ea, dezgustat.

— De ce nu te aperi, Gala-Rose? întrebă el. Ce-i cu tine, Gala-Rose?

— Gala-Rose e deşteaptă, asta-i tot, replică Danae. Ea ştie că nimeni nu o poate face să arate aşa cum arată. Fără mine, Gala-Rose nu există.

Hector se uită fix la Gala, aşteptând un răspuns, dar ea se uită, pur şi simplu, la podea, cu obrajii roşii, muşcându-şi buza.

— E mai rău decât credeam! exclamă el dezgustat. Tu, Danae, nu-ţi închipui cumva că eşti Rembrandt? Vorbeşti de parcă ai fi Dumnezeu!

— Asta şi sunt – în lumea mea mică, replică Danae. Şi cui nu-i place, poate pleca imediat.

— Asta înseamnă că eu sunt acela, foarte bine!

Fără să se uite înapoi, Hector intră în camera de îmbrăcat şi începu să arunce zgomotos uscătoare şi perii şi sticle de şampon, mormăind în şoaptă despre căţeaua-zeiţă.

— Aşteaptă, Hector, te rog. Gala stătea în deschizătura uşii, ochii ei gri implorându-l. Nu-şi dă seama ce spune, e doar foarte… foarte supărată în momentul ăsta. E vorba de tipul ăla pe care-l cunoaşte – cred că el a rănit-o destul de rău şi acum se răzbună pe ea însăşi. Noi am primit doar în parte ceea ce simte ea personal.

Hector se opri.

— Ea ţi-a spus asta? întrebă el, cu vocea încă furioasă.

— Da… nu. În parte.

Gala nu voia să-i spună lui Hector amănuntele, dar în seara când se întorsese de la Washington, Danae o chemase şi îi ceruse să vină imediat. Gala se dusese şi o găsise pe Danae în lacrimi şi furioasă – pe ea însăşi şi pe Vic Lombardi. Se hotărâse să-şi croiască drum prin câte sticle de şampanie va putea să bea, înecându-şi necazul în felul ei propriu, pentru că nu-i plăcea gustul alcoolului. După ce golise a doua sticlă de şampanie, povestea celor spuse de Vic începu să iasă la iveală. Nu-i ceruse Galei comentarii sau simpatia ei, ci voia doar ca ea să stea acolo şi să asculte, în timp ce ea îşi pleda cazul ei, afirmând că ea avea dreptate şi că el nu făcea altceva decât să-i minimalizeze munca, talentul – personalitatea, pentru Dumnezeu. Apoi trecu la punctul de vedere al lui Vic, spunând printre sughiţuri de plâns că, bineînţeles, el avea dreptate, că munca ei era trivială, era doar o experienţă tehnică şi că ea nu

învăţase încă să o folosească aşa cum trebuie. „El recunoaşte că am talent, se plânsese ea, dar acum încep să mă îndoiesc. Nu m-am îndoit de mine până acum, Gala, şi e îngrozitor, îmi subminează toată siguranţa – tot ce am învăţat, toată baza pe care mi-am clădit cariera…”

— Crede-mă, îi spuse Gala lui Hector, liniştit. Danae n-a spus nimic cu rea intenţie. E supărată pe ea însăşi, nu pe tine, sau pe mine, sau pe altcineva dintre noi. Nu o părăsi, Hector.

Expresia ei rugătoare era irezistibilă, şi, în ciuda furiei sale, Hector se relaxa.

— În regulă. Poate am sărit şi eu peste cal, recunoscu el, dar, pentru Dumnezeu, Gala, n-ar trebui să o laşi să vorbească aşa cu tine. Nu e drept – şi nu e adevărat!

— Poate… răspunse Gala vag, dar în sufletul ei se gândea că era adevărat. Fără Danae, Gala-Rose manechinul nu ar fi existat.

— Vă rog, începu Caroline, când Hector şi Gala ieşiră din camera de îmbrăcat, să nu ne risipim. *Imagini* are nevoie de voi toţi. Haide, Danae, ştii că n-ai să găseşti un coafor pe care să-l admiri mai mult decât pe Hector, iar tu, Hector, ştii că Danae este cea mai bună fotografă din New York.

— În regulă, îmi pare rău, oameni buni, spuse Danae, faţa ei pierzându-şi brusc forma de mască de oţel. Recunosc că azi am fost o căţea, dar acum s-a terminat. Îmi cer scuze, nu-i aşa? Ascultaţi, vă ofer la toţi un pahar de şampanie! Şi să fie cea mai bună care există la *Imagini*, Caroline, pentru echipa mea – pentru că suntem în continuare o echipă, nu-i aşa?

Ea le zâmbi cuceritor, cu ochii ei verzi strălucitori. Panglica galbenă de pe cap era trasă în jos până la sprâncene, peste părul dezordonat de culoarea cuprului, iar bluza de satin albă avea mânecile suflecate până la cot; Gala era de părere că arăta ca un jucător de tenis excentric şi prea slab. Dar se părea că numai ea putea discerne

încordarea din spatele zâmbetului ameţitor al lui Danae şi pâlpâirea de îngrijorare din ochii ei… Danae era mai fragilă decât bănuia oricare dintre ei.

— Bine, atunci, fu de acord Hector, apropiindu-se şi sărutând-o pe Danae.

— Ah, pentru Dumnezeu, aduceţi şampania, gemu Frostie, obosită, în timp ce ceilalţi o îmbrăţişau şi o sărutau pe Danae cu lacrimi în ochi, şi haideţi să punem pe roate spectacolul ăsta!

Şezând în taxi, în spate, în drum spre casă, Gala se întrebă cum să-i spună lui Marcus că va pleca la sfârşitul săptămânii pentru un timp mai îndelungat, ca să facă fotografii… Danae nu ştia cât de lungă va fi călătoria – trei săptămâni – patru sau cinci, spusese ea vag.

— Asta nu e doar o fotografiere a modei, este un eseu fotografic despre modă. *Vogue* plănuieşte să-l publice în trei numere consecutive. Va fi un triumf, Gala, cel mai înalt punct al carierei mele. Până acum.

Tocmai acest „până acum” o îngrijora pe Gala. Pentru ce se va mai lupta oare? De fapt, Danae, cu toată energia ei debordantă, te extenua! Se lăsă obosită pe spătarul ponosit al taxiului. Ea nu-i putea învinovăţi pe ceilalţi că se mirau de ce înghiţea atât de multe de la ea. Ştia că ei credeau că e vrăjită cumva de Danae şi că era prea slabă ca să lupte împotriva acesteia şi poate chiar aşa era. Se uită în jos la picioarele ei în pantofi de sport gri cu alb de la *Fratelli Rossetti*, cumpăraţi în urmă cu puţine zile de la magazinul lor elegant şi scump din Madison Avenue, amintindu-şi cum se uita plină de dorinţă la vitrina lor din Bond Street şi îşi mai aminti de copiile ieftine ale acestora care se rupseseră după câteva săptămâni de cutreierat prin străzile ploioase ale Londrei, în căutarea unei slujbe. Acum avea o duzină de perechi de pantofi de la *Rossetti*, avea rochii de cocktail de la *Valentino* şi haine de toată ziua de la *Ralph Lauren*

şi, dacă ar fi dorit să poarte blănuri, şi-ar fi putut permite să şi le cumpere. Avea propriul ei apartament şi avea, după părerea ei, o grămadă de bani la bancă. Era recunoscută oriunde se ducea ca un manechin cu o carieră de succes în faţa ei. În plus, şi ăsta era cel mai bun lucru din toate, avea dragostea lui Marcus. Adevărul era că, fără Danae Lawrence, nu ar fi avut nimic din toate astea.

Plătind taximetristului, ea trecu prin uşile batante, grăbindu-se prin holul discret, elegant, care era mai mare decât toate camerele din vechea lor casă din Yorkshire puse la un loc. Uriaşele buchete de flori expuse erau schimbate la câteva zile cu o mulţime de trandafiri, garoafe şi crini proaspeţi, iar ascensorul căptuşit în lemn pal era cam de mărimea dormitorului ei vechi din Garthwaite. Răsucind cheia, deschise uşa apartamentului ei alb… căminul care era în totalitate al ei, unde totul era nou şi nefolosit de nicio altă persoană. Îl întreţinea curat lună, ea singură, îmbrăcată în jeanşi şi cu părul legat cu un fular, aspirând, ştergând praful, spălând chiuvetele şi băile cu plăcerea deosebită a posesiunii absolute. La început, fusese cu adevărat speriată să locuiască la etajul douăzeci – se gândise că nu se va obişnui niciodată cu clădirile verticale din Manhattan – îi reaminteau vechile temeri şi coşmarurile despre Wayne Bracewell umblând pe acoperişul acela cu pământul atât de departe în jos, dar deja se mai obişnuise şi reuşise să uite întâmplarea.

Scoţându-şi pantofii frumoşi, merse la telefon în picioarele goale pe covorul alb şi sună serviciul de înregistrare a apelurilor. Dar nu era niciun mesaj de la Marcus, aşa că se duse în dormitor, se dezbrăcă şi îşi atârnă hainele îngrijit. În timp ce stătea sub bătaia aspră a duşului cu mai multe jeturi, oboseala începu să dispară din oasele dureroase şi îşi lăsă capul pe spate ca apa să-i curgă pe faţă şi prin păr, spălând tot gelul, fixativul şi tensiunile unei zile de lucru.

Ceea ce nimeni nu-şi dădea seama era că o iubea pe Danae. Danae era adevărata ei prietenă. Pentru Gala fusese un şoc să înţeleagă faptul că nu e neapărat necesar să fii sărac ca să te simţi singur – iar Danae, cea plină de succes, era acum la fel de însingurată cum fusese ea la Londra. Danae nu trăia decât pentru muncă – iar toate petrecerile publicitare şi prezentările de modă la care participa nu puteau înlocui niciodată viaţa personală, particulară. Când Danae venea acasă seara, găsea un apartament gol şi un telefon care suna doar ca să apeleze la serviciile ei sau la prezenţa ei la o premieră sau la o prezentare de modă, şi nicidecum ca cineva să-i spună: „Bună, Danae" şi să bârfească şi să râdă împreună cu ea. Gala ştia că Brodie Flyte fusese scos din viaţa lui Danae şi el nu o mai suna; ce bărbat ar fi acceptat să se învârtească în jurul ei fără şansa ca Danae să-şi schimbe gândurile? Iar acum, dezastrul care se întâmplase cu Vic Lombardi… şi, de data asta, o rănise adânc.

Ea o va ajuta pe Danae să treacă prin aceste momente dificile, la fel cum Danae o ajutase pe ea, făgădui Gala ieşind de sub duş şi uscându-se cu prosopul, pentru că de asta există bunii prieteni. Dacă ar refuza acum să plece cu Danae în deplasare, atunci această faţadă arţăgoasă, cu nervi încordaţi, căreia parcă de nimic nu-i pasă, s-ar putea prăbuşi, pur şi simplu – iar Danae ar fi distrusă. Spera ca Marcus să înţeleagă, măcar atât!

Capitolul 29

În timp ce făcea turul studiourilor de la *Imagini*, Jessie-Ann se întreba, necăjită, unde dispăruse emoţia. Afacerile mergeau bine şi *Imagini* era la ordinea zilei în discuţiile din oraş, deşi se pare că încă erau la bancă la limită din punct de vedere financiar. Oare nu reuşise în tot ceea ce încercase? În munca ei ca manechin? În privinţa *Imaginilor*, şi în căsătoria cu Harrison, şi ca mamă? Ce mai putea cere o femeie? se întrebă ea. Atunci, de ce mai exista acea mică îndoială meschină în mintea ei? De ce oare, tocmai când *Imagini* avea mai mare nevoie de ea, începea să-şi pună întrebarea dacă ea avea nevoie de *Imagini*?

Îi va spune lui Caroline că ea îşi va reduce activitatea şi atunci îi va cere lui Harrison să facă acelaşi lucru. Era prea multă distanţă politicoasă între ei în ultima vreme. El era în Japonia de două săptămâni şi ea îi simţea nebuneşte lipsa.

Uşa biroului ei era deschisă şi Laurinda punea pe biroul ei un teanc de hârtii.

— Bună, Laurinda, o strigă ea. Mi-ai adus şi mai mult de lucru?

— Doar nişte note de plată pe care aş vrea să le aprobi înainte de a le achita, răspunse Laurinda, ferindu-şi privirea de la plicul mare, umflat, maroniu pe care tocmai îl pusese pe tava de corespondenţă a lui Jessie-Ann. Era cel cu tăieturile – reambalat, ca Jessie-Ann să nu-l recunoască.

Şezând în fotoliul ei mare de piele albastră, Jessie-Ann luă teancul de note de plată, punându-şi iniţialele pe unele din ele ca Laurinda să ştie că trebuie să le achite şi lăsând altele să le vadă Caroline. În timp ce le restituia Laurindei, observă plicul cel mare maroniu.

— Ce-i asta? adăugă ea zâmbind. Sper că nu tot note de plată?

— Nu ştiu, mormăi Laurinda îndreptându-se spre uşă, era aici când am intrat eu… Mulţumesc, Jessie-Ann…

Laurinda era puţin cam repezită azi şi foarte grăbită, se gândi ea, desfăcând cu un cuţit plicul cel mare. Poate că o puneau să muncească prea mult pe fata asta? O să-i vorbească despre asta mai târziu lui Caroline. Deşi nu o plăcea, fata era bună în munca ei şi n-ar vrea să o piardă. O grămadă de tăieturi de presă căzură din plic şi ea le sortă presupunând că erau de la serviciul săptămânal care le trimitea fiecare cuvânt tipărit în presă despre *Imagini*. Se uită uluită la o fotografie mare a lui Harrison cu Merry *„dansând obraz lângă obraz într-un local din San Francisco”*, apoi la alta *„râzând împreună la masa de prânz”*, într-un restaurant din Washington; şi o alta cu ei lângă o piscină elegantă din Palm Beach, Florida. Parcurse, fără să-i vină să creadă, grămada de fotografii şi citatele din coloanele de scandal, oprindu-se la fotografia lui Merry şi Harrison la o cină în Japonia. Merry purta un chimonou larg de mătase, îşi ţinea braţele în jurul gâtului lui Harrison şi obrazul lângă al lui, într-o poză de o asemenea intimitate, încât în mintea lui Jessie-Ann nu mai rămase nicio îndoială că Merry îl cunoştea pe soţul ei la fel de bine ca şi ea… ba poate chiar mai bine…

Starea de nelinişte pe care o simţise mai devreme se transformă în panică şi tremura. Deci Rachel avusese dreptate, în fond! Oare Rachel îi trimisese astea? Putea oare Rachel să fie chiar atât de crudă, atât de vindicativă? Răspândind tăieturile pe birou, văzu bileţelul şi, cu un sentiment de disperare în suflet, recunoscu scrisul familiar cu litere roşii: „Ar trebui să-ţi speli gura cu săpun, citi ea în şoaptă bileţelul. Eşti o persoană groaznică, crudă, nebună”. Apoi realitatea o izbi şi un suspin îi izvorî din gât. Lacrimi fierbinţi îi curgeau din frumoşii ei ochi albaştri, în timp ce se jelea: „O,

Doamne, fă să nu fie adevărat, te rog… fă să nu fie adevărat". Dar ştia că era adevărat şi că nici nu voia să se gândească la asta, pentru că o durea prea tare. Nu voia să se gândească la Merry, cât de drăguţă era şi cât de încântătoare – şi cât de disponibilă. Şi nu voia să se gândească la Harrison şi Merry, singuri, în Japonia. Durerea dragostei pierdute o sfâşia şi împinse tăieturile de ziar la coşul de gunoi cu o mişcare a braţului. Într-o clipă, ieşi pe uşa albastră de la *Imagini*, intră într-un taxi şi se îndreptă spre casă. Acasă? Oare apartamentul fusese vreodată cu adevărat aşa ceva? Îşi aminti confortul suburban în stil de fermă, al copilăriei ei – casa veselă tot mereu plină de cărţi, reviste, haine, discuri; telefonul care suna mereu; mirosurile plăcute ce veneau de la bucătărie; prietenii care treceau pe acolo. Fusese o casă obişnuită, puţin cam învechită, veselă – un cămin adevărat.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă în timp ce taxiul îşi făcea drum prin circulaţie, iar ea le ştergea în zadar cu o batistă udă.

— Nu fi atât de necăjită, Jessie-Ann, îi spuse şoferul, recunoscând-o, sunt destui bărbaţi în jur!

A ghicit bine de prima dată, se gândi ea, nefericită.

În timp ce aştepta ascensorul în holul elegant, durerea ei se transformă în enervare. Cum a putut Harrison să-i facă una ca asta? îşi zise ea cu furie. Cum a îndrăznit? Se gândise el oare la bunăstarea lui Jon când zbura peste continente ca să fie împreună cu Merry McCall? Tremurând de furia acumulată, intră în apartament şi urcă direct în camera copilului, de la etaj, strigând-o nerăbdătoare pe guvernanta Maitland.

Jon tocmai îşi termina cina, fericit, cu degetele băgate într-o farfurie de jeleu roşu. Guvernanta se uită surprinsă la faţa lui Jessie-Ann, udată de lacrimi.

— Împachetează totul, ordonă Jessie-Ann, sărutându-l pe Jon şi ştergându-i jeleul de pe obraz, plecăm.

Guvernanta o privi curioasă. Doamna Royle arăta foarte supărată şi nu era defel în apele ei… s-a întâmplat ceva rău de tot, se gândi ea.

— Dar ce e, doamnă Royle, spuse ea, plecăm cumva în vacanţă?

— Nicio vacanţă. Împachetează toate lucrurile lui Jon, jucăriile… totul. Plecăm de aici de tot!

Guvernanta aproape că simţea că pălea.

— Dar, doamnă Royle, e prea brusc, nu pot să adun totul într-o clipă. Şi nu ar trebui oare să aşteptăm să vorbim şi cu domnul Royle?

— Nu trebuie să vorbim cu domnul Royle, replică Jessie-Ann cu răceală.

— Am nevoie de timp, protestă guvernanta, înţelegând că cele mai rele temeri ale ei în legătură cu tânăra doamnă Royle erau bine întemeiate. Fata era aiurită, instabilă, oscilând între răspunderile ei de acasă şi acele groaznice Imagini şi cu micul Jon care oscila între cele două, ca un yo-yo. Nu, hotărî ea, aşa nu se poate.

— Cheamă femeile de serviciu să te ajute, spuse Jessie-Ann, ridicând receptorul şi formând numărul hotelului *Carlyle*.

— Dar, doamnă, eu cred că ar trebui mai întâi să vorbiţi cu domnul Royle. Vocea guvernantei se poticni, când Jessie-Ann se uită urât la ea. Sau măcar vorbiţi cu doamna Rachel Royle…

— Plecăm de aici peste o oră, şi sper să fii gata, spuse Jessie-Ann.

O oră şi jumătate mai târziu, ea cu Jon, cu o duzină de valize şi un mare număr de cutii de carton cu jucării, plus guvernanta, şovăitoare, se mutau în cel mai bun apartament al hotelului *Carlyle*.

Jon alerga emoţionat dintr-o cameră în alta, căutând în bufete şi sertare şi deschizând robinetul de la bideul din baie, până ce apa ţâşni atât de sus,

încât aproape că atinse plafonul. Guvernanta arăta mizerabil şi trebuiră să-i dea ceai, ca să-i calmeze nervii ei englezeşti. Iar Jessie-Ann analiză singură rezultatele acţiunii ei precipitate, încuindu-se în luxosul şi impersonalul ei dormitor, plângând de mama focului.

Capitolul 30

Rachel Royle descoperise că lumea – sau acea mică parte ce constituia lumea ei – sărise totdeauna să-i execute dorinţele. Ea nu avusese niciodată probleme ca să obţină de la oameni tot ce voia; chiar şi soţul ei, Morris, se închinase în faţa dorinţelor ei, deşi uneori se plânsese că îi cedează prea mult. Şi Harrison dăduse totdeauna impresia că urmează hotărârile luate de ea în locul lui. Învăţase bine în liceu şi excelase la colegiu. Se căsătorise cu fiica unor prieteni de familie – o fată pe care ar fi ales-o şi ea însăşi – şi au produs un fiu bun, pe nepotul ei Marcus. Ea încercase din greu să-l ajute în acel prim an îngrozitor, după moartea lui Michelle, dar pare-se că el prefera să nu discute despre asta. Harrison tratase moartea soţiei lui la fel cum făcuse ea când murise tatăl lui. Ea presupunea că acceptase realitatea în tăcere, pur şi simplu, la fel cum acceptase faptul că el trebuia să preia afacerea familiei. În mod firesc, ea nu-l întrebase niciodată dacă asta era ceea ce ar fi dorit el să facă. Ca unic fiu al ei, fusese de datoria lui să ducă mai departe afacerea şi, bineînţeles, el dovedise că judecata ei fusese corectă, mai ales în anii de după moartea lui Michelle, când se cufundase total în muncă, cumpărând companii şi preluând altele, mărind profiturile, până când afacerea Royle ajunsese în rândul marilor corporaţii ale Americii.

De fapt, Harrison fusese fiul perfect până când sucombase brusc în faţa farmecului facil al acestei tinere manechine, proaste, al cărei unic merit era că îi dăduse lui Rachel un al doilea nepot care să ducă mai departe numele şi imperiul familiei Royle.

Când guvernanta o sunase să o informeze despre fuga lui Jessie-Ann la hotelul *Carlyle*, Rachel ştiu

că venise momentul unei confruntări. Acum, va acţiona înainte ca Harrison să afle ceva.

— Doamna Rachel Royle e aici, madame, spuse guvernanta Maitland, sunând uşurată. Poate că totul se va lămuri acum, se gândi ea şi se vor putea reîntoarce acum în acel minunat apartament. Pur şi simplu, nu era drept să iei un băiat din casa lui fără ştirea tatălui său… vai, nu. În Anglia, oamenii nu se comportă aşa, oricum, nu în familiile pe care le cunoştea ea. În Anglia, chiar dacă erau divergenţe, nu le aflai niciodată… viaţa continua liniştit în salon şi în camera copiilor – şi era sigură că şi în dormitor.

— Rachel!

Desprinzându-se din moliciunea unei canapele galbene unde moţăia – scoţându-şi puţin pârleala pentru toate nopţile de insomnie – Jessie-Ann se simţi dezordonată şi mototolită alături de soacra ei, îmbrăcată în impecabilul costum bleumarin cu crem, de la Chanel.

— N-am să irosesc vorbe şi timp, Jessie-Ann. E suficient să spun că sunt aici ca să-l iau acasă pe nepotul meu.

Cu faţa cenuşie, Jessie-Ann se uită fix la Rachel, neîncrezătoare.

— Ce-ai spus?

— Un hotel nu e un loc pentru un copil mic. Trebuie să stea acasă. Dacă tu ai hotărât acum – cam arbitrar şi fără să te gândeşti la nimeni altcineva – să te muţi, îţi propun să-l duci pe Jonathan acasă la tatăl lui. Şi întrucât Harrison e atât de ocupat, am să stau eu însămi în apartament şi o să am grijă de el.

Inspirând adânc, Jessie-Ann încercă să-şi controleze furia.

— De unde ai aflat că l-am părăsit pe Harrison? întrebă ea. Abia aseară am ştiut eu însămi. Nici n-am vorbit cu el, încă.

— Exact! Ai luat problema în propriile tale mâini, fără să ai măcar o discuţie cu el. Nu crezi că

Harrison ar fi trebuit consultat înainte de a-i muta fiul?

Scoţându-şi mănuşile, Rachel le aşeză cu grijă în geantă, aranjându-şi automat inelul mare cu diamant şi rubine.

— Slavă Domnului că sunt oameni în casa ta printre salariaţi care au un grăunte de bun simţ şi pe care te poţi baza că vor face exact ce trebuie, comentă ea cu răceală.

— Înţeleg, replică Jessie-Ann, liniştită. Guvernanta Maitland. Ea a fost întotdeauna de partea ta, Rachel.

Stând în faţa căminului de marmură sculptat, Rachel o provocă pe Jessie-Ann să îndrăznească să o sfideze.

— O să o pun pe guvernantă să împacheteze lucrurile lui Jon şi îl voi lua cu mine acasă, acum, spuse ea hotărât. Desigur că înţelegi, Jessie-Ann, că ceea ce fac este în interesul băiatului. Ştii că e un Royle!

— Un Royle! strigă Jessie-Ann. Femeie proastă, intrigantă, bătrână! Doar pentru că ai trăit ca o pisică mângâiată toată viaţa şi pentru că ţi s-a acceptat şi permis să faci pe regina deasupra tuturor, nu ai dreptul să-mi iei fiul de lângă mine. Iar dacă ai să îndrăzneşti să încerci, dacă ai să pui măcar un deget pe Jon, am să-mi chem avocaţii aici atât de repede, şi poliţia, şi procurorul de district, încât o să te miri ce ţi-a căzut pe cap! Iar cu publicitatea pe care ţi-o va face treaba asta, o să te întrebi ce pacoste a căzut pe întreprinderea Royle Am să povestesc ziarelor şi reţelelor de televiziune şi coloanelor de scandal cum ai încercat să-mi iei fiul; vor sta cu cortul în faţa casei tale, aşteptând să te fotografieze, când ieşi din apartament… Te avertizez, Rachel, stai deoparte în treaba asta. Ceea ce s-a întâmplat este ceea ce ne priveşte doar pe Harrison şi pe mine. Este viaţa noastră – iar Jon este fiul nostru.

Când Jessie-Ann înainta ca o valkirie, Rachel se retrase spre uşă.

— Să nu-ţi închipui că-mi poţi lua mie nepotul, ameninţă ea, pentru că nu poţi, o să afli asta în curând!

Jessie-Ann se uită, tremurând, cum se închise uşa în urma lui Rachel. Nici măcar acum, se gândi ea, femeia nu o trântise! Se îndreptă spre camera lui Jon, unde ştia că guvernanta asculta.

— Doamnă Maitland, o strigă ea. Împachetează-ţi lucrurile. Eşti concediată!

Ignorând furia femeii, ea ridică receptorul cu mâna încă tremurând. Ezită, întrebându-se pe cine să sune ca să o ajute. Desigur, se gândi ea cu un sentiment brusc de uşurare, o să-l cheme pe Marcus… poate că el va şti cum să se comporte cu bunica lui.

Capitolul 31

Caroline mergea grăbită pe Third Avenue, menţinându-se pe partea însorită a străzii pentru că vântul devenise brusc rece, aducând un iz de iarnă în aerul de toamnă. Ignorând taxiurile, ea mergea repede, ţinându-şi capul în jos, o cută de îngrijorare subliniindu-i faţa ei drăguţă.

Situaţia financiară de la *Imagini* devenise brusc drastică şi, cum Jessie-Ann era încurcată cu propria ei viaţă particulară complexă, nu avea cu cine să discute această criză. Danae era plecată la Kitzbuhel, sau în Groenlanda, sau în Wyoming, făcând o nouă serie de fotografii cu Gala, dar, oricum, se gândi Caroline tristă, ea nu i-ar fi putut fi de niciun ajutor. Danae era cu capul pierdut într-un nor creator şi lăsase toate deciziile de afaceri pe seama lor. Peste toate, Laurinda nu fusese la lucru de două zile… nici măcar nu sunase să-i spună când va reveni, iar Caroline presupuse că era prea bolnavă ca să se ducă la un telefon public, dar era ridicol ca Laurinda să nu aibă telefon pentru cazuri de urgenţă, ca acesta. Încruntată, ea aşteptă ca un camion mare de gunoi să treacă încet prin intersecţie, apoi se avântă brusc să traverseze prin faţa maşinilor ce veneau în momentul când se schimbă semaforul, ignorând pumnii ridicaţi şi înjurăturile la adresa ei. La naiba, mai lasă-i să aştepte, toţi încearcă să treacă peste stop!

Se întrebă dacă Jessie-Ann ar considera că e cam nepotrivit dacă i-ar telefona mai târziu la *Carlyle* să discute situaţia financiară de la *Imagini*. În fond, Harrison era o figură cheie în actuala situaţie şi sumele datorate de *Royle*, prezentate şi plătite totdeauna prompt, erau acum în întârziere cu două luni şi, de câte ori chemase să întrebe de ce s-a produs această amânare, fusese dusă cu vorba. Nu era în felul lui Harrison să fie meschin – şi în fond, tehnic vorbind, el fusese partea

vinovată, aşa că nu avea rost să se răzbune pe *Imagini*. Ea nu credea că el era vinovat de treaba asta – de fapt, acum, analizând situaţia, bănuia că era vorba de amestecul obraznic al lui Rachel Royle la serviciul contabilitate. Tipii ăia în vârstă fuseseră acolo din vremea soţului ei şi îi erau toţi credincioşi lui Rachel. Totuşi, ea nu-l putea suna pe Harrison şi să-l abordeze în această chestiune, căci Jessie-Ann nu i-ar fi iertat-o niciodată. Pe baza succesului catalogului anterior, Danae şi-a făcut de cap cu ediţia curentă, cheltuind o avere şi dând frâu liber imaginaţiei. Între cheltuielile încă neplătite şi onorarii, *Royle* datora sute de mii de dolari la *Imagini*. Acum, dobânzile creşteau zilnic depăşind contul în bancă cu nişte cifre astronomice, de care Caroline nici nu voia să-şi amintească. Ah, la naiba, se gândi ea furioasă, traversând strada şi îndreptându-se spre casă. Cel puţin era sigură că va fi bine primită de Calvin şi că o va asculta cu toată dragostea.

***

Calvin era la telefon în dormitor.

— Bună, îi strigă ea, aruncând pe un scaun servieta ce conţinea ultimele dovezi ale dezastrului *Imaginilor*, urmată de jacheta şi de geanta ei. Aruncându-şi pantofii, se îndreptă spre dormitor, zâmbindu-i lui Calvin care stătea întins pe pat, vorbind în receptor.

— Bine, draga mea, trebuie să plec acum, spuse el, în timp ce Caroline se întorcea în camera de zi, aplecându-se să ridice pisica ce o urmărise mieunând.

— Dragoste de bufet, mormăi ea în blana ei gri, moale, tot ce vrei de la mine e mâncarea…

— Bună, draga mea.

Calvin o cuprinse cu braţele, sărutându-i părul, iar pisica sări din braţele lui Caroline cu ghearele scoase şi urechile date pe spate, de teamă.

— Au! strigă ea întinzând braţele şi examinând zgârietura lungă, din care curgea deja sânge. Ai speriat-o, Calvin!

— Îmi pare rău… zău, îmi pare rău, iubita mea. Hai, lasă-mă să-ţi pun un dezinfectant.

Grăbind-o spre baie, scoase din dulăpior un antiseptic şi i-l aplică pe zgârietură.

Caroline îl urmări, întrebându-se cui i-o fi spus la telefon, draga mea.

— În regulă, Courtney, o să supravieţuieşti! Ce-ai zice de o sticlă *Blanc de Blanc*… arăţi de parcă ţi-ar prinde bine! Ce s-a întâmplat? V-a căzut acoperişul în cap la *Imagini*?

— Se poate spune şi aşa, oftă Caroline, sau cel puţin eu cred că e gata să cadă.

Aplecându-şi capul într-o parte, Calvin îi studie chipul trist.

— Pot face ceva să vă ajut?

— Nimic. Mulţumesc. Dar nişte şampanie mi se pare că ar fi minunată.

Târându-se abătută înapoi în camera de zi, se prăbuşi pe canapea, strângându-şi picioarele sub ea şi sprijinindu-şi bărbia pe mână.

— Şampania soseşte imediat, draga mea, strigă Calvin îndreptându-se spre bucătărie.

Telefonul sună şi Caroline se uită la el, furioasă. Nu era nimeni, dar absolut nimeni cu cine să fi dorit să vorbească în seara asta… afară doar dacă era Jessie-Ann. Apucând receptorul ea mormăi:

— Alo?

— Bună, Calvin e acolo?

Vocea era feminină şi nu-i era cunoscută lui Caroline.

— E pentru tine, strigă ea, lăsând receptorul să cadă pe canapea.

Calvin veni leneş înapoi prin cameră, ridicând receptorul şi întinzându-se peste fotoliul mare de lângă fereastră.

— Da? spuse el. Şi apoi: Hei, tot tu eşti! Haide, dragă, nu ţi-am zis să nu mă suni… da, bine, ştiu

asta… sigur că şi eu… Cu receptorul prins în căuşul umărului, se ridică şi începu să umble pe porţiunea dintre covor şi perete.

Caroline se uita la picioarele lui bronzate umblând încoace şi încolo, fără să mai pretindă că nu ascultă. Antenele ei îi spuneau că această conversaţie o privea atât pe ea cât şi pe Calvin şi brusc, lumea ei sigură se cutremură.

— Sigur că da, draga mea, spuse Calvin, dar, ştii cum e… ah, haide, să nu fim aşa… da, bine, şi eu. Da. Îmi pare rău, draga mea, nu te superi? Sigur. Oricând. La revedere.

Lăsând receptorul în furcă, se îndreptă iar spre bucătărie. Strânsoarea pe care Caroline o simţea în stomac era acum cu adevărat dureroasă. Poate că era doar o proastă şi spera că greşea, dar se părea că persoana cu care vorbise Calvin îi era foarte bine cunoscută. „Intim” era un cuvânt mai corect pentru a descrie situaţia. Ah, Doamne, se gândi ea ţinându-se de stomac şi dorindu-şi să nu aibă dreptate…

— Uite aici, draga mea, spuse Calvin grăbindu-se de la bucătărie cu o tavă cu pahare pline, şampania este cel mai bun revigorant pentru muncitorii obosiţi.

— Şi o ceaşcă de ceai se ştie că face minuni, replică ea distant, evitând să pună întrebarea care îi tremura pe buze.

— Şi? Ce-i nou la *Imagini*?

El nu avea de gând nici măcar să menţioneze cele două telefoane şi se comportă de parcă nici nu existaseră. Caroline se uită în paharul ei, fără să spună nimic.

— Hei, Courtney, lucrurile nu pot să stea chiar atât de rău, spuse el, luându-i mâna şi strângându-i-o. Nu există nimic ce nu se poate rezolva.

— Azi se pare că am mai multe probleme decât aş fi avut nevoie! izbucni ea brusc. Cui naiba îi spuneai, „draga mea” la telefon, Calvin Jensen?

El se uită fix la ea un minut fără să răspundă, apoi spuse:

— Haide, Courtney, asta nu trebuie să te preocupe pe tine.

— Zău? Şi de ce nu trebuie să mă preocupe? Eu nu locuiesc aici cu tine? Courtney şi Calvin nu sunt oare perechea fericită? Deci, cine-i „draga mea”?

— Nu e cineva important, Courtney, doar cineva pe care o cunosc… am cunoscut-o…

— Deci, aparţine trecutului? O rază de speranţă îi apăru în ochi, dar Calvin ezită din nou. Era o ironie, se gândi ea, că unul dintre lucrurile care îi plăcuseră totdeauna la Calvin era onestitatea lui directă; Calvin spunea totdeauna adevărul, totdeauna vorbea ceea ce gândea…

— Uite ce, iubita mea, de ce să ne ocupăm de toate astea? replică el în cele din urmă. Ţi-am spus, nu e nimic.

— Nimic? Cum poate să fie nimic? Te-a sunat deja de două ori în seara asta. Poate vrea să vină să stea aici, aşa cum fac prietenii vechi?

Caroline îl privea aspru, muşcându-şi buza ca să-şi oprească lacrimile. Îşi dori brusc să fi fost în altă parte, oriunde, numai aici nu, spunându-i asemenea lucruri bărbatului pe care îl iubea…

— Courtney, ascultă, nu e nimeni, doar o fată – un manechin… una de pe când lucram în Suedia, cu *Vikingii*…

— În Suedia? Dar slujba cu *Vikingii* a fost doar acum două săptămâni, ba şi mai puţin – poate zece zile.

— N-a fost nimic, draga mea, ea nu înseamnă nimic… e doar o fată drăguţă şi cred că în seara asta se simţea puţin cam singură, aşa că m-a sunat pe mine.

— La fel cum a făcut în Suedia?

Calvin se uită la ea, jenat.

— Ţi-am spus deja că nu a însemnat nimic pentru mine. Ştii cum e când eşti plecat în

deplasări, e dezorientant, ireal… te simţi singur, Courtney! Lucrurile se întâmplă! Dar nimeni nu le ia în serios… n-au importanţă… doar… o simplă distracţie…

Caroline aşeză jos cu mare atenţie paharul ei plin, ţinând bărbia în sus ca lacrimile să nu-i alunece pe obraz. Apoi, se ridică, traversă camera, reluându-şi pantofii din colţul unde îi aruncase.

— Hei, Courtney… draga mea, îmi pare rău. La naiba, Courtney, de ce a trebuit să mă întrebi! Calvin se uită fix la ea, furios, şi ea se uită urât la el, pe jumătate orbită de lacrimile care acum îi curgeau liber.

— La naiba, de ce a trebuit să-mi spui? Urlă ea. Puteai să te prefaci… puteai să te gândeşti la vreo scuză… ah, idiot eşti, Calvin Jensen! Te urăsc!

Ea îl lovi cât putu de tare, dându-i una în fluierul piciorului.

— Isuse! Calvin sări înapoi, frecându-şi piciorul. De ce faci asta, Courtney. Hei, hei… aşteaptă un moment… Se ascunse după canapea când ea se apropie de el ameninţătoare. Haide, Courtney, nu e nimic, îţi jur că n-a fost nimic. Draga mea, te iubesc… acum uite ce ai făcut din seara noastră frumoasă, paşnică…

— Ce am făcut eu? Doamne!

Fierbând de furie stăpânită şi de durere, Caroline se uită mânioasă la el, căutând ceva de aruncat, dar singurul obiect la îndemână era o delicată vază de porţelan plină cu trandafirii galbeni perfecţi, pe care el îi cumpăra mereu şi nu putea suporta asta… dar, la naiba, voia să-l lovească, să-l rănească la fel de rău cum a rănit-o el… Uită-te la el, în puloverul lui de caşmir şi în pantaloni albi… darul lui Dumnezeu pentru manechine singuratice… Brusc, înţelese ce are de făcut. Răsucindu-se pe tocuri, se îndreptă spre dormitor. Dulapul lor în perete era plin de haine şi obiecte de sport, din care trei sferturi erau ale lui Calvin. Întinzând mâna, Caroline scoase jacheta de

piele a lui Calvin de la *Versace*, duzina lui de costume de la *Armani* şi pardesiul lui de la *Gianfranco Ferre*, băgându-le într-o valiză mare şi aruncând nebuneşte deasupra pantofii de sport de la *Gucci*.

Cu un singur gest al braţului, curăţă un raft de pulovere de caşmir ce valorau o mică avere, împingându-le peste pantofi şi închizând forţat capacul, aşezându-se pe el. Închizând încuietorile, se uită triumfătoare la Calvin care stătea în deschizătura uşii; uitându-se la ea uimit.

— Courtney? întrebă el. Ce se întâmplă? Ce faci cu hainele mele?… Hei, doar nu ai de gând să mă dai afară, nu-i aşa? Pentru că dacă vrei asta, te avertizez că nu plec…

Gemând sub greutatea valizei, Caroline o trase prin hol. Deschise uşa şi împinse bagajul afară, apoi se întoarse spre Calvin, uitându-se la el furioasă, pentru ultima oară înainte de a-i trânti uşa în faţă. Furia îi dădea putere când duse valiza grea la ascensor, ţinând degetul apăsat pe buton până când uşile se deschiseră. Ştia exact ce avea să facă, se gândi ea supărată, în timp ce trăgea bagajul înăuntru, ştia exact unde să-l lovească pe Calvin.

— Courtney, aşteaptă… hei, aşteaptă… Calvin se aruncă în ascensor când uşile se închiseră.

— Draga mea, ce faci? Unde pleci cu lucrurile mele?

Caroline privea drept înainte, ignorându-l, tăcută, dorindu-şi ca ascensorul să se grăbească! Dar acesta se opri cu un clang mic şi un cuplu elegant, de vârstă mijlocie, intră înăuntru. Ei se uitară curioşi la obrazul lui Caroline pătat de lacrimi, apoi la valiza umflată din care ieşeau mâneci şi craci de pantaloni. Femeia îşi îndreptă privirea spre Calvin, uitându-se fix la picioarele lui, iar el îi urmări privirea, întrebându-se ce nu era în regulă.

— Ei, făcu el încercând să zâmbească, cred că am uitat să-mi încalţ pantofii. N-are importanţă,

sunt destui în valiza aia – nu am decât să o conving pe doamna să mă lase să scot o pereche!

— Nu mi se pare că va fi o sarcină chiar aşa de uşoară, fiule, declară bărbatul, făcându-i cu ochiul lui Caroline, când ascensorul se opri şi ei plecară.

— Hai, lasă-mă să te ajut la treaba asta, exclamă Calvin, în timp ce Caroline se lupta cu bagajul greu.

— Nu mă atinge! Pleacă, urlă ea.

El făcu un pas înapoi, uimit de furia ei.

— Courtney, parcă n-ai fi tu, exclamă el, în timp ce ea îşi făcu loc prin uşa batantă spre trotuar. Nu mai eşti liniştita, calma, raţionala, logica, frumoasa Caroline Courtney pe care o cunosc!

— Poţi să pariezi că nu! mârâi ea, oprind un taxi şi urcând valiza în maşină.

— Unde mergem? întrebă Calvin, ţinând uşa deschisă.

— Tu, Calvin, răspunse Caroline, trântindu-i portiera maşinii, n-ai decât să te duci unde vrei.

— Isuse, Courtney, îmi îngheaţă picioarele aici afară, urlă el ţopăind, când un trecător se întoarse să râdă.

— Încotro mergem, doamnă? Faţa şoferului era nepăsătoare, nu voia să se amestece într-o dispută familială…

— Du-mă în Riverside Drive, îi spuse ea şoferului, depărtându-se de chipul rugător al lui Calvin, de la fereastră.

Calvin privi fără să-i vină să creadă cum maşina porni, apoi opri repede un alt taxi.

— Urmăreşte taxiul ăla, strigă el sărind înăuntru şi trântind uşa.

— Vorbiţi serios? şoferul se uită la el curios.

— Sigur că vorbesc serios, la naiba, prietena mea e acolo – cu toate hainele mele!

— Ar fi putut măcar să-ţi lase o pereche de pantofi, spuse şoferul uitându-se plin de simpatie la picioarele lui goale. În regulă, am priceput… zău totdeauna am vrut să fac asta. Ştii, nimeni nu

mi-a cerut până acum să urmăresc un taxi. Nu e uluitor, în tot Manhattan-ul? Credeam că nimeni nu se uită la filmele astea cu Bogie şi Edward G…

— Mişcă-te! urlă Calvin, aplecându-se înainte şi urmărind în aglomeraţie taxiul lui Caroline. Riverside Drive, asta a spus, îşi aminti el triumfător.

— Riverside? Bine, e uşor… o să ajungem acolo înaintea lor…

Apăsând pe pedala de acceleraţie, şoferul se strecură prin trafic, cu un zâmbet de satisfacţie pe faţă. Caroline studie drumul, căutând un loc potrivit.

— Chiar aici, te rog, opreşte, şofer, îi strigă ea imperios, vocea sunându-i exact ca a mătuşii Catriona.

Şoferul trase lângă marginea drumului şi se uită la ea curios.

— Sunteţi sigură că vreţi să continuaţi cu treaba asta, doamnă? Sărmanul tip era cam distrus…

— Sărmanul tip, cum i-ai spus dumneata, e un meschin şi un înşelător care joacă pe două nunţi. Îl urăsc, răspunse Caroline cu o voce tremurândă.

— În cazul ăsta, oftă şoferul ieşind din maşină, lasă-mă să te ajut cu valiza asta. E prea mare pentru o copilă ca dumneata.

— Mulţumesc. Eşti foarte amabil.

El puse valiza lângă ea pe trotuar şi Caroline îi puse în mână o hârtie de zece dolari.

— Ei, doamnă, ce fac cu restul? urlă el, când ea luă bagajul şi o porni în jos pe stradă spre locul ales.

— Păstrează-l, e al dumitale.

Clătinând din cap, el o urmări alarmat, când ea se opri lângă parapetul de la malul râului… englezoaica n-o avea de gând să se arunce în apă, nu-i aşa?

Taxiul lui Calvin trase la marginea drumului cu un scrâşnet de frâne şi el se zvârli afară, pe uşa din spate.

— Courtney, strigă el, draga mea, nu face asta!

Aplecându-se, Caroline deschise geamantanul.

— Priveşte, Calvin, strigă ea. Apoi, apucând un braţ de haine scumpe, le aruncă peste parapet, în râu. Scoase o jumătate de duzină de pantofi de la *Gucci* şi îi aruncă după celelalte lucruri.

Calvin se opri din mers, uitându-se fix la ea, uimit. Cei doi taximetrişti îi priveau pe amândoi.

— Isuse, spuse unul dintre ei, aprinzându-şi o ţigară. Am crezut totdeauna că englezii sunt oameni drăguţi, liniştiţi… cam aşa ca Majestatea Sa, Regina, ştii…

Caroline aruncă peste parapet jacheta de piele a lui Calvin, de la *Versace*, urmând-o cu o jumătate de duzină de pulovere.

— Te uiţi la asta? comentă celălalt şofer. Ea aruncă în râu toată garderoba tipului – ba l-a mai lăsat, sărmanul, şi în picioarele goale.

Calvin se grăbi să ajungă, schimonosindu-se când călcă pe o piatră. Şchiopătând spre marginea râului, se uită cu ochi mari la Caroline, apoi jos spre râu. Jacheta lui de la *Versace* plutea pe apa maronie, cu braţele desfăcute ca un înotător relaxat, iar costumele şi puloverele, ghemotoace ude de lână, se mişcau deasupra curentului, alunecând la vale. Un singur pantof sport de la *Gucci* se clătina pe micile valuri ascuţite, ca un caiac minuscul pregătit să treacă pragurile.

Caroline apucă un nou braţ de haine, luptându-se să le ridice deasupra parapetului.

— Hai, lasă-mă pe mine, spuse Calvin, politicos. Luând braţul de jachete de la ea, se aplecă în faţă şi le aruncă în apă.

Caroline se uită fix la el, apoi din nou la hainele lui care pluteau în jos pe râu.

— Calvin, acela a fost costumul tău favorit de la *Armani* pe care l-ai aruncat acolo!

El dădu din cap, urmărind înaintarea hainelor lui în josul râului.

— Ştiu.

Se întoarse să se uite la ea. Ochii ei erau roşii şi umflaţi şi buclele ei castanii răvăşite de vânt. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată.

— N-are importanţă, spuse el. Niciunul din astea – n-a avut cu adevărat importanţă pentru mine, Courtney. Sunt doar haine. Singurul lucru de care îmi pasă în lume eşti tu şi dacă ai să mă părăseşti vreodată, cred că probabil aş vrea să mă duc după hainele mele – în râu. Iartă-mă, Courtney. N-am vrut să-ţi fac rău. Te iubesc. Şi numai pe tine.

— Ah, Calvin! Ea se aruncă în braţele lui şi el o sărută şi toată furia ei dispăru, ştearsă parcă dintr-o dată de gestul acela de a-şi arunca cele mai preţioase lucruri ale lui – doar ca să afle că în fond ele nu aveau importanţă. Nimic nu mai avea importanţă, nici manechinul din Suedia, nici orice alt manechin – se iubeau unul pe celălalt.

Taximetristul fluieră uşor.

— Ai văzut-o vreodată pe Laurren Bacal în filmul ăla cu Bogart? Sau, ia stai, nu era cumva Ingrid Bergman? Ştii, ăla în care ea se urcă în avion şi îl părăseşte? Ei bine, vreau să-ţi zic, prietene, chestia asta-i mai bună decât filmul ăla!

Rânjind, şoferul strigă:

— Ei, voi de colo, mergeţi acasă, sau ce faceţi?

— Mergem acasă, Courtney? întrebă Calvin, sărutând-o în continuare.

— Unde altundeva? şopti ea cu ochii închişi.

Se mai întoarseră o dată să se uite la hainele lui care pluteau pe valuri, iar Calvin începu să râdă.

— Ia te uită ce-ai făcut, tu, femeie nebună, strigă el sufocându-se de râs. Eşti nebună şi eu te iubesc! Să-ţi spun ceva, strigă el. Putem s-o luăm de la început!

Cu o singură mişcare rapidă, el ridică valiza şi tot restul hainelor şi o aruncă în râu. Înconjurându-se cu braţele unul pe celălalt, se aplecară peste parapet, hohotind în râsete, în timp ce taximetristul care aştepta se scarpină în cap, uimit.

— Nebuni, comentă el, gânditor. Parcă Noel Coward a fost ăla care a zis că englezii sunt nebuni!

Capitolul 32

Marcus Royle stătea în faţa bunicii lui, în partea opusă a salonului ei elegant, în roz, dorind să nu fi avut de spus ceea ce zicea. În ciuda purtărilor ei matriarhale, el o iubea foarte mult. Dar Rachel Royle era mai puternică decât mulţi oameni, era bogată şi era învăţată să facă ce voia. Putea fi o femeie foarte periculoasă.

— Ei, Marcus, ce surpriză! exclamă Rachel. Presupun că ai auzit ultimele noutăţi? Da, pentru asta eşti aici, desigur – în loc să fii la colegiu. O expresie de supărare adâncă îi apăru pe faţă. Jessie-Ann ne strică tuturor viaţa, cu acţiunile ei stupide.

— Bunică Royle, cred că greşeşti încercând să-l iei pe Jon de la Jessie-Ann, spuse Marcus, intrând direct în luptă. Ar trebui să-l laşi pe tatăl meu şi pe soţia lui să-şi limpezească propriile lor vieţi şi să nu încerci să te amesteci.

— Zău, zău? Vocea lui Rachel era plină de sarcasm. Şi între timp, nepotul meu e singur cu fata aceea stupidă, isterică. Dumnezeu ştie ce o să facă cu el. Probabil că îl va expedia în Montana, la familia ei, dacă are cum.

— Şi de ce n-ar face asta? Jon este şi nepotul familiei Parker, tot atât cât este şi al tău. Singura diferenţă între ei şi tine, bunico, este că tu ai mai mulţi bani.

— Jonathan e un Royle, replică ea tăios, la fel cum eşti şi tu, Marcus. Sunt surprinsă auzindu-te spunând asemenea lucruri. Tu nu ai niciun sentiment de loialitate faţă de familia ta?

— Faţă de familia mea, da. Dar nu faţă de tine, când te comporţi astfel. Marcus făcea un efort ca să-şi menţină vocea egală. Nu voia să o supere pe bunica sa. Jessie-Ann face parte din familia noastră – doar că tu nu ai acceptat niciodată faptul acesta.

— Prostii, fata asta nu s-a asimilat cu noi. Nu a fost niciodată o soţie potrivită pentru Harrison. Presupun că va fi destul de bucuroasă cu suma îndestulătoare pe care i-o va oferi, fără îndoială; îi va băga, probabil, pe toţi în agenţia aia prostească de manechine, risipind banii buni de la *Royle*! Dar băiatul e al meu.

Ochii ei ca de vultur îi întâlniră pe ai lui Marcus cu o strălucire de triumf. În mintea lui Rachel, bătălia era deja terminată şi câştigată.

— Bunico, spuse Marcus, rar, te avertizez să ştii că, dacă încerci să-l iei pe Jon de la mama lui, atunci ai să-ţi pierzi celălalt nepot.

Rachel inspiră zgomotos, apucând marginea biroului, ca să se liniştească.

— N-ar trebui să-mi spui mie asemenea lucruri, Marcus, replică ea slab.

— Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, bunico, dar, în fond, tu o ameninţi în acelaşi fel pe Jessie-Ann… tu vrei să-i iei fiul pentru totdeauna.

Netezindu-şi spre spate părul, deja neted, Rachel se lăsă în scaunul cu tapiseria lucrată de ea.

— Nu trebuie să te opui bunicii tale, Marcus. Nu eşti decât un băiat… trebuie să respecţi hotărârile oamenilor mai bătrâni şi mai înţelepţi decât tine, oameni care au avut mai multă experienţă în viaţă…

— Asta-i un nonsens, bunico, şi tu o ştii foarte bine!

— Şi atunci, ce propui?

— Să aşteptăm. Să-i lăsăm pe tatăl meu şi pe soţia lui să decidă ei între ei.

— Să aştept! mârâi Rachel. Să aştept – în timp ce fata plănuieşte să-l ia nu numai pe nepotul meu dar şi banii familiei.

Marcus oftă… totdeauna era acelaşi lucru cu bunica, afacerile şi banii erau pe primul plan. Nu i-ar trece niciodată prin minte că lui Jessie-Ann ar putea să nici nu-i pese de banii familiei Royle, că ar putea să-l iubească cu adevărat pe tatăl lui şi că

relaţiile dintre ei puteau fi, pur şi simplu, încurcate. Jessie-Ann era grozavă; lui îi plăcea mult şi era sigur că, în mintea ei, nu era niciun gând nesincer… ea, pur şi simplu, nu-şi dădea seama ce-i făcuse tatălui lui.

— Eşti foarte plin de forţă, Marcus, spuse Rachel, retrăgându-se în spatele măştii ei reci, obişnuite, dar asta nu rezolvă problema

— Tu poţi rezolva una dintre probleme şi pentru asta am venit aici. Traversând camera până la scaunul ei, o luă de mână. Te iubesc, bunico, ştii asta. Îţi aminteşti, când eram mic şi tata era plecat în Europa sau, pur şi simplu, prea ocupat? Întotdeauna eram cu tine – în ciuda tuturor acelor doici elegante şi a guvernantelor pe care le tot angajai pentru mine. Îmi mai amintesc că te jucai cu mingea cu mine în casa ta mare, din Connecticut.

— Şi am spart vaza din epoca *Ming*! replică Rachel. Tu erai cel mai puternic băieţel, deşi arătai atunci ca o insectă.

— Şi mă duceai la picnic în fundul grădinii – mie mi se părea că era o distanţă de câteva mile, iar acolo era un pârâu în care ne bălăceam împreună…

— Şi te-ai tăiat la picnic într-o piatră… Ah, Marcus, îmi lipsesc toate astea, îmi lipsesc – cu Jon.

Ochii ei aveau o expresie pierdută şi, pentru prima dată, Marcus se gândi că bunica lui îşi arăta vârsta. Îngenunchind pe jos alături de ea, îi sărută blând mâna.

— O să fie totul în regulă, îţi promit, spuse el. Dă-le doar timp. Şi ştii ceva? Pun pariu că dacă ţi-ai îmblânzi atitudinea faţă de Jessie-Ann, ea ar fi mai mult decât fericită să te lase să participi la viaţa lui Jon. În fond, nu se spune că bunicile trebuie să fie acolo ca să-i răsfeţe şi să-i strice pe nepoţi? Nu-l putem lipsi pe Jon de asta acum, nu-i aşa?

Ochii lui maronii, atât de asemănători cu ai bunicului său, îi cereau compasiune pentru tatăl lui şi pentru Jessie-Ann şi, amintindu-şi băieţelul dulce, micuţ, care fusese el, Rachel simţi lacrimile venindu-i în ochi… dar nu mai plânsese de la moartea lui Morris şi, cu siguranţă, că nu avea să plângă acum, îşi spuse ea cu asprime.

— Haide, bunico, promite-mi acum. Niciun amestec?

— Ah, bine, spuse ea cedând cu un oftat, dar sper, desigur, să ai dreptate, Marcus. Acum, dă-i bunicii o îmbrăţişare şi o sărutare. Mă simt brusc cam singură.

— Nu e nevoie să te simţi singură, bunico, atât timp cât te plasezi în afara jocului, şopti el, sărutându-i obrazul moale, uşor pudrat. Ştii ceva – sunt nebun după tine… Întreci pe orice bunică pe care o cunosc…

— Destul, destul, replică ea, zâmbindu-i. Acum, vrei să stai să iei masa de prânz cu o femeie bătrână care se simte singură?

— Autocompătimire? întrebă el cu un zâmbet.

— Probabil, replică Rachel.

— Cel mai bun tratament pentru asta este o masă la *Le Cirque*, hotărî el. Haide, bunico, pune-ţi pălăria… ard de nerăbdare să văd mutrele celor de la restaurant… au să se întrebe toţi dacă nu cumva Rachel Royle şi-a luat un amant tânăr!

— Marcus, exclamă ea şocată.

Dar râdea şi în ochi avea o strălucire pe care el nu o mai văzuse acolo de multă vreme. Poate că bunica lui era singură, se gândi Marcus, dureros, mai singură decât s-au gândit ei vreodată, pentru că totdeauna menţinuse acea faţadă de forţă şi voinţă de neînfrânt. Bunica Royle avea nevoie să se distreze mai mult, să mai iasă încolo şi încoace. În timpul mesei, o să o convingă să-şi mai ia un bilet la o croazieră şi, eventual, o vilă pe Riviera, în vara asta! Poate s-ar duce acolo toată familia… dacă îi va putea uni pe toţi la timp… Rachel şi cei

doi nepoţi ai ei, Gala-Rose, Jessie-Ann şi Harrison. Bunica lui avea nevoie să aparţină familiei, la fel ca şi oricare dintre ei, şi dacă… ei bine, când lucrurile se vor fi rezolvat, avea intenţia să aibă grijă ca ea să-i aparţină.

Capitolul 33

Cei din anturajul dezordonat al lui Danae se târâră pe pista aeroportului din Salzburg, îndreptându-se nerăbdători spre controlul paşapoartelor şi spre vamă, iar apoi spre maşinile care îi aşteptau să-i ducă la staţiunea internaţională de schi, Kitzbühel. Aceasta era cea de a cincea săptămână – şi, slavă Domnului, ultima – de când erau pe drum, se gândi Frostie, controlând aparatele şi echipamentul şi urmărind şirul de cutii lungi de plastic, ce conţineau preţioasele haine şi blănuri, în timp ce se încărcau într-un camion, înainte ca mica lor caravană să pornească.

Seria de fotografii, în trei numere, pe care o făcea Danae, avea să se numească *„Surprize”* şi – desigur – erau cu Gala-Rose. În ultimele câteva săptămâni, călătoriseră pe jumătate de glob, căutând locurile cele mai fermecătoare pe care le dorea Danae. O fotografiase pe Gala în Islanda, într-o rochie de seară complicată, cu multe bijuterii şi arătând părăsită, singură la malul unei mări cenuşii, reci, nordice – o frumuseţe exotică, asemeni unui vapor eşuat, în şifon jad şi cu smaralde; o fotografiase pe Gala ca un ostracizat elegant în smoching, cravată neagră şi diamante uriaşe pe un arhipelag din Finlanda, populat doar de pinguini alb-negri şi pescăruşi gălăgioşi; şi o fotografiase pe Gala goală, înfăşurată într-o haină de sobol în valoare de 200.000 dolari şi cu safire imense, pe o sanie trasă de câini polari, în Norvegia îngheţată. Frostie şi ceilalţi erau înfofoliţi în pufoaice şi cu fulare şi cizme căptuşite şi o compătimiseră pe Gala când făcea acele fotografii îngheţate. Reuşise să arate liniştită şi calmă, dar privirea pierdută din ochii ei ascundea faptul că era înţepenită de frig.

Căutând căldură, zburaseră în Turcia, şi cu toate că soarele era departe de puterea lui de vară,

pentru ei era ca în rai, după atâta frig. Au privit cu îndoială când Danae, într-un helicopter, o fotografiase pe Gala, balansându-se primejdios la prova unei bărci cu motor, în viteză, arătând în machiajul auriu al lui Isobel ca un fel de antică figură sculptată, de la bordul vapoarelor. Cu ochii îngustaţi şi părul fluturând în spate de vânt, tot trupul Galei era încordat de tensiune şi se prăbuşise apoi, tremurând de frică. Dar Danae spusese că meritase efortul; fotografiile erau minunate. Iar ei trebuiau să recunoască faptul că erau într-adevăr.

Străbătuseră Europa în lung şi-n lat, căutând un teren mlăştinos bătut de vânt şi găsindu-l, în sfârşit, în Irlanda. O înfăşuraseră pe Gala în şaluri vechi, preţioase din caşmir şi cu ultimele tweeduri aspre ale creatorilor de modă japonezi şi, de data asta, sărmanei fete îi fusese cald. Frostie se gândea că nu văzuse niciodată pe cineva să arate mai vulnerabil decât Gala, cu gleznele ei fine ieşind de sub straturile voluminoase de haine. Într-un fel, fotografiile aminteau de o epocă în care chiar şi o gleznă descoperită era considerată ca un lucru deosebit de erotic. Apoi, Danae descoperise în Franţa o pădure plină de mistreţi şi comandase ca trupul gol, frumos al Galei să fie vopsit ca să se confunde cu copacii pădurii. Îngrozită de mistreţul sălbatic, Gala întruchipase spiritul naturii… cu faţa ei ca de copil pierdut în lumina slabă filtrată a pădurii înverzite, cu smaralde atârnându-i în jurul gâtului şi la urechi, strălucind cu o radiere străină, proprie. Frostie o văzuse pe Gala dând înapoi doar o dată, iar asta fusese când Danae o pusese să stea pe marginea unei stânci ce dădea spre mare. Purtând o rochie de bal virginală, din tul alb de mătase, o pelerină neagră care flutura în spatele ei, se îndreptase spre margine şi apoi se oprise, cu faţa cenuşie. Tremurând de frică, se întoarse imploratoare la Danae, care o îndemna să meargă mai departe.

— Mergi, Gala, strigă ea. N-are rost să rămâi acolo. Mergi drept, până la margine!

Frostie observase pumnii Galei albindu-se când strângea pelerina umflată, apoi Gala închisese ochii strâns şi mai făcu un pas înainte, dar încă nu suficient ca să o mulţumească pe Danae. Fotografiile au fost un dezastru, declarase ea în seara aceea, aveau un impact nul – şi totul era din vina Galei. Se uitase furioasă la Gala, care spusese liniştită:

— Îmi pare rău, Danae, m-am simţit puţin ameţită, asta-i tot. N-o să se mai întâmple…

Frostie spera să fie aşa, pentru că se părea că acţiunile lui Danae deveneau mai mult decât periculoase – atât pentru Danae cât şi pentru Gala. De când descoperise helicopterele, Danae găsise o duzină de unghiuri noi pentru o temă familiară şi era ca un copil care căpătase o jucărie nouă.

Ţinută doar de centurile de siguranţă, ea atârna din helicopter ca şi când ar fi fost un cascador într-un film cu James Bond, iar ei se uitau, cu sufletul la gură, cum zbura deasupra lor.

Ce-i prea mult, e prea mult, spuse Frostie, obosită, în timp ce maşinile depuneau echipa lor la renumitul *Romantikerhotel Tennerhof*, la baza cunoscutului munte acoperit cu zăpadă, Kitzbühelerhorn. Nu mai suporta noi călătorii de genul ăsta cu Danae; ea îi mâna mereu înainte, până când cădeau din picioare şi, în plus, nu-i plăcea noul element care se insinua în şedinţe. Ei se părea că Danae era atât de cufundată în lupta ei pentru o idee de perfecţiune, încât nu-şi dădea seama de riscurile pe care şi le asumă. Aceasta era ultima lor oprire, iar când se vor întoarce la New York, Frostie se hotărâse să-şi dea demisia.

***

Gala stătea culcată, mulţumită, pe pernele moi ale patului ei luxos, simţindu-se relaxată şi îngrijită

după o baie fierbinte şi o masă servită în cameră, cu o supă delicioasă – singurul lucru pe care avea chef să-l mănânce. Trupului ei obosit îi era cald de data asta şi era plăcut să fie singură în apartamentul ei simpatic, panelat cu lemn, cu soba frumoasă de faianţă din colţ care emana o strălucire veselă. Dorea ca Marcus să fi fost aici să împartă cu ea acest rai luxos. Se părea un loc şi mai intim când privea afară pe fereastră la peisajul munţilor acoperiţi cu zăpadă.

Ceilalţi îşi puseseră îmbrăcămintea de seară şi se duseseră la cazinou la *Goldener Grief Hotel*, dornici de „puţină petrecere”, cum spusese Hector, după ce stătuseră atâta timp în locuri pustii. Iar Danae plecase de una singură, explorând străzile înzăpezite ale micului şi încântătorului orăşel cu un zid din secolul al doisprezecelea. Gala refuzase să meargă în ambele expediţii, pretinzând că avea nevoie de somn, dar bineînţeles, că tot ce dorea era să fie singură ca să poată vorbi cu Marcus. El îi va telefona din moment în moment, iar când o va face, ea va pune receptorul la ureche, va închide ochii şi aproape că i se va părea că este împreună cu el.

Marcus nu fusese supărat când îi spusese că va pleca împreună cu Danae pentru comanda aceasta, pentru un timp nedeterminat. Se uitase doar la ea gânditor, când îi explicase în grabă că, pur şi simplu, nu o putea lăsa baltă pe Danae.

— E important pentru mine, Marcus, încheiase ea, rugătoare.

— Desigur că este. Credeai că eu n-am să înţeleg asta? replicase el. Sper doar ca Danae să găsească acolo, afară, ceea ce caută, Gala, dar în ce te priveşte pe tine, sunt cam îngrijorat. Te bagă în pământ. Îţi monopolizează întreaga ta viaţă activă şi nu cred că e sănătos – nici pentru ea, şi nici pentru tine. Nu ştiu dacă ai realizat vreodată lucrul ăsta, dar când Danae te-a căutat la Londra, ea avea nevoie de tine tot atât de mult cât aveai tu

nevoie de ea. El ridică mâna când Gala protestă. Danae este tipul de femeie care o să meargă înainte la infinit, căutându-şi himera ei proprie şi n-o va găsi niciodată.

— E adevărat, recunoscu Gala, neavând încotro.

— Promite-mi că asta va fi ultima dată, Gala, spuse el. Deşi nu ştie încă, Danae nu mai are nevoie de tine – iar tu n-ai nevoie de ea. Fii prietena ei, Gala, nu cârja ei.

— Oare nu cumva înţelegi lucrurile pe dos? întrebase ea. Nu crezi că Danae este cârja mea?

— Nu, nu mai este, replică el, ferm. Cred că tu, Gala-Rose, eşti o fată frumoasă, un manechin renumit şi eşti iubita mea.

Gala ascultă zgomotul slab al zăpezii pe geamuri şi clinchetul clopoţeilor de la sănii şi copitele cailor în curte, dincolo de camera plăcută. Ea ştia că Marcus analizase situaţia foarte corect; Danae căuta ceva ce ea nu îi putea oferi. Ea era doar un manechin, un trup subţire pe care să se atârne haine şi o faţă frumoasă pe care să desenezi expresii. Acum, pretenţiile lui Danae o făceau să tremure, doar gândindu-se la ele; helicopterul care trecea prea aproape, îngrozitoarea barcă cu motor şi, mai rău decât toate, stânca aceea. Nu trebuia să se gândească la ea, îşi spuse, înăbuşindu-şi panica ce se ridica în ea; mai era doar o singură săptămână – doar câteva zile – şi totul se va termina.

***

Danae se învârti pe Hinderstadt, adulmecând aerul rece de noapte; mirosea a fum de lemne, a cacao cu lapte fierbinte, a ştrudel cu mere şi a o sumedenie de alte prăjituri din brutării şi cafenele; mirosea a pom de Crăciun acolo unde se vindeau pini proaspăt tăiaţi, lângă biserica Sfânta Ecaterina, şi mirosea a cai, ale căror harnaşamente sunau din clopoţei ca o melodie de Crăciun, în

timp ce sania aştepta să ia un client fericit într-o călătorie ca-n poveşti prin micul orăşel. Chiar şi sunetele erau diferite aici, înăbuşite de căderile mari de zăpadă timpurie… hârşâitul slab al tălpilor săniei, bocănitul cizmelor birjarilor pe pământul îngheţat când tropăiau din picioare ca să se încălzească, amestecul limbilor diferite, franceză, engleză, germană, care se auzeau clar în aerul nemişcat şi sunetul comic al fanfarei care cânta pe terasa cafenelei hotelului *Zur Tenne*.

Cu aparatul în mână, ea admiră casele şi hotelurile din secolul al XIII-lea, zugrăvite în roz, în ocru, în albastru şi în verde, fiecare fereastră şi uşă fiind împodobită cu arhitrave pictate în sistem *„trompe l'oeil"* şi cu jaluzele şi ghirlande de flori, fiecare din ele fiind o operă de artă. Ziduri groase încercuiau oraşul vechi, iar arcade decorate duceau în mici alei fascinante. În spate, în jur şi deasupra, erau munţii uriaşi, învăluitori şi cu vârfurile strălucitoare înzăpezite, sub o lună aproape plină.

Uitându-se în sus la ei, Danae îşi ţinu respiraţia. Într-o parte, vârful Kitzbühelerhorn împungea cerul de noapte, iar în cealaltă se înălţa Hannenkahn, cu văile sculptate în gheaţă la lumina lunii. Pentru prima dată, îşi dădu seama ce înţelegeau căţărătorii prin „magia munţilor", de ce se simţeau obligaţi să încerce să-i urce, să le cucerească frumuseţea rece, neviolată. Munţii, se gândi ea, sunt suprema provocare.

Un grup de instructori de schi, cu trupuri vânjoase şi bronzaţi, în costumele lor roşii elegante de schi, trecură pe lângă ea, îndreptându-se spre o cafenea să ia masa de seară şi deodată simţi că îi era foame. În timp ce intră după ei în cafenea, îi veni ideea… instructori de schi în costumele lor roşii, aspectul lor frumos, viril – şi Gala în fantastica rochie roşie de seară de la *Bill Blass*, şi luna luminând munţii… vedea totul în gând, acum! De fapt, ştia exact ce dorea! Ar putea fi nevoie de câteva zile ca să organizeze totul, pentru că Gala

nu fusese pe schiuri în viaţa ei, dar în câteva zile, sub îndrumarea unuia dintre tipii ăştia, va fi în stare să coboare pe pârtiile astea ca o specialistă. Nimic nu este imposibil, decise Danae, în timp ce comandă vinul fiert aromat cu coniac şi scorţişoară, băutura perfectă ca să-i scoată frigul din picioare şi din mâini. Absolut nimic nu era imposibil. Nici măcar ideea cu Gala-Rose pe schiuri.

***

Pe Gala o durea tot corpul atât de rău, încât abia putea pune un picior cu bocanci de schi în faţa celuilalt, în timp ce îşi lua la revedere de la instructorul ei. Ridicându-şi schiurile pe umăr, se târî peste pantele pentru copii, la sfârşitul celei de a doua zile de curs. Două zile era tot ce avea la dispoziţie, o informase Danae, pentru că în a treia seară, luna va fi plină şi atunci vor trebui să fotografieze.

— Fă-o doar să se poată ţine pe schiurile alea, îi ordonase instructorului de schi. Nu vreau să-şi rupă piciorul – nu înainte de a fi terminat, cel puţin!

Râse, văzând faţa indignată a Galei.

— N-am spus-o în serios, promise ea. N-aş vrea nicidecum să-ţi rupi un picior, Gala. Oricum, te-ar costa o avere – nu sunt prea multe slujbe pentru manechine cu picioare în ghips!

Danae a stabilit ca bază a lor o cafenea la jumătatea muntelui; ea însăşi schioară experimentată, în urma unor ani de vacanţe tinereşti în Munţii Stâncoşi, hotărâse că pârtia ondulată de pe Hannenkahm, unde se făceau concursurile, era exact provocarea necesară pentru fotografiile ei.

— Dar e o nebunie, *madame*, să vă aşteptaţi ca o începătoare să schieze pe pârtia aceea, îi spusese instructorul şocat.

— Nu intenţionez ca ea să schieze de-adevăratelea, replică ea, ci doar să dea impresia asta.

— E riscant, o atenţionă el, fata este o atletă naturală bună, într-o săptămână sau chiar zece zile, s-ar descurca, dar în două zile, asta înseamnă să ceri prea mult!

— Doar atât timp avem la dispoziţie, spuse Danae, cu hotărâre, şi sunt sigură că va fi destul de bună. Gala nu mă lasă baltă niciodată.

Gala se întoarse să se uite la pârtiile de pe Hannenkahm şi la micile siluete ale schiorilor ce alunecau pe pârtiile cunoscute. Muntele arăta foarte frumos; ea înţelegea exact ce voia Danae, dar ideea ca ea să fie pe pârtia aceea, la mile întregi deasupra văii, îi provoca fiori de groază pe şira spinării. Refuzase fără drept de apel să urce sus cu unul din acele îngrozitoare telescaune care purtau schiorii sus, deasupra văii, până în vârful pârtiilor, iar azi instructorul o luase sus pe munte cu telecabina. Se ţinuse strâns cu mâna de bara de metal din cabină şi închisese ochii, ca să nu vadă trecând în goană pantele muntelui şi golul de dedesubt, deschizându-i doar când cabina se opri cu un zgâlţâit. Genunchii îi tremurau când coborî din cabină şi simţi transpiraţia de frică alunecându-i pe şira spinării, şi respiră des, trăgând aer curat, rece, ca un scufundător care se ridică din ocean. Apoi se uită în jos şi descoperi că se afla în vârful lumii! Valea se întindea sub ea ca o tapiserie în miniatură, înconjurată de munţii ascuţiţi… Galei începuse să i se învârtă capul, cuprinsă de teama veche, familiară… E în regulă, îşi spusese ea, scrâşnind din dinţi, acolo sus erau zeci de oameni, ia te uită la ei, cum schiază în jos pe pantele alea ţipând de bucurie! Bineînţeles că totul era în regulă… era doar amintirea acelui acoperiş alunecos şi a ochilor îngroziţi ai lui Wayne… Reuşise cumva să termine cu bine ziua aceea, dar era bucuroasă că se sfârşise.

Nici să nu te mai gândeşti la asta! îşi spuse ea în timp ce se îndrepta spre autobuzul hotelului. Mâine seară o să fie în regulă. Instructorii vor fi acolo şi o să fie întuneric – nici măcar n-o să ştii cât de sus eşti. Şi în plus, Danae n-o să-ţi ceară să faci ceva prea riscant, tot ce vrea este ca tu să pozezi cu instructorii… o să se termine, înainte de a-ţi da măcar seama. Acum, nu mai dorea decât o baie fierbinte, îndelungată!

***

Previziunea meteorologică spunea că peste noapte se vor aduna norii şi o să cadă ceva zăpadă. Danae se uita îngrijorată la cer. Era negru, înstelat şi luminat de o lună perfectă, imensă. Era ca o lanternă uriaşă, se gândi ea, uitându-se la munţii strălucitori, cristalini.

Înfăşurată într-o capă lungă de vulpe argintie, Gala se uită şi ea în sus la lună, dorind ca aceasta să dispară, pentru că la lumina ei vedea cât de sus se aflau şi asta era încă şi mai înspăimântător la lumina lunii decât în timpul zilei. Pârtiile păreau nefiresc de tăcute, fără schiorii îmbrăcaţi vesel, iar pinii de pe pârtiile mai joase suspinau lugubru în vântul aspru.

— Gala în vulpi argintii şi cu bocanci roşii de schi de la *Salomon*, strigă Danae, râzând în timp ce inventa explicaţia. Bine, oameni buni, strigă ea, hai să dăm drumul acţiunii. E prea rece ca să facem polaroide, nu vrem ca Gala să îngheţe de moarte, nu-i aşa? Cred că avem cel mult cinci minute de lucru.

Gala îşi prinse schiurile cu legăturile, forţându-se să fie calmă, făcând automat ce se cerea. Cu Rudi, instructorul ei, alături de ea, îi urmă pe ceilalţi pe pârtii. Instructorii îşi aprinseră torţele şi le ţinură în sus, luminând drumul îngheţat, aşa cum făceau la obişnuita lor procesiune săptămânală, luminată de torţe, în josul muntelui. Danae

controla legătura la casca roşie de protecţie a Galei şi apoi îi scoase blana, dându-i-o lui Frostie. Aerul îngheţat, mult sub zero grade, o săgeta pe Gala ca o lovitură şi ea rămase cu gura căscată de şoc, strângând şi mai tare beţele de schi.

Danae schie mai jos pe pârtie, oprindu-se la locul ales.

— Bine, urlă ea, îi dăm drumul. Cu aparatul *Rollei* pregătit, ea urmări cum Gala, înconjurată de păzitorii ei cu torţe, se lansă elegant în jos pe pârtia de gheaţă.

— Minunat, urlă Danae, trăgând fotografie după fotografie, în timp ce Gala, cu rochia ei de bal roşie de tafta, strânsă între picioare, schia în jos pe pârtia îngheţată.

— E grozav, strigă Danae, excitată, cele mai bune de până acum… coboară mereu… aproape am terminat…

Fusta lungă a Galei, fâlfâind în vânt, se încurcă în picioarele ei şi cu un ţipăt brusc, se aruncă înainte, schiurile zburând prin aer. Danae îi auzi pe ceilalţi ţipând şi îşi ţinu respiraţia când instructorul se răsuci pe loc ca să ajungă în faţa Galei, oprindu-i alunecarea pe gheaţa pârtiei. Ajutând-o să se ridice, Rudi controla dacă fusese lovită rău, făcând semn cu degetul mare în sus, celorlalţi ca să-i anunţe că Gala nu păţise nimic. Apoi, scoţându-şi jacheta, o înfăşură în jurul ei şi o ajută să se urce din nou pe panta înşelătoare.

Danae dădu drumul aerului din plămâni, într-un oftat de uşurare. Doamne, pentru o clipă se gândise că Gala fusese cu adevărat rănită! Rudi se aplecă să ridice ceva din zăpadă, apoi schie spre ea.

— Poftim, *madame*, spuse el muşcător, ţinând spre ea un cercel fără preţ cu un rubin înconjurat de diamante, pentru asta rişti viaţa fetei aceleia, nu-i aşa? Spune-mi, vrei s-o omori prin expunere la frig, sau, pur şi simplu, rupându-i gâtul? Destul, *madame*, eu nu vreau să mai particip mai departe la această nebunie.

— Dar nu e deloc aşa, protestă Danae, când el se depărta. Bineînţeles că nu vreau să-i fac rău Galei!

Întorşi la cafenea, Gala fu înfăşurată în blănurile ei, iar Monica îi masa braţele şi picioarele. Hector îi dădea să înghită câte puţin vin fiert, iar Danae zâmbi uşurată, observând că începea deja să-i revină culoarea în obraz.

— Slavă Domnului că n-ai păţit nimic! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

— S-a prins fusta de un schiu, oftă Gala, şi până să-mi dau seama, ele zburau în aer şi eu alunecam în josul muntelui, îi zâmbi ea galeş lui Danae, dar a fost în regulă, nu-i aşa? Ai obţinut ce-ai dorit?

— Desigur! Danae o îmbrăţişa zâmbind. Tu eşti cea mai grozavă, ştii asta, nu-i aşa? şopti ea. Neînfricatul meu manechin. Ai să provoci pe oricine din paginile revistelor alea – ai să arăţi minunat, Gala.

— Ei, slavă Domnului că s-a terminat totul acum, răspunse ea cu un zâmbet de uşurare.

Danae îi răspunse la zâmbet.

Gala se uită la ea, îngrijorată, iar ea adăugă în grabă.

— Încă una doar, Gala, îţi promit că asta este ultima.

Gala se ghemui în blănurile ei, încercând să nu lase să se vadă teama în ochi. Se uită fix în paharul cu vin fiert, controlându-şi cu efort tremurul nervos.

— Numai una, Danae, fu ea de acord, dar asta-i tot. Numai una.

***

— Nu putea doar să se prefacă? întrebă Hector, uitându-se în sus la acoperişul încântătoarei vile de lemn, cu cornişele sculptate şi balcoane ornamentate, îmbrăcat în vreo treizeci de centimetri de zăpadă şi cu o ghirlandă de ţurţuri de

mărimea unor stalactite. Silueta acesteia pe fundalul unui cer strălucitor de albastru, limpede; arăta ca o căsuţă de pe o felicitare de Crăciun.

Un sac uriaş roşu, cu blană pe margini stătea întins pe acoperişul acoperit de zăpadă, răspândind o sumedenie de bijuterii, iar Gala, tremurând în satinul alb ce valora 5.000 dolari, plus o jumătate de milion în diamante, stătea aplecată graţios sprijinindu-se de coş, cu o pelerină de Moş Crăciun, de catifea roşie, lăsată mai jos de faţa şi umerii ei frumoşi.

— N-a vrut să facă asta, ştii, şopti Frostie, mi-a spus că e îngrozită de înălţimi. Ai văzut ce s-a întâmplat când Danae i-a cerut să se ducă spre marginea stâncii ăleia?

— Atunci, Isuse, de ce face asta? exclamă Hector, furios. Danae e nebună – îţi dai seama de asta, nu? Când mă gândesc la câte a supus-o pe Gala ca să-şi facă afurisitele alea de fotografii, mă întreb dacă nu şi-a greşit meseria. Poate ar trebui să facă filme… acolo cel puţin o să aibă acţiunea după care aleargă… e mai curând un afurisit de regizor de film, decât o fotografă!

— Agăţaţi-vă de pălării, oameni buni, strigă Frostie, soseşte…

Micul helicopter galben îşi făcu apariţia clătinându-se, traversând valea, înainte de a face o întoarcere şi a se opri deasupra vilei.

— Bine, Gala, strigă Frostie, ai grijă acolo sus.

Scrâşnind din dinţi, Gala încercă din toate puterile să nu se uite în jos, pentru că atunci când făcea asta, întreaga scenă se schimba şi vedea din nou curtea asfaltată a şcolii şi rândul de bare de fier cu vârfurile lor ascuţite ca nişte săgeţi… dar îşi jurase că nu se va gândi la Wayne Bracewell… nu trebuia. Când helicopterul bâzâi din cer spre ea, Gala îşi aminti cum se agăţase de marginea acoperişului şcolii cu Wayne alături de ea… el o întărâtase să o facă, bineînţeles, îi spusese că e molâie şi o îmboldise până când precauţia ei

naturală şi timiditatea se transformaseră în furie şi în dorinţa de a le arăta ea – tuturor acelor copii care râdeau şi îşi băteau joc adunaţi în cerc în jurul ei, chinuind-o.

— Bine, du-te atunci, urlau ei, plângăcioasă de Hilda, bătrână, nu poate nici măcar să se urce pe trepte…

Fusese adevărat, ea fusese un copil cu mişcări necoordonate, devenită şi mai neîndemânatică din cauza timidităţii. Disperată, dorea să le dovedească faptul că şi ea era la fel de bună ca şi ei; îşi amintea de înaintarea nesigură a lui Wayne în sus, pe contrafortul de piatră înclinat, şi cum acolo, pe marginea unei ferestre, ea se ţinea înspăimântată cu degetele scormonind în spaţiile dintre pietre. Apoi piciorul ei găsise un sprijin şi se ţinea cu mâinile de jgheab, trăgându-se în sus, peste margine, apoi pe acoperiş. Un minut şezuse acolo, privind în sus la Wayne care era deja cocoţat pe marginea cu olane de pe vârf. Râsul lui batjocoritor răsuna ca un ecou în toată curtea şcolii.

— Pun pariu că acum nu poţi ajunge aici sus, în vârf, o provocase el.

Gala simţea şi acum cum i se păruse că i se opreşte respiraţia în timp ce îşi făcea drum peste panta abruptă a acoperişului… şi, când în cele din urmă, reuşise, Wayne îi râse în faţă.

— Pun pariu că aşa ceva nu mai poţi face, pisică speriată! râsese el, stând în picioare şi balansându-se pe coama de ţiglă a acoperişului, cu braţele întinse ca un dansator pe sârmă. Teama îi dăduse putere să se ridice în picioare acolo şi să-l imite şi mersese încet după el, făcând câte un pas plin de ezitare, spre coşul cenuşiu din mijloc, neîndrăznind să se uite în jos. Când aproape că ajunsese la destinaţie, el se întorsese şi rânjise spre ea.

— Uite-o pe pisica noastră sperioasă, o să cazi, o aţâţă el, legănându-se cu aroganţă, cu mâinile în

şold.

Gala se uitase în sus la el, în panică, apoi în jos la curtea şcolii şi la grupul de copii batjocoritori de sub ea… apoi, brusc, cerul i se păruse că se învârteşte în jurul ei şi era amestecat cu imaginea lui!… şi vedea feţe şi auzea ţipete şi zgomote… frica îi muiase membrele în timp ce se agăţase de coş. Deodată, auzi alt sunet, un sunet ce venea din cer… zgomotul unui avion sau al unui helicopter… Ca într-un film dat cu încetinitorul, văzuse piciorul lui Wayne alunecând de pe coamă şi apoi, brusc, el se prăbuşea jos de pe acoperişul în pantă, trecând pe lângă ea, cu braţul întins spre ea…. Hilda, Hilda… urlase el cu ochii îngroziţi, privind în ochii ei, iar ea întinsese braţul spre el… „Hilda!” urlase el în timp ce dispărea peste margine… lăsând-o agăţată de coş cu mâna încă întinsă spre locul unde fusese el… Auzise un singur ţipăt îngrozitor, apoi un geamăt colectiv, moale… aah… de la grămada de copii din curte. Şi atunci, se uitase în jos şi îl văzuse pe Wayne, răstignit peste gard, cu sângele curgându-i din gură şi din corp şi alunecând pe picioarele lui albe ca iarna, care i se păruseră brusc atât de mici, de copilăreşti şi de neajutorate…

Helicopterul galben se apropie şi Gala se uită în sus, îngrozită, uitase unde se află, ce anume trebuia să facă… era ca şi când ar fi fost cu Wayne şi în curtea şcolii… ea îl lăsase pe Wayne să cadă, ea nu reuşise să-i dea mâna… ştiuse, când Wayne alunecase pe lângă ea, că dacă i-ar fi prins mâna, ar fi ajuns şi ea în gardul acela… iar acum parcă se repeta totul… În timp ce helicopterul galben se apropia mai mult, Galei i se părea că îi acoperă soarele, că toată lumina dispărea şi că ea era din nou pe celălalt acoperiş, alunecând şi alunecând…

— Doamne, Gala! urlă Frostie. Ţine-te…

Dar Gala nu se mai putu ţine. Rochia ei de satin albă se înfăşură în jurul ei ca un giulgiu elegant,

alb, când ea căzu peste marginea acoperişului frumoasei şi pitoreştii vile.

Capitolul 34

Când dormea, Gala avea faţa unui copil inocent, se gândi Caroline. Era palidă de oboseală şi de şocul suferit, curba adâncă a genelor ei lungi suprapunându-se cu cearcănele violet-gri de sub ochii ei închişi, iar gura moale era întredeschisă întrucât respira prin tubul introdus în gât. Marcus şedea lângă ea, ţinându-i mâna moale în mâna lui, mângâind-o blând şi uitându-se la chipul ei de parcă ar fi putut doar prin puterea dragostei lui să o facă să se trezească. Dar era trist faptul că Gala nu se trezise încă de la îngrozitoarea ei cădere de pe acoperişul acelei vile. În mod miraculos, zăpada groasă de peste un metru îi amortizase căderea şi nu suferise leziuni ale şirei spinării, dar o coastă ruptă făcea să nu mai funcţioneze un plămân, iar oasele şoldului stâng suferiseră fracturi în mai multe locuri. După o operaţie lungă, aceste oase îi erau acum prinse cu cleme de oţel. Dar, deşi o radiografie a creierului nu indica nimic rău, Gala nu ieşise din coma în care intrase în momentul nenorocirii.

Telefonul isteric dat de Frostie şi Hector la New York o treziseră pe Caroline în primele ore ale dimineţii şi ascultase, fără să-i vină să creadă, cum o condamnau pe Danae… Danae fusese neglijentă, fusese egoistă şi nepăsătoare, o pusese în mod deliberat în pericol pe Gala ca să obţină fotografii mai bune… Îi spuseseră că Gala fusese transportată cu avionul la un spital şi era acum în sala de operaţii şi că Danae umbla pe coridor ca o nebună, întrebând cum se simte Gala, plângând că Gala era ca şi sora ei, că o iubea şi că îşi dădea seama că a omorât-o… şi că totul era din vina ei… Şi crede-mă că aşa a fost! acestea fură ultimele cuvinte afurisite ale lui Hector.

Dar asta nu prea semăna a Danae, se gândi Caroline, îngrijorată, nu cu Danae cea pe care o

cunoştea. Aceea era entuziastă, da; dedicată muncii, desigur; şi o perfecţionistă, fără îndoială. Dar egoistă, neglijentă, nepăsătoare? Ce se întâmplase oare că Danae, cea pe care o cunoscuseră, se schimbase într-atât? Acum era imposibil să afle adevărul, pentru că Danae dispăruse, pur şi simplu. Nimeni nu ştia unde era; serviciul ei de secretariat din New York primea apelurile pentru ea, dar spuneau că de o săptămână nu mai ştiau nimic de ea şi nu luase legătura cu *Imagini* sau cu Jessie-Ann. Caroline o sunase pe mama lui Danae în California, dar nici acolo nu era… pur şi simplu, nu exista nicio urmă.

Marcus se aplecă înainte, atingând pleoapele închise ale Galei cu vârful degetului. Era un gest de atâta tandreţe, încât lui Caroline îi dădură lacrimile… sărmanul Marcus, sărmana, sărmana Gala… Ah, te rog, Doamne, te rog, se închină ea, fă să trăiască Gala, fă să fie sănătoasă… Dar ochii îi erau atraşi ca de un magnet prin camera aflată în semiîntuneric, de aparatele care controlau creierul Galei. Semnalele care arătau bătăile inimii şi pulsul licăreau în tăcere pe un alt monitor, care număra ritmul vieţii Galei. O viaţă atât de tânără cu atât de multe lucruri în perspectivă… cu atât de multe dorinţe încă neîmplinite. Ah, Danae, se gândi Caroline, neajutorată, Danae, cum ai putut să faci una ca asta?

Ea se uită în sus speriată, când vocea lui Marcus sparse tăcerea.

— Caroline, de ce nu te duci înapoi la hotel să te odihneşti? Am să stau eu aici cu Gala.

Oboseala pe care nu voia să o recunoască, o cuprinse brusc şi se gândi dornică la pat.

— Am să te chem… dacă e nevoie, spuse Marcus, încet, fără să pună în cuvinte lucrul de care se temeau amândoi.

Ea îşi puse braţele în jurul lui şi se ţinură aşa un moment fără să vorbească, înainte ca ea să părăsească odaia tăcută. Hotelul era doar la câteva

blocuri depărtare şi, după ce lăsă un mesaj la recepţie să fie trezită imediat dacă suna cineva de la spital, Caroline căzu obosită în pat. Ultimul ei gând înainte de a adormi a fost că, dacă cineva o putea ajuta pe Gala, atunci acela era cu siguranţă Marcus.

***

— Gala! Marcus se aplecă mai aproape ca să fie sigur că ea îl putea auzi. Gala, dragostea mea, sunt aici cu tine, te ţin de mână… dormi doar, draga mea, iar când o să te trezeşti, va fi ca şi când ai fi avut un coşmar… doar un coşmar, draga mea, doar atât… şi ştii ce o să facem când o să te simţi mai bine? O să plecăm într-o vacanţă – tu şi cu mine, Gala – ce părere ai, dragă? O să mergem la Eleuthera, o să-ţi placă acolo – casa este pe plajă şi o să lăsăm ferestrele deschise noaptea ca să putem asculta zgomotul mării; şi o să te hrănesc cu mango şi pepene galben la micul dejun, iar pentru cină o să prindem homari… soarele va fi atât de cald, Gala, şi marea atât de liniştită şi moale, ca mătasea. Păsările or să cânte când o să te trezeşti dimineaţa, iar seara vor cânta greierii – o să fie nişte nopţi atât de blânde şi calde, Gala, cum nu ai mai cunoscut până acum…

Vocea lui se auzi toată noaptea aceea lungă, purtând o conversaţie plăcută cu fata inconştientă, mângâindu-i mâna, sărutându-i obrazul, fredonând o melodie care le plăcea, spunându-i planurile sale pentru viitorul lor, explicându-i ambiţiile sale, spunându-i cât de mult îl iubea pe fratele lui mai mic, Jon, şi cum vor avea şi ei într-o bună zi copii… o mulţime, îi promise el…

— Scuzaţi-mă, domnule, zise infirmiera elveţiană, privindu-l cu simpatie, dar cred că ar trebui, poate, să vă odihniţi puţin; aţi stat aici toată ziua şi toată noaptea. Priviţi afară – s-a făcut aproape ziuă.

— Dă la o parte draperiile, comandă brusc Marcus, să vadă şi Gala soarele de dimineaţă.

Infirmiera se uită la el ezitând; nu cumva tânărul era puţin nebun? Vorbise non-stop ore în şir şi acum credea că sărmana fată inconştientă ar putea să vadă.

Se iveau zorile, iar soarele arăta ca o minge roşie pe cerul cenuşiu, ca de vată.

— Gala, trebuie să vezi asta, exclamă Marcus, ţinând-o strâns de mână. E ca şi facerea lumii acolo, afară, Gala. Hai, draga mea, vino cu mine şi uită-te…

El se uită fix la ea îndemnând-o să deschidă ochii, dar singurul semn de viaţă era uşoara ridicare şi coborâre a pieptului ei şi luminiţele aparatelor, ce sclipeau, de parcă îi spuneau că – într-un fel – Gala era acolo.

Căzând înapoi în scaunul lui, epuizat, Marcus o privi trist.

— Să vă aduc o cafea, domnule, sugeră infirmiera, şi trebuie să mâncaţi ceva. Nu puteţi continua aşa.

Acceptând doar cafeaua fierbinte, Marcus se uită fix la tuburile care o ţineau pe Gala în viaţă: tubul din gât care o ajuta să respire, lărgindu-i plămânul rănit, până ce acesta va putea funcţiona singur din nou; tubul care picura doze măsurate de antibiotice; tubul care o hrănea cu lichide esenţiale, electrozii de pe cap şi de pe piept… Lăsând jos ceaşca, îi luă din nou mâna în mâna lui.

— Gala, spuse el ferm, ascultă-mă acum! N-am să te părăsesc niciodată, ştii asta, aşa că ai face mai bine să te grăbeşti să te trezeşti, pentru că sunt o grămadă de locuri mai bune decât ăsta, unde am putea fi… Vreau să te iau acasă, Gala… hai, iubita mea, hai să mergem acasă…

Adormise cu mâna Galei încă strânsă în mâna lui, când Caroline se întoarse ceva mai târziu, în dimineaţa aceea.

— Nu vrea să plece de lângă ea, şopti infirmiera, vizibil emoţionată de devotamentul lui. Îi vorbeşte şi îi vorbeşte mereu, ca şi când ea l-ar putea auzi şi i-ar răspunde… N-am mai văzut aşa ceva. Se uită din nou la monitor. Pulsul a scăzut, murmură ea surprinsă, e aproape de ritmul normal în stare de somn… şi bătăile inimii sunt regulate. Ieri pe vremea asta, erau încă foarte neregulate.

Ea îl chemă pe doctor care veni să o examineze pe Gala şi afirmă că e mai bine şi că nu mai avea nevoie de tubul de respiraţie. Gala respira acum singură. În cele din urmă, asta era o rază de speranţă, se gândi Caroline, deşi ieri crezuseră că nu mai exista niciuna. Şezând liniştită lângă pat, o păzea pe Gala în timp ce Marcus moţăia.

Marcus se trezi cu o tresărire. Uitându-se la Caroline, îi spuse:

— Aş putea să jur că Gala mi-a strâns mâna!

— Eşti sigur, Marcus? Ai adormit şi poate că doreşti asta atât de mult, încât ţi-ai închipuit doar.

— Nu, exclamă el vehement, n-a fost un vis… Am simţit mâna ei mişcându-se. Îţi spun, Caroline, că Gala a mişcat!

— Gala, murmură el, aplecându-se să o sărute, Gala, iubito, sunt aici, am simţit mâna ta într-a mea. Mai strânge-o o dată, draga mea, atunci am să ştiu că mă auzi.

Mâna Galei se mişcă uşor în a lui, iar el o privi pe Caroline triumfător.

— Gala, ah Gala, spuse el, râzând şi plângând, ah, draga mea… În sfârşit…

Era după-amiază târziu când Gala vorbi, deşi încă nu deschisese ochii. Întâi buzele se mişcară fără să scoată un sunet şi o galaxie de expresii se perindară pe faţa palidă, de parcă ar fi încercat să găsească muşchii potriviţi care să îndeplinească funcţia vorbirii şi să scoată cuvintele potrivite din creierul ei confuz, pentru a spune ce simţea nevoia să exprime.

— Marcus, şopti ea cu vocea ca o adiere, slabă. Marcus… unde-i soarele… du-mă… acolo…
— Am să te duc, Gala, murmură el, îndată ce ai să te simţi bine. Soarele te aşteaptă, şi casa de pe plajă… tot ce trebuie să faci acum, iubito, e să te faci mai bine…
El întâlni privirea înlăcrimată a lui Caroline.
— Asta-i, fata mea, murmură el, vocea spărgându-i-se de emoţie. E o luptătoare, Gala mea – şi o să câştige!

***

Gala se cufundă din nou în somn, dar doctorii le spuseră că, de data asta, era de un somn diferit, era somnul vindecării. Dar Caroline se gândi că faţa ei arăta tulburată şi ochii ei se mişcau neliniştiţi pe sub pleoapele închise, de parcă ar fi avut vise îngrijorătoare. Abia în cea mai întunecată oră a nopţii, chiar înainte de ivirea zorilor, ea deschise, în sfârşit, ochii şi se uită la el.
— Trebuie… să vă spun, şopti ea cu pauze, că nu e vina lui Danae… vă rog nu o învinuiţi… era ceva… din trecut… Ochii ei gri erau îngrijoraţi când o privi pe Caroline. Vina mea… prostească…
— Nu te îngrijora, draga mea, îi spuse Caroline, mângâind-o liniştitor pe cap, a trecut totul. Te rog, nu te mai gândi la asta.
Gala îşi întoarse privirea spre Marcus, cu faţa neliniştită.
— Unde este… Danae? murmură ea.
— Danae nu e aici, iubito, îi spuse el, evitând întrebarea. După ce a aflat că eşti bine, a plecat…
— Ştiu că… a fugit… dar nu e vinovată… trebuie s-o găseşti… spune-i… e-n regulă… Găseşte-l pe Vic… Vic o să… o… ajute… trebuie să-l găseşti pe Vic… insistă ea cu voce şoptită. Danae are nevoie de el acum.
Ochii se închiseră din nou şi pieptul se ridica şi se lăsa repede, din cauza efortului de a vorbi.

— Am să o găsesc, Gala, îi promise Caroline privind-o îngrijorată.

— Vic, murmură ea din nou, Danae…

— Promit că o să-l găsim, spuse Marcus. Nu te îngrijora din cauza asta, draga mea, odihneşte-te acum.

— Marcus, nu pleca, şopti Gala, cu faţa liniştită de parcă s-ar fi descărcat de o mare povară. Te… iubesc…

Caroline ieşi, plină de tact în vârful picioarelor din cameră, lăsându-i singuri, cu mâinile strânse pe cearceaful alb, în timp ce o nouă zi pătrundea în odaie, cu o lumină aurie. Înapoindu-se la hotel, ea dădu o serie de telefoane urgente la New York, lui Jessie-Ann, care aştepta cu disperare veşti, ca şi postului de televiziune ca să-l găsească pe Vic Lombardi.

***

După convorbirea cu Caroline, pe o linie de telefon internaţională groaznică, plină de fâsâituri şi pocnituri, Vic se duse imediat la aeroportul din Delhi, oprindu-se la biroul de telex din drum, ca să notifice reţelei lui de televiziune planurile sale, înainte de a lua primul avion care pleca. Avionul zbura la Londra, iar de acolo avea să ia un zbor de legătură spre New York.

În timp ce refăcea povestea la nesfârşit, în minte, se întreba cu amărăciune, cât de mult din cele întâmplate erau din vina lui. Oare nu el o determinase pe Danae să încerce să se afirme în faţa lumii întregi? Să încerce să arate că ea putea să creeze noi frontiere acolo unde ele nu existau? Ah, Danae, Danae, iubita mea, îşi spuse el, nu asta am vrut eu să spun… am vrut doar să-ţi lărgeşti orizontul, să-ţi deschizi ochii faţă de potenţialul tău… să te eliberezi din lumea mică în care te găseai…

El o sunase pe Danae de mai multe ori după cearta din Washington, dar ea nu fusese niciodată acasă şi el pusese totdeauna receptorul jos fără să lase un mesaj. La ce ar fi folosit un mesaj predat unui serviciu de răspunsuri telefonice, când el era la trei mii de kilometri depărtare? Cum putea să repare această ruptură dintre ei? Singurul remediu era o confruntare faţă-n faţă… o ceartă cu un „dar ai spus…” şi „nu, tu ai spus…” şi poate cu nişte lacrimi şi apoi din nou el să o îmbrăţişeze. Pentru că Danae Lawrence era o parte a vieţii lui, fie că ea ştia sau nu asta, deocamdată. Dacă n-ar fi fost trimis în India cu o treabă urgentă în ziua de după dezastrul de la Washington, poate că lucrurile n-ar fi ajuns aici. Crezuse că va dura doar o săptămână şi apoi se va întoarce la New York şi va lămuri lucrurile, dar trebuia să-şi fi dat seama că nu va fi aşa. Nimic nu ţinea doar o săptămână în munca lui – putea să dureze doar douăzeci şi patru de ore dar şi şase săptămâni sau mai multe luni. Asta era natura muncii lui.

Dar de data asta, nimic – nici măcar slujba lui – nu-i va mai sta în cale. Caroline îi spusese că Danae are probleme; era disperată… Danae credea că a omorât-o pe Gala şi numai Dumnezeu ştie unde era şi ce era în stare să facă.

La o bere de unul singur în salonul de tranzit din aeroportul *Heathrow* din Londra, Vic îşi dădu seama unde ar putea s-o găsească… pentru că Danae nu avea unde să fugă decât acasă.

Danae moţăia în fotoliul ei negru de piele, cu ecranul televizorului pâlpâind tăcut în întuneric, când sună telefonul. Se ridică brusc, când telefonul ţârâi imperios. Nu putea răspunde, nu putea să ridice receptorul şi să audă vestea îngrozitoare – că Gala murise. Pentru că acesta putea fi unicul motiv pentru care cineva să o sune, era sigură de asta. Sunetul se opri brusc şi camera reintră într-o tăcere atât de densă, încât se putea auzi respirând.

Închise televizorul şi se duse în picioarele goale la fereastră, deschizând draperiile spre o nouă zi. New York-ul se etala în faţa ei, şirurile de canioane de oţel şi sticlă şi zgârie-norii semănând cu o fortăreaţă pe care toţi care veneau în acest oraş se simţeau obligaţi să o cucerească. Ce se întâmplase oare, se întrebă ea, cu fata cu ochi luminoşi, din California, cu aparatul de fotografiat în mână şi cu idealurile şi ambiţiile ei înalte strălucind ca un far în faţa ei? Unde dispăruse fata aceea drăguţă, cu părul roşu şi cu zâmbetul vesel?

— Sunt pierdută, îşi spuse disperată. Sunt doar încă o cifră în lista de accidente a New Yorkului… M-am distrus ca mulţi alţii, prinsă în caruselul succesului…

Plecând de la fereastră, se duse la baie, aprinse lumina deasupra oglinzii şi se uită fix la imaginea ei. Părul ei lung, roşu, era răsfirat în jurul feţei palide, iar ochii îi erau roşii de plâns necontenit. Îşi trecu un deget peste buzele crăpate, apoi dădu drumul la robinet, adunând apa rece în palme şi îşi udă faţa. Arăta îngrozitor – dar ce importanţă mai avea? Cine era acolo ca să-i pese? Cine ar mai fi vrut oare să vorbească cu ea…?

Brusc, sună soneria la uşă, iar ea se uită precautădin baie, ca şi când oricine ar fi fost, ar fi putut vedea în apartamentul ei. Nimeni nu ştia că era acolo. Nu răspunsese la telefon şi nu ieşise afară de când ajunsese acasă. Mâncarea îi fusese adusă. Poate era un comisionar? Oare comandase ceva şi uitase? Lapte sau suc de fructe de la micul magazin de peste drum? Nu-şi putea aminti – totul era neclar.

Soneria sună din nou, de data asta fără să se oprească. Persoana de afară rămăsese cu degetul pe buton! Danae merse în vârful picioarelor prin cameră şi se uită prin vizor. Se dădu înapoi cu gura căscată. Nu se poate! Se uită din nou pe vizor. Era Vic! Ah, nu! Nu acum… arăta îngrozitor… era într-un hal… nu voia să-l vadă pe Vic, nu din

nou… şi el o să o urască oricum, la fel ca şi ceilalţi…

— Danae, deschide uşa, comandă Vic.

Ezită un moment, apoi ascultă ordinul lui, deschizând încet uşa şi dându-se înapoi, ţinându-şi capul plecat, ca un criminal care îşi aşteaptă sentinţa.

— Danae, dragostea mea, exclamă el, şocat de aspectul ei, ce-ţi faci tu însăţi? Ah, Isuse, Danae, de ce îţi impui toate astea tu însăţi…?

El se mişcă să-şi pună braţele în jurul ei, dar ea se dădu repede înapoi.

— N-o să vrei să stai când vei afla ce s-a întâmplat, spuse ea, aşa că pot să-ţi spun acum şi să terminăm.

— Nu-i nevoie, spuse el clătinând din cap. Ştiu totul – ba mai mult, am un mesaj pentru tine – de la Gala-Rose. Capul ei tresări şi ochii ei verzi înspăimântaţi îi întâlniră pe ai lui. A spus să-ţi spun că nu a fost vina ta. Tu nu eşti vinovată, Danae. Nu helicopterul a speriat-o, ci amintirea unui accident din trecutul ei. Situaţia a fost asemănătoare şi doar teama ei, de care şi-a amintit, a făcut-o să cadă. El se apropie, în timp ce ea îl privea neîncrezătoare, i-am promis că am să-ţi spun, zise el. Gala nu o să aibă odihnă până n-o să afle că tu ştii asta. Pot să-i spun că ai iertat-o, Danae?

— Să o iert pe Gala? Pentru că aproape am ucis-o? O, Doamne, gemu Danae îngropându-şi faţa în mâini. Am crezut că e deja moartă…

— Gala-Rose e foarte vie şi chiar acum aşteaptă să-i telefonezi. El veni mai aproape şi îi puse mâinile pe umeri. Eşti mult prea aspră cu tine, Danae. Şi ştii ceva? Te chinuieşti prea mult. Vino aici, dragostea mea mică, vino la mine. Lasă-mă să te ţin, lasă-mă să-ţi spun că totul va fi în regulă… că nu vreau să te mai las…

Danae plânse zgomotos la pieptul lui, iar el o lăsă să-şi elibereze emoţiile reţinute, aşteptând până ce ea se linişti puţin.

— Bine, Danae Lawrence, spuse el blând, acum du-te şi te spală pe faţă, cât fac eu cafeaua în bucătăria aia prea curată a ta, apoi eu şi cu tine o să avem o discuţie directă. De acord?

— De acord, răspunse ea, arătând grav, ca un copil murdar de lacrimi. Ajunsă la uşa băii, se întoarse.

— Vic?

— Da?

— Eşti sigur că Gala e bine?

— O să fie bine, îi spuse el. Acum toţi suntem îngrijoraţi din cauza ta. Prietenele tale se preocupă de tine, Danae, Jessie-Ann, Caroline, Gala.

Chipul lui Danae se lumină de un mic zâmbet de speranţă.

— Deci mai suntem prietene, în ciuda celor ce am făcut?

— N-ai făcut nimic în afară de faptul că ai fost foarte zăpăcită, replică el. Acum, du-te şi spală-ţi faţa şi piaptănă-te.

— Vic!

— Da?

— De ce ai venit aici?

— De ce am venit aici? De ce crezi că sunt aici? Pentru că te iubesc, bineînţeles. Acum adună-te, Danae Lawrence, apoi o să vorbim.

Ea intră în baie, simţindu-se de parcă povara lumii fusese brusc ridicată de pe umerii ei. Gala-Rose o să se facă bine – şi Vic era aici. Şi o iubea. În oglinda din baie, faţa ei era tot umflată şi roşie, dar ochii arătau că era altă persoană decât cea dinainte. Imaginea vădea o femeie care se împăcase brusc cu viaţa şi cu dragostea.

Capitolul 35

Jessie-Ann era bucuroasă să se afle în birou, pentru că ea şi Jon păreau să nu se simtă bine în acel apartament singuratic, prea liniştit, de la *Carlyle*. Agenţia de personal casnic era în căutarea unei noi guvernante, dar de data asta ştia ce fel de fată voia şi nu accepta nimic altceva. Între timp, se asigură ca Rachel Royle să nu ajungă în preajma lui Jon; şi nu-l scăpa pe băiat din ochi. Era cu ea aici chiar şi acum, cu o cutie de hârtii colorate şi rupea bucuros bucăţi dintr-un carnet de comenzi, ignorând toate jucăriile scumpe pe care alergase să le cumpere. Ştia, bineînţeles, că *Imagini* nu era un loc potrivit pentru un copil, dar asta nu va dura mult timp.

Laurinda stătea în uşa biroului lui Jessie-Ann, cu un zâmbet de simpatie pe faţă.

— Intră, îi strigă Jessie-Ann, ridicând ochii de pe programul de închirieri al săptămânii.

— Am vrut doar să spun… dacă pot să te ajut cu ceva, mi-ar plăcea s-o fac, Jessie-Ann. Absolut orice. Tu m-ai ajutat pe mine odată şi aş vrea să te răsplătesc.

— Mulţumesc, Laurinda, Jessie-Ann reuşi să zâmbească, dar ar fi dorit ca fata asta să nu tot apară totdeauna la momentul nepotrivit… Simţea înţepături pe şira spinării, de fiecare dată când Laurinda îi zâmbea.

— Aş face orice, repetă Laurinda, cu ochii ei mici negri fixaţi asupra lui Jon. Aş sta cu copilul oricând ai dori, aşa cum am făcut la Spring Falls. Ştiu că ai să fii ocupată cu… se uită într-o parte părând jenată, avocaţi şi altele şi bănuiesc că nu poţi lua un copilaş în asemenea locuri.

Jessie-Ann se gândi că, în fond, fata încerca doar să fie amabilă.

— Mulţumesc, oricum, dar deocamdată vreau să-l ţin pe Jon cu mine.

Nu avea de gând să intre în amănunte în legătură cu motivele ei, deşi, fără îndoială, Laurinda auzise deja totul prin telefonul fără fir al bârfelor…

— Păi… Laurinda îşi muta greutatea de pe un picior pe altul părând îngrijorată, mă gândeam că pentru un copil e o zi lungă să stea închis în casă. Vreau să spun că nu prea are ce să facă la *Imagini*, cu siguranţă că o să se plictisească. Ce-ar fi să-l duc la o plimbare? Ştii… În parc sau pe stradă spre magazinul de jucării… sau poate l-aş duce pe Jon la grădina zoologică.

— Mulţumesc din nou, replică Jessie-Ann, îţi apreciez oferta, am să o reţin, fii sigură.

Zâmbetul Laurindei dispăru când închise uşa după ea, lăsându-i faţa ca o mască lividă de furie şi frustrare. Nu o observă pe Caroline ieşind din biroul ei, până nu dădu peste ea.

— Scuză-mă, mormăi ea, evitându-i privirea.

Caroline se uită după ea uimită, întrebându-se ce s-o fi întâmplat. Avusese loc vreo ceartă? Dar pentru ce? Probleme de contabilitate? Avea oare Laurinda probleme cu Jessie-Ann? Ezită, uitându-se la uşa închisă a biroului lui Jessie-Ann, întrebându-se dacă să intre şi să afle ce se întâmplă, dar o privire aruncată spre ceas îi confirmă că era deja în întârziere pentru întâlnirea de la agenţia de publicitate *Nicholls Marshall*. Orice ar fi fost, trebuia să mai amâne.

Laurinda trânti în urma ei uşa de la toaleta femeilor şi se îndreptă spre şirul de chiuvete. Aruncându-şi geanta pe un scaun, se uită la faţa ei furioasă reflectată în oglinda lungă, netezindu-şi cu un deget tremurător liniile încruntării şi curbele amare coborâtoare ale gurii. Crezuse că va fi atât de uşor! Când auzise că guvernanta Maitland fusese concediată şi că Jessie-Ann avea singură grijă de Jon până găsea o înlocuitoare, crezuse că acum era momentul pe care-l aşteptase. Era situaţia perfectă – şi dacă era deşteaptă, Jessie-Ann

i-ar fi dat pe mână băiatul! Apartamentul cel nou era gata, cu un pătuţ pentru Jon în care să doarmă şi cu câteva jucării care să-l distreze – îşi umpluse şi congelatorul cu acel tip de lucruri cu care bănuia că se hrănesc copiii. Intenţiona să-l ţină în siguranţă la ea, până când se răzbuna pe Jessie-Ann şi putea să i-l dea înapoi lui Harrison – împreună cu ea însăşi, ca noul lui înger păzitor. Desigur, dacă ceva nu mergea cum trebuie – şi ca matematiciană cunoştea legea probabilităţilor, admiţând că ceva ar putea tulbura structura bine concepută a planului ei – atunci s-ar putea ca micul Jon să trebuiască să fie sacrificat. Dar, de fapt, nu voia să-l rănească pe Harrison făcând aşa ceva. Nu trebuie să fii sentimentală în chestiunea asta, se avertiză ea însăşi, ochii ei negri privind fix în oglindă, doar pentru că îl iubeşti pe Harrison Royle! Ţine minte, Jon este şi copilul lui Jessie-Ann şi aceeaşi lege a mediilor subliniază faptul că el va moşteni o parte rea de la aceasta.

— A, bună, Laurinda. Uşa se deschise larg, în timp ce Annabelle, iniţial manechinul lui Hector, iar acum una dintre stelele de la *Imagini*, intră grăbită în sală. Doamne, oftă ea, a trebuit să fumez o ţigară, iar aici e singurul loc unde pot să vin să trag liniştită una fără ca Jessie-Ann să mă prindă! Sprijinindu-se de chiuvetă, scoase un pachet de *Marlboro* din buzunar şi aprinse una, alungând fumul cu o mână îngrijită. Te simţi bine, Laurinda? întrebă ea, uitându-se surprinsă la fată, gândindu-se că arată extraordinar de palidă şi… mă rog… stranie.

Laurinda îşi băgă mâinile în buzunarele puloverului, întorcându-se de la oglindă.

— Mă simt bine, puţin obosită, asta-i tot, replică ea brusc.

— Prea multe nopţi nedormite, hm? o tachina Annabelle. Trebuie să le mai reduci, Laurinda, nu eşti cuminte!

Trăgând din ţigară, ea tuşi, gonind din nou fumul cu mâna.

— Doamne, ar trebui să mă las de asta, ştiu că ar trebui… mă omoară.

Mâna Laurindei se strânse în jurul metalului rece al cheilor din buzunar – cheile apartamentului. Până mâine, Jessie-Ann ar putea găsi o nouă guvernantă şi va fi prea târziu… nu mai putea aştepta. Azi trebuia să-l ia pe Jon. Fără să vorbească, trecu pe lângă Annabelle, cu faţa rigidă de dispreţ.

— Hei, îmi pare rău, strigă Annabelle după ea. Te tachinam doar, n-am vorbit serios, Laurinda. Ea privi mirată, când uşa se închise ferm după fata care plecase. Isuse, mormăi ea nervoasă, a fost doar o glumă!

***

A fost o zi de iad! se gândi Jessie-Ann, când se cufundă sleită în fotoliul ei; era ora cinci şi tensiunea nu scăzuse niciun minut. Fiecare studio fusese ocupat şi *Imagini* plesnea pe la cusături de manechine şi fotografi şi comisionari. Era mai rău decât dacă Danae ar fi fost aici şi asta însemna mult, având în vedere felul cum se comportase Danae înainte de accident… un fel de amestec între nebuna din Chaillot şi Orson Welles, învârtindu-se prin studiouri, declarând că nimic nu era cum trebuie şi că nimeni nu corespundea aşteptărilor ei. Aşteptări, se gândi Jessie-Ann, acesta e un cuvânt pe care fiecare îl interpretează altfel. Care fuseseră aşteptările ei când se măritase cu Harrison? Se aşteptase oare la altceva decât la trăinicia dragostei lor? În ce o priveşte, această aşteptare s-a realizat, pentru că ea încă îl mai iubea pe Harrison ca o nebună şi aproape că dorea să nu-l iubească, pentru că atunci ar durea-o mai puţin. Dacă crezuse cumva că lucrând toată ziua la *Imagini* asta îi va uşura durerea sau măcar îi va

abate gândurile de la problemele ei, atunci greşise. Pentru că el era mereu prezent în adâncul minţii ei, chiar când discuta despre închirieri şi contabilitate, sau când controla situaţia din studiouri. Şi de fiecare dată când se uita la micul Jon, cu privirea lui deschisă, albastră şi părul negru, îi amintea atât de mult de Harrison, în cât îi producea o durere fizică în inimă.

Fiul ei dormea pe canapeaua albă de tweed, iar micile lui picioruşe slăbuţe cu genunchii lor osoşi îi ieşeau la iveală ca şi mânuţa lui îndoită sub obraz. Nimeni nu putea şti cât de mult îl iubeşte ea pe copilul ăsta… el nu-i adusese decât bucurie din ziua în care se născuse, iar acum la aproape doi ani, era atât copilul cât şi prietenul ei. Jon era un băiat inteligent, plin de curiozitate faţă de lumea din jurul lui; părea că înţelege lucruri de care, de obicei, copiii mici nu sunt conştienţi. El îi simţea totdeauna starea de spirit, chiar şi atunci când ea avea impresia că reuşeşte foarte bine să se prefacă să pară veselă şi fericită, iar de câte ori îşi lăsa libere emoţiile adevărate, el o privea liniştit întinzând o mânuţă încurajatoare şi îi spunea: „Te iubesc, mami”. Dar uită-te la el acum, se gândi ea cu tristeţe, în vremuri normale ar fi fost plecat cu guvernanta să se joace ca alţi copii prin parc, iar acum trebuie să se joace singur în biroul ei. Jon se adaptase la această schimbare a obiceiurilor ca un soldat, o urma în rondurile pe care le făcea în studiouri, era fascinat de telefon şi de calculator. Dar în după-amiaza aceea, mai devreme, o întrebase când avea să-l vadă pe tata şi dacă ar putea să-i scrie o scrisoare, iar ea îi ţinuse mâna în care strângea creionul roşu, formând literele… *Dragă tată, mi-e dor de tine, te iubesc, Jon,* adăugând încă o serie de xxxxx-uri şi ooooo-uri. Mândru tare, Jon o urmărise solemn, în timp ce ea punea scrisoarea mâzgălită într-un plic, lipindu-l şi lăsându-l pe el să lipească timbrul.

— O să o punem la poştă diseară în drum spre casă, îi promisese, dar acum se părea că mersul acasă va mai întârzia puţin. Aveau probleme în studioul 3 şi Danae fiind plecată iar Caroline fiind în oraş toată după-amiaza, îi rămăsese ei să lămurească lucrurile. Se uită îngrijorată spre Jon, nu voia să-l trezească, dar ar fi trebuit să se ducă acolo şi să aibă grijă de treburi.

— Jessie-Ann. Laurinda era iar la uşă, cu un teanc de hârtii în mână. Voiam să-ţi dau astea, înainte de a pleca.

Ochii ei reci, supăraţi, se îndreptară spre Jon, adormit pe canapea.

— Ah, Laurinda, exclamă Jessie-Ann, uşurată. Ai putea să-mi faci un serviciu? Trebuie să mă duc jos la studioul 3 – am să lipsesc cinci sau zece minute maximum cincisprezece… Nu vreau să-l trezesc pe Jon când doarme aşa liniştit. Ai putea să stai doar aici cu el în locul meu? Promit că n-o să stau mult.

Faţa de obicei palidă a Laurindei se roşi când puse hârtiile pe biroul lui Jessie-Ann şi luă loc pe canapea alături de Jon.

— Nu-ţi fă griji, spuse ea liniştită. Vezi-ţi de treabă, Jessie-Ann.

— Laurinda, eşti un înger, exclamă ea deja pe jumătate ieşită pe uşă. O să lipsesc doar atât cât să lămuresc lucrurile în studiou. Probleme cu manechinele – asta îmi lipsea azi! Mulţumesc de un milion de ori, Laurinda.

Laurinda aşteptă până auzi dispărând zgomotul paşilor lui Jessie-Ann jos pe scară, apoi merse pe coridor uitându-se cu grijă pe casa scării. Auzi o frântură de melodie când se deschise uşa studioului, apoi se închise şi mai aşteptă câteva secunde, ascultând dacă mai era cineva prin jur. Nu se auzea niciun sunet din celelalte birouri. Era aproape 5:30 şi recepţionera şi secretarele plecaseră demult. Se întoarse în biroul lui Jessie-Ann şi se uită un moment la copilul adormit. Era

într-adevăr drăguţ, se gândi ea, şi atât de nevinovat, exact aşa cum arătase în seara aceea la Spring Falls, când plânsese şi ea îl ţinuse în poală până au adormit amândoi.

— Trezeşte-te, Jon, îi şopti ea aplecându-se peste el, e timpul să plecăm.

Ochii albaştri ai lui Jon se deschiseră imediat, speriind-o.

— Mergem acasă? întrebă el interesat. Tata acasă?

— Sigur, răspunse Laurinda. Tata-i acasă. Hai, să mergem.

Ochii lui Jon o priveau cu precauţie.

— O vreau pe mama, declară el cu glas tare.

— Sigur că da, replică Laurinda, trăgându-i puloverul peste braţele care nu se lăsau îmbrăcate. Mama aşteaptă afară. A spus să ne grăbim.

— Bine, replică el, faţa lui mică luminându-se, când ea îi încheie jacheta.

Laurinda se grăbi pe coridor şi în jos pe scară, cu copilul în braţe. Holul era liniştit şi ea descuie uşa cu o mână, ieşind pe stradă şi închizând-o apoi încet. Cu inima bătându-i puternic, ea se grăbi pe trotuar, strângându-l la piept pe Jon, mergând atât de repede, încât lui i se clătina capul. Reuşise!

— Unde-i mami? strigă Jon ţinându-se strâns de braţul ei. Unde-i mami a mea?

— Acasă, răspunse ea scurt. E acasă cu tata.

— Nu, strigă el, lovind tare cu ghetuţele lui roşii. Mama, o vreau pe mama!

— Fii cuminte! spuse Laurinda printre dinţi, fiind conştientă că oamenii îi priveau când treceau pe lângă ei în grabă. Abia când dădu colţul şi se uită pe Third Avenue după un taxi, îşi dădu seama că nu-şi luase geanta. La naiba, nu avea bani! Panica o cuprinse şi simţi un fior pe şira spinării; punându-l pe Jon jos pe trotuar, îl ţinu strâns cu o mână, căutându-se cu cealaltă mână prin buzunare. Cheile erau acolo şi mai avea câteva monede pe care le ţinea de obicei la îndemână pentru

frecventele ei drumuri la automatul de gustări. De data asta, apetitul ei pentru dulciuri dădea roade – avea destui bani pentru metrou! Apucând mâinile lui Jon, îl trase de-a lungul străzii.

— Au, strigă el, au, mă doare.

Strânsoarea de oţel a Laurindei slăbi şi ea îl grăbi.

— Hai acum, spuse ea, reuşind să zâmbească strâmb, vrei să-i vezi, pe mama şi pe tata, nu-i aşa?

Era o seară răcoroasă şi ea uitase hăinuţa lui Jon şi îşi dădea seama cât de neobişnuit arătau, când el izbucni în lacrimi.

Ridicându-l, îi şterse faţa cu mâna.

— Haide, mergem la metrou acum, îi zise ea. Ai mai fost cu metroul până acum? Sunt sigură că o să-ţi placă, Jon.

Grăbindu-se prin barierele de oţel, ea menţinu un crâmpei de conversaţie, încercând să-l sustragă să nu provoace o scenă în metrou, dar Jon deveni interesat de lumea străină, nouă, şi de trenul care alerga, aşa încât uită de mami. Şezând cu el în braţe, Laurinda se simţi ca o mamă adevărată, care îşi duce copilul acasă la cină şi brusc, îi zâmbi lui Jon. Tensiunea dispăruse, era acasă şi liberă.

***

Caroline intră la *Imagini*, oprindu-se un minut în hol ascultând să vadă cine mai era pe acolo, dar în afară de ceva activitate în studioul 3, peste tot era linişte. Alergând uşor în sus pe scări, băgă capul în biroul lui Jessie-Ann, dar era gol. Probabil că plecase deja acasă… sau, se corectă ea cu tristeţe, mai bine-zis, se dusese înapoi la hotelul *Carlyle*. De fapt, pentru Jessie-Ann se întorsese Caroline în seara aceea la *Imagini*. Ar fi trebuit să se ducă direct acasă după întâlnire – în fond Calvin o aşteaptă – dar Jessie-Ann era prietena ei şi era îngrijorată din pricina ei. Dorise să-i cheme, pe ea

şi pe Jon, la ea la cină, dar bănuia că ajunsese prea târziu.

Totuşi, o va suna pe Jessie-Ann mai târziu să se asigure că totul era în regulă, decise ea, îndreptându-se spre toaleta doamnelor. Aprinzând lumina, îşi aruncă neglijent geanta pe un scaun, întorcându-se exasperată când aceasta căzu jos, dărâmând şi geanta altcuiva şi împrăştiindu-i conţinutul pe covor. Ea adună obiectele răspândite, îndesându-le în geanta neagră de piele, întrebându-se a cui putea fi. Erau o pudră compactă, un tub de machiaj într-o nuanţă foarte pală, un ruj cireşiu – geanta asta cu siguranţă că nu aparţinea unuia dintre manechine, se gândi ea zâmbind, în timp ce băga înăuntru un pieptăn dur, cu dinţi rari de metal. Ridică o mică sticluţă de parfum, strâmbând din nas când îl recunoscu. Desigur, geanta îi aparţinea Laurindei. Probabil lucrase târziu şi o uitase. Ridică de pe covor un plic alb şi îl aruncă înăuntru împreună cu celelalte lucruri ale Laurindei, când privirea surprinse nişte litere dactilografiate cu roşu. Caroline se opri, nu-i plăcea să se amestece în lucrurile altei persoane. Dar era ceva cu plicul acela… ceva parcă familiar. Îl scoase încet din geantă, întorcându-l cu faţa-n sus. Literele îndrăzneţe, roşii, de tipar, parcă îi săreau în ochi… era adresat lui Jessie-Ann Parker la *Imagini*, exact la fel ca şi toate celelalte scrisori – toate acele scrisori murdare, obscene, ameninţătoare, adresate lui Jessie-Ann.

Se uită fix la plic cu o senzaţie de greaţă în stomac. Nu putea fi adevărat! Nu putea fi Laurinda! Nu era ea oare Laurinda, cea sărmană dintr-un mic orăşel, pe care Jessie-Ann o ajutase? Caroline îşi aminti de sentimentul de neplăcere pe care îl avea ori de câte ori Laurinda era în apropiere, amintindu-şi de relatarea lui Jessie-Ann despre viaţa de familie tulburată a Laurindei şi brusc, totul se limpezi. Laurinda fusese tot timpul geloasă pe Jessie-Ann! Uitându-se fix la scrisoarea

obscenă, Caroline nu mai avea nicio umbră de îndoială că Laurinda era vinovata şi că era total nebună.

Lăsând geanta Laurindei pe scaun, se grăbi să iasă temându-se brusc că poate Laurinda va veni să-şi caute geanta. Va lua imediat un taxi şi va fi acasă în cincisprezece minute, iar apoi o va suna pe Jessie-Ann la *Carlyle*.

***

— Bine băieţi, strigă Jessie-Ann, dorind să se simtă tot atât de bine dispusă precum voia să pară. Ne vedem toţi altă dată.

Făcu veselă semne cu mâna spre persoanele care plecau, închizând după ei uşile la *Imagini*, cu un oftat de uşurare şi uitându-se la ceas. Desigur, îi luase de două ori – ba nu, de trei ori – timpul pe care îl apreciase că o va ţine pe Laurinda sărmana să o aştepte!

Alergă sus pe scări simţindu-se vinovată, apoi pe coridor, strigând.

— Am sosit!

Când intră pe uşă, se opri brusc, văzând biroul gol.

— Laurinda! strigă ea, ieşind din nou în coridor şi uitându-se în sus şi în jos. Laurinda! Jon! Am terminat.

Nu primi niciun răspuns şi Jessie-Ann se duse pe coridor spre biroul Laurindei, ghetele ei de piele, moi, fără toc, nefăcând aproape niciun zgomot. Birourile de la *Imagini* erau tăcute. Grupul de la studioul 3 se hotărâse să plece mai devreme decât era planificat, aşa că de data asta, şi celelalte studiouri erau goale. Deschise uşa Laurindei presupunând că l-a luat pe Jon în biroul ei, ca să încerce să-l distreze.

— Hei, voi, strigă ea. Biroul era însă în întuneric şi, uimită, Jessie-Ann lăsă uşa să se închidă, uitându-se pe coridorul pustiu. Poate lui

Jon i se făcuse foame şi Laurinda ieşise cu el să-i dea ceva de mâncare… dar, la naiba, asta nu trebuia să facă! Nu fără să o întrebe – în plus, nu voia ca Jon să mănânce vreo mâncare veche, proastă. Cu siguranţă că Laurinda i-a lăsat un bilet. Alergă îndărăt pe coridor şi scotoci printre hârtiile în dezordine de pe birou. Dar nu era niciun bilet!

Se apucă de marginea biroului, forţându-se să nu intre în panică; trebuia să existe o explicaţie logică la toate astea. Totul era în regulă… Jon era cu Laurinda, o prietenă a familiei, aşa că nu se putea întâmpla nimic rău. Fata, pur şi simplu, nu se gândise şi nu-i lăsase niciun mesaj, asta era tot, dar cu siguranţă că se va întoarce curând…

Sună telefonul şi ea apucă receptorul bucuroasă:

— Laurinda?

— Jessie-Ann, acolo eşti! exclamă Caroline. Te-am tot sunat şi sunat la *Carlyle*. Ascultă-mă, trebuie să te văd imediat. E urgent! Vital!

— Urgent! Vital! Jessie-Ann strângea receptorul, cu faţa cenuşie.

— Jon, e vorba de Jon…? cârâi ea cu vocea pierdută.

— Jon? nici vorbă. Caroline ezită şi ea oftă uşurată. Ascultă, Jessie, e vorba de scrisorile alea pe care le tot primeai…

— Scrisori, repetă ea vorbele lui Caroline, zăpăcită.

— Jessie-Ann, n-o să mă crezi, dar Laurinda e cea care îţi scria scrisorile alea îngrozitoare.

Genunchii lui Jessie-Ann cedară şi ea căzu moale în fotoliu.

— Laurinda, şopti ea, ai spus că Laurinda a scris scrisorile alea?

— Am găsit una azi în geanta ei, îţi era adresată ţie. Laurinda probabil că era geloasă pe tine de când eraţi copii. E nebună, Jess. Laurinda e nebună!

Vocea precisă, englezească, stârnea ecou în capul lui Jessie-Ann, repetându-se din nou şi din

nou în mintea ei… nebună… nebună… nebună… Laurinda e nebună…

— Caroline, făcu în cele din urmă o voce tremurată, ah, Caroline… s-a întâmplat ceva îngrozitor… Laurinda l-a luat pe Jon…

— Ce vrei să spui că l-a luat pe Jon? întrebă Caroline. Jessie-Ann, răspunde-mi… vorbeşte, Jessi! Vai, Doamne, ascultă, draga mea, stai acolo pe loc, o să fim acolo în zece minute.

Jessie-Ann puse înapoi receptorul în furcă, la fel de precis de parcă ar fi fost ultima piesă într-un joc de cuburi, uitându-se la el înmărmurită. Jon era cu Laurinda, iar Laurinda era nebună. Laurinda îi trimisese scrisorile acelea – de atâţia ani – spunându-i toate lucrurile acelea îngrozitoare. Şi Laurinda fusese aceea care o ameninţase că o omoară! Fu brusc cuprinsă de o teamă atât de puternică, încât începu să tremure… voia să ţipe, să scape de frică, să şi-o smulgă din inimă ca să nu mai fie adevărată… teama că Laurinda l-a omorât pe Jon. Uitând de minutele care treceau, Jessie-Ann şedea tremurând în tăcere, aşteptând-o pe Caroline. Caroline va şti ce trebuie făcut… ea era cea capabilă, ea se va ocupa de asta… ea o să-i găsească pe Laurinda şi pe Jon.

— Jessie-Ann!

Caroline alergă în cameră şi se aruncă în genunchi lângă prietena ei, înconjurând-o cu braţele liniştitor.

— E-n regulă, Jessie-Ann, şopti ea, totul o să fie bine. Spune-mi ce s-a întâmplat şi curând o să-l avem pe Jon înapoi.

Calvin aştepta în spate, în timp ce Jessie-Ann povesti întâmplarea simplă.

— Vezi, şopti ea în cele din urmă. Eu i l-am încredinţat pe Jon Laurindei. Eu, Caroline, chiar eu! Sunt răspunzătoare că mi-am dat copilul pe mâna unei femei nebune! Ah, Doamne, Doamne…

Ea îşi acoperi faţa palidă cu mâinile, gemând încet, iar lacrimile i se prelingeau printre degete.

— Trebuie să chemăm poliţia, exclamă Caroline, întinzând mâna după telefon.

— Stai aşa, spuse Calvin repede. Dacă Laurinda a răpit copilul lui Jessie-Ann, n-o să-i placă dacă ne adresăm poliţiei. Următoarea ei mişcare va fi să ia legătura cu Jessi şi să ceară o răscumpărare. Ce trebuie să faci acum este să-l chemi pe Harrison.

Jessie-Ann îşi luă mâinile de pe faţă şi se uită din nou la ei.

— Harrison? şopti ea. O, Doamne, Caroline, el o să înnebunească, îl adoră pe Jon.

— Unde-i Harrison? întrebă Calvin. El mai repetă o dată întrebarea, căci ea nu-i răspunse.

— Haide, Jessie-Ann, trebuie să ştii unde se află.

— Nu ştiu… nu l-am văzut. Nici măcar nu ştiu dacă e în New York, pentru că nu m-a sunat. Am crezut că o să mă caute, adăugă ea uitându-se la ei cu jale, chiar dacă l-am părăsit, totuşi, m-am gândit că o să mă sune.

— Am să sun eu, hotărî Caroline. Warren ştie, de obicei, pe unde e Harrison.

Ea formă numărul, bătând nervoasă cu degetele în biroul albastru, până i se răspunse.

— Caroline Courtney la telefon, spuse ea grăbită. Domnul Royle e acasă? Nu este. Ai putea să-mi dai, te rog, un număr de telefon unde ar putea fi găsit? Ea ascultă un moment, apoi ţipă: La naiba, Warren, nu-mi spune mie prostiile astea ale valeţilor englezi, e o problemă de viaţă şi de moarte! De viaţă şi de moarte, îţi spun! Dă-mi imediat numărul lui Harrison!

Lăsând jos receptorul, ea scrise numărul repede.

— Washington, le spuse ea, uitându-se la Jessie-Ann, în timp ce forma numărul.

— Cu domnul Royle, vă rog, spuse ea, Caroline Courtney la telefon. Ascultă, apoi spuse furioasă: Atunci vă rog întrerupeţi şedinţa. Ar putea fi cel mai important telefon pe care l-a avut domnul Royle în viaţa lui!

Ochii lor erau fixaţi asupra ei, în timp ce aştepta, degetele ei bătând din nou toba pe birou.

— Harrison, strigă ea uşurată, slavă Domnului! Nu… nu e vorba de Jessie-Ann, e aici alături de mine acum, e vorba de Jon… el e… el a fost răpit… Aşteaptă, Harrison, mai întâi trebuie să-ţi spun că Jessie-Ann primea scrisori groaznice, obscene, în care era ameninţată cu moartea. N-a vrut să te îngrijoreze cu ele, dar, Harrison, acum ştim că Laurinda era cea care le scria, şi Laurinda e cea care l-a luat pe Jon! Bine, spuse clătinând din cap. În regulă, o să ne ducem la voi la apartament şi vom aştepta. Foarte bine, fără poliţie. Zbori chiar acum? Desigur, o să aşteptăm. Şi, Harrison… Îmi pare îngrozitor de rău.

Puse jos receptorul, obosită.

— E pe drum. A pus pe cineva să cheme pilotul să pregătească avionul în timp ce vorbea cu mine. Şi trebuie să aşteptăm în apartamentul vostru, Jessie-Ann.

Se uită neajutorată la Calvin, în timp ce Jessie-Ann rămase nemişcată în fotoliu, cu faţa în mâini.

— Haide, draga mea, spuse Calvin, îmbrăţişând-o tandru pe Jessie-Ann. O să fie totul bine. Harrison o să fie acasă înainte să-ţi dai seama. Şi pun pariu că la fel o să fie şi cu Jon.

Capitolul 36

Laurinda urmărea intrarea la *Carlyle* de peste o oră, mergând în sus şi în jos, de-a lungul blocului, uitându-se după maşini ale poliţiei şi controlând fiecare persoană care intra sau ieşea, ca să vadă dacă arată a poliţişti în civil. Ştia că este riscant, dar scrisoarea trebuia să ajungă la Jessie-Ann în seara asta, şi însemna că trebuia să o ducă ea însăşi. Aşteptă până când holul se aglomeră şi atunci intră repede, având de gând să lase scrisoarea, pur şi simplu, pe masa de la recepţie şi să iasă imediat, dar funcţionarul de la recepţie o observă imediat.

— Un moment, spuse el tare.

Laurinda încercă să o şteargă, în timp ce oamenii se întorceau să se uite.

— Ce-i asta? întrebă el.

Ferindu-şi faţa, Laurinda mormăi:

— O scrisoare pentru doamna Royle. O aşteaptă.

Apoi ieşi repede pe uşă şi fugi în jos pe scări, alergând şi alergând până simţi că plămânii au să-i plesnească. Se opri la uşa unui magazin, să-şi recapete suflul. Apoi, văzând un taxi în trecere, îl opri, dornică să plece de acolo. Şoferul o lăsă la un centru comercial aglomerat din Queens, iar de acolo merse pe jos două blocuri până la noul ei apartament, grăbind pasul când se apropie de uşă.

Legea probabilităţilor îi fusese potrivnică chiar mai repede decât îşi închipuise – şi asta dintr-un motiv complet neaşteptat. Ea crezuse totdeauna că partea cea mai riscantă va fi să-l ia pe Jon de la Jessie-Ann, dar asta se dovedise a fi uşor. Adevărata problemă apăruse când îl adusese pe Jon acasă. El începuse să ţipe şi să urle de îndată ce ieşiseră din metrou, iar când oamenii se întorceau să se uite, Laurinda fusese nevoită să pretindă că era o mamă nervoasă, ameninţându-şi

copilul cu o palmă dacă nu se purta cum trebuie. Dar ameninţarea nu-l liniştise, când îl târa grăbită prin holul clădirii unde era apartamentul, fiind obligată să-i ţină mâna la gură ca să-i înece ţipetele. Nu fusese uşor să-şi caute cheile, încercând să deschidă uşa şi, în acelaşi timp, să caute să-l oprească, pe afurisitul de copil să mai urle. Când închise, în sfârşit, uşa în urma lor, îl împinse pe Jon în noul pătuţ din dormitorul ei, tremurând de furie şi de teamă.

Jon plânse necontenit, iar Laurinda se uita la el înnebunită, întrebându-se cum să facă să-l ţină liniştit. Pastilele de dormit au fost soluţia cea mai bună, deşi, desigur, fusese foarte atentă, sfărâmându-o mai întâi şi apoi dându-i o cantitate mică. O amestecase cu banane făcute piure şi îi băgase în gură lui Jon amestecul acela, ţinându-i maxilarul până ce copilul fusese obligat să înghită. Acţionase ca prin farmec şi Jon adormi în câteva minute. Tremurând şi acoperită de transpiraţie, Laurinda se cufundă într-un fotoliu, întrebându-se cum avea să-l ţină liniştit în următoarele câteva zile, pentru că era al naibii de sigur că o să înceapă să ţipe după mama sa de îndată ce se va trezi. Poate că, pur şi simplu nu-l va lăsa să se trezească – adică nu de tot. Îl va ţine mereu sub sedative, ca în spital, până ce va face ceea ce avea de făcut. Dar asta însemna că Jon nu va putea să mănânce, iar un copil mic ar putea să moară dacă nu mănâncă mai multe zile.

Laurinda stătu acolo analizând situaţia timp de o oră şi apoi se hotărî. Va trebui să grăbească lucrurile şi să-şi asume câteva riscuri – ca de exemplu să predea scrisoarea în loc s-o expedieze prin poştă, aşa cum intenţionase – dar acum nu-şi putea permite să piardă timpul. Trebuia să se ocupe de Jessie-Ann în noaptea asta. Inima îi tresărise la acest gând. Nu avea altceva de făcut decât să compună scrisoarea şi Jessie-Ann va veni

în goană, dornică să-i facă pe plac. Şi atunci, Laurinda va fi stăpână pe situaţie.

Jon încă mai dormea, când ea se întoarse după predarea scrisorii; se aplecă peste pătuţ, controlându-i pulsul nervoasă, ca să vadă dacă trăieşte – deşi era sigură că-i dăduse doar o cantitate foarte mică de sedativ. Pulsul lui Jon fâlfâi sub degetele ei ca aripile unui fluture, iar ea zâmbi, gândindu-se cât de liniştit arăta.

Cu un oftat de uşurare, luă o cutie de Coca-Cola din frigider şi, trăgând inelul de metal, îl aruncă cu grijă în lada de gunoi. Bău cu sete şi îşi şterse buzele cu un şerveţel de hârtie. Apoi, luă un capac de plastic din sertar şi îl puse pe cutie, ca să o închidă. Luând o cârpă, şterse barul cenuşiu de plastic unde stătuse cutia de Coca, uitându-se în jur satisfăcută. Bucătăria ei strălucea de atâta frecat, iar cele două scaune erau acoperite frumos cu plastic transparent, la fel ca şi canapeaua, şi fotoliile din camera cealaltă. Ca şi mama ei, Laurinda îşi ţinea lucrurile curate.

Întorcându-se în dormitor, ea umblă în dulap. Asta era o ocazie specială, cea mai importantă noapte a vieţii ei, şi va trebui să arate foarte bine. Cumpărase rochia în urmă cu câteva luni, dintr-un impuls, şi era cu totul diferită faţă de tot ce purtase până atunci. Era neagră şi strălucitoare, cu paiete negre foşnitoare care străluceau la lumină ca pielea cu solzi a unui şarpe periculos.

O văzuse în vitrina unui mic magazin sărăcăcios de pe Third Avenue şi îi atrăsese privirea Laurindei ca un magnet, solzii mari strălucitori atrăgând-o când trecea, fascinată în fiecare zi, de farmecul ei strălucitor, imaginându-se îmbrăcată cu acea piele de reptilă. În sfârşit, sucombase în faţa rochiei, într-o vineri, la pauza de prânz, când avea în geantă salariul. O costase mai mult decât salariul pe o săptămână. Nu o încercase, îi spusese doar vânzătoarei ce măsură dorea şi apoi plăti. N-o interesa că poate nu va avea niciodată ocazia să

poarte o asemenea rochie; doar faptul că o poseda îi dăduse o plăcere stranie. Acum, se gândi ea, scoţând-o triumfătoare din hârtia de mătase, acum ştia că probabil asta avusese în gând în seara când o cumpărase. Rochia ca un şarpe era exact ce trebuia pentru sărbătorirea morţii lui Jessie-Ann.

Scoţându-şi fusta şi bluza, căută în dulap un dres negru, îmbrăcându-l, încruntându-se când îl agăţă cu unghia ei ascuţită. Stând în faţa oglinzii, îşi trase rochia neagră peste cap, netezind-o peste sânii şi şoldurile greoaie. Rochia era lipită de trupul ei plin, strălucind sub lumina lămpii, şi Laurinda se simţi ca şi când ar fi devenit imaginea rochiei. Se simţea ca un şarpe, sinuoasă… foarte diferită de eul ei obişnuit. Rochia avea un guler rotund, înalt, şi mâneci lungi, acoperind-o de la gât până sub genunchi. Laurinda nu era o curvă, ca Jessie-Ann, să-şi arate sânii în rochii cu decolteu mare şi să-şi expună pulpele în fuste crăpate, arătându-se bărbaţilor… Laurinda era pură şi puternică… iar această rochie neagră, strălucitoare confirma statutul ei.

Îşi perie părul aspru, supunându-l cu câteva mişcări dure şi ancorându-l bine cu clame puternice de metal. Apoi, îşi dădu cu fard roşu făcând să-i lucească obrajii şi aşa roşii şi îşi aplică un ruj cireşiu, dându-se înapoi să admire efectul, cu un zâmbet satisfăcut. Câteva stropituri abundente dintr-o sticlă nouă cu parfumul ei favorit de mosc, apoi pantofii cei noi negri cu toc înalt, care se asortau cu rochia ei strălucitoare. Traversă fericită camera, ca să-şi ia paltonul. Desigur, ar fi trebuit să fie un palton negru, de vizon, ca să se potrivească la rochia ei splendidă, dar deocamdată va merge cu haina ei de tweed maronie. Mai târziu, când Harrison îşi va da seama, recunoscător, că ea fusese cea care îl salvase de influenţa nefastă a lui Jessie-Ann, atunci va avea un vizon.

Laurinda se uită la ceas. Era ora nouă – aproape timpul să-i telefoneze lui Jessie-Ann pentru întâlnire. Expiră încet, savurând momentul, simţindu-se cu adevărat fericită pentru prima dată în viaţa ei. Curând, trecutul ei va fi răzbunat. Doar o singură lovitură de cuţit, şi ea va fi din nou o fată în stare să-şi retrăiască tinereţea. Ea nu va fi ca oricare alta! Ea va fi liberă!

Băieţelul se mişcă neliniştit în pătuţul lui, iar ea se uită neliniştită la el; nu se poate trezi deja! Nu terminase ce avea de făcut. Alergă repede în baie şi scoase încă o pastilă din tub. O fărâmiţă în bucătărie, scoase o mică parte într-o cană o amestecă cu puţină apă. Ridicându-i capul lui Jon, îi deschise forţat gura şi îi turnă medicamentul picătură cu picătură, până se goli ceaşca. Apoi îl culcă înapoi pe pernă, acoperindu-l cu un cearceaf, zâmbind fericită. În fond, dacă va trăi, acest băiat va fi curând propriul ei fiu.

Străzile erau întunecate şi goale, în timp ce Laurinda se grăbea prin cartierul acum tăcut, tocurile ei înalte sunând pe trotuarul îngheţat. Ezită la intrarea în metrou; s-ar putea să aştepte mult sosirea unui tren şi era grăbită, dar metroul era anonim – nimeni nu va observa o fată obişnuită ca ea… decât doar, bineînţeles, se gândi ea cu un chicotit sălbatic, dacă şi-ar scoate paltonul şi ar dezvălui-o pe noua Laurinda! Nu mai era nevoie să se mai ascundă, îşi dădu seama brusc, îşi putea ţine capul sus, aproape că îşi lăsase trecutul în urmă deja. În noaptea asta va fi liberă, ca toată lumea să o poată vedea.

Oprind un taxi care trecea, se urcă în el, instalându-se pe banchetă cu un zgomot de paiete negre.

— Third Avenue colţ cu Strada Patruzeci şi Opt, zise ea, şi repede, că sunt grăbită.

Capitolul 37

Harrison intră în apartamentul liniştit, dându-i lui Warren servieta, iar acesta îi spuse că ceilalţi aşteaptă în bibliotecă. El deschise uşa, ochii lui căutând-o pe Jessie-Ann, dar femeia prăbuşită în fotoliul verde de mătase părea să fie la o distanţă de ani lumină faţă de fata vitală, vioaie, pe care o cunoscuse. Părul ei blond, de obicei lins, era în dezordine, iar faţa ei arăta desfigurată de teamă.

— O să fie în regulă, draga mea, spuse el liniştitor, îţi promit că totul va fi bine. Am chemat deja un detectiv particular cunoscut şi va fi aici în curând. Dar mai întâi voiam să vorbesc cu tine.

Caroline şi Calvin se ridicară să plece.

— Vă rog nu plecaţi, spuse el, ochii lui dezvăluindu-i tensiunea. Ştiţi despre toate astea la fel de multe ca şi Jessie-Ann. Am să am nevoie de ajutorul vostru.

Desfăcând degetele rigide ale lui Jessie-Ann de pe braţele fotoliului, el o ajută să se ridice şi o luă să stea alături de el pe canapeaua mare de mătase verde.

— Bine, draga mea, spuse el liniştit, mai întâi trebuie să stabilim câteva fapte. Îţi va fi mai uşor să mi le spui mie iar apoi eu voi putea vorbi cu detectivul.

Ţinându-i mâna, el reuşi s-o facă să relateze cum se oferise Laurinda să o ajute şi cum o lăsase cu Jon pe la 5:15 în după-amiaza aceea.

— Totul e din vina mea, spuse Jessie-Ann, cu disperare. L-am dat pe Jon unei femei nebune.

— Nimic nu-i din vina ta, îi spuse el cu fermitate. Ai făcut un lucru perfect raţional; ai rugat o fată, pe care ai cunoscut-o aproape toată viaţa, să stea cu copilul tău câteva minute, o persoană care era o prietenă a familiei şi care era salariată la tine. Oricare dintre noi, eu, Caroline, mama sau tatăl tău, ar fi făcut exact acelaşi lucru.

— Dar n-ar fi trebuit! N-ar fi trebuit să-l las niciodată, Harrison… ar fi trebuit să fie acasă, acolo unde îi e locul.

Îşi lăsă capul în jos şi începu să plângă cu suspine, iar Harrison o mângâie pe păr cu blândeţe.

— Încearcă să nu plângi, şopti el. Avem nevoie de toată puterea noastră ca să trecem prin nenorocirea asta.

Se uită trist la ea câteva momente, apoi se duse la Caroline şi Calvin care aşteptau discret în capătul îndepărtat al camerei.

— Trebuie să cunosc faptele, Caroline, spuse el. Vreau să ştiu de cât timp primea scrisorile alea, cât de des, şi ce scria exact în ele – sau ce ameninţa. Ah, Doamne, strigă el disperat, de ce nu mi-a spus?

— N-a vrut să te neliniştească, voia să rezolve singură problema, explică repede Caroline. Jessie-Ann a folosit detectivi şi un timp a avut un paznic în cursul zilei, dar n-a mai primit scrisori mult timp, aşa că l-a expediat. Îmi dau seama acum, exclamă ea, cu ochii măriţi de groază, bineînţeles că n-a primit scrisori de când Laurinda a venit să lucreze la *Imagini*.

— Hai să începem cu începutul, sugeră Harrison, uitându-se la ceas. Matt Barclay va fi aici în câteva minute şi aş vrea să o scutesc pe Jessie-Ann de cât de multe întrebări va fi posibil.

Scoţând din geantă plicul, Caroline i-l oferi.

— Am găsit scrisoarea asta azi, printr-o întâmplare. Era în geanta Laurindei. Aşa am aflat. Şi apoi, desigur, toate piesele se potriveau perfect. N-am deschis-o.

Harrison deschise plicul şi citi repede notiţa, cu o cută între sprâncene.

— Doamne! şopti el îngrozit. E oribil!

— Le-a tot primit, încă de când a câştigat pentru prima oară concursul de manechine, îi spuse Caroline, dându-i amănunte lui Harrison, în timp

ce el nota date şi momente şi locuri. Impulsiv, ea îl apucă de mână.

— Te rog, nu o învinui pe Jessie-Ann, imploră ea. Te-a părăsit pentru că nu a ştiut ce să facă altceva. Ştiu că s-a urât pe sine însăşi după ce a făcut asta; a avut sentimentul că ar fi trebuit să stea şi să lămurească lucrurile. Ştii că ceea ce aveţi voi e prea bun ca să fie, pur şi simplu, aruncat la lada de gunoi a căsătoriei. Şi iată că acum s-a întâmplat treaba asta. N-o să şi-o ierte niciodată, Harrison, dar eu sper că tu vei putea să o ierţi.

Harrison ştia că nu era nimic de iertat, era şi vina lui în aceeaşi măsură ca a lui Jessie-Ann.

— Dacă pot să-l capăt pe fiul meu înapoi, viu şi nevătămat, spuse el, atunci toate celelalte se vor rezolva.

— Domnul Barclay e aici, domnule, anunţă Warren. Matt Barclay avea cincizeci de ani, era mic şi cu un început de chelie. Purta un costum elegant, albastru închis cu dunguliţe, cu o cămaşă de comandă, de mătase cu monogram, care lăsa să se vadă prea mult manşetele, o pereche de pantofi de aligator de 500 de dolari şi un inel cu un diamant foarte mare pe degetul mic. Faţa lui aspră era bine rasă, iar Caroline îi simţea colonia chiar din partea opusă a camerei.

Caroline se gândi că arată ca un avocat dubios sau ca un coafor foarte bogat, nu se putea hotărî între aceste două variante. Dar reputaţia lui Matt Barclay îl preceda; era pur şi simplu cel mai bun în profesiunea lui; îşi conducea compania de investigaţii multimilionară dintr-o fermă mare din Texas, construită ca o fortăreaţă şi păzită la fel ca Fortăreaţa Knox – pentru a-l feri de răzbunarea celor care considerau că Barclay le distrusese viaţa din pricina investigaţiilor sale obraznice. Căsătoriile – sau, mai curând, divorţurile – împreună cu o activitate bănoasă în spionajul industrial, formau bazele afacerilor lui Matt, iar onorariile lui masive îl făcuseră multimilionar. Era

un miracol că Harrison putuse să pună mâna pe Matt Barclay atât de repede, pentru că îşi avea sediul în Texas. Probabil că îl descoperise în New York.

Strângându-i cu putere mâna lui Harrison, Matt ascultă povestea.

— Bine, Jessie-Ann, spuse el, stând în faţa ei cu mâinile la spate, concentrează-te puţin pentru că trebuie să stăm de vorbă. Harrison mi-a relatat faptele, iar acum am nevoie să-mi dai unele amănunte. Vreau să ştiu unde locuia Laurinda – şi cum locuia – şi cu cine locuia. Ai cunoscut-o pe fată de când eraţi copii la şcoală, familia ta o cunoaşte bine. Am să te întreb cum arăta, unde obişnuia să se învârtească, unde lua masa, cine erau prietenii ei, ce făcea seara când se ducea acasă. Vreau să te gândeşti bine la Laurinda acum, Jessie-Ann, pentru că trebuie să ajung la sufletul fetei ăsteia.

Ochii albaştri ai lui Jessie-Ann îl analizau pe bărbatul mărunt, straniu, bine îmbrăcat.

— O să-l găseşti pe Jon? întrebă ea în cele din urmă.

— Cu ajutorul tău, am să-l găsesc, promise el.

Un mic oftat de uşurare îi scăpă printre buze, când privirile lor se întâlniră; ea ştiu că se poate încrede în Matt Barclay.

Îndemnată de Matt, Jessie-Ann o descrise pe Laurinda pe care o cunoscuse în şcoală, pe fata care lucrase pentru tatăl ei şi pe care o ajutase mama ei. Ea făcu portretul unui copil sărac, singuratic, a cărui viaţă fusese dominată de alcoolismul mamei ei, până acolo încât fusese frustrată de ambiţia ei de a merge la colegiu şi a-şi cultiva unicul talent pe care-l avea.

— Unde sunt scrisorile? întrebă Matt.

Ea clătină din cap.

— Le-am distrus de fiecare dată.

— Uite aici e cea pe care a găsit-o Caroline azi, spuse Harrison, dându-i-o.

Sprâncenele lui Matt se ridicară de surpriză, în timp ce o citea.

— Aici e ceva mai mult decât doar gelozie şi frustrare, comentă el, împăturind scrisoarea şi băgând-o în buzunar, fără îndoială că, mai târziu, vom afla exact ce anume. Bine, acum, Caroline, tu eşti cea care ne poţi spune unde locuieşte Laurinda.

— Mi-e teamă că nu pot… Vreau să spun că ştiu unde locuia, dar mi-a zis că se mută şi nu mi-a spus unde.

Matt dădu din cap, calm; oamenii ăştia nu-i făceau treaba uşoară, dar oricum, nimic nu era niciodată uşor…

— Şi n-ai primit nicio comunicare de la ea până acum?

— Niciuna, confirmă Caroline, amintindu-şi brusc că Jessie-Ann locuise la *Carlyle*. Doar dacă Laurinda a încercat să intre în legătură cu Jessie-Ann la *Carlyle*.

— La *Carlyle*? Sprâncenele lui stufoase se ridicară întrebătoare.

— Jessie-Ann a stat acolo cu Jon, răspunse Harrison.

Faţa lui Matt era impasibilă, când dădu din cap.

— Bine. Atunci cred că o să sunăm la *Carlyle* şi o să întrebăm dacă s-a primit vreun mesaj.

— Am să fac eu asta, spuse Caroline, sărind la telefon, dornică de acţiune.

— Sunt Caroline Courtney, spuse când i se răspunse. Doamna Royle ar dori să ştie dacă a primit vreun mesaj telefonic. Nimic. Înţeleg, mulţumesc. A, dar e o scrisoare… adusă de cineva?

Matt îi luă repede receptorul din mână.

— Da, sunt Matt Barclay. Scrisoarea aceea – uită-te la ea pentru mine. Bine, descrie-o. Aşa. Pe la ce oră a fost adusă? Acum o oră! La naiba! Şi cine a adus-o? A intrat înăuntru. Vin imediat, omule, ţine scrisoarea aia pentru mine şi doamna

Royle, bine? Vei primi ceva bani pentru ea, băiete…

Trântind receptorul, el se întoarse spre ei, cu faţa din nou impasibilă.

— Se pare că mai avem încă o scrisoare din alea – cu roşu şi toate cele – şi după descriere, a fost adusă de însăşi Laurinda. Mă duc acolo să stau de vorbă cu funcţionarul ăla de la recepţie şi să încerc să aflu în ce stare de spirit era şi cum se comporta, apoi ne vom uita la scrisoarea aia.

— Trebuie să fie o notă de răscumpărare, exclamă Harrison. Plătim oricât, oricât, ca să căpătăm băiatul înapoi.

— N-aş pune pariu pe aşa ceva, spuse Matt, gânditor. Pur şi simplu, n-aş paria că fata asta vrea numai bani. Se duse repede la uşă. Ne vedem peste o oră. Am senzaţia că va trebui să acţionăm rapid în problema asta. Între timp, se uită la Harrison în chip de avertisment, fără poliţie – deocamdată. În regulă? Şi nu o scăpaţi din ochi pe doamna Royle.

Capitolul 38

La hotelul *Carlyle*, Matt examină plicul cu atenţie. Era identic cu cel din buzunarul lui, scris la o maşină electrică cu o panglică nouă, roşie, care lăsa o urmă densă şi era adresat doamnei Royle, *Hotel Carlyle*. Mesajul era scurt, doar două rânduri: *„Jessie-Ann*, scria, *stai lângă telefon şi nu lua legătura cu Harrison sau cu poliţia – dacă ţii la viaţa fiului tău”.*

La naiba, se gândi Matt, se aşteptase la mai mult decât atât. Femeia era o psihopată; sperase că ea va acţiona din impuls, revărsându-şi cererile într-o scrisoare lungă care îi va da o idee de locul unde se afla şi ce dorea în realitate, deşi se temea că ştia prea bine treaba asta. Răzbunare, nu bani, era numele jocului Laurindei. Voia ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte. Laurinda o voia pe Jessie-Ann. Singura întrebare era: pentru ce anume voia să se răzbune? O fată obişnuită şi o fată frumoasă? O viaţă de familie fericită şi una mizerabilă? O femeie de succes şi una frustrată? O mamă şi o femeie fără copil? Aveai de unde alege şi totuşi nu puteai găsi răspunsul corect, pentru că mai era încă un element care reieşise puternic din scrisorile acelea: sexul. Cum oare să le fi legat problemele de sex pe Laurinda şi Jessie-Ann, asta încă nu ştia. Totuşi, un lucru era sigur, Jessie-Ann era în pericol, la fel ca şi fiul ei.

Băgând scrisoarea în buzunar, strecură o hârtie de cincizeci de dolari peste tejghea, ascultându-l pe funcţionar care îi dădea o descriere corectă a Laurindei, spunându-i că scrisoarea fusese lăsată în jurul orei 7:30.

Matt se uită la ceas; acum era ora nouă şi nu se primise încă niciun apel telefonic pentru doamna Royle. Luând cheile de la apartamentul lui Jessie-Ann, se duse la telefonul public şi dădu câteva telefoane rapide, punându-şi în mişcare trupa. În

următoarele cincisprezece minute, patru oameni vor păzi apartamentul familiei Royle, unul în holul din faţă, unul la uşa lor, unul în apartament şi unul la intrarea din spate a clădirii. Un specialist în instalarea de microfoane era pe drum şi, în câteva minute, va pune sub control telefoanele familiei Royle. Între timp, Matt va aştepta sus telefonul care urma să vină, mai curând sau mai târziu. Laurinda riscase să fie prinsă când adusese personal scrisoarea, iar pentru Matt asta însemna că era disperată şi voia să acţioneze.

***

Jessie-Ann stătea culcată în dormitorul ei întunecat, cu o cârpă udă înfăşurată pe capul care o durea şi cu un pahar neatins ce conţinea un sedativ pe noptieră. Cum ar fi putut dormi sau chiar să se relaxeze – aşa cum îi spuseseră să facă – atât timp cât Jon era în pericol? Se învârtea neliniştită, hotărâtă să nu lase să-i pătrundă în colţurile minţii ideea că Jon ar putea să fie rănit – sau mai rău – şi totuşi această idee o obseda. E doar un băieţel, îşi spuse cu disperare, are doar doi ani… un copilaş, nimeni n-ar face un rău unui copil, nu-i aşa? Dar Laurinda era nebună – iar oamenii nebuni fac orice le vine în minte. Simţul binelui şi al răului fusese eliminat de Laurinda, ca să se potrivească celorlalte nevoi ale ei… Laurinda era capabilă de orice! Jessie-Ann se ridică brusc în pat, tremurând de furie; supărarea era atât de puternică şi arzătoare, încât dacă Laurinda s-ar fi aflat în cameră, ar fi atacat-o cu mâinile goale… ar fi omorât-o.

Furia fierbinte trecu, lăsând-o transpirată şi înfrigurată, furia era tot prezentă numai că acum devenise brusc calmă şi calculată, ca şi când un calculator ar fi luat locul emoţiilor ei, spunându-i ce să facă. Ţinându-şi capul în mâini, Jessie-Ann încercă să se pună în locul Laurindei, încercând să-

şi închipuie ce ar fi putut face în continuare. Bineînţeles că l-a luat pe Jon într-o ascunzătoare – acesta fusese un plan conceput mai demult şi nu o acţiune făcută în pripă. Probabil că a avut ceva pregătit – de aceea se mutase din vechiul ei apartament. Dar Laurinda putea fi oriunde în New York, pur şi simplu, oriunde, se gândi ea, neajutorată. Totuşi, va trebui să intre în legătură cu ea – poate că scrisoarea aceea lăsată la Carlyle dădea amănunte despre următoarea mişcare a Laurindei. Poate a stabilit chiar o întâlnire unde să-i poată da banii de răscumpărare şi să-şi capete copilul înapoi. Dar Matt Barclay nu comunica nimic.

— Ziceţi-i lui Jessie-Ann să stea liniştită şi calmă până o să avem nevoie de ea, îi spusese el lui Harrison la telefon. Apoi, au venit oamenii ăia, au pus microfoane la telefon ca să poată intercepta apelul Laurindei şi acum erau paznici peste tot.

Îşi dădu seama brusc că nimeni nu intenţiona să-i spună nimic din ce se întâmpla. Încercau să o ţină liniştită, în timp ce ei îi căutau, pe Laurinda şi pe Jon. Nu era drept… Jon era fiul ei… ea trebuia să-l protejeze, să-l găsească… să-l iubească. Nu mai putea sta pur şi simplu acolo… trebuia să acţioneze! Dar cum? Ce? Unde? Ţinându-şi din nou capul în mâini, Jessie-Ann gemu cu disperare. Trebuie să se gândească! Trebuia să existe un răspuns undeva – vreo indicaţie în privinţa mişcărilor Laurindei; dacă ar putea raţiona, ar descoperi asta.

Reluă întrebările, pe care le pusese Matt Barclay şi la care nu avusese răspunsuri. Pe cât ştia, Laurinda nu avea prieteni; nu povestea, cum făceau celelalte fete de la *Imagini*, unde fusese cu o seară înainte. Laurinda părea să caute tot mereu muncă suplimentară, luându-şi de lucru şi acasă la sfârşit de săptămână – totuşi, odată ajunsă la New York, nu şi-a dus la îndeplinire ambiţia de a merge la colegiu seara şi să studieze pentru examenele de

contabilitate. Îi veni brusc în minte că exista un singur loc pe care Laurinda l-ar alege ca să se întâlnească cu ea. Bineînţeles, se gândi Jessie-Ann, totul îi devenise atât de clar acum. Ştia unde va fi Laurinda!

Telefonul sună brusc şi ea se uită fix la aparat, dorind cu disperare să ridice receptorul, dar îi interziseseră să facă aşa ceva. Putea fi Laurinda care încerca să ia legătura cu ea… Întinse mâna spre el – apoi se auzi un clic, în timp ce apelul fu receptat în altă parte în apartament. Rigidă de încordare, ea aşteptă sunetul uşor al telefonului care arăta că acela ce făcuse apelul a închis. Când se auzi, ea aşteptă să vină cineva să-i spună ce se întâmplă, dar nu apăru nimeni. Merse în vârful picioarelor prin cameră, deschise uşa şi se uită afară. Coridorul era tăcut. O să rezolve ea singură treaba asta. Ştia unde era Laurinda şi nu avea de gând să mai aştepte.

Îmbrăcându-şi o pereche de jeanşi, mai adăugă un pulover călduros şi o jachetă neagră de lână. Îşi băgă picioarele într-o pereche de pantofi de sport, legându-i cu degete tremurătoare, blestemându-se că se mişcă atât de încet. Împingând deoparte un şir de haine ale lui Harrison, în fundul dulapului din perete, ea scoase panoul care acoperea un mic seif, formând repede cifrul, aşteptând clicul care arăta că încuietorile s-au deschis. În seif erau o grămadă de cutiuţe moi de piele de căprioară, frumos aşezate, conţinând o avere, în safire şi diamante şi perle. Totdeauna refuzase să-şi păstreze bijuteriile la bancă pentru că se bucura să le poarte. Jessie-Ann le-ar fi dat pe toate de bunăvoie, împreună cu apartamentul acesta frumos şi toate operele de artă de nepreţuit, care atârnau pe pereţii îmbrăcaţi în mătase, ar fi negociat *Imagini* şi tot viitorul ei numai să ştie că Jon era în siguranţă şi că în curând îl va ţine din nou în braţe. Şi să ştie că Harrison o mai iubea încă.

Luând din seif un pacheţel învelit în piele de căprioară, îl desfăcu, atentă. Revolverul stătea pe patul lui de piele moale, crem, curat, precis şi strălucitor, părând a fi o bucată oarecare de metal. Doar când era ţinut în mână de un om, el devenea mortal, se gândi ea când controlă *Beretta* să vadă dacă era încărcat. Lui Jessie-Ann, pistoalele nu-i erau străine; fusese de copil, cu tatăl ei, la trageri la ţinte mişcătoare şi petrecuse multe ore cu el la tragerile cu puşca de la Spring Falls, exersând până ce devenise o trăgătoare expertă.

Băgând revolverul *Beretta* în buzunar, se duse la uşă, apoi controlă coridorul. Se auzeau voci mai depărtate din bibliotecă, în dreapta, şi ezită, muşcându-şi buza cu îngrijorare; va fi foarte dificil să iasă fără să fie văzută, dar cu siguranţă că dacă va fi deşteaptă, va reuşi. În unghi drept cu uşa bibliotecii era coridorul larg care ducea la sufragerie şi la bucătărie. Şi dincolo de bucătărie era ţinta lui Jessie-Ann – scara de incendiu care ducea de la apartament până la parter. Era, de asemenea, şi un ascensor de serviciu, dar dacă lua ascensorul, risca să fie prinsă.

Picioarele cu pantofi sport nu făceau zgomot pe covorul gros, în timp ce mergea pe coridor. Se opri când ajunse în dreptul luminii puternice ce venea de la uşa pe jumătate deschisă a bibliotecii. Ezită un moment, apoi trecu repede şi se grăbi pe coridor, trecu de sufragerie şi intră în bucătărie. Dacă Warren sau altcineva dintre servitori ar fi fost acolo, ar fi trebuit să găsească repede o scuză, dar bucătăria bine luminată şi pusă la punct era goală. Oamenii de serviciu aveau propria lor cameră de zi şi ea bănui, pe bună dreptate, că ei erau acolo şi discutau despre cele întâmplate, pregătindu-se să vegheze în timpul acelei nopţi îngrozitoare, alături de stăpânii lor. Observă câteva maşinuţe de jucărie ale lui Jon, uitate pe masa din bucătărie şi văzu prinse de uşa frigiderului literele cu magnet pe care, doar cu câteva zile în urmă, îl ajutase să le

aranjeze, formând numele lui. *Jon Royle* era scris acolo în roşu, albastru şi galben.

Interzicându-şi să plângă, se uită prin panoul de sticlă al uşii de serviciu. Nu era nimeni acolo şi ea se strecură prin uşă, apoi alergă în jos la etajul următor, ţinându-se de balustrada de metal, în timp ce se învârtea în jurul scării şi din nou coborî un etaj… alergând mereu. După zece etaje, se aşeză pe o treaptă, gâfâind, încercând să-şi recapete suflul şi întrebându-se dacă acum ar putea lua ascensorul în siguranţă. Dacă paznicul pus de Barclay aştepta jos, va observa, cu siguranţă, oprirea ascensorului, dar dacă îl lua doar până la etajul doi, putea apoi să se furişeze pe ultimele trepte şi astfel să fie în siguranţă.

Seara, ascensorul de serviciu era totdeauna gol; ea se sprijini de perete, respirând adânc şi analizându-şi şansele. Dacă paznicul o zăreşte, o să fugă pur şi simplu, hotărî ea. Ascensorul se opri, iar când se deschise uşa, se uită precaută într-o parte şi în alta, dar coridorul era gol şi se duse după colţ şi în jos pe scări, mergând repede de data asta, un palier, două, trei, patru şi ajunse jos.

Prin panoul de sticlă al uşii de ieşire, zări umbra unui bărbat. Paznicul era exact acolo unde îl plasase Matt! Ah, la naiba, la naiba! Lacrimi de ciudă îi înţepau pleoapele, în timp ce se uita furioasă la silueta care o împiedica să ajungă la întâlnirea cu Laurinda – şi la şansa ei de a-şi salva copilul. O voce bărbătească răsună în tăcere, făcând-o să înlemnească.

— Hei, urlă vocea, hei, Bill… Capul siluetei se întoarse.

— Ce-i? răspunse el.

— Ambrose vrea să vii imediat sus, Brad pleacă la *Carlyle*.

Acum se vedeau două capete, două siluete şi Jessie-Ann îşi ţinu respiraţia, ascultând.

— Şi atunci cine stă aici? întrebă Bill. Nu pot lăsa intrarea asta nepăzită!

— Bine, bine, dar aşa cum ţi-am zis, Matt ne vrea, pe Brad şi pe mine, imediat. Trebuie să acopere hotelul *Carlyle*, iar eu trebuie să mă duc cu Matt. Avem un om mai puţin până ajunge aici un înlocuitor. Uite, până ajungem noi la colţul blocului, Ambrose o să fie aici să se întâlnească cu tine şi o să stea el până vine înlocuitorul. Au să mai vină doi tipi în plus aici, într-o jumătate de oră. Între timp, facem ce putem.

Mormăind şi înjurând, ieşiră din raza vizuală a lui Jessie-Ann, iar ea aşteptă câteva secunde, înainte de a deschide uşa. Ei erau deja la vreo douăzeci şi cinci de metri, mergând repede şi vorbind tare în continuare… avea la dispoziţie vreo zece secunde, închizând încet în urma ei uşa grea de fier, se strecură pe alee, alergând fără zgomot pe lângă perete, aplecându-se când lumina de la felinarele de pe stradă o luminau şi rugându-se tot timpul ca ei să nu se uite înapoi ca să verifice situaţia.

Îi trebui mai puţin de un minut ca să ajungă la strada luminată, aglomerată, dar i se păruse o eternitate. Afară, pe Park Avenue, îngheţată, viaţa se desfăşura normal, iar Jessie-Ann se uita uluită la oamenii îmbrăcaţi elegant, îndreptându-se spre restaurante şi cluburi de noapte, în timp ce ea era antrenată într-o acţiune de viaţă sau moarte.

Opri un taxi la colţul dintre Park şi Strada Cincizeci şi opt, uitându-se peste umăr ca să vadă dacă fusese urmărită, în timp ce taxiul se depărta de marginea străzii, dar nu era nici urmă de paznici şi ea scoase un oftat de uşurare. Nu voia să-i pericliteze cineva planul, pentru că ştia că doar ea putea să trateze cu Laurinda. Iar dacă ea eşua, atunci Laurinda o va omorî pe ea şi îl va omorî şi pe Jon.

— Încotro, doamnă? întrebă nerăbdător şoferul.

— Încotro? repetă ea, tresărind din gândurile ei. La *Imagini*, bineînţeles.

Capitolul 39

Matt ridică receptorul la primul apel.

— Hotel *Carlyle*, spuse el sec.

— Dar… vreau să spun… am cerut să vorbesc cu doamna Royle.

Se aşteptase probabil ca Jessie-Ann să răspundă şi se bâlbâia nervoasă, iar el înţelese că o ghicise… era Laurinda Mendosa, care se pregătea să ucidă.

— Doamna Royle a ieşit puţin mai înainte, *madame*. Doriţi să lăsaţi un mesaj unde puteţi fi găsită?

— Nu… a, nu…

Ea părea în panică şi Matt vorbi repede.

— Dacă e urgent, *madame*, o puteţi găsi la numărul ei de acasă.

Ea închise telefonul fără să răspundă, iar Matt îşi sună omul din apartamentul familiei Royle.

— O să sune curând, îi spuse el lui Ambrose. Mişcaţi-vă.

— Bine.

Telefonul se închise şi Matt ştia că banda de înregistrare va aştepta să primească apelul Laurindei. Spera doar ca Harrison să o poată ţine de vorbă destul de mult, ca ei să o poată depista. Între timp, îşi folosea toate contactele ca să descopere noua locuinţă a Laurindei. Informaţia că Laurinda avea un cont la aceeaşi bancă folosită de *Imagini* a fost singurul lui mijloc de a o găsi. Metodică, Laurinda îi spusese lui Caroline că era mult mai uşor să facă toate tranzacţiile sub acelaşi acoperiş. Se întâmplase că Matt îi făcuse cândva un serviciu preşedintelui acelei bănci şi se gândi, frecându-şi palmele şi admirându-şi inelul cu diamant, că o favoare făcută cere să se răspundă cu o favoare. Preşedintele luase legătura cu un vicepreşedinte care se afla în bancă acum, controlând personal fişele. Matt considera că o fată ca Laurinda, care lucra la contabilitate, cu

siguranţă îşi păstra fişa la bancă în regulă. Putea paria pe ghetele lui de 500 de dolari că i-a informat despre schimbarea adresei. Putea paria că dăduse telefon la apartamentul familiei Royle imediat după ce pusese jos receptorul, la încheierea convorbirii cu el. Sări să răspundă când sună telefonul.

— Da!

— Matt? a sunat, Harrison a vorbit cu ea, dar i-a închis telefonul. N-am avut posibilitatea să aflăm de unde sună.

— Isuse! exclamă Matt cu ciudă. Au fost al naibii de puţine elemente despre muierea asta… Am să te sun eu, spuse, trântind receptorul.

Se învârti nerăbdător prin apartamentul elegant de hotel, uitându-se la ceasul lui Rolex, de aur de 18 karate, la fiecare câteva minute, aşteptând apelul. Când telefonul sună, în cele din urmă, zece minute mai târziu, se repezi la el ca o panteră înfometată care se aruncă asupra prăzii.

— Barclay, mârâi el în receptor.

— A, domnul Barclay, sunt James Waltham. Preşedintele şi prietenul nostru comun, Edwin Green, mi-a cerut să vă remit o informaţie.

— Da, da, mârâi Matt, oprind vorbăria pedantă a bancherului. Aveţi adresa?

— Avem o adresă a domnişoarei Laurinda Mendosa, da. Desigur, însă, strict vorbind, n-ar trebui să vă dau această informaţie…

— N-ai vorbit mai devreme cu preşedintele? întrebă Matt, brusc. Da? Bine, atunci dă-mi adresa aia, fii băiat bun. În regulă, spuse el, scriind preocupat pe carneţelul de lângă telefon. Bine, am înţeles. Mulţumesc, domnule Waltham. Şi nu te îngrijora de regulament, ştii… bătrânul Ed Green îmi era dator asta!

Trântind receptorul, rupse din carnet foaia cu adresa şi formă numărul lui Royle.

Răspunse Harrison, cu vocea lui nervoasă şi încordată.

— Harrison, sunt Matt. Am adresa Laurindei. Sunt la tine în zece minute. Spune-i lui Jessie-Ann să fie gata – o să avem nevoie de ea acolo, dacă o fi să ne târguim pentru copilul vostru.

Lăsând jos receptorul, se grăbi spre uşă. Şoferul lui aşteptă şi, dacă reuşea să păcălească circulaţia din Manhattan, ca de obicei, vor fi acolo în mai puţin de zece minute.

***

Îl aşteptau la uşă. Caroline era în lacrimi şi Harrison arăta consternat.

— Jessie-Ann a dispărut, spuse Calvin.

— Nu e în apartament, adăugă Caroline. Am căutat-o de la un capăt la celălalt.

— Am crezut că oamenii tăi păzesc locul, spuse Harrison, nervos. Cum naiba a putut să dispară, pur şi simplu?

— Asta e ceva ce am intenţia să aflu chiar acum, răspunse Matt, îndreptându-se spre cei doi paznici care patrulau pe coridor. Ei explicară că singurul moment în care se putuse întâmpla era când Bill lăsase nepăzită intrarea de serviciu un moment, până s-au schimbat. Nu erau semne că s-ar fi întâmplat ceva în camera lui Jessie-Ann, dar era vizibil că îşi schimbase hainele… Harisson bănuia că era în jeans şi pantofi de sport.

— Bine, amândoi sunteţi concediaţi, urlă Matt. Chiar de acum! Întorcându-se cu spatele la ei, reveni la grupul din bibliotecă. Sunteţi sigură că Jessie-Ann nu cunoştea adresa de acasă a Laurindei?

— Nu… cel puţin a zis că nu o ştie şi nu am avut motive să nu o cred, îi spuse Caroline.

Matt se încruntă. Nu ajungea nicăieri în chestia asta… şi nu-i plăcea să fie înfrânt, mai ales că era la mijloc viaţa unui copil.

— Luaţi-vă hainele, spuse el, plecăm acasă la Laurinda. Cred că ştiu unde sunt soţia şi băiatul

tău, Harrison.

***

Jessie-Ann închise în urma ei uşa albastră de la *Imagini*, tresărind când încuietoarea făcu un clic zgomotos. În holul tăcut, micul zgomot sună ca focul unui pistol. Cu inima bătând puternic, se uită pe coridorul foarte bine luminat, aşteptând ca Laurinda să se repeadă la ea în orice clipă. Îşi ciuli urechile în linişte, cu toate simţurile în alertă… dar nu se auzea niciun sunet.

Scoase din buzunar revolverul mic, negru. Se potrivea în palma ei la fel ca un calculator mic şi ea ridică siguranţa, clipind când auzi sunetul glonţului care pătrunse în camera încărcătorului. Apoi, cu degetul pe trăgaci, merse fără zgomot prin hol şi de-a lungul coridorului. Pentru prima oară ar fi dorit ca *Imagini* să nu se fi dezvoltat atât de rapid. La început, ar fi fost doar două camere şi un studio de lucru. Acum, complexul de studiouri se întindea neprietenos în faţa ei, ascunzând-o pe Laurinda – şi, odată cu ea, pericolul.

Stând tot timpul cu spatele la perete, Jessie-Ann urcă scările, aprinzând lumina în primul birou în care ajunsese, camera lui Danae. Era gol. Biroul lui Caroline era următorul – şi acela era gol. Se opri în faţa uşii închise care ducea la propriul ei birou, respirând adânc. Nu trebuia să-i fie frică acum… trebuia să o găsească pe Laurinda şi să-l capete pe Jon înapoi. Aruncându-se înainte deschise uşa cu piciorul. Se ascunse înapoi în coridor, lângă perete, îngrozită… dacă nu ar fi fost atât de speriată, îşi spuse ea, întinzând mâna pe lângă perete spre întrerupătorul de lumină, s-ar fi simţit ridicolă, ca o femeie detectiv într-un serial de televiziune. Degetele găsiră întrerupătorul şi brusc, biroul ei familiar fu inundat de lumină. Era gol.

Se prăbuşi în fotoliu lângă biroul ei, cu inima bătând tare, întrebându-se ce să facă mai departe. Mai erau şi alte birouri în această parte a clădirii, dar nu credea că Laurinda o pândea în serviciul de contabilitate sau în toaleta doamnelor… Şi totuşi, era sigură că se afla aici – simţea. Îşi reaminti că nu avea acum de-a face cu Laurinda, contabila obişnuită, metodică, ci se afla aici ca să se întâlnească cu o Laurinda nebună, care îi furase băiatul, femeia nebună care scrisese ani de zile acele scrisori murdare… şi că Laurinda şi-ar dori un loc potrivit pentru scena finală. Desigur – trebuia să se afle în studiouri! Dar în care? Ar fi o prostie să continue să umble primprejur şi să aprindă luminile, ar fi o ţintă directă pentru orice tentativă a Laurindei. Conştiinţa că Laurinda era acolo, aşteptând-o în studioul întunecat, făcea ca nervii să i se încordeze, iar transpiraţia îi curgea pe spate, lipicioasă. Cu un efort, se obligă să analizeze situaţia. Studioul 1 era cel mai vechi şi mai mic, studioul 2 fusese curăţat chiar astăzi, pregătit pentru zugravii ce urmau să vină săptămâna asta. Fotograful care folosea studioul şi îşi lăsase toate aparatele valoroase acolo, îl încuiase la plecare. Deci rămânea doar studioul 3 care era cel mai mare şi avea încă aşezate la locul lor decorurile pe care le folosiseră în după-amiaza aceea. Era un decor futurist, cu fotolii şi mese de oţel şi un fundal gol; alb şi negru – una dintre ideile lui Danae pentru noul catalog. Studioul 3 avea o galerie de-a lungul unui perete, ce ieşea în afară ca un fel de scenă. Desigur, se gândi Jessie-Ann, acolo trebuie să fie Laurinda!

Se gândi la Jon, singur şi speriat, şi apoi, cu revolverul strâns în mâna nervoasă, Jessie-Ann merse fără zgomot înapoi pe coridor, în jos pe scară şi în hol. Studioul 3 era la capăt şi uşile duble, grele, de fier, erau închise. Nu se auzea niciun sunet înăuntru şi când merse în vârful picioarelor spre uşă, Jessie-Ann îşi auzea bătând

propria ei inimă. Dacă voia să-l mai capete pe Jon înapoi vreodată, trebuia să fie curajoasă. Şi mai era ceva… trebuia să ştie de ce Laurinda o ura atât de tare, încât să vrea să o omoare.

Deschise uşa cu mâna fără zgomot. Era o beznă totală şi aşteptă puţin ca ochii ei să se obişnuiască cu întunericul. Credea că ştie studiourile astea ca pe propria-i palmă, dar acum, proporţiile şi dimensiunile păreau schimbate. Căută cu disperare întrerupătorul de lumină, dar nu-l găsi. Era ridicol, pentru că ştia că era acolo, în partea stângă! Se opri un moment, ţinându-şi respiraţia şi ascultând. Tăcerea goală avea totuşi ceva diferit, se gândi ea. Exista o dimensiune în plus, tangibilă aici. Simţea prezenţa Laurindei, la fel cum ar fi simţit dacă ar fi fost un animal în cameră.

Ţinând micul pistol în faţa ei, Jessie-Ann înainta de-a lungul peretelui studioului, îndreptându-se spre treptele care urcau spre galerie. Întunericul îi apăsa pleoapele şi ea se opri brusc, dându-şi seama îngrozită că Laurinda ar fi putut să stea chiar în faţa ei… acum! Un suspin de groază se ridică în gât… singurul lucru liniştitor în acest întuneric era că nici Laurinda n-o putea vedea.

Jessie-Ann uitase decorul complicat şi se împiedică greoi când intră direct într-o masă de oţel, răsturnând-o. Îngheţă de groază, când zgomotul făcu ecou în camera întunecată.

Sus, în galerie, Laurinda zâmbi fericită. Deci, musca intrase în cursă fără să fie chemată. Apăsă un întrerupător, aprinzând reflectoarele puternice cu halogen, luminând studioul ca o sală de operaţie, prinzând-o pe Jessie-Ann în raza lor. Stătea, pur şi simplu, acolo, înmărmurită. Laurinda se gândi, sfidătoare, că ar fi putut s-o omoare cu uşurinţă. Apoi, observă că Jessie-Ann ţinea în mână un revolver!

Nu se gândise la eventualitatea unei arme şi se încruntă. Dar n-avea importanţă, asta va adăuga doar puţină savoare jocului ei de-a tortura. Se

încruntă din nou… Jessie-Ann nu era îmbrăcată aşa cum ar fi dorit ea… dacă ar fi putut-o găsi la telefon, ar fi instruit-o ce să poarte, i-ar fi spus să-şi îmbrace costumul de curvă… o rochie roşie, strâmtă şi alunecoasă, care îi arăta trupul pe care tatăl ei îl dorise atât de mult. N-are importanţă, se gândi repede, oricum, tatăl ei o văzuse pe Jessie-Ann totdeauna în jeanşi. Chiar şi la paisprezece ani, nu avusese nevoie de rochii roşii ca să arate ca o păcătoasă.

Laurinda şedea la mica măsuţă cu vasul de flori frumoase albe şi albastre, privind-o în tăcere pe Jessie-Ann, savurându-şi momentele de putere, aşa cum îşi promisese mereu că va face. Cuţitul scurt cu mâner grosolan, cu lama ascuţită, strălucea în faţa ei pe faţa de masă albă, curată.

Umbrindu-şi ochii cu braţul, Jessie-Ann se uită în sus, dar luminile cu halogen se reflectau înapoi spre decor, lăsând galeria în umbră. Laurinda probabil că trăsese toate lămpile din celelalte studiouri, ca să instaleze această baterie, se gândi ea. Acum, când sosise momentul, se simţea calmă şi neînfricată. O va ucide pe Laurinda, ca să-l capete pe Jon înapoi, era simplu. Tot ce avea de făcut, era să fie mai deşteaptă decât ea… Şi cu siguranţă că nu putea fi prea greu să o depăşeşti pe Laurinda în inteligenţă.

— Bună, strigă ea, eşti acolo, Laurinda? Laurinda o urmărea, micul zâmbet încă arcuindu-i buzele, gândind că Jessie-Ann arăta ca o gâză prinsă în căldura lămpilor.

— Laurinda, strigă Jessie-Ann, îmbietor, ştiu că eşti acolo şi trebuie să vorbim. Nu eşti de acord, Laurinda? Ştiu că tatăl meu ar fi vrut să audă ce ai de spus despre faptul că l-ai luat pe Jon fără să-mi spui.

Ochii Laurindei scăpărară.

— Să nu vorbeşti despre tatăl tău! urlă ea. Apoi tăcu iar… Jessie-Ann o păcălise, ca s-o facă să-şi dezvăluie poziţia… dar n-avea de gând să

vorbească despre domnul Parker, cu niciun chip… nici de doamna Parker… ei nu fac parte din aceeaşi lume cu Jessie-Ann.

— Bine, bine, n-o să vorbim despre el, promise Jessie-Ann, îndreptându-se încet spre scările din partea dreaptă a camerei. Dar vreau să ştii, Laurinda, că am apreciat faptul că ai stat cu Jon în locul meu. Am văzut imediat că ţii la el cu adevărat… din felul cum îl îmbrăţişai, ţinându-l strâns la piept în seara aceea, la Spring Falls, când ne-am întors de la restaurantul *Moara veche*, îţi aminteşti? Nu l-ai lăsat să plângă, l-ai ţinut până a adormit din nou…

Jessie-Ann nu ştia cum de reuşea să se controleze şi să vorbească de una singură, când tot ce voia să facă era să alerge pe scările alea şi să tragă un glonţ în Laurinda; acum nu se mai temea de ea. Se afla aici ca să se lupte pentru copilul ei şi pentru propria ei viaţă.

— Haide, Laurinda, hai să vorbim despre asta, nu vrei? o îmbie, dorind să poată ieşi de sub luminile alea afurisite. Harrison e în drum spre noi, adaugă ea, va fi aici dintr-un moment în altul.

— Nu! Nu! Harrison nu poate veni aici! Asta nu făcea parte din plan, se gândi Laurinda, înnebunită… nu putea veni aici – nu înainte de a fi terminat ea…

Jessie-Ann alergă ultimii metri până la scară, ocoli stâlpul scării şi se urcă pe prima treaptă, stând cu spatele la perete, cu revolverul îndreptat în sus, spre galerie.

Apucând cuţitul, Laurinda alergă în capul scării, oprindu-se când ochii ei îi întâlniră pe ai duşmancei. Acum le despărţea doar o duzină de trepte.

Jessie-Ann se uită uluită la Laurinda. Fata arăta incredibil… grotesc… cu rochia aceea îngrozitoare cu paiete strălucitoare, enorme… o rochie pentru o cântăreaţă de bar ieftin, aflată în decădere în privinţa spectacolului sau pentru o prostituată de

pe strada Patruzeci şi doi… iar faţa Laurindei era vopsită în culori aiurite, trebuie să fi umblat în cutia de machiaj a lui Isobel, punând pe ea tot ce găsise… cercuri negre în jurul ochilor, obrajii de un roşu viu, iar gura arăta ca o pată mare, strălucitoare, de sânge. Jessie-Ann ridică spre ea revolverul.

— Bine, Laurinda, spuse ea clar, vreau să-mi spui ce-i cu toate astea. Spune-mi unde este Jon, apoi sunt sigură că putem lămuri totul şi să nu se întâmple nimic rău. Mai putem fi încă prietene, Laurinda, nu-i aşa? În fond, tu şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme…

— De multă vreme, mormăi Laurinda, coborând o treaptă, dar n-ai fost niciodată prietena mea, Jessie-Ann. Totdeauna ai râs de mine, ţi-ai bătut joc de mine…

— Niciodată, replică Jessie-Ann. N-am făcut asta niciodată. Imaginezi lucrurile…

— Tu şi prietenele tale, un grup atât de mic şi închis, rânji Laurinda, totdeauna împreună, totdeauna râzând în spatele celorlalţi, tu erai totdeauna şefa grupului, care le îmboldeai… tu erai cea care…

Se opri brusc şi Jessie-Ann văzu cuţitul strălucitor în mâna Laurindei… fata se putea repezi la ea în orice moment, dar ea nu putea trage până nu ştia unde era Jon… şi trebuia să afle de ce…

— Îmi pare rău că te simţeai lăsată în afară, spuse ea în grabă, dar nu păreai niciodată să vrei să stai cu noi ceilalţi. Vreau să spun, că tatăl tău venea totdeauna să te ia de la şcoală şi…

— Curvă, urlă Laurinda, alergând sălbatic pe scară în jos. Se opri exact cu două trepte mai sus de ea, cu cuţitul strălucind sub lumini. Degetul lui Jessie-Ann se încorda pe trăgaci, dar tot nu putea trage. Laurinda părea că nu-şi dădea seama de revolver… era pierdută într-un torent de acuzaţii.

— …îl aţâţai… îl excitai… te urmărea cum îţi mişcai fundul tău mic, tot drumul de la şcoală spre casă… ah, încă de atunci ştiai cum să-i exciţi pe bărbaţi… am văzut cum te uitai înapoi la el peste umăr, cu zâmbetul ăla libidinos… apoi… apoi… el îşi vărsa năduful pe mine… vocea se prefăcu în şoaptă… pe mine mă lua în dormitorul din spate, pe mine mă atingea… pretinzând că eşti tu…

Capul ei se ridică brusc şi se uită urât la Jessie-Ann, cu ochii ei groteşti încercuiţi cu negru, arătând ca o vrăjitoare dintr-o comedie muzicală.

— Cu tine visa el să facă amor… Râsul gâlgâi din gâtul ei, când îi aruncă duşmancei vorba urâtă. Da, cu tine, Jessie-Ann… când mă pângărea pe mine, în acel drăguţ şi curat dormitor suburban, în fiecare după-amiază după şcoală… mă împungea cu trupul lui până sângeram; şi ştii ce? Mama mea nici nu întreba ce era cu sângele de pe cearceaful meu… ea doar schimba aşternutul şi mai bea încă o sticlă de *Southern Comfort*.

— Doamne! şopti Jessie-Ann, cu ochii fixaţi pe faţa amară contorsionată a Laurindei. Îmi pare atât de rău… cum a putut să-ţi facă una ca asta… propriul tău tată…

— Nu era vina lui, urlă Laurinda, era vina ta, Jessie-Ann… a ta! Tu îl făceai să se poarte aşa! Vocea ei scăzu şi ea se uită calmă la Jessie-Ann. Şi acum, am să te ucid, spuse ea ca un fapt divers.

— Tatăl meu l-ar fi omorât pe tatăl tău dacă ar fi ştiut, strigă disperată Jessie-Ann. E îngrozitor, teribil… Îmi pare atât de rău, Laurinda.

— Tatăl tău nu trebuie să ştie niciodată, strigă Laurinda, în panică. Nimeni n-o să ştie. Doar tu. Trecu un deget de-a lungul tăişului ameninţător al cuţitului, un zâmbet strălucitor luminându-i faţa. Tata folosea ăsta ca să cureţe trandafirii, spuse ea ca să zică ceva, de parcă luau ceaiul de după-amiază şi discutau despre mersul grădinilor lor. Curios, totuşi, el era totdeauna atât de blând cu plantele. Mi-a spus că nu voia să taie ramurile

puternice, dar trebuia să o facă pentru ca să le permită altora să trăiască. Şi apoi, mă bătea pe mine cu o curea, până ce îmi lăsa dungi sângerânde.

Ea se mişcă o treaptă mai aproape şi degetul lui Jessie-Ann se încordă pe trăgaci, dar cu groaznica poveste a Laurindei, furia ei se evaporase. Tot ce dorea acum era să-l ia înapoi pe Jon… iar Laurinda trebuia să-i spună unde era…

— Unde-i Jon? întrebă ea liniştită. Te rog, spune-mi. E prea mic ca să fie lăsat singur aşa… are nevoie de noi, Laurinda, trebuie să ne întoarcem să-l luăm pe Jon…

— Jon? zâmbetul de nebunie al Laurindei apăru brusc din nou. Jon e al meu acum… iar când tu n-o să mai fi, am să stau cu Harrison şi am să am grijă de el. Am să am grijă de amândoi.

— Dar unde e acum, Laurinda? Harrison va fi aici, în câteva minute, minţi Jessie-Ann, cu disperare, o să vrea să ştie. Poate ar fi bine ca tu şi cu mine să mergem acolo chiar acum… împreună!

— Crezi că sunt proastă, nu? spuse Laurinda moale, jucându-se în continuare cu tăişul cuţitului, trecându-şi degetul în sus şi în jos pe lama ascuţită, până curse sânge. Dar nu sunt.

Mai coborî încă o treaptă şi Jessie-Ann îşi ţinu respiraţia, tremurând, dar ştia că nu putea trage în Laurinda, pentru că dacă trăgea, s-ar fi putut să nu-l mai găsească pe Jon niciodată.

— Ascultă, îmi pare rău în legătură cu tatăl tău, spuse ea repede, lasă-ne să te ajutăm. Sunt sigură că Harrison ar plăti pentru orice ai avea nevoie… uite cât de mult te-a ajutat deja.

— M-a ajutat? ochii negri ca nasturii de ghete ai Laurindei străluciră maliţios când ajunse exact la două trepte deasupra ei. N-am nevoie de ajutorul tău, Jessie-Ann… am nevoie doar să fii moartă.

Faţa ei se contorsionă cu o furie nebunească în timp ce se aruncă, urlând, asupra lui Jessie-Ann. În timp ce revolverul căzu pe podea, Jessie-Ann

mirosi parfumul greţos-dulce şi simţi sângele curgându-i cald pe faţă. Braţul stâng al Laurindei prinse părul ei lung ca un şurub în timp ce o lovea cu cuţitul şi Jessie-Ann ţipă de durere şi groază când cuţitul o prinse din nou şi din nou, tăind-o pe braţe, pe umeri, pe mâini, în timp ce se lupta cu atacatoarea ei… lovind cu picioarele, răsucindu-se şi învârtindu-se.

— Nu, nu, Laurinda, urlă ea, când se prăbuşiră amândouă în jos pe scară. Împingându-i în sus braţul cu cuţitul, cât mai departe de ea, zăcea gâfâind de frică sub fata nebună.

— Acum! strigă Laurinda ţinând în sus cuţitul, savurând momentul, culmea tuturor acestor ani de vinovăţie şi durere. Acum, te-am prins, Jessie-Ann… ai face mai bine să te rogi lui Dumnezeu să te ierte – pentru că eu nu o s-o fac niciodată.

Uşa studioului se deschise cu zgomot şi Laurinda se răsuci ţipând, când Matt Barclay şi Harrison năvăliră în studiou. Apucându-i mâna ridicată, Matt i-o întoarse la spate, răsucindu-i-o, în timp ce ea urla de durere şi furie.

— În regulă, drăguţă, mârâi el, apucând cuţitul şi trântind-o dur la podea, s-a terminat totul acum, aşa că poţi să nu mai urli. Nu mi-au plăcut niciodată zgomotele stridente, adăugă el, trăgându-i Laurindei mâinile la spate, în timp ce Brad îi puse cătuşele şi le încuie.

— Cineva să cheme o ambulanţă, spuse el, uitându-se la Jessie-Ann, şi poliţia…

— Jessie-Ann, ah, Jessie-Ann, dragostea mea, gemu Harrison, ştergându-i faţa însângerată cu batista lui, ce ţi-a făcut?

Ea se uită zăpăcită la sânge.

— Jon? şopti ea. Laurinda trebuie să ne spună unde este Jon.

— Jon e afară în maşină, cu Caroline. E bine, dragostea mea, Jon e bine.

Cu un oftat de uşurare, Jessie-Ann închise ochii. Jon era în siguranţă şi Harrison era aici… şi tot o

mai iubea.

— Laurinda, murmură ea când o cuprinse leşinul, sărmana Laurinda.

Capitolul 40

Jessie-Ann urma să vină acasă de la spital, iar Harrison umpluse apartamentul cu flori. Trandafiri de culoarea piersicii, care arătau ca proaspăt culeşi dintr-o grădină englezească, îşi lăsau capetele grele în vase joase de argint, umplând camerele cu parfumul lor delicat, iar crini roşcaţi, exotici, lăsau să se scuture polen ca şofranul pe mesele antice, lustruite ca mătasea. Violetele, pe care Jon le alesese pentru mama lui, erau aranjate în mici vaze de cristal lângă patul ei, împreună cu un desen făcut de el. O sticlă din şampania ei preferată, *Krug '76*, se răcea într-o frapieră de argint ornamentată, datând de la începutul secolului, luată de la *Christoffe*, din Paris, iar o cămaşă de noapte cu dantelă şi un neglijée de o nuanţă despre care vânzătoarea îi spusese lui Harrison că se numeşte stridie, dar lui i se părea mai curând perlă, erau aşezate pe pat.

Jon alerga emoţionat din cameră în cameră, urmărit de noua lui guvernantă de douăzeci şi doi de ani, proaspăt ieşită de la şcoala de guvernante *Nordland* din Londra, plină de înţelepciune practică, la care se adăuga o mare bucurie de a trăi, care se potrivea cu a lui Jon. Warren stătea la uşă, gata să o deschidă larg şi să-i exprime doamnei Royle, în numele întregului personal, bucuria că era în siguranţă şi bine – şi din nou acasă. Bucătăreasa şi cele două cameriste stăteau mai în spate, gata să adauge propriile lor cuvinte de bun venit, iar un căţeluş pitic, Jack Russell, câinele personal al lui Jon, se învârtea printre picioarele lor.

— Iat-o, strigă Warren, iar Jon se repezi la uşă ca o săgeată eliberată dintr-un arc, aruncându-se în braţele mamei lui, înainte, ca altcineva să aibă timp să rostească o vorbă.

Jessie-Ann îl ridică pe fiul ei, râzând şi strângându-l în braţe, în timp ce Warren îi spunea cât de bucuros se simţea că ea venise din nou acasă, iar bucătăreasa şi cameristele veniră repede în faţă, împiedicându-se de căţelul care lătra, exclamând cât de bine arăta şi cât de bucuroase erau să o vadă din nou acolo.

Cu mânuţele lui Jon strânse bine în jurul gâtului, Jessie-Ann îi privi pe toţi, apoi se uită din nou la Harrison.

— Ştii ceva? spuse ea zâmbind. Asta înseamnă cu adevărat să vii acasă.

E adevărat, se gândi Harrison, cu braţul în jurul umerilor ei, în timp ce treceau prin camerele frumoase. Ceea ce făcea dintr-o casă un adevărat cămin, se întâmplase în cele din urmă. În săptămânile petrecute de Jessie-Ann în spital, se părea că relaţia lor se vindecase, odată cu rănile ei.

— Cât sunt de frumoşi, se minună Jessie-Ann, atingând trandafirii. Şi un minunat buchet şi de la Rachel… Ea citi micuţa carte de vizită cu un zâmbet, *„Dragei mele nurori, dorindu-i o fericită revenire acasă, cu dragoste, Rachel”*.

— Face eforturi, comentă Harrison, cu un zâmbet.

— Tata are un cadou pentru tine, strigă Jon, trăgând-o de părul lung, ca să-i atragă atenţia.

— Ah, tu răutate, Jon Royle, exclamă ea. Un cadou pentru mine? Ce emoţionant.

— Două cadouri, ţipă Jon, scăpându-l din braţele ei. Vino să vezi.

Stând în uşa camerei lor, ea râse văzând atât de multe flori.

— E o seră! exclamă ea, ochii ei albaştri strălucind de fericire.

— Aici, mami, uite… Jon arătă spre cămaşa de noapte de pe pat. Şi asta…

— Jon, dă-i doar câte un lucru odată… protestă Harrison, când băiatul îi puse în mână pachetul.

— Să-l deschid acum? întrebă ea zâmbind.

— Da, da, ţipă el, acum, mami!

Trăgând funda aurie, Jessie-Ann desfăcu atentă pachetul plat.

— E o carte, încercă ea să ghicească, scoţând conţinutul înfăşurat în hârtie de mătase.

— Nu, nu… urlă Jon, frământându-se de emoţie. E ceva special, mami…

Jessie-Ann se uită surprinsă la documente, arătau atât de legale, scrise cu roşu şi cu ştampile… Acte de proprietate pentru terenul numit *Ferma* şi *Crescătoria Framingham*… Ochii ei albaştri se rotunjiră de uimire, când se uită mai întâi la acte, apoi la Harrison.

— E ferma aceea, şopti ea, din ţara cu iarbă albastră…

— Cea pe care ţi-ai dorit-o totdeauna, replică el. O cumpărasem acum doi ani pentru ziua ta, dar atunci voiai altceva.

— Avem cai, mami, o mulţime de cai, exclamă Jon, emoţionat, şi un ponei special pentru mine…

— Desigur, dragul meu, răspunse ea, atât de plină de fericire, încât îi venea să plângă. Şi o să mergem să o vedem foarte curând.

— Când? strigă el, ţopăind de pe un picior pe altul, când guvernanta apăru în uşă în căutarea lui.

— Îndată ce mama o să fie destul de sănătoasă, îl asigură Harrison râzând.

— Între timp mama trebuie să se odihnească, spuse guvernanta, luându-l în braţe şi scoţându-l de acolo. Şi ce-ai zice să mergem la cină, tinere domn?

Jon se uită îndărăt spre ei, bucuros.

— Curând, strigă el, aţi promis!

— Da, promitem, spuseră ei zâmbind.

Când uşa se închise în urma lor, Jessie-Ann şi Harrison se uitară solemn unul la celălalt, apoi el îşi puse braţul în jurul ei şi ea îşi lăsă obrazul pe obrazul lui.

— Te iubesc, şopti ea.

Harrison trecu tandru cu degetul pe cicatricea roşie care pornea de la osul feţei spre gură.

— Şi eu te iubesc, murmură el. Aş fi vrut să te fi putut salva de asta.

El se gândi la cicatricile care brăzdau trupul ei frumos – moştenirea nebuniei Laurindei.

— N-a fost vina ta, răspunse ea blând, n-a fost vina Laurindei. Nu pot decât să o compătimesc pe biata fată… acum măcar o să fie îngrijită.

Se părea că odată ce o rănise, Laurinda se eliberase, în cele din urmă, de toată ura adunată împotriva lui Jessie-Ann şi, pur şi simplu, aştepta ascultătoare, în celula ei din închisoare, ce avea să se întâmple cu ea. În cele din urmă, Jessie-Ann refuzase să facă plângere împotriva ei şi psihiatrii le-au spus că Laurinda se întorsese complet la copilărie – probabil la o perioadă dinainte ca tatăl ei să fi început să profite de ea. Laurinda trăia acum ca un copil fericit, într-o casă veche, frumoasă, aşezată în grădini minunate, unde era îngrijită de specialişti, pe cheltuiala lui Harrison şi unde fuseseră asiguraţi că va fi fericită.

— Cicatricile mele se vor vindeca, îi spuse Jessie-Ann lui Harrison. Eu sunt cea norocoasă.

Şi ştia că ăsta era adevărul.

Capitolul 41

Gala stătea culcată pe un şezlong cu perne, pe terasa casei din ferma Framingham, cu picioarele ei lungi întinse în faţă şi cu ochii închişi. Nu dormea – era mult prea fericită ca să piardă o după-amiază minunată ca aceasta, dormind. Auzea vocea vioaie a lui Jon, din padoc, şi pe Harrison şi Marcus dându-i lecţii de călărie pe noul lui ponei, Jolly. Din bucătărie, venea un miros de ceva delicios, la cuptor.

Se afla acolo de două luni la recuperare după accident, cu piciorul scos, în sfârşit, din ghips, şi începea deja să se simtă din nou ca înainte. Nu chiar ca înainte, se corectă ea. Se simţea ca o nouă Gala, devenise o altă persoană.

Cu ochii închişi, îşi aminti de orăşelul Garthwaite, cu terasele murdare, cenuşii, înguste, şi cu eternul fundal de dealuri urâte făcute de mâna omului din rocă argiloasă şi zgură, care erau caracteristica unui oraş minier. Se gândi cu tristeţe la mama ei care, îşi dădea seama acum, fusese legată prea de tânără de copilul straniu, introvertit care fusese ea… şi îşi aminti din nou scena de pe acoperişul şcolii, cu Wayne. O înlăturase deja din conştiinţă, încetase să se mai simtă vinovată. Îi dispăruse sentimentul de vinovăţie că nu era aşa cum îşi dorise mama ei, de a nu fi prins mâna lui Wayne în timp ce el cădea, de a-şi fi căutat nebuneşte o identitate, pentru că în anii ei de formare, cei din jur nu reuşiseră să-i arate propriile ei calităţi. Scăpase de trecut. Acum era ceea ce era, fie că se numea Hilda, sau Gala, sau viitoarea doamnă Marcus Royle.

Deschizând ochii, se uită peste grădina plină de flori la minunata fântână veche italiană pe care Harrison şi Jessie-Ann o cumpăraseră în Italia, în ceea ce numiseră râzând, a doua lor lună de miere. Era o sculptură senzuală cu îndrăgostiţi

îmbrăţişaţi, cu sirene şi scoici care aruncau pânze fine de apă cu un zgomot proaspăt de ploaie răcoroasă într-o după-amiază fierbinte. În padoc, mai departe, îl putea vedea pe Marcus, călare pe o elegantă iapă arabă, exemplar de preţ din crescătoria proprie a lui Jessie-Ann, şi pe Jon aşezat într-un scăunel special cu un coş, cocoţat pe poneiul lui, cu o cască de protecţie pusă mândru pe cap şi cu picioarele goale băgate în noile lui cizme de piele, adevărate cizme de cowboy, de care nu se mai despărţea.

Slavă Domnului, că Jon nu păţise nimic rău în acea groaznică întâmplare cu Laurinda; dar ea nu se va obişnui niciodată cu cicatricea lungă care brăzda faţa frumoasă a lui Jessie-Ann, deşi nici ea şi nici Harrison nu păreau să o mai observe. Gala ştia că, în cele din urmă, se va şterge, devenind o linie pală, subţire şi, oricum, fericirea lui Jessie-Ann nu provenea din recunoaşterea propriei sale frumuseţi ci din dragostea pentru Harrison şi pentru fiul ei – şi pentru noul copil care era pe drum.

Aceasta era noua ei familie, se gândi Gala mulţumită; aceştia erau oamenii care o iubeau şi pe care îi iubea; ei o acceptau aşa cum era ea.

Jessie-Ann, modelul ei de manechin din copilărie, a fost aceea care i-a insuflat primele ambiţii; iar Caroline a fost cea care a ajutat-o să capete sensul propriei ei valori; iar Danae, draga, minunata Danae, a fost cea care a creat-o cu adevărat pe Gala-Rose, manechinul, ale cărei fotografii vor împodobi coperţile a nu mai puţin de şase mari reviste anul acesta… deşi, niciuna din ele nu va fi făcută de Danae. Ea era în jumătatea cealaltă a lumii, fiind cu un pas înaintea ştirilor, cu aparatul de fotografiat şi cu Vic Lombardi. Surprizele lui Danae, fotografiile Galei luate în turul acela furtunos în locuri stranii, fuseseră un succes răsunător, fiind lăudate deopotrivă de colegii fotografi, de critici de artă şi de public. În

cele din urmă, se făcu o expoziţie care trecu prin oraşe importante, atrăgând un număr de vizitatori fără precedent. Dar Danae nu rămăsese să vadă toate astea. Venise cu Vic să o viziteze pe Gala la spital, plângând împreună, una pe umărul celeilalte, fiecare spunându-i celeilalte că fusese greşeala ei şi că ea e vinovată de accident, până când se păru că asta nu mai avea importanţă. Apoi, ea dispăruse ca să-şi găsească fericirea în altă parte.

— Bună, cap aţipit, strigă Marcus, trăgând-o uşor de părul blond. Mm, miroase a ceva bun!

— Şi eu simt, exclamă Harrison, urmându-l.

— Şi eu, strigă micul Jon, alergând pe lângă ei pe terasă.

— Oare e imaginaţia mea, sau arde ceva? întrebă Harrison când uşa se deschise şi Jessie-Ann se uită la ei ruşinată. Un şorţ aruncat peste pantaloni, sublinia curba noii ei sarcini, iar obrajii ei erau roşii şi părul vâlvoi.

— E vorba de plăcinta aia cu mere, le spuse ea, în timp ce mirosul de ars deveni tot mai puternic. Am uitat să vă spun că nu mai copsesem niciodată una…

Râsetele familiei ei, se gândi Gala, erau sunetul cel mai frumos pe care şi-l putea dori să-l audă.

Capitolul 42

— Ştii ceva? îi spuse Vic lui Danae, la un gin cu lămâie, în barul hotelului *Raffles* din Singapore. Viaţa nu e ca-n filme!

Ea se uită în jur în hotelul elegant, o versiune anonimă, modernă, a aceluia care îi evoca amintiri ale unor minunate filme vechi cu intrigă internaţională, loc de întâlnire a unor maeştri ai spionajului, agenţi dubli şi femei fascinante, periculoase, cu mici pistoale cu plăsele de perlă şi care încheiau tranzacţii cu dragostea… un loc unde te puteai aştepta să te întâlneşti cu Humphrey Bogart şi cu Sidney Greenstreet sau cu Lauren Baccal şi Ingrid Bergman.

— Oare nu te duc eu în cele mai bune locuri? întrebă Vic, zâmbind.

— Păi, recunoscu Danae, e cu siguranţă ceva mai bun decât ultimul – … ăla era un bordel, pe câte îmi amintesc.

— O mică eroare, ridică el nonşalant din umeri, deşi poate decorul roşu şi auriu şi doamnele dezbrăcate din salon ar fi putut să ne sugereze o asemenea idee. Dar, trebuie să recunoşti că paturile acelea erau mult mai confortabile decât hamacul, doi copaci şi o plasă de ţânţari, cu care erai obişnuită în ultima vreme.

— Eu sunt în favoarea confortului, replică ea sentimental, vreau aer condiţionat, un pat adevărat, o baie fierbinte…

— O cină la lumina lumânărilor, o sticlă de vin bun, sau chiar două…

— Cu mătase pe piele, parfum, pantofi cu tocuri înalte… continuă ea visul lor, zâmbind.

— Tu încă arăţi bine, pentru mine, spuse el. Şi îmi place tunsoarea asta nouă. Eu te plac oricum ai fi, Danae Lawrence, cu păr lung sau scurt, cu rochii de satin sau ca ultima modă, în îmbrăcăminte de safari… te iubesc oricum.

Danae îi zâmbi, zburlindu-şi părul tuns de curând, conştientă de sine.

— Când mă gândesc cu câtă uşurinţă le spuneam manechinelor să-şi tundă părul – iar mie mi-a trebuit o lună înainte de a reuşi să mă conving s-o fac! Chiar şi atunci, singurul lucru care m-a obligat a fost că nu mai suportam căldura.

— Bucură-te cât mai mult de ce avem, Danae, îi spuse Vic, brusc serios. La fel ca şi în Insula Harbor, eu nu sunt niciodată sigur cât va dura.

— Ca şi părul meu, replică ea luându-i mâna, scurt sau lung, am să iau lucrurile aşa cum se prezintă. Şi în plus, de data asta vin cu tine.

Vic se uită la ea serios.

— Ascultă, Danae, eşti sigură că vrei să vii cu mine? Eşti sigură că ţi-ai scos din minte unele lucruri? Fotografiile tale sunt magnifice, dar este riscant – iar tu ai o întreagă viaţă plină de succes la New York.

Privind în ochii lui cafenii, îngrijoraţi, Danae oftă.

— Mai întâi mă convingi să ies din acea viaţă de succes din New York, spuse ea, iar acum încerci să mă faci să mă întorc la ea.

— Doar pentru că nu-mi place ideea ca tu să fii în pericol. Sunt egoist, Danae.

— Atunci, aşa te plac, Vic Lombardi, replică ea. Hai să fim aşa ca în filmele vechi, spuse ea atingând paharele pentru un toast. Hai să trăim fiecare moment şi să lăsăm viitorul să se descurce singur. Am cheltuit ani de zile ca să fac planuri cum să-mi făuresc viitorul… acum vreau să-l iau aşa cum se prezintă. Atât timp cât faci şi tu parte din el.

— E-n regulă, promise Vic, când privirile ei se întâlniră cu ale lui peste marginea paharului.

Capitolul 43

Ultimele serii de fotografii ale lui Danae din locurile fierbinţi şi zonele de război din Orientul Mijlociu, Africa şi India erau întinse pe biroul lui Caroline, în timp ce ea le lua din nou la rând, uimită de ceea ce dezvăluia aparatul scrutător al lui Danae – poveşti triste ale unor pământuri în paragină; oraşe sfărâmate unde trăiseră cândva laolaltă oameni civilizaţi într-o societate veche, cultivată; izbucniri de umor în mijlocul luptei; şi portrete de oameni loviţi de război, cu durerea pierderilor exprimată pe feţele lor răbdătoare, fără vârstă, demne. Bărbaţi, femei, copii – aparatul lui Danae îi prinsese cu dragoste admirându-le curajul şi stoicismul. Fotografiile erau strălucite, se gândi Caroline, şi erau frumoase şi mişcătoare. Danae, ocolind gloanţele, căuta răscumpărarea greşelilor ei – şi o găsea. Aceste fotografii vor apărea în ziare şi reviste din lumea întreagă, erau cerute tot mai mult, de când apăruseră primele în urmă cu o lună.

Caroline adună încet fotografiile, punându-le înapoi în plicul lor. Nu era greu să deduci unde fusese Danae în fiecare moment; nu trebuia decât să urmărească ştirile de la televizor transmise de Vic Lombardi. Unde era el, acolo era şi Danae. Iar acum, se părea că înţelege de ce era acolo. Danae găsise, în cele din urmă, ceea ce dorise, se gândi Caroline, deşi fusese o cale stranie şi întortocheată.

Uşa biroului ei era deschisă, iar ea se lăsă pe spate în fotoliul de piele gri-porumbel, cu ochii închişi, în siguranţă, în lumea ei de teatru de la *Imagini*. Putea auzi ţăcănitul maşinilor de scris din camera din spate şi ţârâitul necontenit al telefonului şi vocea recepţionerei de jos care răspundea.

Uşa unui studio se trânti şi ea auzi o explozie de râsete pe muzica *Simfoniei Corale* de Beethoven. Mark Ellis era în studioul 3 şi el lucra totdeauna cu

muzică de Beethoven, neţinând seama de faptul că manechinele lui voiau Bruce Springsteen! Sunetul vocilor ridicate venea din studioul 1, unde Frostie White încerca să stabilească ce va purta fiecare în reclama pentru *Avlon* – şi, după zgomot, se pare că pierdea; iar din studioul 2 se auzeau stativele de metal pentru rochii, care erau aduse în vederea executării fotografiilor pentru revista *Vogue*, cu noua colecţie de iarnă a lui *Brodie Flyte*. Doar studioul 4 era tăcut şi asta nu pentru mult timp… era aşteptat Mort Freeman la ora şase, ca să preia *Catalogul Royle* de acolo de unde îl lăsase Danae. Mort avea douăzeci şi patru de ani, era din New York, după părerea lui Danae, era cel mai talentat din oraş – în afară de ea – în ultimii douăzeci de ani! Iar înainte de a pleca să fotografieze în Orient, ea îi promisese lui Harrison că Mort va face pentru *Royle* un catalog nou strălucit.

Biroul lui Caroline nu era prea departe ca să poată simţi aromele ce veneau de la bucătărie, unde bucătarul pregătea masa de seară, un bufet pentru patruzeci de persoane care aveau să lucreze la *Imagini* până noaptea târziu, dar ştia că va fi superb.

Deschizând ochii, se uită în jur prin biroul ei, bucurându-se de sentimentul eficienţei; era curat şi practic, cu totul la locul potrivit. Lumina se strecura prin perdelele frivole liliachii, la care nu putuse rezista, iar într-un vas de cristal, pe biroul ei, erau minunaţii bujori cu petale duble, roz şi crem, pe care îi trimisese Calvin şi care se deschiseseră din plin. Parfumul lor slab, insidios, era o amintire permanentă a prezenţei lui în viaţa ei şi zâmbi.

Ea se lăsă pe spătarul fotoliului, cu picioarele întinse, cu braţele sub cap, contemplând cât de frumoasă era viaţa. Chiar în dimineaţa aceea, văzuse ultimele documente de la bancă referitor la *Imagini* – şi nu era nicio cifră în roşu în ele! Studiourile erau închiriate cu multe luni înainte, iar

manechinele lor, stiliştii, coaforii şi artiştii machiori erau ceruţi constant. Conceptul ei, elaborat la cocktail-uri cu şampanie în *La Plaza*, cu Jessie-Ann, era un succes dovedit în aşa măsură, încât era deja copiat şi de alţii. N-avea importanţă, *Imagini* este unic pentru că e real. Oamenii au fost aleşi ca să se potrivească stilului şi temperamentului lor… şi, desigur, *Imagini* le avusese de oferit pe Jessie-Ann şi pe Danae – şi pe ea însăşi. Desigur, şi pe Gala-Rose şi pe Calvin, modelele de frunte ale New York-ului.

Calvin… se gândi ea visătoare, iubitul ei şi dragostea vieţii ei. Calvin va fi totdeauna acolo, aşteptând-o, era sigură de asta, acum. Când nu era plecat la lucru, bineînţeles… Desigur, el o iubea, dar Calvin semăna mult cu pisoiul Cosmo Oţel, care alerga bucuros să o salute când venea acasă, frecându-se de mâna ei şi torcând în extazul dragostei şi fericirii, dar în acelaşi timp muşcând-o dureros, drăgăstos, de degete. Vechile clişee despre dragoste erau în fond adevărate, se gândi Caroline, trebuie să iei atât ce e plăcut cât şi ceea ce e neplăcut, cu epoci bune şi rele, cu sărutări şi îmbrăţişări – iar uneori, chiar cu mici muşcături.

Petalele frumosului bujor crem, puţin trecut, căzură cu un foşnet moale pe biroul ei, iar ea le atinse, zâmbind. Soarta fusese bună cu ea – avea atâtea pentru care să-i fie recunoscătoare acum… *Imagini* şi pe Calvin. Şi, oricum, nu se aşteptase niciodată să capete totul pe o tavă de aur, nu-i aşa?

SFÂRŞIT

"Ele aveau de ales - să trădeze, să înșele sau să abandoneze totul pentru dragoste.

Jessie Ann - era obiectul celor mai fierbinți dorințe ale fiecărui bărbat și a urii arzătoare a unei singure femei.

Gala Rose - captivant de frumoasă, este prizoniera unui fotograf care o transformă în cel mai celebru model din lume.

Caroline - directoarea unei agenții de foto-modele, periculos de îndrăgostită de un superstar.

Danae - o fotografă frumoasă, gata să se folosească de oricine pentru a ajunge în vîrf.

Patru femei frumoase prinse într-un vîrtej al bogăției și puterii...

Și mai ales al pasiunilor seducătoare, cărora nu pot sau nu vor să le reziste.

BESTSELLER

LEI 2200

Table of Contents